ROBERT LUDLUM

ILUZIA SCORPIONILOR

VOLUMUL I

OLIMP

ROBERT LUDLUM

Iluzia scorpionilor

vol. 1

V.2.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-581-014-X

Traducător:
Alina Zăbavă

Editură: Olimp
1994

Pentru Jeffrey, Shannon şi James:
Să aibă parte numai de bucurii!

Prolog

Askelon, Israel, 2:47 A.M.

Ploaia cădea în noapte precum şiruri nesfârşite de cuţite de argint; cerul întunecat era acoperit de mase încă şi mai întunecate de nori negri şi învălătuciţi; valurile mării şi vântul şuierător se năpusteau cu ferocitate asupra celor două bărci de cauciuc – legate una de alta – pe măsură ce se apropiau de ţărm.

Oamenii din unitatea de comando erau muraţi până la piele, feţele le erau ude de ploaie, dar şi de sudoarea datorată încordării; ochii le clipeau continuu, încercând să zărească plaja. Unitatea era alcătuită din opt bărbaţi palestinieni din Valea Baaka şi o femeie, nu de aceeaşi naţie cu ei, dar devotată cauzei lor, pentru că aceasta era parte integrantă a propriei ei cauze, inseparabilă de jurământul pe care-l făcuse cu ani în urmă: *Muerte a toda autoridad!* Era nevasta comandantului.

— Nu mai avem mult! strigă bărbatul voinic, în timp ce îngenunchea lângă femeie. Armele îi erau fixate foarte strâns, lipite de uniforma neagră, ca şi ale celorlalţi, iar în spinare, sus, chiar sub umeri, avea o raniţă impermeabilă, tot neagră, în care erau explozivi.

— Să nu uiţi, după ce plecăm noi arunci imediat ancora peste bord, între bărci. Este foarte important.

— Am înţeles, bărbate, dar m-aş simţi mai bine dacă aş merge şi eu cu voi…

— Şi să rămânem fără nici o cale de retragere, pentru a putea reveni în luptă? o întrebă el. Staţiile de transformatoare sunt la mai puţin de trei kilometri de coastă; alimentează Tel Aviv-ul şi, după ce le vom arunca în aer, va fi haos. O să furăm un vehicul oarecare şi ne vom întoarce în vreo oră, iar echipamentul nostru trebuie să fie aici!

— Am înţeles!

— Aşa să fie, nevastă? Îţi poţi închipui ce o să fie? Cea mai mare parte, dacă nu tot Tel Aviv-ul, în beznă! Ca şi Askelon-ul, de altfel. Va fi extraordinar, perfect… iar tu, iubita mea, tu ai fost

cea care a găsit punctul vulnerabil, obiectivul perfect pentru acţiunea noastră!

— N-am făcut decât să vă dau o idee. Mâna ei îl mângâie pe obraz. Să ai grijă şi să te întorci la mine, iubitule, pentru că tu eşti *într-adevăr* iubirea mea cea mare...!

— Fără nici o îndoială, Amaya mea de foc!... Suntem destul de aproape... *Acum!*

Comandantul semnaliză oamenilor din ambele bărci. Toţi se lăsară să alunece în apă, ţinându-şi armele cât mai sus şi, în timp ce trupurile le erau izbite de valurile care se spărgeau, începură să-şi croiască drum către plajă, mergând cu greutate pe nisipul fin şi moale. De pe ţărm comandantul semnaliza scurt, cu lanterna, o singură dată, o străfulgerare de lumină, care însemna că unitatea ajunsese cu bine pe pământul duşmanului şi că era gata să pătrundă, ca să-şi îndeplinească misiunea. În barcă, nevasta lui aruncă ancora în apă, între cele două bărci, făcându-le să rămână pe loc, săltând pe valuri. Îşi apropie radioul de ureche şi începu să aştepte; aparatul urma să fie folosit numai în caz de extremă urgenţă, pentru că israelienii erau prea deştepţi să nu monitorizeze toate frecvenţele în zona de coastă.

Apoi, brusc şi brutal, toate visurile de glorie explodară, odată cu rafalele sălbatice dezlănţuite pe flancurile unităţii de comando. Era un masacru, soldaţii alergau pe pantele dunelor, cu armele trăgând continuu în trupurile încă fremătânde ale membrilor Brigăzii Askelon, fără nici o milă pentru duşmanii invadatori. *Fără prizonierii! Doar morţii!*

În barcă, femeia se mişcă repede, în ciuda năucelii care îi paraliza gândurile. Mişcările ei iuţi nu reuşeau să-i uşureze durerea ce o cuprinsese; acţiunile imperioase dictate de instinctul de supravieţuire abia dacă-i potoleau uşor chinul. Implântă lama lungă a pumnalului în bordurile celor două bărci, îşi înşfacă propria-i raniţă impermeabilă, în care avea arme şi acte false şi se lăsă să alunece în valuri. Luptându-se cu ele din toate puterile, se deplasă vreo cincizeci de metri spre sud, de-a lungul ţărmului, după care începu să înoate în diagonală către plajă. Odată ajunsă în apa foarte mică, aproape orbită de ploaia care continua să cadă în rafale, începu să se târască spre ţărmul ucigaş. Deodată îi auzi pe soldaţii evrei, urlând în ebraică; fiecare fibră a fiinţei ei încremeni într-o furie rece.

— Ar fi trebuit să luăm şi prizonieri.

— De ce? Pentru ca mai încolo să ne omoare copiii, aşa cum i-au măcelărit pe cei doi fii ai mei, în autobuzul şcolii?

— O să avem probleme – sunt morţi cu toţii!

— Tot morţi sunt şi mama şi tata. Ticăloşii i-au împuşcat într-o vie, doi oameni bătrâni printre struguri.

— Să-i ia toţi dracii! Hezbollah-ul l-a omorât pe frate-meu torturându-l!

— Luaţi-le armele şi trageţi câteva rafale cu ele... zgâriaţi-vă pe mâini şi pe picioare!

— Jacob are dreptate! Au tras în noi; cât pe ce să ne omoare pe toţi!

— Atunci unul din noi ar trebui să alerge la cazarmă, să aducă întăriri!

— Şi unde le sunt bărcile?

— Între timp s-au îndepărtat, nu se mai văd. Erau, probabil, câteva zeci! D-asta a trebuit să-i omorâm pe cei care ajunseseră deja la ţărm!

— Grăbeşte-te, Jacob! Nu trebuie să alimentăm cu subiecte noi blestemata aia de presă liberală!

— Stai! Ăsta e încă viu!

— Dă-l dracului, lasă-l să moară! Ia-le armele şi trage!

Staccato-ul rafalelor se făcu din nou auzit în noaptea ploioasă. Când se opriră, soldaţii aruncară armele lângă cadavre şi apoi o luară la fugă înapoi, spre dunele din înălţimile cărora apăruseră. Câteva clipe mai târziu se văzură licăririle brichetelor şi chibriturilor; masacrul sălbatic se terminase, era timpul să se ocupe de minciunile pentru superiori.

În tăcere, femeia începu să înainteze, târându-se în continuare pe burtă. Ecourile rafalelor nu reuşiseră decât să-i sporească aversiunea ce o cuprindea – aversiune şi durerea produsă de pierderea ireparabilă. Îl măcelăriseră pe acel unic bărbat de pe Pământ pe care îl iubea, singurul bărbat pe care îl considera egalul ei. Era mort şi niciodată nu va mai fi unul ca el, cu statura lui de zeu cu privire mândră şi îndrăzneaţă, parcă făcut din foc şi pară, a cărui voce putea să facă mulţimile să plângă sau să râdă, după cum îi era voia. Şi ea totdeauna lângă el, sfătuindu-l şi adorându-l. Lumea *lor* – o lume a violenţei – nu va mai avea nicicând parte de o echipă ca a *lor.*

Auzi un geamăt, un ţipăt înăbuşit, care străbătuse până la ea prin ploaie şi peste zgomotul valurilor. Pe panta dunei se

rostogoli un om, oprindu-se la mai puţin de un metru de ea. Se târî repede spre trupul din faţă şi îl apucă fără şovăire; bărbatul rămăsese cu faţa în nisip, dar îl întoarse, iar ploaia îi spălă într-o clipă trăsăturile însângerate ale chipului. Era soţul ei, având o bună parte din gât şi din craniu transformate într-o masă de ţesuturi sângerânde. Îl îmbrăţişă strâns, el deschise ochii o dată şi apoi îi închise pentru veşnicie.

Femeia se uită în susul dunelor, la licăririle ţigărilor ascunse în pumni, care se zăreau, totuşi, din când în când, prin ploaie. Cu banii pe care-i avea şi cu actele ei false, îşi va croi drum prin dispreţuitul Israel, lăsând în urma ei moarte. Se va întoarce în Valea Baaka şi va ajunge în faţa Marelui Consiliu.

Ştia cu exactitate ce avea de făcut după aceea.

Muerte a toda autoridad.

Valea Baaka, Liban, orele 12:17 p.m.

Soarele dogorâtor al amiezei cocea drumurile murdare ale taberei de refugiaţi – o enclavă de oameni dezrădăcinaţi, mulţi dintre ei copleşiţi şi înfrânţi de nişte evenimente care fuseseră independente de voinţa lor. Mişcările le erau încete, trudnice, trăsăturile chipurilor imobile, iar în ochii negri, ale căror priviri erau mai mult plecate, se putea citi o goliciune ce vorbea de durerea unor amintiri care începeau să se estompeze, de imagini care nu vor mai deveni în veci o realitate. Alţii, însă, erau sfidători şi mândri, pentru ei înfrângerea nu exista, acceptarea stării de fapt era de neimaginat. Aceştia erau *muquadeen*-ii, soldaţii lui Alah, răzbunătorii numelui Domnului. Mergeau repede, totdeauna cu armele pe umăr, permanent în alertă, tot timpul cu privirile încărcate de ură.

De la masacrul de la Askelon trecuseră deja patru zile. Dintr-o căsuţă modestă, cu trei camere, ieşise o femeie îmbrăcată într-o uniformă kaki-verzuie, cu mânecile suflecate. Uşa de la intrare era acoperită de o pânză neagră, semn universal de doliu. Trecătorii se uitau la pânză, îşi ridicau apoi ochii către ceruri şi începeau să murmure rugăciuni pentru sufletul celui dispărut. Din când în când se auzea câte un vaiet, cerându-i lui Alah răzbunare pentru oribila moarte. Pentru că aceasta era casa comandantului Brigăzii Askelon, iar femeia care o pornise pe drumul murdar fusese soţia lui. Dar, mai mult decât femeie, mai mult decât soţie, ea era unul dintre cei mai hotărâţi şi mai vajnici *muquadeen*-i din această vale, ea şi soţul ei fiind adevărate simboluri de speranţă în victoria cauzei – dinainte pierdută – în numele căreia luptau.

Continuându-şi drumul, femeia ajunse într-o piaţă aglomerată; oamenii se dădeau la o parte din faţa ei, mulţi atingând-o cu blândeţe, într-un gest de venerare şi murmurând continuu rugăciuni, până când, toţi ca unul, începură să scandeze: *„Baj, Baj. Baj, Baj!”*

Femeia nu băgă pe nimeni în seamă, ci grăbi pasul spre un fel de baracă de lemn, folosită drept sală de întruniri, care se afla la capătul străzii. Înăuntru, aşteptând-o, se găseau membrii Marelui Consiliu al Văii Baaka. Femeia intră în clădire; o santinelă închise

uşa, iar ea se găsi faţă în faţă cu nouă oameni, aşezaţi la o masă lungă. Saluturile fură scurte şi se exprimară, formal şi solemn, condoleanţe. Preşedintele, un arab în vârstă care stătea pe scaunul din centru, vorbi primul:

— Ne-a parvenit mesajul tău. Să spun că ne-a uluit, ar fi o subestimare *gravă.*

— *Grave*[1] este chiar cuvântul potrivit, spuse un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-una din numeroasele uniforme ale *muquadeen*-ilor. Pentru că, la capătul drumului, nu vei găsi nimic altceva decât un mormânt; sper că îţi dai seama de asta!

— Dacă aşa va fi, nu voi face decât să ajung mai repede alături de soţul meu!

— Nu ştiam că împărtăşeşti credinţele noastre! zise un altul.

— Că este sau nu aşa, nu are nici o importanţă în acest moment. Nu vă cer decât sprijin financiar. Cred că, după atâţia ani, merit acest lucru.

— Fără nici o îndoială! încuviinţă un altul. Ai fost una dintre forţele noastre de primă mărime şi, împreună cu soţul tău, fie ca Alah să-l odihnească în grădinile Sale, formai un cuplu formidabil. Totuşi, cred că poate exista o *anumită* dificultate…

— Eu şi acei câţiva, pe care i-am ales să mă urmeze, vom acţiona singuri, în numele răzbunării masacrului de la Askelon. Ne vom organiza ca o facţiune provizorie, absolut independentă. Asta înlătură *dificultatea* de care vorbeaţi?

— Dacă vei fi în stare să faci treaba! îi răspunse altcineva.

— Cred că am dovedit deja că pot să-mi duc proiectul până la capăt. Este necesar să vă reîmprospătez memoria?!

— Nu, nu este nevoie, răspunse preşedintele. Ştim că i-ai pus, în multe ocazii, pe duşmanii noştri pe piste false, încât mai multe guverne frăţeşti au fost blamate pentru acţiuni de care habar nu aveau.

— *Dacă* va fi necesar, voi continua în aceeaşi manieră. Noi – voi – avem de făcut faţă peste tot unor trădători, chiar şi printre membrii *guvernelor frăţeşti.* Peste tot, autorităţile sunt *coruptibile.*

— Nu ai încredere în absolut nimeni, nu-i aşa? o întrebă arabul de vârstă mijlocie.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în textul original; în limba engleză grave (ortografie şi pronunţie unică) înseamnă atât grav, cât şi *mormânt*, (N.T.).

— Nu merit să mi se spună aşa ceva. M-am căsătorit cu unul dintre ai voştri şi v-am jertfit viaţa lui!

— Îmi cer scuze.

— Ai şi pentru ce! Vă rog, ce răspuns îmi daţi?

— Vei avea absolut tot ce ai nevoie, zise preşedintele. Te vei coordona, ca şi în alte ocazii, cu Bahrein-ul.

— Vă mulţumesc!

— În ultima fază, când vei ajunge în Statele Unite, vei opera prin intermediul unei alte reţele. Te vor supraveghea, te vor testa şi, când vor fi convinşi că eşti într-adevăr redutabilă şi că nu reprezinţi o ameninţare pentru ei, vor lua legătura cu tine şi vei deveni una de-a lor.

— Despre cine este vorba?

— Sunt cunoscuţi în lumea interlopă drept *Scorpioni* – reţeaua *Scorpio,* ca să fiu mai exact.

1

Amurg. Sloop-ul avariat, având catargul principal distrus de trăsnet şi pânzele sfâşiate de vânturile din largul mării, naviga în derivă, dus de curent către plaja mică şi liniştită a unei insule proprietate particulară din Antilele Lesser. Pe parcursul ultimelor trei zile, chiar înaintea instalării perioadei de calmuri ecuatoriale, această zonă a Caraibelor fusese bântuită nu numai de un uragan de aceeaşi forţă cu infamul Hugo, dar – şaisprezece ore mai târziu – şi de o furtună tropicală, ale cărei fulgere şi trăsnete aprinseseră mii de palmieri, ceea ce făcuse ca mai bine de o sută de mii de locuitori ai lanţului de insule să-şi îndrepte rugile fierbinţi către zei, implorând îndurare.

Casa Mare de pe această insulă supravieţuise ambelor urgii. Era făcută din piatră, beton şi mult oţel şi fusese construită mai mult în interiorul imensei coline ce se ridica în nordul insulei – impenetrabilă, indestructibilă, o adevărată fortăreaţă. Faptul că şi sloop-ul, aproape distrus, reuşise să supravieţuiască şi să-şi croiască drum până în micul golf mărginit de stânci, era pur şi simplu o minune, dar, în opinia negresei înalte, în uniformă albă, de servitoare, minunea asta era de rău augur şi o făcea să coboare în goană treptele tăiate în stâncă, spre ţărmul mării şi să tragă de patru ori în aer cu puşca pe care o ţinea în mână.

— *Ganja!* urlă ea. Leneşii de *ganja* nu au voie să vină aici! Plecaţi în altă parte!

Pe puntea bărcii o siluetă singuratică se lăsă în genunchi, o femeie în jur de treizeci şi cinci de ani. Trăsăturile ei exprimau hotărâre, părul îi era nepieptănat, şorţul şi tricoul murdare… iar ochii ei aveau o privire rece şi enigmatică atunci când îşi sprijini carabina de calibru mare pe copastie şi ţinti prin luneta acesteia, apăsând pe trăgaci. Bubuitura împuşcăturii sparse, din nou, liniştea golfuleţului şi, instantaneu, servitoarea în uniformă căzu cu faţa în jos, în valurile ce unduiau uşor.

— Se trage! Se trage cu puşca! Din cabina de sub punte ţâşnise un tânăr fără cămaşă, bine făcut, înalt, având în jur de şaptesprezece ani. Era voinic, avea peste un metru optzeci şi, mai ales, era chipeş, cu trăsături fin cizelate, de tipul roman

clasic.

— Ce se întâmplă? Ce ai făcut?

— Exact ce trebuia făcut, îi răspunse calm femeia. Mergi, te rog, la proră şi, când vei vedea nisipul, sări jos şi trage barca pe ţărm; e încă destulă lumină ca să nu ai probleme.

Băiatul nu făcu nici o mişcare, holbându-se la trupul în uniformă albă prăbuşit pe plajă şi frecându-şi cu nervozitate mâinile de blugii tăiaţi pe care îi purta.

— Dumnezeule, dar nu era decât o servitoare! ţipă el, iar în engleza pe care o vorbea se simţi accentul italian natal. Eşti un monstru!

— Aşa sunt tot timpul, copile. Nu sunt la fel şi la aşternut? N-am fost la fel atunci când i-am omorât pe cei trei care-ţi legaseră mâinile, îţi trecuseră o frânghie în jurul gâtului şi se pregăteau să te arunce de pe debarcader, să te spânzure, ca pedeapsă pentru moartea lui *il supremo* din docuri?

— Dar nu l-am omorât eu; ţi-am spus asta de nu ştiu câte ori!

— Ei credeau că *tu* l-ai omorât, iar *asta* le era destul.

— Am vrut să mă duc la poliţie. Tu nu m-ai lăsat!

— Copil prost! Şi chiar crezi că ai fi ajuns vreodată în faţa unui tribunal? Niciodată. Ai fi fost, pur şi simplu, împuşcat în stradă, pentru că, de pe urma acelui *il supremo,* de pe urma hoţiilor lui, beneficiau toţi docherii.

— M-am certat cu el, e adevărat, dar nimic altceva! După aceea, de supărare, m-am dus să beau nişte vin.

— Da, aşa ai făcut, ba ţi-ai întrecut chiar măsura. Când te-au găsit ăia trei, erai pe alee, atât de pulbere, încât, până când ţi-ai dat seama că ai o frânghie în jurul gâtului şi că eşti pe marginea debarcaderului, n-ai fost în stare nici măcar să vorbeşti… Şi câte săptămâni a trebuit să te ascund, fugind dintr-un loc în altul, în timp ce erai vânat de toată drojdia docurilor, care juraseră să te omoare?

— N-am reuşit niciodată să înţeleg de ce ai fost atât de bună cu mine.

— Am avut eu motivele mele… Şi *încă* le mai am.

— Dumnezeu mie martor, Cabi, spuse tânărul, cu ochii pironiţi pe cadavrul în uniformă albă de pe plajă. Mi-ai salvat viaţa şi-ţi sunt dator pentru asta, dar niciodată… niciodată nu m-am gândit la ceva de genul *ăsta.*

— Nu cumva ai chiar de gând să te întorci acasă, în Italia, la

Portiei, în sânul familiei şi să lupţi cu ameninţarea cu moartea?

— Nu, nu, sigur că nu, signora Cabrini.

— Atunci dă-mi voie să-ţi urez bun venit pe Pământ, jucăria mea dragă, îi răspunse femeia, zâmbind. Şi, te rog să mă crezi, o să-ţi facă plăcere *tot* ce am de gând să-ţi ofer. Eşti atât de perfect; nici nu-ţi pot spune cât de perfect eşti.... *Peste bord*, adorabilul meu Nico... *Imediat!*

Şi tânărul făcu ceea ce i se poruncise.

Deuxieme Bureau, Paris

— De ea e vorba! spuse omul din spatele biroului. Încăperea era întunecată, iar pe peretele din dreapta era proiectată o hartă detaliată a Caraibelor, mai exact a zonei Antilelor Lessen insula Saba fiind marcată cu un punct albastru.

— Se poate presupune că a navigat prin strâmtoarea Anegada, dintre Virgin Gorda şi Dog Island – este singurul mod în care putea supravieţui furtunilor. Dacă a supravieţuit.

— Poate că nici n-a supravieţuit, zise un adjunct, aşezat în faţa biroului şi uitându-se la hartă. Ne-ar face viaţa mult mai uşoară dacă ar fi aşa.

— Sigur că da! Şeful de la Deuxieme îşi aprinse o ţigară. Dar, în cazul acestei lupoaice, care a reuşit să scape cu bine şi din Beirut şi din Valea Baaka, înainte de a anula urmărirea, vreau dovezi irefutabile.

— Eu cunosc foarte bine zona, spuse un al doilea bărbat, care stătea în picioare, în stânga biroului. În timpul crizei sovieto-cubaneze eram rezident în Martinica şi vă pot spune că, acolo, uraganele pot fi absolut oribile. Din ceea ce am înţeles de la oamenii care navighează de obicei în acele ape, presupun că n-a reuşit să supravieţuiască, mai ales cu o ambarcaţiune ca aia cu care naviga ea.

— Presupunerea mea este că, dimpotrivă, *a reuşit* să supravieţuiască. Tonul şefului se înăsprise. Nu-mi pot permite să merg la noroc! Nu cunosc zona decât din hărţi, dar am văzut că sunt o mulţime de intrânduri, golfuleţe şi porturi mici, în care ar fi putut să se adăpostească. Le-am studiat cu atenţie.

— Nu e chiar aşa, Henri. Acolo, vântul bate un minut de la stânga la dreapta, iar în minutul următor de la dreapta la stânga. Dacă ar exista locuri *într-adevăr* adăpostite, ar fi cunoscute şi locuite. Iar eu le cunosc pe toate, pentru că am fost acolo şi am umblat peste tot, căutând submarine sovietice; studiul pe hartă nu se poate compara cu ceea ce afli la faţa locului.

— Sper, din toată inima, să ai dreptate, Ardisonne. Lumea asta, a noastră, nu-şi mai poate permite luxul de a o suporta pe Amaya Bajaratt.

Central Intelligence Agency, Langley, Virginia

În complexul subteran de comunicaţii al CIA exista o cameră ţinută sub cheie, rezervată unei grupe de doisprezece analişti, nouă bărbaţi şi trei femei, care lucrau continuu, în schimburi de câte patru. Erau specialişti în trafic radio, vorbind, toţi, mai multe limbi străine şi, printre ei, se mai găseau şi doi dintre cei mai buni şi mai experimentaţi criptografi ai Agenţiei. Tuturor li se ordonase să nu discute nimic despre munca lor, cu absolut nimeni, nici măcar cu soţii sau cu soţiile.

Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu mânecile de la cămaşă suflecate, îşi împinse în spate scaunul pe rotile şi privi la colegii săi din schimbul de noapte, o femeie şi alţi doi bărbaţi. Era aproape patru dimineaţa şi jumătate din tura lor trecuse.

— S-ar putea să am ceva, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume.

— Ce? întrebă femeia. În ceea ce mă priveşte, este o noapte absolut ternă.

— Hai, Ron, spune-ne şi nouă despre ce e vorba, zise omul aflat cel mai aproape de primul vorbitor. Radio Bagdad mă adoarme, pur şi simplu, cu tâmpeniile pe care le debitează.

— Încearcă să prinzi Bahrein-ul, nu Bagdad-ul, răspunse Ron, apucând fila pe care calculatorul o scosese în coşul de sârmă de sub imprimantă.

— Ce-i cu băieţii cu bani? întrebă al treilea bărbat, ridicându-şi ochii de la consola lui.

— Exact despre asta este vorba. Sursa noastră din Manamah ne-a înştiinţat că au fost transferaţi o jumătate de milion de dolari într-un cont cifrat din Zurich, cu destinaţia…

— O jumătate de milion? îl întrerupse cel de-al doilea. Pentru ăia nu sunt decât bani de ţigări!

— N-am apucat să vă spun despre destinaţie şi despre metoda de transfer. Banca din Abu Dhabi către Credit Suisse din Zurich…

— Asta e filiera folosită de Valea Baaka! vorbi femeia fără să se poată stăpâni. Destinaţia?

— Caraibele, fără o localizare precisă.

— *Trebuie* s-o afli!

— Pe moment este imposibil.

— De ce? întrebă al treilea om, pentru că nu este confirmată?

— E deja confirmată, chiar la modul cel mai neplăcut. Sursa noastră a fost omorât, la o oră după ce l-a contactat pe rezidentul de la ambasadă, un ofiţer de protocol care a fost imediat retras.

— Valea Baaka, spuse, calm, femeia. Caraibele. *Bajaratt.*

— O să-i faxez chestia asta lui O'Ryan, pe linie protejată. Avem nevoie de creierii lui.

— Dacă azi e vorba de o jumătate de milion, zise cel de-al treilea om, mâine, odată ce filiera se dovedeşte sigură, ar putea urma cinci milioane.

— Îl cunoşteam pe omul nostru din Bahrein, *sursa* noastră, vorbi din nou femeia, pe un ton trist. Era un băiat bun… o soţie drăguţă şi doi copii… Lua-i-ar toţi dracii. *Bajaratt.*

MI 6, Londra

— Rezidentul nostru din Dominica s-a dus cu avionul în nord şi a confirmat informaţiile transmise de francezi. Şeful serviciului britanic de informaţii externe se apropie de masa pătrată din mijlocul sălii de şedinţe. În centrul acesteia se găsea o carte groasă şi mare, unul dintre sutele de volume similare aflate în rafturile din încăpere, conţinând hărţi detaliate ale tuturor zonelor lumii. Titlul volumului era scris cu litere aurii, ce se detaşau pregnant pe fondul negru al coperţii, cartonate: *Caraibe – Insulele Windward şi Leeward Antile. Teritorii virgine.*

— Vrei, te rog, să deschizi la strâmtoarea Anegada? i se adresă şeful MI 6 însoţitorului său.

— Cu plăcere, imediat. Celălalt om din Sala de Planificare Strategică, observând frustrarea superiorului său, începu să se mişte cu iuţeală; cererea şefului nu se datora de loc unei afirmări a superiorităţii în grad, ci mâinii drepte, paralizate, care refuza să-şi mai asculte stăpânul. Dădu paginile, una după alta, până ajunse la harta pe care o căuta.

— Iat-o… Doamne-Dumnezeule, nimeni nu ar fi în stare să ajungă atât de departe, prin furtunile acelea, cu o ambarcaţiune atât de mică.

— Poate că nici ea n-a ajuns.

— N-a ajuns… unde?

— Acolo unde se ducea.

— De la Basse-Terre la strâmtoarea Anegada, pe parcursul *acelor* trei zile? Nu, nu cred că a reuşit. Pentru ca să ajungă atât de repede, ar fi trebuit să navigheze mai mult de jumătate din timp în largul mării.

— De asta te-am şi rugat pe tine să vii încoace. Cunoşti zona destul de bine, nu-i aşa? Doar ai fost rezident acolo.

— Dacă există cineva care să poată fi considerat expert în privinţa asta, am senzaţia că eu sunt acela. Am fost detaşat acolo timp de nouă ani, aveam baza de operaţii în Tortola şi am zburat peste absolut toate locurile acelea blestemate – de fapt n-a fost o viaţă chiar neplăcută. Am mai păstrat legătura cu câţiva prieteni buni de acolo; toţi erau convinşi că sunt un tip sărit bine, un obsedat care se manifestă pilotându-şi avionul din insulă în

insulă.

— Ştiu, ţi-am citit dosarul. Ai făcut o treabă remarcabilă.

— Am avut războiul rece de partea mea şi eram cu paisprezece ani mai tânăr – deşi, nici atunci, nu mai puteam fi considerat tânăr. Acum nu m-aş mai încumeta să pilotez un avion pe acolo, nici dacă mi-ar da cineva tot aurul din lume.

— Da, este de înţeles, îi răspunse superiorul, aplecându-se peste hartă. Deci, în opinia ta de expert, ea n-ar fi avut absolut nici o şansă de supravieţuire.

— Absolut nici una este cam prea categoric. Să zicem că era extrem de puţin probabil, al dracului de aproape de imposibil.

— La fel crede şi omologul tău de la Deuxieme.

— Ardisonne?

— Îl ştii?

— Nume cod *Richelieu...* da, sigur, cum să nu. Băiat bun, deşi cam impulsiv. Avea baza în Martinica.

— El este absolut categoric. Este convins că individa nu a putut supravieţui.

— Într-o situaţie ca asta, o asemenea părere este justificată. Dar, dacă tot m-ai chemat aici, îmi permiţi să pun o întrebare sau două?

— Dă-i drumul, ofiţer Cooke!

— Femeia asta, Bajaratt, este, sigur, un fel de personaj de legendă în Valea Baaka, dar, deşi sunt ani de zile de când parcurg listele noastre de nume, pe al ei nu-mi amintesc să-l fi întâlnit vreodată. De ce?

— Pentru că Bajaratt *nu* este adevăratul ei nume, veni răspunsul. Acesta este un nume pe care şi l-a luat cu ani în urmă, un nume care speră că-i păstrează secretul originii ei, pentru că are impresia că nimeni nu are nici cea mai vagă idee cine este şi de *unde vine.* Presupunând că însuşi serviciul nostru ar putea fi infiltrat şi că este mai bine ca ea să nu poată afla cât de multe date avem despre persoana ei, aceste informaţii sunt stocate în dosarele noastre negre, la care accesul este, după cum ştii, nominal şi strict limitat.

— Da, da… acum înţeleg. Cunoscând că un nume este fals şi ştiindu-l şi pe cel adevărat, se ajunge la mediul social de origine, după care se poate trasa profilul psihologic al unei personalităţi, ba chiar se pot prognoza reacţiile unui om, în situaţii date. Dar, de fapt, cine este această femeie?

— Unul dintre cei mai mari experţi în terorism în viaţă.

— Arabă?

— Nu.

— Israeliană?

— Nu şi te-aş sfătui să nu mai faci aluzii pe direcţia asta.

— Scrupule inutile! Mossad-ul are un spectru de activităţi *aşa* de larg... Dar, dacă este posibil, te rog să-mi răspunzi la întrebare. Nu uita că mi-am petrecut o grămadă de timp aproape la antipozi. De ce este femeia asta, într-un asemenea grad, o prioritate roşie?

— Pentru că este de vânzare.

— Este... ce?!

— Se duce oriunde în lume, unde există nelinişti, rebeliune, insurgenţă şi îşi vinde serviciile celui mai bogat ofertant – şi, trebuie să adaug, obţine, de obicei, nişte rezultate remarcabile.

— Iartă-mă, dar asta sună puţin cam livresc. O femeie să pătrundă de una singură în inima unor zone de revolte şi să vândă *sfaturi.* Cum face asta, dă anunţuri în ziare?

— Nu are nevoie, Geoff, răspunse bărbatul mai în vârstă, revenind lângă masă şi aşezându-se, după ce, oarecum neîndemânatic, îşi aranja scaunul cu mâna stângă. Individa este expertă în acţiuni de destabilizare. Cunoaşte punctele forte şi slăbiciunile tuturor facţiunilor rivale, pe conducătorii acestora şi modul în care poate ajunge la ei. Nu are nici un fel de scrupule, nici de ordin moral, nici de ordin politic. Profesia ei este să omoare. Pur şi simplu.

— Nu cred că asta este ceva prea *pur* şi nici simplu.

— Portretul final ăsta este, nu însă şi începuturile, locul de unde provenea... Ia loc, Geoffrey şi dă-mi voie să-ţi spun o poveste scurtă despre ea, aşa cum am reuşit să o reconstituim noi. Deschise un plic mare şi scoase din el trei fotografii, mărite ale unor instantanee luate în grabă, reprezentând o femeie mergând. În toate trei faţa se vedea foarte clar.

— Aceasta este Amaya Bajaratt.

— Dar sunt trei persoane diferite! exclamă Geoffrey Cooke.

— Care dintre ele să fie cea adevărată? întrebă, retoric, şeful. Sau să fie chiar toate trei?...

— Încep să înţeleg... spuse ofiţerul, încă ezitant. Părul este diferit în fiecare dintre fotografii – blond, brunet şi, dacă nu mă înşel, şaten deschis; scurt, lung şi de lungime potrivită – dar

diferă şi trăsăturile… Într-adevăr, nu foarte mult. Şi, totuşi, *sunt diferite.*

— Plastic de culoarea pielii? Ceară? Controlul muşchilor faciali? Toate sunt posibile şi uşor de aplicat.

— Poate că o analiză spectografică ne-ar putea spune despre ce este vorba. Cel puţin în ceea ce priveşte plasticul şi ceara.

— Aşa ar trebui, dar nu s-a putut. Experţii noştri susţin că există compuşi chimici care pot induce în eroare scanerele fotoelectrice, sau chiar şi o rază de lumină reflectată accidental, ceea ce, de fapt, înseamnă că nu ştiu despre ce e vorba şi că nu vor să rişte o presupunere.

— Bine, zise Cooke. Individa este una dintre, sau chiar toate aceste trei femei, dar cum dracu' poţi să fii sigur de asta?

— Pe încredere.

— Încredere?

— Francezii şi cu noi am plătit o groază de bani pentru fotografiile astea şi provin de la agenţi acoperiţi, pe care îi utilizăm de ani de zile. Nici unul dintre ei nu ar fi în stare să-şi taie o sursă financiară extrem de valoroasă, oferindu-ne nişte falsuri. Fiecare este *convins* că a fotografiat-o pe Bajaratt.

— Dar unde mergea individa? De la Basse-Terre până la strâmtoarea Anegada sunt peste două sute de kilometri – o asemenea distanţă, parcursă în timp ce au avut loc două furtuni devastatoare… Şi de ce credeţi asta?

— Pentru că *sloop*-ul a fost zărit în larg de Marigot – nu se putea apropia de ţărm din cauza stâncilor submarine, iar micul port a fost făcut ţăndări.

— Zărit de cine?

— De pescari care aprovizionează hotelurile de pe Anguilla; observaţie confirmată de rezidentul nostru din Dominica. Remarcând nedumerirea lui Cooke, continuă: În urma înştiinţării pe care am primit-o de la Paris, omul nostru s-a dus cu avionul pe Basse-Terre şi a aflat că o femeie, având aproximativ aceeaşi vârstă pe care o arată Bajaratt în aceste trei fotografii, a închiriat o barcă. Însoţită fiind de un bărbat tânăr, înalt şi voinic. Un bărbat *foarte* tânăr, mai degrabă un adolescent. Ceea ce corespunde cu informaţii transmise anterior de la Paris, precum că o femeie ale cărei semnalmente corespund, în linii mari, cu ale lui Bajaratt – probabil utilizând un paşaport fals – s-a îmbarcat de la Marsilia, împreună cu un asemenea tânăr, într-un avion cu

destinaţia insula Guadelupa, de fapt cele două insule, Grande şi Basse-Terre, după cum bine ştii.

— Cum au stabilit vameşii de la Marsilia că există vreo legătură între băiat şi femeie?

— El nu vorbeşte franceza; ea le-a povestit că este o rudă îndepărtată, din Lituania, aflat în grija ei, după ce-i muriseră părinţii.

— Al dracului de puţin probabil!

— Dar perfect acceptabil pentru colegii noştri de peste Mânecă. N-au habar de nimic ce se petrece la nord de Rhon.

— De ce o fi călătorind împreună cu un adolescent?

— Eu, unul, n-am nici cea mai vagă idee.

— Şi, repet, unde dracu' se ducea?

— Asta este o enigmă încă şi mai mare. Individa este, evident, o navigatoare experimentată. Ştie destule ca să-şi fi dat seama că trebuie să se adăpostească înainte de a fi ajunsă de uragan, *sloop*-ul avea staţie radio şi, în toată zona, s-au difuzat continuu mesaje de avertizare, în patru limbi.

— Doar dacă nu avea o întâlnire, la care era absolut nevoie să ajungă, cu orice preţ, până la un moment dat.

— Evident, ăsta ar fi singurul răspuns plauzibil, dar chiar şi cu preţul vieţii?

— Mda… puţin probabil, încuviinţă fostul rezident MI 6. Doar dacă există nişte circumstanţe de care nu ştim noi nimic… Continuă, te rog, sunt sigur că mai ai ceva de spus.

— Ceva, într-adevăr şi mi-e teamă că nu prea mare lucru. Pornind de la constatarea că un terorist rareori este terorist din naştere, ci devine unul datorită întâmplării şi bazat pe faptul că Bajaratt, deşi poliglotă, a fost auzită vorbind şi o limbă aproape imposibil de înţeles…

— Pentru cei mai mulţi europeni, această limbă este dialectul baştilor, îl întrerupse, calm, Cooke.

— Exact… Am trimis o misiune acoperită în provinciile Vizcaya şi Aalva, să afle tot ce se putea afla. Iar ei au descoperit povestea unui incident deosebit de neplăcut, care a avut loc cu mulţi ani în urmă, într-un mic sat rebel din Pirineii de vest. Genul de întâmplare care rămâne vie în legendele muntenilor şi se transmite din generaţie în generaţie.

— Ceva gen Mai Lai sau Baba Yar? întrebă Cooke. Măcel la grămadă, fără nici o discriminare?

— Mai rău, dacă îţi poţi imagina aşa ceva. În timpul unui raid de represalii, neautorizat, întreaga populaţie adultă a satului a fost executată – *adult* însemnând peste doisprezece ani. Copiii mai mici au fost forţaţi să privească execuţia şi apoi au fost părăsiţi, lăsaţi să moară în munţi.

— Bajaratt este unul dintre acei copii?

— Dă-mi voie să-ţi explic. Satele baştilor care locuiesc în regiunea aceea sunt foarte izolate. Iar ei au obiceiul să-şi îngroape registrele şi cronicile între chiparoşii care cresc la nord de sat; şi cum în echipa noastră era şi un arheolog, expert în problema muntenilor başti din Pirinei – care ştia să scrie şi să vorbească în limba lor – băieţii au reuşit să găsească arhiva satului cu pricina. Ultimele pagini ale cronicii erau scrise de mâna unei fetiţe, care descria toate ororile, inclusiv decapitarea propriilor ei părinţi, cu baioneta – ascuţită sub ochii tatălui şi mamei ei, care-şi priveau călăii, în timp ce aceştia îşi şlefuiau lamele pe stânci.

— Groaznic! Şi fetiţa aceea era Bajaratt?

— Fetiţa a semnat la sfârşit cu numele *Amaya el Baj... Yo-vamanaree,* ceea ce s-ar putea traduce prin cuvintele tânără femeie. Urma apoi o frază într-o spaniolă perfectă: *Muerte a toda autoridad...!*

— Moarte oricărui reprezentant al autorităţii, zise Cooke. Asta este tot?

— Nu, mai sunt două chestiuni. Fetiţa a mai adăugat o notă finală şi, te rog să-ţi dai seama, era scrisă de un copil de zece ani: Sirharra Baj.

— Şi asta ce dracu’ mai înseamnă?

— Ceva de genul *tânără femeie care în curând va deveni fertilă, dar care nu va aduce niciodată pe lume un copil.*

— Cam macabru, dar, totuşi, cred că este de înţeles.

— Legendele din munţi mai vorbesc de o fetiţă, care a luat conducerea grupului de copii, a reuşit să-i scoată dintre coline şi să-i ducă la adăpost, evitând mulţimea patrulelor; care a fost chiar în stare să omoare soldaţi cu propriile lor baionete, întinzându-le fel de fel de capcane – şi toate astea de una singură.

— O fetiţă de zece ani... incredibil! Geoffrey Cooke se încruntă. Spuneai că mai sunt două chestiuni. Care este a doua?

— Ultima dovadă care, în ceea ce ne priveşte, ne-a confirmat

identitatea ei. Printre registrele îngropate se găseau şi cronici de familie – anumite ramuri, mai izolate, ale baştilor trăiesc cu spaima căsătoriilor cosanguine şi acesta este motivul pentru care mulţi tineri şi tinere sunt goniţi de acasă. În satul respectiv, exista o familie *Aquirre, primul copil fată, botezată Amaya.* Numele de familie, Aquirre era tăiat – mâzgălit cu furie, ca de mâna unui copil supărat – şi înlocuit cu numele *Bajaratt.*

— Dumnezeule mare! Dar de ce? Aţi aflat cumva?

— Am aflat, deşi n-a fost uşor. Fără să intru în prea multe amănunte, îţi pot spune că oamenii noştri au făcut presiuni serioase asupra omologilor de la Madrid, mergând până la a-i ameninţa că ne vom retrage sprijinul acolo unde au mai multă nevoie de noi şi, în cele din urmă, ne-au permis accesul la anumite dosare închise, legate de raidurile de represalii împotriva baştilor. Adineauri ai folosit cuvântul *macabru;* nici nu-ţi poţi da seama cât de potrivit este pentru ceea ce urmează. În dosarele spaniolilor am dat peste numele de *Bajaratt:* un sergent, mamă spaniolă, tată francez din regiunea de graniţă, care făcuse parte din unitatea militară ce luase cu asalt sătucul acela din munţi. În două cuvinte, este vorba de soldatul care a decapitat-o pe mama lui Amaya Aquirre. Iar ea şi-a luat numele lui, ca niciodată să nu uite ce s-a întâmplat. Şi pentru ca să ajungă un ucigaş tot atât de nemilos pe cât a fost bărbatul pe care l-a privit cum îşi trece baioneta prin gâtul mamei ei.

— Asta este, pur şi simplu, o culme a perversiunii, spuse Cooke, abia şoptit. Dar, repet, este de înţeles. Un copil îşi asumă postura unui monstru, imaginându-şi răzbunarea prin identificare. Nu este departe de Sindromul Stockholm, când prizonieri de război, capturaţi cu brutalitate, ajung să se identifice cu cei care i-au prins. Cu atât mai mult în cazul unui copil… Deci, *Amaya Aquirre este Amaya Bajaratt.* Şi totuşi, deşi şi-a renegat numele de familie, în cronică nu a semnat *Bajaratt.*

— Pentru asta, ne-am adresat unui specialist în psihologie infantilă, reîncepu să vorbească şeful. Şi ne-a spus că o fetiţă de zece ani este oarecum mai matură decât un băiat de aceeaşi vârstă – lucru cu care sunt perfect de acord din propria-mi experienţă, acumulată cu numeroşii mei nepoţi. Ne-a spus că, la o astfel de vârstă, o fetiţă care a trecut prin nişte evenimente atât de stresante şi dureroase, va avea tendinţa să se dezvăluie numai în parte, nu în totalitate.

— Nu prea cred că am înţeles mare lucru.

— Doctorul a spus că asta se numeşte Sindromul Testosteronului. Şi ne-a explicat că, în aceleaşi circumstanţe, un băiat ar fi scris *Muerte a toda autoridad,* după care ar fi semnat cu numele complet, ca un simbol al răzbunării, care să poată fi văzut de oricine. Pe când o fetiţă se va comporta diferit, nedezvăluindu-şi identitatea completă, pentru că se gândeşte deja la răzbunarea adevărată. Şi, pentru asta, trebuie să fie *mai deşteaptă* decât duşmanii ei, deoarece este puţin probabil că va putea fi *mai puternică...* Dar, chiar şi aşa, nu s-a putut stăpâni să nu semneze, fie şi chiar parţial, în registru.

— Cred că este destul de plauzibil, spuse Cooke, dând din cap. Dar, pentru Dumnezeu – registre îngropate, chiparoşi... execuţii în masă, decapitări cu baioneta şi un copil de zece ani trecând prin toate astea! *Iisuse,* aveţi de-a face cu o psihopată absolut convinsă de cauza ei! Individa probabil că nu vrea să vadă în faţa ochilor decât capete desprinse de trup şi căzând pe pământ, aşa cum li s-a întâmplat şi părinţilor ei.

— *Muerte a toda autoridad!* spuse şeful. Capetele oficialilor – peste tot în lume.

— Da, am înţeles fraza...

— Mi-e teamă că nu poţi înţelege gravitatea situaţiei *reale* pe care o dezvăluie.

— Poftim?

— În ultimii ani, Bajaratt a trăit în Valea Baaka, cuplată cu liderul unei facţiuni palestiniene deosebit de violente, identificându-se fanatic cu cauza acestuia. Se pare chiar că s-a şi căsătorit cu el primăvara trecută – o ceremonie romantică sub flori de portocal. El a fost omorât acum nouă săptămâni, pe plaja din dreptul localităţii Askelon, undeva la sud de Tel Aviv.

— Da, parcă am citit ceva despre asta, spuse Cooke. Au fost omorâţi toţi, până la ultimul om, nu s-au luat prizonieri.

— Îţi aminteşti şi de declaraţia difuzată de ceilalţi membri ai facţiunii, prin noul lor lider?

— Cred că spunea ceva despre arme...

— Exact. Declaraţia spunea că armele israelienilor care-i uciseseră pe *răzbunătorii luptători pentru libertate* fuseseră fabricate în America, în Anglia şi în Franţa şi că poporul ale cărui pământuri fuseseră furate nu va uita niciodată *bestiile* care furnizaseră acele arme.

— Tâmpenii de genul ăsta se spun tot timpul. Şi ce-i cu asta?

— Şi Amaya Bajaratt, adăugându-şi un *nom de guerre* – *Neiertătoarea* – a transmis Marelui Consiliu al Văii Baaka un mesaj, iar prietenii tăi de la Mossad au reuşit, slavă Domnului, să îl intercepteze. Ea şi camarazii ei s-au hotărât ca, indiferent cu ce preţ, *să ia capetele celor patru mari bestii.* Iar ea va fi *trăsnetul care va da semnalul.*

— Ce semnal?

— Din câte a putut Mossad-ul să deducă, este vorba de semnalul la care vor lovi şi asasinii ei camuflaţi, de la Londra, de la Paris şi de la Ierusalim. Israelienii cred că asta se înţelege implicit, din acea parte a mesajului în care se spune că: Atunci când cea mai rea dintre aceste bestii va cade, dincolo de mare, celelalte trebuie să o urmeze cât mai repede.

— Cea mai rea…? Dumnezeule mare, America!

— Da, ofiţer Cooke, Amaya Bajaratt este pe cale să îl asasineze pe Preşedintele Statelor Unite. Asta este *semnalul* pe care-l va da ea!

— Dar e tâmpenie curată să încerce aşa ceva!

— *Palmaresul* ei sugerează ideea că s-ar putea să nu fie chiar aşa. Ca *profesionistă,* n-a prea suferit eşecuri. Tipa este un fel de geniu patologic şi pune la cale doborârea ultimelor ei obiective, răzbunarea ei finală împotriva oficialităţilor *brutale,* la care, acum, se mai adaugă încă un motiv, profund personal – moartea soţului ei. Aşa că trebuie oprită, Geoffrey. Şi de aceea, Foreign Office, cu deplinul nostru acord, a hotărât că trebuie să te întorci imediat la fostul tău post, din Caraibe. Ca să te citez, nu avem un expert mai bun ca tine.

— Dar, pentru Dumnezeu, vorbeşti cu un om de şaizeci şi patru de ani, care se gândeşte deja la pensionare!

— Mai ai încă multe cunoştinţe acolo, în insule. Unde nu mai dispui de relaţii, o să te ajutăm noi să-ţi faci, rapid, altele. Sincer să fiu, nu cred că există altcineva, în afară de tine, care să se poată descurca mai repede în insulele acelea. Trebuie să o găsim pe individă şi să punem mâna pe ea.

— Bătrâne, ţi-a trecut prin cap că şi dacă aş pleca azi, până când ajung eu acolo tipa s-ar putea să fie în cu totul altă parte? Iartă-mă, dar iar îmi vine pe buze cuvântul *livresc.*

— Cât despre asta, îi răspunse celălalt, zâmbind scurt, nici francezii, nici noi nu credem că se va mai deplasa prea mult în

următoarele câteva zile, poate chiar pentru o săptămână sau două.

— De unde aţi mai scos-o şi pe asta? Vreo ghicitoare?

— Nu, doar bun-simţ. Femeia şi-a asumat – din punctul ei de vedere – o sarcină enormă, care necesită elaborarea unor planuri serioase, implicând folosirea unor resurse umane, financiare şi tehnice, inclusiv aviaţie, considerabile. S-ar putea să fie o psihopată, dar, cu certitudine, nu este o tâmpită: nu va risca, în nici un caz, să-şi pregătească lovitura chiar pe teritoriul Statelor Unite.

— Deci, unde poate fi mai bine decât undeva imediat în afara jurisdicţiei autorităţilor federale… mormăi Cooke. Şi unde ai acces la bănci şi poţi dispune de personal calificat.

— Aşa ne-am gândit şi noi, încuviinţă şeful MI 6.

— Mă întreb de ce o mai fi transmis mesajul ăla?

— Poate că i-a sosit şi ei clipa de *Gotterdammerung*. Vrea să-i fie recunoscută public *gloria* propriilor fapte. Din punct de vedere psihologic, presupunerea este valabilă.

— Ei bine, cred că m-ai pus în faţa unei misiuni care mă atrage irezistibil şi pe care nu o pot refuza, nu-i aşa?

— Am sperat din toată inima să fie *chiar aşa!*

— Şi m-ai trecut, pe nesimţite, prin toate stadiile de pregătire, de la o enigmă trecută, dar cu un dosar oribil, până la o criză acută, imediată. Toate butoanele apăsate, exact în ordinea în care trebuie.

— Aş fi putut, oare, proceda şi altfel?

— Ca profesionist, nu şi nu te-ai afla în scaunul ăla dacă n-ai fi un adevărat profesionist. Cooke se ridică în picioare, privindu-şi superiorul drept în ochi. Şi acum, că tot am acceptat misiunea, aş vrea să fac o propunere.

— Chiar te rog!

— Nu am fost absolut sincer acum câteva minute. Ţi-am spus că n-am mai păstrat decât legături de corespondenţă cu câţiva prieteni buni. În mare e adevărat, dar nu este complet. Adevărul este că mi-am petrecut cea mai mare parte a concediilor chiar în insule – este un pământ care te îmbie să revii. Şi, natural, foşti colegi şi cunoştinţe noi, cu preocupări profesionale similare, se întâlnesc şi povestesc fel de fel de amintiri…

— Desigur, nimic mai normal.

— Ei bine, acum doi ani am cunoscut un american, un tip care

ştie despre insulele alea mult mai multe decât am ştiut sau voi şti eu vreodată. Are două iahturi, pe care le închiriază doritorilor de plimbări pe mare şi este cunoscut în toate porturile de agrement, de la Charlotte Amalie până la Antigua. Cunoaşte fiecare port natural, fiecare golf şi fiecare intrând al insulelor. Meseria îl obligă la asta.

— Recomandările sună bine, Geoffrey, dar cu greu…

— Te rog, îl întrerupse Cooke, încă n-am terminat. Anticipându-ţi obiecţiunile, trebuie să-ţi spun că este vorba de un ofiţer în retragere, din US Naval Intelligence[2]. Este relativ tânăr – între patruzeci şi patruzeci şi cinci de ani – şi n-am idee de ce şi-a dat demisia din armată, dar am impresia că a făcut-o în nişte circumstanţe nu tocmai plăcute. Părerea mea este că, într-o misiune ca asta, ar putea fi un agent foarte valoros.

Şeful MI 6 se aplecă în faţă, deasupra biroului său, ţinându-şi mâna dreaptă cu stânga.

— Se numeşte Tyrell Nathaniel Hawthorne al treilea. Este fiul unui profesor de literatură americană de la Universitatea din Oregon, iar circumstanţele în care a părăsit NI au fost, într-adevăr, foarte neplăcute. Şi, da, ai dreptate, ar fi un agent fantastic de valoros, dar nimeni din serviciile de informaţii de la Washington nu-l poate recruta. Au încercat, cu multă asiduitate, dar nu-l pot clinti din hotărârea lui. Nu prea are multă consideraţie pentru ei, este convins că nu sunt în stare să facă deosebirea între un adevăr şi o minciună. Aşa că i-a trimis la toţi dracii, fără multă vorbă.

— Dumnezeule! exclamă Geoffrey Cooke. Ştiai absolut totul despre concediile mele, ai ştiut-o tot timpul. Şi ştiai foarte bine că îl cunosc.

— O croazieră de trei zile prin insulele Leewards, împreună cu prietenul tău Ardisonne, nume cod *Richelieu.*

— *Ti-că-loo-su-le!*

— Vai, ofiţer Cooke, se poate? Întâmplător, la ora asta, fostul locotenent-comandant[3] Hawthorne se îndreaptă către portul de

[2] Serviciul de Informaţii al Marinei Militare a SUA; în continuare vom folosi unul dintre acronimele VSNI sau NI, (N.T.).

[3] În original, *Lieutenant-Commander* (maior, căpitan de rang trei); deşi, la prima vedere, traducerea locotenent-comandor pare mai corectă, considerăm că forma utilizată este, în lipsa unui rang militar românesc cu denumire echivalentă, cea mai adecvată, (N.T.).

agrement de pe Gorila Britanică, unde mi-e teamă că va avea oarecare probleme cu motorul auxiliar. Avionul tău decolează spre Anguilla la ora cinci, ai destul timp să-ţi faci bagajele. De acolo, tu şi prietenul tău Ardisonne veţi închiria un avion până pe Virgin Gorda. Pe chipul şefului de la MI 6 se aşternuse un zâmbet strălucitor: Probabil că va fi o întâlnire deosebit de plăcută.

Departamentul de Stat, Washington, DC

În jurul mesei de şedinţe erau aşezaţi Secretarul de Stat, Secretarul Apărării[4], directorii de la CIA şi de la FBI, şefii de la AI şi de la NI, precum şi şeful JCSC[5]. La stânga fiecăruia dintre cei menţionaţi se afla câte un aghiotant, un subaltern de rang înalt, cu acreditare de nivel maxim din punct de vedere al securităţii. Întâlnirea era prezidată de Secretarul de Stat, care începu să vorbească:

— Dispuneţi, toţi, de exact aceleaşi informaţii ca şi mine, aşa că voi considera orice introducere ca fiind inutilă. Probabil că unii dintre dumneavoastră au impresia că reacţia noastră este exagerată şi, mărturisesc, până în dimineaţa asta aşa am crezut şi eu. Ca o femeie singură, o teroristă obsedată de idee, să încerce să-l asasineze pe Preşedinte şi, prin aceasta, să declanşeze asasinarea liderilor politici ai Marii Britanii, Franţei şi Israelului, mi se părea o poveste prea trasă de păr ca să i se acorde prea multă atenţie. Însă dimineaţă, la ora şase, m-a sunat domnul director al CIA, apoi, la ora unsprezece, m-a sunat din nou şi am început să-mi schimb părerea. Sunteţi amabil să ne lămuriţi despre ce era vorba, domnule Gillette?

— Voi încerca, domnule Secretar, răspunse impozantul DEI. Ieri, *sursa* noastră din Bahrein, care monitorizează tranzacţiile financiare legate de Valea Baaka, a fost omorât, la o oră după ce îl alertase pe rezidentul nostru asupra unui transfer de o jumătate de milion de dolari, către Credit Suisse din Zurich. Nu e o sumă importantă, dar, când agentul nostru din Zurich a încercat să ia legătura cu *sursa* lui de la bancă, un individ extrem de bine plătit, n-a reuşit. Iar când a insistat – anonim, desigur, recomandându-se pur şi simplu ca *un prieten* – i s-a spus că omul

[4] Prin analogie cu titulatura de Secretar de Stat, unanim recunoscută şi acceptată, am preferat să folosim această formă. În locul celei echivalente, de *Ministru al Apărării*, (N.T.).

[5] (US)AI sau G2: Serviciul de Informaţii al Armatei de Uscat a SUA; JCSC: Comitetul Unificat al Şefilor de State Majore ale Forţelor Armate ale SUA, (N.T.).

lui fusese trimis la Londra, în interes de afaceri şi că plecase imediat, cu avionul. Mai târziu, când agentul nostru a revenit acasă, a găsit un mesaj pe robotul de la telefon. Era chiar de la *sursa* lui, care în nici un caz nu putea fi la Londra, din moment ce îi cerea, aparent cu disperare, să se întâlnească cu el la Dudendorf, un orăşel situat la vreo treizeci de kilometri nord de Zurich. Agentul nostru s-a dus imediat la locul de întâlnire, dar *sursa* nu şi-a mai făcut apariţia.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns? întrebă şeful de la G2.

— Credem că a fost scos din joc, pentru a se elimina orice posibilitate de urmărire a banilor, răspunse bărbatul voinic şi roşcovan aşezat lângă DEI, în partea stângă. Este vorba doar de o presupunere, încă neconfirmată, adăugă el.

— Bazată pe ce anume? întrebă Secretarul Apărării.

— Pe logică, răspunse scurt omul Agenţiei. Mai întâi este omorât omul din Bahrein, fiindcă a transmis informaţia iniţială, apoi, pentru omul din Zurich, se inventează o deplasare la Londra, ca să nu poată să se întâlnească cu agentul nostru la Dudendorf şi pentru ca între timp, agenţi din Valea Baaka să-i dea de urmă şi să-l elimine. Întrerupând posibilitatea de urmărire a banilor; ceea ce au şi reuşit.

— Atâta osteneală, pentru a acoperi transferul unei sume minore? întrebă şeful NI.

— Da, pentru că suma în sine nu înseamnă nimic, răspunse acelaşi om. Important este destinatarul, asta încearcă ei să acopere. Şi, odată filiera dovedită sigură, suma poate creşte şi de o sută de ori.

— *Bajaratt,* spuse Secretarul de Stat. Deci s-a pus pe treabă... În regulă, iată cum vom proceda. Cheia acestei crize stă în asigurarea securităţii. Exceptându-i pe operatorii de trafic radio ai Agenţiei, doar *noi*, cei prezenţi la această masă şi *numai noi,* suntem autorizaţi să transmitem informaţii între departamentele noastre, pe măsură ce acestea ne parvin. Vă rog să vă puneţi toate faxurile din birourile personale pe mod de lucru confidenţial şi să folosiţi, pentru convorbirile dintre noi, numai liniile telefonice protejate. Nimeni nu are dreptul să transmită vreo informaţie altcuiva în afara celor de faţă, decât cu aprobarea mea sau a domnului DEI. Chiar şi zvonuri vagi despre o asemenea criză pot avea urmări extrem de neplăcute, de care nu avem nevoie. Se auzi un bâzâit, venind de la telefonul de

culoare roşie din faţa Secretarului de Stat. Acesta ridică receptorul: Da?... Este pentru dumneata, spuse el, privind la directorul Agenţiei. Gillette se ridică, se duse în capul mesei, luă receptorul şi se prezentă.

— Am înţeles, zise el, după ce ascultase aproape un minut. Aşeză receptorul înapoi în furcă şi privi spre roşcovanul său aghiotant: O'Ryan, presupunerea ta este confirmată. Omul nostru din Zurich a fost găsit în Spitzplatz, cu două gloanţe în cap.

— Îşi iau toate măsurile pentru a o acoperi pe căţeaua aia blestemată, răspunse cel numit O'Ryan, analistul de la CIA.

2

Bărbatul înalt, neras şi foarte bronzat de razele fierbinţi ale soarelui tropical, îmbrăcat în şort alb marinăresc, cu o cămaşă neagră de tanchist, o luă la fugă pe pasarelă şi apoi spre capătul debarcaderului. Ajunse la capătul podinei de lemn şi strigă spre unul din cei doi oameni, din barca ce se apropia:

— Ce dracu' vrei să spui cu scurgerea aia de la motorul auxiliar? Nu l-am folosit decât pe mare absolut calmă şi funcţiona perfect!

— Uite ce-i, prietene, răspunse mecanicul englez, în a cărui voce se simţea plictiseala. În timp ce Tyrell Hawthorne prindea parâma pe care i-o aruncase, nu dau doi bani pe el, chiar dacă ar fi nou-nouţ. Nu mai ai nici o juma' de litru de ulei în carter, l-a aruncat tot afară. Dacă ai de gând să pleci în larg cu el în halul ăsta şi să ţi-l faci praf prima dată când o să-l porneşti, n-ai decât. Da, eu îmi fac raportu' taman cum scrie la carte, că n-am de gând să dau de belea din prostia altuia.

— Bine, bine, zise Hawthorne, apucând mâna întinsă a omului şi ajutându-l să se suie pe podină, lângă el. Ce are?

— Garnituri îmbătrânite şi două pistoane făcute praf, Tye. Mecanicul se întoarse, să lege şi cea de-a doua parâmă de un pilon, astfel ca tovarăşul lui să poată să se urce şi el. De câte ori ţi-am spus că trebuie să foloseşti mai des maşinăria? Pe soarele acesta, garniturile se usucă şi se duc una-două, dacă laşi fierul ăla să zacă nemişcat şi mergi doar cu pânzele! Poţi să-mi spui de câte zeci de ori ţi-am repetat asta ca un papagal?

— Da, Marty, ai dreptate, nu pot să spun că n-ai făcut-o!

— Atât ţi-ar mai trebui! Da, tot nu înţeleg, de ce nu mă asculţi? La tarifele tale, nu cred că-ţi faci probleme pentru câţiva litri de motorină.

— Nu-i vorba de bani, protestă marinarul. Atâta doar că nişte clienţi ca ai mei preferă, în general, să navighez cu pânze; nu suportă duduitul motorului decât atunci când vântul cade pentru prea multă vreme. În cât timp poţi să mi-l repari? Reuşeşti în două ore?

— Nici să nu te gândeşti, Tye-boy. Poate că o să fie gata

mâine la prânz, da’ asta numai dacă ai noroc şi-mi vin mâine dimineaţă, devreme, cu avionul, de la St T, alezoarele de care am nevoie.

— Fir-ar a dracului de treabă! Am la bord nişte clienţi buni, care vor să fie pe Tortola diseară.

— Du-i frumos la bar, dă-le câteva cocteiluri stil Gordie şi ia-le camere la iacht-club. Tot n-o să mai ştie nici cum îi cheamă!

— Nu prea cred că am altă soluţie, spuse Hawthorne întorcându-se şi pornind înapoi pe podină. Ţineţi-vă bine, băieţi, urmează o întâlnire de gradul trei cu specialitatea casei! Căpitanul grăbi pasul către vasul lui.

— Îmi pare rău, prietene, mormăi Martin, mecanicul, ca pentru sine, privindu-l cum se îndepărtează. Nu-mi place să-ţi fac una ca asta, da’ aşa mi s-a ordonat.

Întunericul coborâse peste Caraibe. Când căpitanul Tyrell Hawthorne, unic proprietar al lui *Olympic Charters Ltd,* companie înregistrată în Virgin Islands, SUA, îşi condusese clienţii la hotelul iacht-clubului, de pe plajă, era deja foarte târziu. Dusese mai întâi una dintre perechi în camera pe care o rezervase, apoi se întorsese după cea de-a doua. Camerele în care îi culcase nu erau, probabil, exact de categoria celor în care şi-ar fi dorit să se trezească, însă cu adormitul nu fusese nici o problemă, barmanul îşi dăduse toată osteneala în privinţa asta şi-i aranjase bine. Aşa că Tye Hawthorne, după ce avusese grijă de clienţi, tocmai revenise la barul în aer liber, acum pustiu, ca să-i mulţumească omului într-un mod ceva mai substanţial, întinse negrului din spatele barului cincizeci de dolari.

— Hei, Tye-boy, doar ştii că nu trebuie!

— Atunci, de ce i-ai înhăţat aşa de repede?

— Instinctele, *mon.* Pot să ţi-i dau chiar înapoi. Izbucniră amândoi în râs: discuţia făcea parte din ritual.

— Cum merg treburile, căpitane? întrebă barmanul, turnând un pahar de vin alb, băutura obişnuită a lui Hawthorne.

— Nu prea rău, Roger. Amândouă bărcile sunt închiriate şi, dacă idiotul de frate-meu o să înveţe să le arate mai des clienţilor drumul spre Red Hook, pe St T, s-ar putea să avem chiar şi ceva profit pe anul ăsta.

— Hei, *mon,* să ştii că-mi place de fratele tău. E un tip haios. E un fel de personaj de desene animate, Roge. Ştiai că puştiul e

doctor?

— Cee…? Vine aici tot timpul, pe mine mă doare peste tot şi tu zici că puteam, să-l întreb pe el, pe gratis?

— Nu, nu e doctor din ăla, îl întrerupse Tyrell. Şi-a luat doctoratul în literatură, la fel ca şi tatăl nostru.

— Nu ştie să repare oase sau să potolească dureri? Atunci, la ce-i foloseşte?

— Asta se întreabă şi el. Spune că, după ce şi-a tocit coatele optsprezece ani pe băncile şcolii, a sfârşit prin a câştiga mai puţini bani decât un gunoier din San Francisco. S-a săturat!

— Mi se pare şi normal, răspunse barmanul. Uite, acu' cinci ani aveam grijă de turiştii care se îmbătau, le căram bagajele, îi duceam în pat, curăţam după ei. Aia nu era viaţă! Şi atunci, m-am deşteptat şi am învăţat cum *să-i fac* să se îmbete.

— Bună treabă.

— Proastă treabă, Tye-boy, răspunse Roger, vorbind, dintr-o dată în şoaptă şi căutând după ceva în spatele tejghelei. Pe cărare coboară doi tipi. Par să caute pe cineva şi tu eşti singurul *cineva* pe aici. Şi am un fel de presimţire – tipii nu-mi plac de loc. Se tot pipăie pe haine, pe manşete şi merg prea încet. Da' fii fără grijă, am puşca în mână.

— Hai, Roge, fii serios, ce tot spui?

Hawthorne se răsuci pe scaunul înalt al barului.

— Geoff! strigă el. Eşti chiar tu, Cooke…? Şi tu, Jaques…? Ce dracu' căutaţi voi doi aici? Lasă fierătania în pace, Roger, dânşii sunt nişte prieteni buni.

— O s-o las doar când o să fiu sigur că n-au nici ei vreo fierătanie!

— Hei, băieţi, flăcăul este tot un prieten de-al meu – au fost ceva întâmplări cam neplăcute prin insule în ultima vreme. Vrea doar să vă vadă mâinile şi să-i spuneţi că nu aveţi arme, OK?

— Cum dracu' am putea să avem arme? spuse, enervat, Geoffrey Cooke. Am sosit amândoi cu avionul – zbor internaţional – şi detectoarele alea de metale îşi fac foarte bine treaba.

— *Mais oui!* adăugă şi Ardisonne, nume cod *Richelieu.*

— Sunt în regulă, spuse Hawthorne, sărind de pe scaun şi dând mâna cu cei doi bărbaţi mai în vârstă. Vă mai aduceţi aminte de croaziera noastră… ia staţi puţin… de ce aţi venit voi doi încoace? Credeam că v-aţi pensionat amândoi.

— Trebuie să stăm de vorbă, Tyrell, spuse Cooke.

— Urgent, zise Ardisonne. Nu avem timp de pierdut.

— Hei, ia staţi… Motorul meu în perfectă stare se strică din senin şi nu mai merge; şi, tot din senin, în toiul nopţii, iată că soseşte Cooke, împreună cu prietenul nostru Richelieu, din Martinica. Ce-i asta, domnilor?

— Tyrell, ţi-am spus că trebuie să stăm de vorbă, insistă Geoffrey Cooke, MI 6.

— Nu sunt chiar sigur de asta, răspunse fostul locotenent-comandant Hawthorne, ex-USNI. Pentru că, dacă ceea ce vreţi să discutăm are vreo legătură cu rahaturile cu care mă tot bat la cap ăia de la Washington, ar fi mai bine să o lăsaţi baltă.

— Ai dreptul să gândeşti ce vrei despre cei de la Washington, spuse Ardisonne, în engleza lui cu accent groaznic, dar n-ai nici un motiv să nu ne asculţi pe noi. Poţi să-mi spui un asemenea motiv? Ai dreptate atunci când spui că ar trebui să fim amândoi la pensie, dar din senin, cum spui tu, nu mai suntem. De ce oare? Nu e ăsta motiv destul ca să ne asculţi, măcar?

— Uite ce e, băieţi şi vă rog să mă ascultaţi foarte atent… Lumea pe care o reprezentaţi voi m-a costat viaţa femeii lângă care doream să-mi petrec restul zilelor. A murit la Amsterdam, din cauza *jocului* ăsta drăcesc, pe care-l jucaţi şi voi, aşa că sper să înţelegeţi bine când spun că n-am nici un chef să stau de vorbă cu voi… Serveşte-i pe domnii *agenţi secreţi* cu câte un pahar, Roge şi trece totul în contul meu. Mă duc la barca mea.

— Tyrell, nici eu, nici Ardisonne nu avem nici o legătură cu ceea ce ţi s-a întâmplat ţie la Amsterdam, spuse Cooke. Cred că îţi dai seama de asta!

— Dar *jocul* ăsta împuţit al vostru are şi asta o ştiţi şi voi.

— Mult prea îndepărtată, *mon ami,* spuse nume cod *Richelieu.* Am fi putut, altfel, să facem croaziere împreună?

— Ascultă, Tye! Geoffrey Cooke îşi încleştă mâna puternic pe umărul lui Hawthorne. Suntem prieteni buni şi *trebuie* să stăm de vorbă.

— Pe toţi dracii! Tyrell îl prinse de braţ. A folosit un ac – era un ac! Mi-a trecut prin cămaşă! Scoate-ţi puşca, Roge…!

Înainte ca barmanul să pună mâna pe armă, Richelieu îşi ridică braţul şi îl îndreptă spre el, după care îşi îndoi, cu un gest brusc, degetul arătător. Din mânecă îşi luă zborul o săgeată cu efect narcotizant, care se înfipse în gâtul barmanului.

Zorile. Imaginile începeau să se limpezească, dar nu erau cele pe care se aştepta Hawthorne să le vadă, rememorându-şi amintirile. Feţele aplecate deasupra lui nu erau nici a lui Geoffrey Cooke, nici a lui Jacques Ardisonne. Erau feţele prietenoase ale lui Marty şi a tovarăşului său, Mickey, cei doi mecanici de pe Virgin Gorda.

— Cum te simţi, flăcău'? întrebă Marty.

— Bătrâne, nu vrei un gât de gin? spuse Mickey. Uneori te ajută să-ţi limpezeşti gândurile.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? Tyrell clipea des, încercând să se obişnuiască cu lumina orbitoare. Unde e Roger?

— În patul de alături, îi răspunse Martin. Am reuşit să *rechiziţionăm* vila asta – i-am spus tipului de la recepţie că am găsit un cuib de şerpi pe aici.

— Pe Gorda nu-i nici urmă de şarpe!

— Da, gagiu' habar n-are de asta, spuse Mickey. Cei mai mulţi sunt nişte fraieri de la Londra.

— Şi Cooke şi Ardisonne – ăia care ne-au *îngheţat* – unde sunt?

— Sunt acolo, Tye-boy. Martin arătă spre două scaune cu spătar, din cealaltă parte a camerei, pe cure, legaţi zdravăn şi cu prosoape în jurul gurii, stăteau Geoffrey Cooke şi Jacques Ardisonne.

— I-am zis şi lu' Mick, trebuia să fac ce am făcut, că mi s-a dat ordin, da' nimeni nu mi-a ordonat ce să fac dup'aia. Şi atunci, nu te-am mai scăpat amândoi din ochi. Şi, dacă ticăloşii ăştia ţi-ar fi făcut *într-adevăr* vreun rău, acu' ar fi pe post de momeală vie, fără cârlig, pe lângă Insula Rechinilor.

— Motorul nu are nimic?

— N-are nici pe dracu'. M-a chemat şefu' de la Casa Guvernamentală şi mi-a dat ordin, zicea că e pentru binele tău. Al dracu' de bine, nu?

— Al dracu' de bine! încuviinţă Hawthorne, ridicându-se în cot şi privind spre foştii lui prieteni.

— Hei, *mon!* strigătul gâtuit venea de la Roger, barmanul, întins în patul de alături, al cărui cap se ridica şi pica înapoi pe saltea – o mişcare necontrolată, dar continuă.

— Vezi ce-i cu el, Marty, zise Tyrell, ridicându-se în capul oaselor şi punându-şi picioarele pe podea.

— O să fie în regulă, Tye, spuse Mickey, îngenunchind lângă barman. L-am *rugat* pe franţuz să ne spună ce v-a făcut – i-am

promis că ori ne spune, ori îi strâng ouăle într-o menghină, până crapă – şi ne-a zis că efectul drăciei ăleia care a băgat-o în voi se duce după cinci sau şase ore.

— Cele şase ore au trecut, Mick. Încep alte şase, sau câte o mai vrea Dumnezeu.

Femeia îi ajută tânărului să tragă mai bine chila *sloop*-ului pe nisip şi să o înţepenească în crăpătura unei stânci a sparge-valului, un sparge-val care pătrundea destul de mult în mare, dar a cărui parte vizibilă era ascunsă sub frunze de viţă de vie şi de alte plante agăţătoare.

— Acum n-o să se mai clintească, Nico, spuse ea, în timp ce se uita la ceea ce mai rămăsese din ambarcaţiune. De altfel, nu mai are nici o importanţă. Am putea, la fel de bine, să-i dăm şi foc.

— Eşti nebună! Adolescentul începu să adune ceva lucruri de pe puntea iachtului, inclusiv carabina. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, era cât pe-aci să murim, să ne înecăm.

— Păstrează carabina şi lasă orice altceva deoparte, îi ordonă Bajaratt. N-o să avem nevoie de nimic altceva.

— De unde ştii? Unde suntem? De ce ai făcut toate astea?

— Pentru că asta trebuia să fac.

— Nu-mi răspunzi niciodată!

— Ei bine, copil frumos, cred că ai dreptul la un răspuns.

— Am dreptul? După trei zile în care n-am ştiut dacă o să mor sau nu, în care m-am speriat de credeam că o să-mi pierd minţile? Da, cred că am dreptul ăsta!

— Hai, hai, n-a fost chiar aşa de rău. Însă n-ai putut să-ţi dai seama că tot timpul n-am fost la mai mult de două sau trei sute de metri de ţărm şi încă pe partea de sub vânt. De asta am reuşit să ajungem până aici. Sigur, nu puteam să prevăd şi trăsnetul…

— Nu eşti întreagă la minte!

— Nu e chiar aşa. Nu cu mult timp în urmă, am navigat pe aici aproape doi ani şi cunosc locurile la perfecţie.

— De ce ai făcut toate astea? repetă adolescentul. Am fost la un pas de moarte! Şi de ce ai omorât-o pe sărmana negresă?

Bajaratt arătă cu mâna în direcţia cadavrului.

— Ia-i arma şi las-o acolo. Fluxul se ridică până la jumătatea sparge-valului acela camuflat. Când o să se retragă apele, o s-o ia şi pe ea.

— Nu-mi spui absolut nimic!

— Hai să lămurim odată treaba asta, Nico. Ai dreptul să ştii exact atât cât îţi spun şi nimic mai mult. Ţi-am salvat viaţa, tinere şi, cu multă cheltuială, te-am ascuns de nenorociţii ăia care juraseră să te omoare. Mai mult, am depus pe numele tău, la *Banco di Napoli*, mai multe miliarde de lire şi, pentru toate astea, consider că pot avea dreptul să nu discut cu tine decât *exact* ceea ce am chef să discut şi nimic altceva… *ia arma!*

— Dumnezeule! şopti tânărul, aplecându-se peste cadavrul servitoarei şi strâmbându-se atunci când îi luă puşca din mână. Nu mai este nimeni pe aici?

— Nimeni care să mai conteze. Ochii femeii se ridicară spre casa-fortăreaţă, în timp ce memoria îi era invadată de amintiri. Doar un grădinar, un înapoiat mintal, de care ascultă câinii de pază – nişte dogi masivi, dresaţi să atace – şi care poate fi, la rândul lui, făcut foarte uşor să asculte. Proprietarul acestei insule este un bun prieten al meu, un om bătrân, care are nevoie, cu regularitate, de îngrijire medicală. La ora asta este în Florida, la Miami, pentru tratament radiologie. Se duce acolo pe data de întâi a fiecărei luni şi stă totdeauna cinci zile. Asta e tot ce trebuie să ştii tu. Hai, trebuie să o luăm pe scări.

— Cine-i omul ăsta? întrebă tânărul, privind-o pe Bajaratt cu ochii mari.

— Este tatăl meu spiritual, răspunse Amaya Aquirre-Bajaratt şoptit şi visător, în timp ce porniră să traverseze mica plajă: tăcerea în care se cufundase brusc îl făcu pe băiat să înţeleagă că nu trebuie să o mai deranjeze cu întrebări şi să-i întrerupă firul gândurilor. Şi încă ce gânduri! Fuseseră cei mai fericiţi doi ani din viaţa ei închinată iadului… *Il Padrone,* acest *vizioso elegante,* era omul pe care-l admira cel mai mult pe această lume. La douăzeci şi patru de ani controla toate cazinourile din Havana, era băiatul de aur din Cuba, înalt şi blond, cu ochi albaştri şi reci ca gheaţa – alesul *don*-ilor din Palermo, New York şi Miami. Nu-i era teamă de nimeni şi de nimic şi ştia să bage groaza în oricine încerca să se opună hotărârilor lui. De altfel, cei care îndrăzniseră să facă asta fuseseră puţini şi dispăruseră repede. Baj auzise multe poveşti în Valea Baaka, în Bahrain şi la Cairo.

Îl aleseseră, de comun acord, toţi acei *capo dei capi* ai Mafiei, considerându-l cel mai valoros acolit al lor, de la Capone încoace. Dar, pentru tânărul *padrone,* totul se prăbuşise când nebunul de Fidel coborâse din munţi şi ruinase totul, inclusiv Cuba, pe care

jurase să o salveze.

Oricum însă, nimic nu-l mai putea opri pe acest *vizioso elegante,* bărbatul de aur pe care, unii, îl numeau *Marte al Caraibelor.* S-a dus, mai întâi, la Buenos Aires, unde şi-a creat o organizaţie de prim rang, lucrând, bineînţeles, mână în mână cu generalii. Apoi s-a mutat la Rio de Janeiro, continuându-şi munca şi depăşind până şi cele mai optimiste aşteptări ale superiorilor lui. Îşi stabilise baza pe o proprietate de peste zece mii de acri şi făcea negustorie cu moarte în toată lumea, recrutând o armată de foşti soldaţi, experţi în a ucide fiinţe umane, renegaţi ai forţelor armate din multe ţări şi vânzând talentele acestora pentru sume uriaşe. Fabrica lui avea drept unic produs finit asasinatul şi, într-o lume atât de turbulentă din punct de vedere politic, cumpărătorii se înşirau într-o coadă nesfârşită. *Don*-ii o numeau *nostra legione straniera şi*, atunci când îşi beau paharul de vin la Palermo, New York, Miami sau Dallas, se tăvăleau de râs pomenind de ea, încasându-şi cu condescendenţă procentajele ce le reveneau din fiecare omor scump plătit. Şi, într-adevăr, armata tăcută, invizibilă, organizată şi condusă de *il padrone,* nu era altceva decât propria lor Legiune Străină.

Vârsta şi boala îl forţaseră pe il padrone să se retragă pe insula lui fortificată. Iar aici, dintr-o întâmplare, în viaţa lui apăruse o femeie. De cealaltă parte a globului, în portul cipriot Vasilikos, Bajaratt fusese rănită grav, în timp ce conducea urmărirea unei echipe de exterminare a Mossad-ului, trimisă să execute un erou palestinian ce fusese depistat în acel loc, viteazul care, mai târziu, va deveni soţul ei. Conducând contralovitura, Baj reuşise să-i surprindă pe israelieni în largul mării şi, precum o regină a piraţilor de altădată, pilotându-şi cu măiestrie barca prin noapte şi manevrând permanent pe flancuri, îi forţase să intre între nişte bancuri de nisip, în timp ce revărsa asupra duşmanilor încolţiţi rafală după rafală de foc ucigător. Se alesese, însă şi ea cu patru gloanţe în stomac şi viaţa nu-i mai atârna decât de un fir de păr.

Doctorul cipriot care o îngrijise – un obişnuit al lumii interlope – declarase răspicat că el nu poate decât să o panseze şi să-i oprească, în parte, hemoragia internă. Fără o intervenţie chirurgicală complicată, Baj nu ar fi putut rezista mai mult de două zile. De aici, problema: nici un spital, nici o echipă chirurgicală care dispunea de dotările necesare, din zona

civilizată a Mediteranei sau din Europa, n-ar fi acceptat să îngrijească o rănită ce era – la modul atât de evident, o teroristă, fără să alerteze autorităţile… iar Uniunea Sovietică nu mai era un loc de refugiu.

Totuşi, după convorbiri urgente şi repetate cu Valea Baaka, se conturase o posibilă soluţie; sigur, nu exista certitudinea că femeia va supravieţui, dar, cel puţin, era o încercare, însă numai în cazul în care rezista două zile sau şi mai bine, trei. Undeva, în Caraibe, era un bărbat puternic şi influent, un negustor care făcea fel de fel de afaceri, de la stupefiante la spionaj industrial, de la secrete militare la livrări de armament de volum extraordinar. Omul acesta lucrase frecvent cu şi pentru cei din Valea Baaka, realizând, din afacerile învârtite în Orientul Apropiat, un profit de peste două miliarde de dolari. Şi nu putea refuza o rugăminte venind din partea Marelui Consiliu.

Deşi ar fi fost înclinat să o facă şi, de fapt, timp de mai multe ore, chiar asta făcuse: refuzase. Însă, până la urmă, intervenise acel notoriu luptător pentru libertate, a cărui viaţă fusese salvată de femeia rănită şi el nu mai putuse fi refuzat. Pentru că, îl ameninţase el pe omul din Caraibe, în caz că nu acceptă să o ajute, se leagă cu jurământ că toţi luptătorii din Valea Baaka, în frunte cu el însuşi, nu-şi vor mai afla liniştea până ce nu-şi vor trece pumnalele peste beregăţile nerecunoscătorului şi ale tuturor aliaţilor şi prietenilor săi, oriunde s-ar afla ei.

Pe jumătate moartă, Baj fusese transportată pe calea aerului la Ankara şi, de aici, cu un avion de transport militar, în Martinica, unde fusese transferată la bordul unui hidroavion bimotor. La unsprezece ore după ce părăsise insula Cipru, ajungea la cheiul insulei netrecute pe nici o hartă a lui *il padrone*. Aici era aşteptată de o echipă de chirurgi din Miami, care luaseră deja legătura şi se consultaseră îndelung cu doctorul din Cipru. Viaţa îi fusese salvată, iar reticentul *padrone* nu precupeţise nimic pentru asta.

Pe când ea şi Nico se apropiau de scara ce ducea la casa-fortăreaţă, Baj nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Ce este? o întrebă Nico, serios. Nu prea văd vreun motiv de fericire prin preajmă.

— Nu-i nimic, adorabilul meu Adonis. Mi-am adus aminte de primele zile pe care le-am petrecut aici. Nu e ceva care să te intereseze… Hai, scara nu e uşor de urcat, dar, atunci când faci

eforturi să-ţi recapeţi puterile, este un teren de antrenament excelent.

— Eu, unul, nu simt nevoia de antrenamente.

— Eu, una, într-o anumită situaţie, am simţit-o. În timp ce începeau să urce, îşi reaminti de acele prime zile şi îi era imposibil să nu râdă. Când ea se dăduse jos din pat şi începuse să umble, se purtau precum două pisici suspicioase, care-şi dau târcoale una-alteia, ea ultragiată de luxul pe care şi-l permitea el, el nemulţumit de prezenţa ei în viaţa lui opulentă. Apoi, accidental, ea năvălise în bucătărie exact când el o certa pe bucătăreasă – aceeaşi care acum zăcea fără viaţă pe ţărm – că nu-i reuşise cum trebuie o *saltimboca.* Cerându-şi multe scuze faţă de ea, Bajaratt o determinase pe servitoare să o lase să prepare şi ea una, iar lui îi plăcuse. După aceea venise rândul şahului. *Il padrone* susţinea că este un adevărat maestru, dar tânăra femeie, după ce îi luă două part ide, îl lăsă să o câştige pe cea de-a treia la un mod atât de evident încât, la sfârşit, el izbucni în hohote de râs, apreciind pe deplin gestul ei.

— Eşti foarte drăguţă, îi spusese el, dar să nu mai faci asta.

— Atunci o să te bat tot timpul şi o să te superi.

— Nu, copilă, o să învăţ de la tine. Cuvintele astea rezumă toată viaţa mea. Am învăţat câte ceva de la oricine… Cândva, mi-am dorit să ajung vedetă de film; aveam impresia că statura şi părul meu blond sunt extrem de fotogenice. Ştii ce s-a întâmplat? Lasă, îţi spun eu. Rosselini a văzut una dintre probele mele, dată la Roma, pentru Cinecitta; şi ştii ce-a zis?… Lasă, îţi spun eu. A zis că în ochii mei albaştri există o urâţenie, o răutate pe care nu o poate explica. Avea dreptate şi m-am apucat de o altă carieră.

Începând din acea seară, cei doi au petrecut nenumărate ore împreună, pe picior de perfectă egalitate, acceptându-şi unul-altuia geniul. În cele din urmă, într-o după-amiază târzie, stând pe verandă şi privind apusul soarelui, *il padrone* îi spusese:

— Tu eşti acea fiică a mea, pe care mi-am dorit-o şi pe care n-am avut-o, fiica mea spirituală.

— Iar tu eşti tatăl meu spiritual, îi răspunsese Bajaratt. Când ajunseră în capul scării, Nicolo, aflat cu un pas mai în faţă, arătă cu mâna la uşa enormă, lată şi groasă de aproape zece centimetri, spre care ducea o cărare pavată cu dale de piatră:

— Cred că e deschisă, Cabi.

— E deschisă, încuviinţă Bajaratt. Probabil că Hectra era prea grăbită ca să-şi mai dea osteneala să o închidă.

— Cine?…

— N-are nici o importanţă. Dă-mi, te rog, carabina, să nu fie vreun câine liber. Cum ajunseseră deja lângă intrare, îi spuse băiatului: Deschide-o larg, Nicolo.

După ce făcură câţiva paşi înăuntru, dintr-o dată, holul imens se umplu de zgomot de explozii, care veneau parcă de nicăieri şi de peste tot. Cei doi se aruncară pe podeaua de marmură, în timp ce din zidurile de piatră se răsfrângeau ecourile bubuiturilor puternice ale unor puşti cu ţeava scurtă, de calibru foarte mare, cărora li se alăturară, aproape imediat, cele ale carabinei lui Bajaratt, trăgând la întâmplare, până când termină cartuşele. Împuşcăturile încetară tot aşa de brusc precum începuseră şi se făcu linişte, o linişte care-i găsi pe amândoi intruşii absolut nevătămaţi. Şi amândoi îşi ridicară capetele de pe podea, încercând să zărească ceva prin fumul care se ridica spre tavan, profund nedumeriţi că mai sunt încă în viaţă. Pe balconul semicircular cu care se termina scara arcuită din faţa lor stăteau doi bărbaţi zâmbitori, ţinând în mâini armele preferate ale sicilienilor – *luparra* cu ţeava scurtă; muniţia pe care o folosiseră fusese oarbă, cartuşe fără gloanţe. Dintr-un intrând de la celălalt capăt al holului apăru o siluetă fragilă, într-un scaun pe rotile, care se îndreptă spre ei şi care exclamă în engleză, cu un accent abia bănuit:

— În sfârşit, Annie! Am crezut că n-o să reuşeşti să ajungi!

— Dar trebuia să fii la Miami – te duci totdeauna la Miami în perioada asta! La tratament!

— Ei, Baj, cât de mult mă mai poate ajuta pe mine tratamentul ăla?… Dar să ştii, să o omori pe buna ta prietenă Hectra, care te-a îngrijit cu atât de mult devotament acum cinci ani, nu e o faptă prea frumoasă… Îmi eşti datoare cu o femeie care să-mi fie la fel de credincioasă ca şi ea… Să fii chiar tu acea femeie?

Bajaratt se ridică în picioare cu gesturi lente.

— Aveam nevoie de locul ăsta doar pentru câteva zile şi nimeni, dar *absolut nimeni,* nu trebuia să ştie unde sunt, ce fac sau cu cine mă întâlnesc, nici măcar Hectra. Ştiam că o să pot folosi aparatele de radio, sateliţii – chiar tu mi le-ai arătat!

— Spui că nimeni nu ştie ce faci, sau, ca să fiu mai exact, ce ai de gând să faci? Crezi cumva că individul ăsta decrepit, care-ţi

vorbeşte şi-a pierdut şi minţile, după ce şi-a pierdut capacitatea de a se folosi de propriul său trup?... Te asigur că nu este de loc aşa, câtuşi de puţin. Şi, cu atât mai puţin, nu am de gând să las nişte prieteni apropiaţi ai mei, din Valea Baaka, să încapă pe mâna francezilor de la Deuxieme, a strălucitilor lor colegi de la MI 6 sau a admirabililor lor omologi americani. Trebuie să-ţi spun că ştiu exact ce ai de gând să faci... *Muerte a toda autoridad*!, nu-i aşa?

— Chiar dacă mă va costa viaţa – ceea ce este aproape sigur – şi tot o s-o fac, *padrone.*

— Da, te înţeleg. Fiecare dintre noi nu poate suporta durerea decât până la o anumită limită. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, mă refer la cea mai recentă, cea de la Askelon. Mi s-a spus că era un bărbat formidabil, un adevărat lider, hotărât şi fără frică.

— Am văzut în el foarte mult din tine, *padrone,* din ceea ce erai tu la vârsta lui.

— Cred că era, probabil, ceva mai idealist decât mine.

— Ar fi putut să facă atâtea lucruri, era în stare să facă orice şi-ar fi propus, dar lumea, societate, nu-i dădeau voie. La fel cum nu-mi dă nici mie voie. Suntem dominaţi de ceea ce nu putem domina.

— Foarte adevărat, fata mea. Şi eu am vrut cândva să fiu vedetă de film, ţi-am spus povestea?

— Ai fi fost magnific, tată al spiritului meu. Dar îmi vei permite să-mi duc la bun sfârşit ultima mea misiune pe lumea asta?

— Doar cu ajutorul meu, fiica mea spirituală. Şi eu vreau să-i văd morţi pe cei obişnuiţi să domine – pentru că ne-au făcut pe amândoi să fim ceea ce suntem... Vino să mă îmbrăţişezi, aşa cum aveai obiceiul. Ai ajuns acasă!

Pe când Bajaratt îngenunchea şi-şi întindea mâinile spre bătrânul invalid, acesta făcu un semn spre tânărul care stătea, încă, pe podea, privind fascinat scena, cu ochii plini de teamă.

— Şi ăsta, cine dracu' mai e?

— Se numeşte Nicolo Montalvi şi este elementul esenţial al planului meu, îi răspunse Baj, în şoaptă. Mă cunoaşte sub numele de *Signora Cabrini* şi îmi spune, de obicei, Cabi.

— Cabrini? La fel ca şi sfântul acela atât de iubit de americani?

— *Naturalmente.* Pentru că, prin ceea ce voi făptui, probabil că voi deveni şi eu un obiect al adoraţiei americanilor!

— Iluziile trebuie spălate din minte cu foarte mult rom şi cu o masă cât mai îmbelşugată. O să mă îngrijesc personal de asta.

— O să-mi permiţi să continui, *padrone,* nu-i aşa?

— Sigur că da, fata mea, dar numai cu ajutorul meu. Uciderea unor astfel de oameni... lumea întreagă o să fie înfricoşată şi cuprinsă de panică. Va fi ultima noastră realizare înainte de a muri.

3

Soarele Caraibelor ardea cu putere pământul, stâncile şi nisipul insulei Virgin Gorda. Era unsprezece dimineaţa şi căldura nu era decât un fel de preludiu al coşmarului ce urma să se dezlănţuie la orele amiezei. Clienţii lui Tyrell Hawthorne încercau să se adăpostească sub copertina barului de pe plajă, făcând tot ce le era la-ndemână ca să-şi mai potolească mahmureala şi greaţa. Atunci când căpitanul le spuse că, din cauza unei defecţiuni mecanice, nu vor putea să plece decât, în cel mai bun caz, pe la jumătatea după-amiezei, se auziră patru oftaturi de uşurare, însoţite imediat de trei bancnote de câte o sută de dolari, pe care i le băgă în mână bancherul din Greenwich, Connecticut, care adăugă, pe un ton aproape de implorare: – Pentru numele lui Dumnezeu, s-o lăsăm pe mâine! Tyrell se întoarse la vila în care Mickey stătea de pază lângă Cooke şi Ardisonne, în timp ce Marty se dusese la atelier, la docuri. Cei doi intruşi fuseseră dezbrăcaţi până la piele şi lăsaţi doar în chiloţi, iar hainele lor fuseseră duse la spălătoria hotelului, în siguranţă. Hawthorne trânti uşa şi se adresă mecanicului:

— Mick, fă-mi, te rog, un serviciu, du-te până la puiu' ăla de lele de la bar şi adu-mi două sticle de Monirachet Gran Cru… la dracu', două sticle de vin alb, poate să fie şi de rumeguş.

— Din ce an? întrebă Ardisonne.

— De săptămâna trecută, răspunse Tyrell. Mickey plecă grăbit, iar Hawthorne continuă: OK, domnilor agenţi secreţi, hai să *carry on,* cum zic englezii.

— N-ai haz chiar de loc, spuse Cooke.

— Voi, europenii – obişnuiţi cu strecuratul pe străduţele voastre strâmte şi pe malurile ceţoase ale apelor, zgribuliţi în trendurile voastre – sunteţi măreţi, dar de ce nu vreţi să vă treziţi la realitate? Sunteţi daţi la o parte de tehnologie, tot aşa cum am fost dat şi eu. M-am convins de asta cât eram la Amsterdam, cu vârf şi îndesat, doar dacă nu se vorbiseră toţi ceilalţi să-mi toarne numai braşoave, ceea ce era imposibil. Toţi erau programaţi, fă şi spune exact ce ţi-a spus calculatorul, asta este tot ceea ce trebuie să ştii!

— Nu-i adevărat, *mon ami.* Noi suntem din şcoala veche şi te rog să mă crezi, toate astea vor reveni şi încă la un mod la care nici nu poţi visa acum. Calculatoarele astea şi modemurile lor, sateliţii şi fotografiile de la mare altitudine, graniţele traversate de televiziune şi de semnale radio – toate sunt *magnifique,* dar nu pot să facă faţă câtuşi de puţin naturii umane. Ori noi exact asta facem… şi tu ai făcut acelaşi lucru. Ne întâlnim cu un bărbat sau cu o femeie, stăm de vorbă faţă în faţă, iar ochii noştri, instinctele noastre, ne spun dacă este vorba de un duşman sau de un prieten. Maşinile nu vor fi niciodată în stare să facă una ca asta.

— Conferinţa asta plictisitoare este, cumva, o încercare ocolită de a-mi spune că metodele noastre medievale de lucru, chiar luate împreună, o pot depista pe această doamnă dragon, Bajaratt, mai repede decât transmiţându-i prin fax fotografia, semnalmentele şi ce date mai aveţi despre ea, către *surse* sigure din, să zicem, cincizeci de insule? Dacă este aşa. Singura mea părere ar fi că trebuie să fiţi imediat scoşi la pensie, cu forţa.

— Ce vrea Jacques să spună, interveni Cooke, este că experienţa noastră, împreună cu tehnologia disponibilă, pot fi mult mai eficace decât una fără cealaltă.

— Perfect spus, *mon ami.* Femela asta psihopată, killer-ul ăsta, nu duce lipsă nici de minte, nici de resurse.

— Conform celor de la Washington, dispune şi de o doză serioasă de motive personale de ură, în creieraşul acela al ei.

— Asta însă nu poate fi, în nici un caz, o justificare pentru ceea ce a făcut până acum, nici pentru ceea ce, Doamne fereşte, are de gând să facă, zise, cu emfază, omul de la MI 6.

— Nu, nu poate fi, încuviinţă Hawthorne. Dar mă întreb ce ar fi ea azi, dacă, atunci, cu ani în urmă, s-ar fi găsit cineva care să o sprijine şi să o ajute… Dumnezeule atotputernic, să vezi cum li se taie capetele tatălui şi mamei tale! Cred că, dacă aşa ceva ni s-ar fi întâmplat fratelui meu şi mie, am fi devenit nişte ucigaşi la fel de cruzi ca şi ea.

— Tyrell, tu ţi-ai pierdut soţia, pe care o iubeai foarte tare, spuse Cooke. Şi n-ai devenit un ucigaş.

— Da, aşa e, răspunse Hawthorne. Dar aş minţi dacă aş zice că nu m-am gândit să omor câţiva oameni şi nu numai atât, în câteva cazuri mi-am pregătit şi planuri detaliate.

— Dar nu le-ai dus la îndeplinire.

— Doar pentru că am fost ajutat... credeţi-mă, doar pentru că s-a găsit cineva să mă oprească.

Tyrell privi pe fereastră, spre mare şi păru, dintr-o dată, hipnotizat de mişcarea continuă a valurilor. Fusese, într-adevăr, cineva alături de el şi, Dumnezeule, cât de dor îi mai era de ea! La beţie, îi povestea despre planurile lui, cum se gândise să-l elimine pe *ăsta,* sau pe *ăla,* mergând până acolo încât îşi descuia sertarele şi, în faţa privirilor ei stupefiate, desfăşura diagrame de străzi şi de clădiri, îi explica strategii menite să pună capăt vieţii unor oameni care provocaseră moartea soţiei sale. Dominique îl ţinea în braţe, în timp ce el bolborosea vrute şi nevrute, cu mintea înceţoşată de alcool, şoptindu-i la ureche că încă o moarte nu va învia pe nimeni din morţi, nu va face decât să îndurereze alţi oameni, fără nici o legătură cu Ingrid Johansen Hawthorne. Iar dimineaţa o găsea tot lângă el, risipindu-i mahmureala stânjenită cu râsul ei voios şi amintindu-i cât de nesănătoase şi de periculoase fuseseră aiurelile lui. Doamne, ce dor îi era de ea! Şi, când ea a dispărut, s-a terminat şi cu whisky-ul lui. Poate că era încă o aiureală din partea lui, dar se întrebase, de multe ori, dacă ea ar mai fi plecat de lângă el şi în cazul în care ar fi renunţat mai înainte la băutură.

— Îmi cer scuze că deranjez, zise Ardisonne – atât el cât şi Cooke simţindu-se stânjeniţi de tăcerea bruscă a lui Hawthorne.

— Nu deranjezi pe nimeni... Doar nişte amintiri. Deci, ce răspuns ne dai, domnule comandant? Ţi-am spus tot ce ştim şi noi, ne-am cerut şi scuze pentru întâmplarea de aseară care, pe moment, părea singura alternativă ce ne mai rămăsese la dispoziţie. Când un barman se holbează la tine cu ostilitate vădită şi apoi începe să cotrobăie pe sub tejghea... şi Jaques şi eu cunoaştem obiceiurile de pe aici.

— S-a marcat, chiar dacă aţi folosit supradoze. Spuneaţi că trebuie să stăm de vorbă imediat, că este urgent. Şi totuşi m-aţi scos din circulaţie aproape şase ore. Asta da urgenţă, băieţi!

— Dozele noastre nu fuseseră pregătite pentru tine sau pentru prietenul tău, barmanul, spuse Ardisonne. Sinceri să fim, erau pentru alţii.

— Care alţii?

— Ei, hai! Tyrell, doar nu eşti un naiv. Cei din Valea Baaka au legături peste tot şi doar inocenţii mai pot crede că în serviciile noastre, într-un departament sau în altul, nu se găseşte şi

personal corupt. Douăzeci de mii de lire sterline pot suci minţile oricărui funcţionar.

— V-aţi gândit că aţi putea fi interceptaţi?

— Bătrâne, era o posibilitate şi nu o puteam neglija, de aceea n-am luat cu noi decât ce avem în cap, nimic scris în legătură cu Bajaratt, nici fotografii, nici dosare, nici altceva. Oricum, dacă cineva ar fi încercat să ne oprească, am fi avut cu ce să ripostăm.

— Deci v-aţi întors la trenduri şi la pândă!

— De ce să desconsiderăm măsurile de securitate şi armele camuflate? În timpul războiului rece ţi-au salvat, probabil şi ţie viaţa şi nu doar o singură dată, nu-i aşa?

— De vreo două ori, nu mai mult şi a trebuit să mă lupt cu mine ca toţi dracii să nu dau în paranoia. Mereu aceeaşi întrebare: pe cine mai poţi să deturnezi şi cât o să coste?

— Lumea de acum este complet diferită, comandante, nu mai avem parte de luxul de a ne cunoaşte duşmanii. Ăştia de acum sunt dintr-o altă rasă, nu mai sunt nici agenţi, nici agenţi dubli, nici agenţi în conservare activaţi de o parte sau de cealaltă – s-au dus timpurile alea. Probabil că în curând, când o să mai aruncăm câte o privire retrospectivă, o să ne dăm seama cât de simplu era, de fapt. Totul, pentru că mentalităţile noastre şi ale adversarilor erau, fundamental, aceleaşi. Acum totul este altfel, nu mai avem de-a face cu oameni care gândesc la fel cum eram şi noi obişnuiţi să gândim. Avem de-a face cu ură, nu cu luptă pentru putere, sau cu luptă pentru influenţă geopolitică, ci doar cu ură sălbatică. Dezmoşteniţii sorţii din lumea întreagă se revoltă şi frustrările lor de veacuri explodează într-o răzbunare oarbă.

— Geoff, ce spui tu este, într-adevăr, dramatic, dar cred că ai cam exagerat. Washington-ul este avertizat, ştie despre femeie şi, până ce nu va fi scoasă din joc, Preşedintele nu va fi pus în nici o situaţie vulnerabilă. Şi presupun că la fel se va proceda şi la Londra, la Paris şi la Ierusalim.

— Tyrell, oare este cineva într-adevăr invulnerabil?

— Nu, sigur că nu, dar tipa ar trebui să fie pur şi simplu o scamatoare şi încă una al dracului de bună, ca să fie în stare să treacă prin armate de bodyguarzi şi să evite cel mai sofisticat echipament de supraveghere şi alarmare din lume. Din cele ce mi s-au spus, am înţeles că la Washington toate mişcările

Biroului Oval sunt monitorizate. Fără ieşiri în exterior, fără întâlniri cu mase de oameni, totul la interior şi complet izolat. Deci, repet pentru a n-şpea oară, de ce dracu' mai aveţi nevoie şi de mine?

— Pentru că avem de-a face *chiar* cu *une illusioniste,* spuse Ardisonne. Individa a reuşit să evite toate contramăsurile organizate împotriva ei de Deuxieme, MI 6, Mossad, Interpol şi de departamentele speciale ale oricăror alte servicii de informaţii şi de contrainformaţii. Dar acum, cel puţin, ştim că se găseşte într-o anumită zonă, într-un sector pe care îl putem controla şi scotoci în lung şi-n lat, cu toate mijloacele tehnologice pe care le avem la dispoziţie şi cu cei mai buni agenţi ai noştri. De fapt, ăştia sunt şi termenii ecuaţiei: o plasă deasă, nişte vânători experimentaţi, care cunosc perfect terenul în care se mişcă vânatul şi necunoscuta, care trebuie găsită. Şi prinsă.

Hawthorne îi privi pe cei doi oameni, studiindu-i în tăcere, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Să presupunem că, în anumite condiţii, aş fi de acord să vă ajut, spuse el, în cele din urmă. Cu ce am începe?

— Cu tehnologia aia în faţa căreia te extaziezi atât, îi răspunse Cooke. La ora actuală, către fiecare post de informaţii al NATO şi către toate serviciile de poliţie din Caraibe s-au transmis sau se transmit descrieri amănunţite ale lui Bajaratt şi ale tânărului de care este însoţită.

— Deşteaptă treabă! spuse Tyrell, râzând sarcastic. Declanşaţi o alarmă generala aici, pe insule şi vă aşteptaţi să aveţi chiar şi rezultate? Mă şocaţi, domnilor, aveam impresia că *într-adevăr* cunoaşteţi toate uşile din spate şi scurtăturile de pe aici.

— Ce vrei să spui? întrebă Ardisonne, de loc amuzat.

— Vreau să spun că, la modul ăsta, şansele de a avea vreun rezultat abia dacă sunt de treizeci la sută. Dacă cineva îi zăreşte, un oficial sau un civil, n-o să dea, aproape sigur, fuga la voi, să vă spună ceva, o să se ducă frumuşel la ei şi câteva mii de dolari o să-i închidă gura. Aţi fost plecaţi cam de prea multă vreme, băieţi şi aţi uitat că pe aici nu-i tocmai ţara laptelui şi a mierii. Cu excepţia locurilor căutate de turişti, pe insule este sărăcie lucie.

— Tu ce-ai fi făcut în locul nostru? întrebă Cooke.

— Exact ceea ce ar fi trebuii să faceţi şi voi, îi răspunse Hawthorne: Mi-aţi spus că tipa are nevoie de acces la bănci – asta este cheia: aici nimeni nu achită sume mari de bani decât în

prezenţa destinatarului: Concentraţi-vă atenţia asupra insulelor pe care se găsesc asemenea facilităţi, ceea ce va reduce numărul la douăzeci sau douăzeci şi cinci de insule. Pe care voi doi, împreună, le-aţi acoperit, în cea mai mare parte, dacă nu chiar în totalitate, pe vremea când eraţi detaşaţi aici. Luaţi legătura cu intermediarii voştri, daţi-le nişte bani buni la ei şi lăsaţi-i pe ei să aranjeze cu oficialităţile. Pe aici, uşa din dos e mult mai eficace decât intrarea principală şi mă surprinde că trebuie să vă spun aşa ceva tocmai vouă.

— Bătrâne, nu pot să spun că gândeşti rău, dar mi-e teamă că nu avem timpul necesar pentru aşa ceva. Parisul estimează că individa o să rămână pe aici cel puţin două săptămâni. Dar Londra nu crede că avem la dispoziţie mai mult de cinci până la opt zile.

— Atunci, toate eforturile sunt inutile, pentru că aţi pierdut din start. Tipa n-o să pice în plasă.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa, zise nume cod *Richelieu.*

— Strategia a fost concepută de Londra, adăugă Cooke. Iar noi nu am neglijat corupţia la care te referi tu. Alarma pe care am declanşat-o are şi un post-scriptum. Guvernele Angliei, Franţei şi SUA au instituit o recompensă de câte un milion de dolari fiecare pentru furnizarea unor informaţii care să ducă la prinderea celor urmăriţi. Alternativ, refuzul de a le furniza, sau reţinerea lor, va fi pedepsită cu asprime maximă.

Hawthorne fluieră lung.

— Uau! asta da bombă. Beton armat, nu alta. Cu alte cuvinte, la capătul drumului te pot aştepta fie trei milioane de dolari, fie un glonţ în cap.

— Exact, încuviinţă veteranul de la MI 6.

— Chestia asta aţi furat-o de la bătrânul NKVD, chiar şi metodele KGB-ului erau mai curăţele.

— De loc. E de pe vremea lui Beowulf. Foarte eficace.

— Când a fost dată alarma? Când au fost expediate semnalmentele şi restul de date?

— Acum aproximativ şase ore, răspunse Cooke, uitându-se la ceas. La ora cinci dimineaţa, GMT.

— Baza de operaţii unde e?

— La Londra, temporar, în Tower Street.

— MI 6, adăugă Hawthorne.

— Tyrell, ai pomenit de *anumite condiţii,* spuse Cooke. Pot să

înţeleg că, în numele stabilităţii globale, o să ni te alături?

— Nu poţi să înţelegi nimic. Fundurile astea belite, care se laudă că ar conduce planeta, nu-mi inspiră nici urmă de afecţiune. Vreţi să intru în joc, plătiţi, indiferent dacă indivizii sfârşesc întregi sau făcuţi bucăţele. În avans!

— Bătrâne, nu joci prea corect...

— Pentru mine nu e vorba de un joc. Pentru ca fratele meu şi cu mine să punem, într-adevăr, pe roate, afacerea asta a noastră, avem nevoie de încă două bărci. Nu noi-nouţe, dar în stare bună, două ambarcaţiuni de clasă A. Asta înseamnă şapte sute cincizeci bucata, total un milion cinci sute. Plătiţi la banca mea, pe St T, până mâine dimineaţă. Devreme!

— Nu e un preţ cam exagerat?

— Exagerat? Când sunteţi gata să plătiţi trei milioane de dolari unui informator oarecare? Fii serios, Geoffrey. Ori plătiţi, ori mâine dimineaţă, la ora zece, sunt în drum spre Tortola.

— Hawthorne, nu-mi închipuiam că poţi fi atât de ticălos!

— Atunci refuză şi lasă-mă să plec.

— Doar ştii că nu pot să fac aşa ceva. Oricum, mă întreb dacă eşti, într-adevăr, atât de valoros. Încât să merite banii!

— Asta n-o s-o constaţi decât dacă plăteşti!

Central Intelligence Agency, Langley, Virginia

Directorul CIA, căruntul Raymond Gillette, îl privea pe ofiţerul de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în uniformă de marină şi aşezat pe scaunul din faţa biroului său, cu un amestec de respect reticent şi de dezgust.

— Căpitane[6], MI 6, cu puţin ajutor de la Deuxieme, a reuşit acolo unde dumneata ai eşuat, spuse el, calm. L-au recrutat pe Hawthorne.

— Am încercat şi noi, din toate puterile, spuse căpitanul Henry Stevens, şeful NI. În tonul tăios nu se desluşea nici urmă de scuză, iar omul îşi îndreptă silueta suplă în scaunul în care stătea, ca şi cum ar fi vrut să-şi manifeste superioritatea în faţa obezului DEI. Hawthorne s-a comportat ca un neghiob de prima mână şi a refuzat să accepte realitatea. Pe scurt, a fost atât de orbit, încât nu ne-a crezut nici măcar atunci când i-am pus în faţă dovezi irefutabile.

— Din care reieşea că soţia lui era agent, sau, cel puţin, informator plătit al sovieticilor?

— Exact.

— Ale cui dovezi?

— Ale noastre. Documentate în amănunţime.

— De cine?

— *Surse* de la faţa locului, care au confirmat în totalitate.

— La Amsterdam, spuse Gillette, din tonul său lipsind, de astă dată, interogaţia.

— Da.

— Am citit dosarul vostru.

— Atunci ţi-ai dat şi dumneata seama că datele erau absolut clare, fără nici urmă de posibile dubii. Femeia era sub supraveghere continuă – Dumnezeule, doar se căsătorise cu un ofiţer al USNI la nici două luni după ce se cunoscuseră – şi a fost văzută, *fotografiată,* pătrunzând pe intrarea din spate a

[6] În Marina Militară a SUA, căpitan este grad de ofiţer superior (comandant de navă): gradul românesc echivalent este cel de *căpitan de rangul întâi* (colonel plin), (N.T.),

ambasadei sovietice, noaptea, de unsprezece ori. Mai poate fi nevoie de altceva?

— De verificare. Poate chiar şi cu noi. E elementar!

— Asta este treaba calculatoarelor pe care se stochează operaţiile acoperite.

— Nu totdeauna şi, dacă nu ştii atâta lucru, ar trebui să fii degradat imediat şi făcut simplu marinar!

— Dumneata n-ai autoritatea să faci asemenea aprecieri la adresa mea, domnule civil.

— Mai bine să auzi asta de la mine – un om care poate să aprecieze şi celelalte realizări ale dumitale – decât să te trezeşti în faţa unui tribunal, atât civil cât şi militar. Şi asta doar dacă mai reuşeşti să supravieţuieşti douăzeci şi patru de ore din momentul în care Hawthorne va afla adevărul.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Că am citit şi dosarul *nostru* despre soţia lui Hawthorne.

— Şi?

— Ai răspândit zvonul – şi, pentru asta, ai folosit absolut toţi agenţii pe care-i aveai la dispoziţie la Amsterdam, sub consemn sever de asigurare a anonimatului, conform Codului Doisprezece NI – că soţia lui Hawthorne, traducător cu acreditare de cel mai înalt rang, lucrează pentru Moscova. *Ingrid Hawthorne trădează NATO; are legături permanente cu sovieticii.* Ca un disc stricat, care repetă una şi aceeaşi notă, într-una.

— Dar ăsta era adevărul!

— Dar *nu* ăsta era adevărul, căpitane. Ea lucra pentru noi.

— Ai înnebunit – nu pot să cred!

— Citeşte dosarul nostru… Din câte mi-am dat eu seama, pentru ca să fii cu mâinile curate în toată treaba asta, ai mai răspândit încă o minciună care, întâmplător, era chiar adevărată. Prin intermediul unui anumit agent, care avea legături în interiorul KGB-ului, ai transmis informaţia că doamna Hawthorne era agent dublu şi că, deşi sovieticii credeau contrariul, mariajul ei era real, nu unul de convenienţă. Iar ei au eliminat-o, aruncându-i cadavrul în canalul Herengracht. Noi am pierdut o infiltrare extraordinară, iar Hawthorne şi-a pierdut soţia.

— Dumnezeule! Stevens se foia în scaunul lui, bustul mişcându-i-se, necontrolat, în faţă şi în spate. Şi de ce dracu' nu ne-a înştiinţat nimeni şi pe noi? Apoi, brusc, ochii i se pironiră pe directorul Agenţiei. Ia stai puţin! Dacă ceea ce spui e adevărat,

de ce nu i-a spus nimic lui Hawthorne?

— Nu ştiu, pot doar presupune. Erau colegi de breaslă, ea ştia ce face el, dar nu şi viceversa. Dacă ar fi ştiut şi el, probabil că ar fi obligat-o să renunţe, din cauza riscurilor.

— Dar cum de *a fost în stare* să nu-i spună?

— Sânge mai rece, scandinav. Uită-te la tenismenii lor. Iar ea nu voia să renunţe, să se oprească. Tatăl ei murise într-un lagăr de concentrare comunist, agent antisovietic capturat la Riga, pe când ea era foarte mică. Iar ea şi-a schimbat numele şi-a construit pas cu pas un dosar propriu, a învăţat la perfecţie rusa, franceza şi engleza şi a venit la Haga, să lucreze pentru noi.

— În dosarele noastre nu e nimic de genul ăsta!

— Ai fi putut avea totul la dispoziţie dacă ţi-ai fi dat osteneala să pui mâna pe un telefon, înainte de a lua decizia aceea. Dosarul ei era scos din sistemul informatic computerizat.

— Rahat! Chiar nu mai putem avea încredere în nimeni şi în nimic?

— Tinere, poate că exact din asemenea motive am ajuns eu pe scaunul ăsta, spuse Gillette, în ochii lui putându-se citi, în egală măsură, nemulţumire şi înţelegere. Eu, unul, sunt un veteran al biroului G2 din Vietnam şi acolo treaba era într-adevăr încurcată, o treabă groaznic de împuţită, din care am ieşit cu o reputaţie profesională teribilă, pe care nu o merit. Dimpotrivă, cred că ar fi trebuit să fiu deferit Curţii Marţiale. Deci, căpitane, înţeleg foarte bine cum te simţi, dar asta nu este o scuză nici pentru faptele dumitale, nici pentru *ale mele.* Am considerat însă că, în actualul concurs de împrejurări, trebuie să ştii adevărul.

— Dacă ştii toate astea atunci de ce ai acceptat postul?

— Adineauri m-ai numit civil şi, formal, ai dreptate, sunt un civil, foarte bogat. Am făcut foarte multă avere, în parte şi datorită acelei reputaţii, pe care nu o meritam, aşa că, atunci când mi s-a propus postul, am considerat că este momentul să-mi achit vechile datorii. Aş vrea foarte mult să îmbunătăţesc puţin lucrurile în cadrul acestui serviciu atât de necesar al guvernului… şi să încerc, poate, să repar nişte greşeli din trecut.

— Având în vedere propriile dumitale greşeli, cum de te-ai mai simţit, totuşi, îndrituit să accepţi postul?

— *Tocmai* datorită acelor greşeli, căpitane. Suntem cuprinşi de o asemenea panică în a veghea asupra secretelor, încât nu mai reuşim să comunicăm esenţialul, sau să-l căutăm. De exemplu,

dumneata nu cred că vei mai repeta vreo dată eroarea pe care ai făcut-o cu Ingrid Hawthorne.

— N-a fost greşeala mea! Chiar dumneata ai spus că dosarul ei era scos din sistem.

— Situaţie identică pentru alte optzeci până la o sută de dosare. Ce zici de asta?

— Că este o tâmpenie!

— Probabil că şi dumneata ai câteva zeci de dosare…

— Asta a fost înainte de mine, răspunse ofiţerul, sec. Un sistem nu poate funcţiona decât dacă este alimentat cu date. Şi pe calculatoarele alea sunt implementate destule proceduri de protecţie.

— Spune-le-o şi hackerilor[7] care au intrat în maşinile Pentagonului. Da' s-ar putea să nu te creadă.

— O şansă la un milion!

— Aproape identică cu probabilitatea ca un spermatozoid să fecundeze un ovul, totuşi, nouă luni mai târziu, se naşte o nouă viaţă. Iar dumneata, căpitane, ai luat o asemenea viaţă.

— Lua-te-ar toţi dracii…

— Scuteşte-mă, spuse directorul CIA, ridicându-şi mâna. Discuţia noastră nu va trece de pragul acestei încăperi. Pentru liniştea dumitale şi eu am făcut o greşeală similară, undeva, pe şoseaua Ho Şi Min. Şi informaţia asta va rămâne tot aici. În încăperea asta.

— Mai avem ceva de discutat?

— Da. Eu nu-ţi pot ordona, dar îţi sugerez să iei cât mai repede legătura cu Hawthorne şi să-i pui la dispoziţie tot ce-ţi cere. Caraibele sunt în grădina dumitale, iar efectivele noastre în zonă sunt subţiri de tot.

— N-o să stea de vorbă cu mine, spuse căpitanul încet, dar calm. Am încercat deja, de mai multe ori. Când îşi dă seama cine e la telefon, închide imediat.

— Dar a vorbit cu cineva de la voi, e confirmat de MI 6. Omul lor din teren, Cooke, a transmis că Hawthorne era la curent cu afacerea Bajaratt, cu măsurile de securitate de la Biroul Oval şi cu faptul că Preşedintele poartă vestă antiglonţ. Dacă nu voi i-aţi spus toate astea, atunci cine a făcut-o?

— Am încercat să-l momim, răspunse Stevens, cu reticenţă. După ce, personal, n-am putut să fac nimic cu ticălosul ăla, le-am

[7] Programatori specializaţi în spargeri de coduri, (N.T.).

spus câtorva dintre agenţii noştri care-l cunosc că, dacă vreunul dintre ei crede că o poate scoate la capăt cu el, să-i dea bătaie şi să-i povestească lui Tye despre ce e vorba.

— Tye?

— Ne cunoaştem, nu foarte bine, dar, din când în când, mai beam câte un pahar împreună. Soţia mea a lucrat la ambasada din Amsterdam, erau prieteni buni.

— Te suspectează cu ceva pentru moartea soţiei?

— La dracu', i-am arătat fotografiile alea şi i-am jurat că nu avem nimic de-a face cu moartea ei – ceea ce, de fapt, este adevărat.

— Dar, de fapt, aveţi de-a face.

— Pentru el era imposibil să afle asta şi, în plus, sovieticii şi-au lăsat ştampila serios, ca avertisment pentru alţii.

— Dar mai avem şi instincte, nu crezi?

— De fapt, ce doreşti de la mine, domnule director? Mi-e teamă că nu te mai pot urmări.

— Dacă de recrutat l-au recrutat englezii, ţine imediat o şedinţă de stat-major şi încearcă să-ţi dai seama cam ce poţi face ca să-l ajuţi. Directorul se aplecă spre birou şi scrise ceva pe o bucată de hârtie. Coordonează-ţi acţiunile cu MI 6 şi cu Deuxieme. Uite cei doi oameni cu care trebuie să iei legătura, numai cu ei şi numai pe scrambler[8]. Directorul îi întinse hârtia.

— Chiar la vârf, remarcă ofiţerul NI, citind numele. Care este denumirea cod?

— *Little Girl Blood*[9], dar şi asta, numai pe scrambler.

— Ştii, spuse Stevens, ridicându-se în picioare şi punând hârtia în buzunar, am, totuşi, senzaţia că reacţia noastră este exagerată. Am trecut până acum prin zeci de alarme de genul ăsta – echipe de sacrificiu trimise din Orientul Apropiat, psihopaţi pândindu-l pe Preşedinte cu puşca în mână pe aeroporturi, nebuni care scriu fel de fel de lucruri – şi nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă la sută din cazuri s-au dovedit a fi apă de ploaie. Iar acum, din senin, pe ecrane apare o femeie singură,

[8] Dispozitiv pentru protejarea convorbirilor telefonice împotriva interceptărilor de către persoane neautorizate; de obicei este încorporat în aparatul de telefon, (N.T.).

[9] Traducere cuvânt cu cuvânt: *sânge de fetiţă;* sens figurativ: *prima menstruaţie.* Am preferat să păstrăm denumirea originală, în limba engleză, (N.T.).

care umblă cu un puşti şi se dezlănţuie toate soneriile de alarmă de la Ierusalim la Washington, fără a uita Londra şi Parisul. Nu ţi se pare un pic cam prea mult?

— Cât de atent ai citit materialul pe care ţi l-am trimis, cel venit de la Londra?

— Foarte atent. Individa e psihopată, cum scrie la carte, o psihoză orientată obsesiv. Dar asta nu înseamnă că e regina amazoanelor.

— Nici nu este. Dacă ar fi vorba de aşa ceva, treaba ar fi uşor de rezolvat, pentru că un asemenea obiectiv iese în evidenţă. Dar Bajaratt ar putea fi vecina din Centerville, SUA, sau manechin în St-Honore, la Paris, sau o sfioasă femeie-soldat Sabra, din armata israeliană. Nu este genul care să conducă şarje de cavalerie, căpitane şi exact în asta constă genialitatea ei. Femeia asta creează evenimente şi apoi îi face pe participanţi să se mişte sub presiunea acestuia, drept către obiectivele ei finale. Dacă ar fi fost americană şi ar fi avut o altă mentalitate, probabil că n-ar fi avut nici o problemă să stea în scaunul în care stau eu.

— Pot să te rog...? Ofiţerul se răsuci pe călcâie, respirând adânc, în timp ce faţa i se făcea roşie ca focul. Ce-am făcut – Dumnezeule, ce-am făcut – spuneai că totul rămâne aici...

— Da, căpitane.

— Iisuse, *de ce* am făcut una ca asta? Ochii ofiţerului se înceţoşaseră, iar trupul îi era scuturat de frisoane. Am omorât-o pe soţia lui Tye...!

— S-a terminat, căpitane Stevens. Din nefericire, vei purta asta pe conştiinţă pentru tot restul zilelor pe care le mai ai. Cum îmi port şi eu greşeala mea de pe şoseaua Ho Şi Min. Asta ne e pedeapsa.

Fratele lui Tyrell, Marc Anthony Hawthorne – *Marc Boy* în *lingua franca* a Caraibelor – venise cu avionul pe Virgin Gorda, ca să ia în primire barca fratelui său. Marc Hawthorne era, din mai multe puncte de vedere, eternul frate mai mic, puţin mai înalt decât înaltul lui frate, puţin mai subţire – foarte slab, chiar, ca să fim mai precişi – şi cu figura asemănătoare, în linii mari, dar de pe care lipseau ridurile şi ochii neutri ai fratelui mai în vârstă şi cu o experienţă de viaţă mai bogată. Era cu şapte ani mai mic şi, cu toate că era evident că îl stimează foarte mult pe fratele său,

faţă de care nutrea o afecţiune profundă, era clar că, de multe ori, avea dubii serioase asupra modului în care funcţiona mintea acestuia.

— Fii serios, Tye! zise el cu emfază, cum stăteau pe debarcaderul pustiu la ora amurgului. Doar ai părăsit rahaturile alea! Nu poţi să revii la ele, n-o să te las să faci una ca asta.

— Mi-aş dori mult să mă poţi opri, Bro[10], dar nu poţi.

— Despre ce dracu' e vorba? Marc îşi coborî vocea până la un ton de incantaţie guturală: *Odată marinar, rămâi marinar pe viaţă!* Nu cumva asta vrei să-mi spui?

— De loc. Doar că eu pot reuşi acolo unde ei nu mai pot. Cooke şi Ardisonne au fost mult timp pe aici, prin insule. Am navigat cu ei, împreună. Însă eu cunosc fiecare intrând, fiecare banc, trecut sau nu pe hartă şi nu prea sunt mulţi *oficiali* cărora să nu le fi dat un bacşiş de un dolar sau de cincizeci.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Nu ştiu exact, Marc, dar poate e din cauza celor spuse de Cooke. Zicea că sunt *dezmoşteniţii sorţii,* nu duşmanii pe care-i ştiam noi, ci o rasă nouă, fanatici care vor să distrugă tot ceea ce cred că-i asupreşte.

— Din punct de vedere socio-economic, probabil că este foarte adevărat. Dar, repet, de ce te implici în aşa ceva?

— Ţi-am spus, eu pot face ceea ce ei nu pot.

— Asta nu răspunde la întrebarea *de ce,* asta nu e decât o justificare cvasi-egotistică.

— Bine, savantule, o să încerc să-ţi explic. Ingrid a fost ucisă – dintr-un motiv sau altul pe care, probabil, n-o să-l aflu niciodată – dar nu poţi trăi lângă o femeie ca ea fără să-ţi dai seama că dorea să se curme violenţa – pe orice cale. În momentul ăsta nu pot spune cu certitudine de ce parte era, dar, sigur, voia să se facă pace. O ţineam în braţe şi, din senin, începea să plângă: *De ce nu se opreşte asta? De ce nu se curmă odată brutalităţile!...* După, când mi-au spus că a fost agent sovietic... ei bine, încă nu pot să cred una ca asta, dar, dacă aşa a fost, pentru asta a făcut-o. Ea *îşi dorea* pacea, a fost soţia mea, pe care am iubit-o şi nu mă putea minţi, atunci când era în braţele mele.

Tăcere. În cele din urmă, Marc vorbi, blând:

— N-o să am niciodată pretenţia să spun că înţeleg lumea aia în care ai trăit tu. Dumnezeu ştie, nu mă cred în stare. Totuşi, nu

[10] Prescurtare familiară de la *brother* – frate, (N.T.).

mă pot opri să nu te întreb din nou, de fapt de ce te întorci?

— Pentru că, undeva, există cineva, reprezentând ceva peste capacitatea noastră de înţelegere, cineva care trebuie oprit şi, dacă eu pot ajuta să fie oprit, pentru că ştiu câteva trucuri murdare, poate că, într-o zi, o să mă simt mai uşurat în faţa amintirii lui Ingrid. Pentru că şi ea a fost omorâtă de nişte trucuri murdare.

— Când vrei, eşti al dracului de convingător.

— Îmi pare bine că mă înţelegi. Hawthorne privi spre frate-său şi îşi puse mâna pe umărul lui. Pentru că, vreo săptămână sau două, treci la conducerea afacerilor noastre. Şi vei avea de căutat şi două *sloop*-uri noi, clasă A, cu velatură mare. Dacă dai peste vreunul disponibil la un preţ bun şi eu nu sunt de găsit, fă imediat o ofertă fermă..

— Cu ce? Hârtia chioară nu reprezintă o garanţie bancară.

— Banii vor fi la St T, în banca noastră, mâine dimineaţă, prin bunele oficii ale patronilor mei de moment.

— Îmi pare bine că poţi împleti idealismul şi cu o doză de realism.

— Îmi datorează, oricum, mult mai mult decât atât.

— Şi, între timp, cine o să navigheze cu a doua barcă? Lunea viitoare avem două rezervări.

— Am sunat-o pe Barbie, la Red Hook. O s-o ia ea în primire. Barca ei încă nu este reparată, după uragan.

— Dar Tye, doar ştii că clienţilor nu le prea place să navigheze cu o femeie-căpitan!

— Spune-i să facă la fel cum face cu proprii ei clienţi, când aceştia află că B. Pace nu este Ben sau Bruce, ci Barbara. De obicei, imediat ce clienţii sunt la bord, îl pocneşte „zdravăn” pe steward şi spiritele se potolesc imediat.

— Dar îl şi plăteşte pentru asta.

— Atunci plăteşte şi tu, avem de unde.

Dintr-o dată, în parcarea din spatele debarcaderului se auzi motorul unei maşini, scârţâit de frâne şi, câteva secunde mai târziu, vocile estompate ale lui Cooke şi Ardisonne, strigând la Marty şi la Mickey, aflaţi în atelierul de reparaţii al iacht-clubului. Iar, o clipă mai târziu, englezul şi francezul apăreau, fugind, pe pasarelă.

— S-a întâmplat ceva? spuse Tyrell calm.

— *S-a întâmplat* ceva! exclamă Geoffrey Cooke, când cei doi

ajunseră lângă Tyrell. Venim direct de la Casa Guvernamentală... Salut, Marc, mi-e teamă că trebuie să stăm de vorbă puţin doar cu fratele tău. Îl trase pe Hawthorne spre colţul opus al debarcaderului, urmaţi îndeaproape de nume cod Richelieu.

— Uşurel, zise Hawthorne. Trage-ţi răsuflarea şi calmează-te.

— Nu avem timp de asta! spuse Ardisonne. Am primit patru rapoarte, fiecare pretinde că a văzut femeia şi tânărul.

— De pe aceeaşi insulă?

— Nu, fir-ar a dracului, de pe trei insule! răspunse Cooke. Dar pe fiecare e câte o bancă internaţională.

— Deci două din rapoarte vin de pe o aceeaşi insulă...

— De la Christiansted, de pe St Croix. Ne aşteaptă deja un avion la aeroport. Eu mă duc pe St Croix.

— De ce? interveni Hawthorne supărat. Nu vreau să te jignesc, Geoff, dar eu sunt şi mai tânăr şi mult mai în formă decât tine. Mai bine mă duc eu pe St Croix.

— Tu n-ai văzut nici o fotografie a ei!

— Din ce mi-ai spus, tot par să fie trei persoane diferite, aşa că are vreo importanţă?

— Uiţi repede, Tyrell. Există o şansă, minimă, ca una dintre ele să fie cea reală. N-o putem neglija.

— Dă-mi-le şi mie!

— Trebuie să sosească prin curier, Virgin Gorda este în afara traseelor asigurate. Deuxieme le expediază din Martinica, prin curier diplomatic, mâine dimineaţă la prima oră.

— Nu putem aştepta până atunci, insistă Ardisonne.

— O să-ţi spun cum se numesc oamenii noştri, Tyrell, *sursele,* spuse Cooke. Tu iei St Barthelemy. Jacques o să acopere Anguilla.

Hawthorne se trezi în patul îngust de hotel, pe insula St Barts, încă supărat pe Geoffrey Cooke, pentru că îl trimisese într-o direcţie atât de evident de lipsită de vreo perspectivă. *Sursa* de pe insulă, la care ajunsese prin intermediul şefului serviciilor locale de securitate, un băştinaş, informator al echipei antidrog, era un escroc, ce nu avea în cap decât recompensa. Văzuse coborând din nava cu aripă subacvatică, ce făcea legătura regulată cu St Martin, o doamnă în vârstă, o germană, însoţită de nepotul ei adolescent. Şi, pe baza acestei unice dovezi, dăduse alarma şi se şi văzuse încasând cele trei milioane. Bunica în

cauză se dovedise a fi întru totul autentică, o mamă nemulţumită de stilul plebeu de viaţă al fiicei ei, care se oferise să-şi ducă nepotul într-o croazieră prin insule.

— Fir-ar a dracului de treabă! explodă Hawthorne, întinzându-se după telefon, să-şi comande micul dejun.

Tyrell hoinărea pe străzile din St Barts, pierzând timpul în aşteptarea orei la care urma să sosească la aeroport avionul care-l va duce înapoi, pe Virgin Gorda. Nu avea altceva de făcut decât să se plimbe, pentru că nu-i plăcea să stea singur într-o cameră de hotel. Erau ca nişte celule de închisoare, în care ajungea foarte repede să se certe cu sine însuşi.

Şi aşa s-a întâmplat să o vadă. La cincisprezece metri de el, traversând strada către intrarea de la Bank of Scotland, era femeia care, dacă nu-i salvase viaţa, îl salvase, cu siguranţă, de la nebunie. Era chiar ea, mai frumoasă ca oricând. Avea păr negru şi lung, care îi încadra faţa bronzată şi mergea cu ţinuta sigură a parizienei cosmopolite, gata oricând să trateze cu curtoazie un străin de pe stradă.

— *Dominique?* urlă el, dând la o parte oamenii din faţa lui şi năvălind în stradă, fugind spre femeia pe care n-o mai văzuse de atâta timp, de prea mult timp. Ea se răsuci în loc, chipul i se lumină şi zâmbi bucuroasă. El o trase până în faţa unei vitrine, apoi se îmbrăţişară, cu căldură şi cu afecţiune.

— Mi s-a spus că te-ai întors la Paris!

— Da, dragul meu. Trebuia să-mi continui viaţa.

— Nici un cuvânt, nici o scrisoare, nici măcar un telefon. Am simţit că-mi ies din minţi!

— Ştiam că n-aş fi putut s-o înlocuiesc pe Ingrid.

— Dar ştiai şi cât de mult îmi doream să încerci asta?

— Aparţinem unor lumi diferite, dragul meu. Viaţa ta este, toată, aici. A mea este în Europa. Am responsabilităţi pe care tu nu le ai, Tye, am mai încercat să-ţi explic asta.

— Îmi aduc foarte bine aminte. *Save the Children, Relief for the Sudan*[11] şi încă vreo două sau trei sigle.

— Fusesem plecată prea mult timp, mult mai mult decât dacă n-ai fi fost tu. Când m-am întors, totul era cu fundu-n sus, mai multe guverne nu ne mai ajutau… Dar acum, cu cei de la Quai d'Orsay sprijinindu-ne ferm, lucrurile merg mai bine.

[11] Organizaţii internaţionale de binefacere, (N.T.).

— Cum aşa?

— De exemplu, anul trecut în Etiopia…

Pe măsură ce vorbea de reuşita diverselor ei misiuni de binefacere, de felul în care triumfase asupra unor bariere birocratice sau de altă natură, exuberanţa ei naturală părea să atragă tot ceea ce o înconjura. Ochii ei mari şi blânzi erau plini de viaţă, figura îi era deosebit de expresivă, dezvăluind în faţa lui acel izvor de infinită speranţă la care-şi încărca ea bateriile şi care o susţinea permanent. Capacitatea ei de compasiune era aproape ireală şi era făcută infinit mai credibilă de o sinceritate frizând naivitatea, totul dublat însă de o inteligenţă ascuţită, dar lipsită de agresivitatea dorinţei de a se afirma cu orice preţ.

— … Aşa că, până la urmă, am reuşit să trecem cu douăzeci şi opt de camioane! Nu-ţi poţi imagina ce a fost pe ţăranii ăia, care-şi pierduseră aproape orice speranţă, mai ales pe copiii cărora li se putea citi foamea pe faţă! Nu cred că mi-a mai fost dat să văd vreodată atâta fericire… Acum proviziile ajung cu regularitate, iar noi ne ramificăm permanent, ca să menţinem presiunea!

— Să menţineţi…?

— Ştii cum e, iubitule, *asupreşte-i asupritorul*, exercităm tot timpul presiuni uşoare, fluturând documentele noastre oficiale. Cu Franţa nu e uşor de glumit! Dominique zâmbi triumfătoare, cu ochii strălucind.

O iubea atât de mult! N-o s-o mai lase să plece niciodată.

— Hai să bem ceva, spuse Hawthorne.

— Da, te rog. Vreau aşa de mult să mai stăm de vorbă, Tye, mi-a fost tare dor de tine. Am o întâlnire cu avocatul unchiului meu, la bancă, dar poate să mă aştepte.

— Se cheamă *Farmec de Insule,* nimeni nu este punctual.

— O să-l sun de undeva.

4

Stăteau pe terasa pavată cu dale a unei cafenele, ţinându-se de mână peste masă, pe când chelnerul le aducea comanda – un ceai cu gheaţă pentru Dominique şi o carafă de vin alb şi rece pentru Hawthorne. Tyrell vorbi primul:

— De ce ai dispărut aşa, din senin?

— Ţi-am spus. Aveam şi alte obligaţii.

— Lucrurile s-ar fi putut schimba între noi, ar fi putut deveni ceva permanent.

— Asta m-a şi speriat. Erai, pur şi simplu, prea important.

— Dar de ce? Credeam că şi tu simţeai la fel ca mine. Tye, confuzia ta, sentimentul tău de vinovăţie faţă de Ingrid erau copleşitoare. Nu te apucaseşi de băutură pentru că erai alcoolic, afacerea ta dovedeşte contrariul. Când te simţeai singur, trebuia doar s-o iei puţin razna. Nu-ţi puteai ierta ceea ce se întâmplase.

— Asta era, nu-i aşa?

— Ce să fie?

— Îţi doreai să fii mai mult decât o infirmieră, iar eu eram atât de preocupat de propriile-mi gânduri, încât nu mi-am dat seama, îmi pare teribil de rău.

— Tye, erai foarte rănit şi, încă, teribil de nedumerit, nu mi-a fost greu să-mi dau seama de asta. Dacă m-aş fi simţit aşa cum spui tu, între noi n-ar fi putut fi ce-a fost. Şi au fost aproape doi ani, dragul meu.

— N-a fost, în nici un caz, destul.

— Nu, n-a fost.

— Mai ţii minte cum ne-am cunoscut? o întrebă Hawthorne cu căldură, privind-o drept în ochi.

— Cum aş fi putut uita? răspunse ea. Închiriasem o barcă, intram în portul de pe St Thomas şi aveam ceva probleme să trag barca la locul de acostare ce mi se indicase.

— *Ceva probleme.* Veneai ca la curse, cu velatură plină. M-ai speriat ca toţi dracii.

— Nu ştiu cât de speriat erai, dar, sigur, erai furios foc!

— Dominique, *sloop*-ul meu era amarat exact pe linia ta de atac!

— Aşa e, iar tu stăteai pe punte, dădeai din mâini şi mă înjurai – dar, până la urmă, am reuşit să te evit.

— Nici până azi nu-mi dau seama cum ai făcut.

— Nici nu ai putea, dragul meu. Erai atât de supărat, încât ai căzut în apă. Izbucniră amândoi în râs, aplecându-se unul spre celălalt, peste masă. Mi-a fost aşa de ruşine, continuă, încet, Dominique. Dar, când ai ajuns la mal, mi-am cerut scuze!

— Da, eram la *Fihibait's Whisky Snak.* Când te-ai îndreptat spre mine, toţi colegii crăpau de ciudă… şi au început câteva din cele mai fericite luni pe care le-am trăit. Îmi aduc cel mai bine aminte cum plecam aiurea cu barca, pe câte o insulă minusculă, dormeam pe plajă – făceam dragoste acolo…

— Şi *ne iubeam,* dragule.

— N-o putem lua de la-nceput? Rănile trecutului se şterg şi acum sunt cu totul altul. Se pare chiar că râd mult şi spun o mulţime de glume prosteşti… şi ţi-ar place şi de fratele meu… Dominique, n-am putea s-o luăm de la-nceput?

— Tye, sunt căsătorită.

Hawthorne se simţi ca şi cum ar fi fost lovit de un transoceanic în ceaţă. Câteva momente bune nu mai fu în stare să scoată o vorbă, nu putu decât să-şi plece ochii şi făcea eforturi să-şi recapete respiraţia. Porni să dea drumul mâinii lui Dominique, dar ea îl opri brusc, acoperindu-i-le pe amândouă cu cea pe care o avea liberă.

— Te rog, nu, iubitule.

— Flăcăul e un norocos, zise Tyrell, privind la mâinile ei. E un băiat drăguţ?

— E un dulce, loial şi foarte, foarte bogat.

— Are două calităţi care mie-mi lipsesc cu desăvârşire. Dar, *loial* aş putea fi şi eu.

— Bogăţia nu-i rea, nu pot să neg asta. Eu, una, n-am gusturi prea costisitoare, dar cauzele mele nu sunt de loc ieftine. Şi profesia mea, de manechin, mi-a permis un apartament şi haine ultima modă, dar nu poate susţine material nişte cruciaţi nebuni. M-am bucurat când am părăsit meseria şi grijile. Nu mi-a plăcut niciodată să prezint publicului modele de îmbrăcăminte pe care abia dacă şi le puteau permite câţiva.

— Ai intrat într-o altă lume, doamnă. Înţeleg că ai parte de o căsnicie fericită?

— N-am zis asta, răspunse Dominique calm şi ferm, având, de

data asta, ea privirea plecată spre mâinile ei.

— Probabil că mi-a scăpat mie ceva?

— Avem o căsătorie de convenienţă, ca să spunem aşa.

— Poftim? Hawthorne îşi ridică ochii, privindu-i chipul impasibil.

— Soţul meu este homosexual convins.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru darurile lui, mai mari sau mai mici!

— L-ar amuza să te audă… Ducem o viaţă ciudată, Tye. El este foarte influent şi extrem de generos, mă ajută să strâng fonduri, să obţin asistenţă guvernamentală…

— Documente oficiale?…

— Da, conducerea de la Quai d'Orsay. Dominique zâmbi. El spune că nu face mare lucru, pentru că eu îi sunt extraordinar de utilă.

— Evident. Nimeni nu-i mai poate ignora, când te are pe tine alături.

— El spune că e mai mult decât atât. Că atrag clienţi de cea mai înaltă clasă, pentru că numai cei mai bogaţi şi-ar putea permite să mă cumpere, dacă aş fi disponibilă. Glumind, desigur. Cu un regret aparent intens, Dominique îşi desprinse mâinile dintr-ale lui.

— Bineînţeles. Hawthorne îşi turnă în pahar vinul pe care îl mai avea şi se lăsă pe spătarul scaunului. Şi acum, ai venit în vizită la unchiul tău, pe Saba?

— Dumnezeule! am uitat complet. Trebuie să sun la bancă, să dau de avocatul lui… Vezi ce mi se-ntâmplă când dau de tine?

— Mi-ar place să cred…

— Să crezi, Tyrell, îl întrerupse Dominique în şoaptă, aplecându-se în faţă şi privindu-l drept în ochi. Ai tot dreptul să crezi, iubitule… Unde o fi telefonul? Sunt sigură că am văzut unul când am intrat.

E chiar în holul de la intrare.

— Mă întorc imediat. Drăguţul meu de unchi se pregăteşte să se mute din nou, vecinii lui au început să devină prea prietenoşi pentru gustul lui.

— Din câte ştiu eu, Saba este văgăuna văgăunilor, spuse Tyrell, zâmbind. Fără telefon, fără poştă, fără turişti.

— L-am bătut la cap până când şi-a luat o antenă pentru satelit. Dominique îşi îndepărtă scaunul de masă şi se ridică în

picioare. Îi place fantastic fotbalul. Are impresia că e un fel de magie neagră, dar stă tot timpul cu nasul în televizor... Vin imediat.

— Te aştept. O privi gânditor cum se îndepărtează. Noianul de noutăţi contradictorii pe care i le servise îl făcuse să se simtă ca o frunză-n vânt. Vestea căsătoriei îl secase la inimă; vestea că nu era chiar o căsătorie îl revigorase şi-i reînviase speranţele... Nu putea să o piardă din nou, nu *trebuia* să o piardă din nou.

Se întreba dacă va fi atât de inspirată să-l sune şi pe unchiul ei, pe Saba, să-i spună că se va întoarce târziu. Între insule erau curse aeriene din oră în oră, până seara, devreme. O adevărată reţea aeriană locală. Revederea lor nu putea fi un scurt episod de genul *salut şi la revedere,* aşa ceva era de neimaginat şi o cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că şi ea a înţeles asta. Zâmbi, gândindu-se la excentricul ei unchi, pe care încă nu-l cunoscuse, contabilul parizian care-şi petrecuse mai bine de treizeci de ani în lumea agitată a arbitrajelor, alergând între săli de consiliu şi tribunale, de fiecare din deciziile lui atârnând soarta unor sume de ordinul milioanelor, sâcâit permanent de clienţi cuprinşi de panică, dar care puneau prea des banii înaintea principiilor şi care-i tulburau ceasurile de concentrare.

Toate astea îndurate de un om potolit şi cumsecade, care nu-şi dorea decât să scape odată de nebunia aceea stresantă şi să poată picta flori şi apusuri de soare, un *Gauguin pensionar,* cum se numise el însuşi. Dominique îi povestise că, după ce se pensionase, îşi împachetase lucrurile, incluzând între ele şi pe menajera lui bătrâioară, îşi lăsase soţia cu o avere suficientă să-şi poată continua viaţa ei extravagantă şi două fete nesuferite, atinse de acelaşi microb şi luase primul avion spre Caraibe, *să-mi caut propriul meu Tahiti.*

Faptul că se stabilise pe Saba fusese un accident, datorat unei conversaţii întâmplătoare cu un necunoscut, la barul aeroportului din Martinica. Omul, care se retrăsese mai de mult acolo, dar, după câţiva ani de recluziune, se hotărâse să revină în ţară şi să-şi petreacă ultimii ani înapoi, sub luminile Parisului, avea o căsuţă modestă, dar bine clădită, pe o insulă numită Saba. Intrigat, unchiul lui Dominique îi ceruse necunoscutului mai multe amănunte, iar acesta îi pusese în faţă un ,set de fotografii. Văzându-le, contabilul se hotărâse pe loc să o cumpere, pregătind chiar el actele, la una din mesele barului, sub privirile

nedumerite ale bătrânei lui menajere. După care pusese mâna pe telefon şi sunase la Paris, unde vorbise cu fostul lui vicepreşedinte – acum preşedinte al firmei – căruia îi dăduse dispoziţie să-i plătească omului imediat ce va ajunge la Paris, urmând să recupereze cheltuiala prin reţineri lunare din pensia generoasă pe care şi-o fixase fostul lui şef. Contractul avea o singură clauză – obligatorie pentru fostul proprietar. Omul trebuia să asigure îndepărtarea oricărui telefon din casă. Expatriatul pe drum de reîntoarcere, perplex în faţa norocului care dăduse peste el, se repezise la primul telefon, luase legătura cu biroul companiei de telefoane de pe insulă şi, urlându-şi dispoziţiile în microfonul receptorului, reuşise să-i îndeplinească doleanţa.

Caraibele erau pline de asemenea poveşti, pentru că insulele erau un adevărat paradis al dezamăgiţilor şi al loviţilor de soartă. Spre a înţelege astfel de oameni, aveai nevoie de multă compasiune şi trebuia să fii total lipsit de indiferenţă. Iar Dominique, o *făcătoare-de-bine* convinsă până în străfundul sufletului, era suficient de legată de unchiul ei, ca să vină să-i poarte, din când în când, de grijă.

— Poţi să crezi una ca asta? Dominique întrerupse visarea lui Tyrell, apropiindu-se de scaunul ei. Avocatul mi-a lăsat vorbă că azi este foarte prins şi că mă roagă să lăsăm totul pe mâine! Şi-a cerut multe scuze, mi-ar fi telefonat pe insulă dacă ar fi fost vreun telefon acolo.

— Logica e de partea lui.

— După aceea am mai dat un telefon, domnule comandant – comandant era, nu?

Dominique se aşezase.

— Demult de tot, răspunse Tyrell, scuturând din cap. Acum sunt căpitan, căpitanul propriei mele bărci.

— Asta e o *înaintare!*

— Avansare în toată regula, poţi să mă crezi pe cuvânt. Cu cine ai mai vorbit?

— Cu vecinii unchiului meu, perechea aceea care a devenit atât de prietenoasă, încât vrea să se mute. Vin tot timpul peste el, aducându-i legume proaspete din grădina lor, o păcălesc pe menajeră şi îl întrerup din pictat sau îl deranjează când se uită la televizor.

— Par să fie nişte oameni drăguţi.

— Ei *sunt,* într-adevăr, drăguţi, el este urâcios ca un urs. Oricum, de data asta le-am oferit eu o ocazie să-l întrerupă. I-am rugat să-i transmită că am probleme, că încerc să le rezolv, împreună cu banca şi cu avocatul. Şi că o să mă întorc târziu.

— Minune a minunilor, spuse Hawthorne, zâmbind şi simţind că-i revine toată pofta de viaţă. Speram din toată inima să poţi să dai, cumva, de el.

— Puteam să fac, oare, altceva, dragul meu? Tye, să ştii că n-a fost vorba de politeţe formală când am spus că mi-a fost foarte dor de tine.

— Ştii, tocmai am plecat dintr-un hotel care e ceva mai jos, pe stradă, spuse Tyrell, ezitant. Sunt convins că-mi pot lua camera înapoi.

— Du-te, *te rog,* du-te! Cum se numeşte hotelul?

— Hotel este puţin cam pompos. Se numeşte *The Flamboyant,* dar nu-şi prea merită numele.

— Du-te, dragul meu, vin şi eu în zece sau cincisprezece minute. Lasă vorbă la recepţie că mă aştepţi, să-mi spună numărul camerei.

— De ce?

— Vreau să-ţi fac – să *ne* fac – un cadou. Să sărbătorim evenimentul!

Se ţineau în braţe în micuţa cameră de hotel, iar Dominique tremura. Cadoul pe care-l adusese ea se prezenta sub forma a trei sticle de şampanie rece, în frapiere pline cu gheaţă, totul cărat pe scări în sus, cu plecăciuni, de funcţionarul de la recepţie, după un bacşiş mai mult decât generos.

— Bine că aduce, măcar, a vin alb, spuse Tyrell, dându-i drumul şi ducându-se spre birou, să deschidă prima sticlă. Îţi poţi da seama că, după patru zile de la dispariţia ta, n-am mai pus în gură o picătură de whisky? Sigur, în alea patru zile am băut toată provizia de pe insulă şi am pierdut şi doi clienţi, dar, după aia, dus a fost.

— Atunci, plecarea mea a avut şi părţile ei bune. De fapt, pentru tine, whisky-ul nu era decât un pretext, nu o necesitate.. Dominique se aşezase la măsuţa mică şi rotundă, de la care se vedea portul St Barts.

— Hai să nu mai vorbim de ce-a fost, ţi-am spus că m-am schimbat. Hawthorne luă paharele şi sticla, le duse la masă şi îşi

trase scaunul de lângă ea. Noroc, draga mea.

— Noroc, dragul meu. Băură şi Hawthorne umplu din nou paharele.

— Ai venit aici cu un client? îl întrebă Dominique.

— Nu. Tyrell se gândi rapid ce să spună, în timp ce arunca o privire pe fereastră. Fac nişte prospecţiuni în St Barts, pentru un sindicat hotelier din Florida. Tipii cred că, în curând, pe aici o să apară şi o să se extindă mult de tot jocurile de noroc şi vor să ştie părerea mea. Aşa se întâmplă pe toate insulele, economia nu merge prea bine.

— Am auzit şi, într-un fel, e trist.

— Foarte trist, dar inevitabil. Cazinourile oferă slujbe… Dă-le dracului de insule, vreau să vorbim despre noi!

— Despre ce-am mai putea vorbi, Tye? Viaţa ta e aici. A mea e în Europa, sau în Africa, sau într-o tabără de refugiaţi din vreo ţară sărmană, unde oamenii au nevoie de ajutorul nostru. Mai bine mai toarnă-mi un pahar.

— Dar *tu,* tu nu simţi nevoia să ai o viaţă *a ta?*

— O să vină şi vremea aia, destul de curând, dragul meu. Într-o bună zi o să mă întorc aici şi, dacă nu o să fii lângă altcineva, o să mă găseşti la uşa lui *Olimpic Charters* şi o să-ţi spun: *Salut, domnule comandant, ori mă ţii lângă tine, ori mă dai la rechini.*

— Cât de curând înseamnă *în curând?*

— Nu prea mult timp, te asigur. Chiar şi o rezistenţă ca a mea se poate uza… Dar, hai să nu mai vorbim despre asta, Tye, să vorbim despre prezent.

— Poftim?!

— Prin bunăvoinţa vecinilor unchiului, azi dimineaţă am vorbit cu soţul meu. Diseară trebuie să plec înapoi, la Paris. Are de aranjat nişte afaceri cu familia domnitoare din Monaco şi vrea să fiu cu el.

— Diseară?

— Nu pot să-l refuz, Tye, a făcut atâtea pentru mine şi nu-mi cere decât să fiu, din când în când, prezentă. Trimite un avion al companiei după mine, în Martinica. Dimineaţă o să fiu la Paris, o să fac ceva cumpărături şi o să-mi fac rapid bagajele, iar după-amiază o să mă întâlnesc cu el, la Nisa.

— Iar ai de gând să dispari, spuse Hawthorne, cu limba puţin împleticită de şampania de care nu se atinsese de atâta vreme. N-o să te mai întorci…!

— Greşeşti, dragul meu… iubitule. *Crede-mă,* în două sau trei săptămâni o să fiu înapoi. Dar acum, în momentul ăsta, în clipele astea puţine pe care le avem, vreau să te simt lângă mine, să mă iei în braţe, să facem dragoste! Dominique se ridică de pe scaun, îşi scoase jacheta şi începu să-şi descheie nasturii de la bluză. Tyrell, la rândul lui, se ridică şi începu să se dezbrace, oprindu-se doar ca să umple din nou paharele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *iubeşte-mă!* strigă Dominique, trăgându-l în pat.

Fumul ţigărilor se înălţa, leneş, spre tavan. Îşi simţeau trupurile extenuate, iar Hawthorne se simţea complet relaxat, atât de intensitatea cu care făcuseră dragoste, cât şi de doza serioasă de şampanie băută.

— Cum e, iubire? şopti Dominique, rostogolindu-se peste trupul lui suplu şi încadrându-i faţa cu sânii ei generoşi.

— Dacă mai există şi alt rai dincolo de ăsta, nu mă interesează, îi răspunse Tyrell, zâmbind.

— Asta e o mărturisire teribilă, mă obligi să-ţi mai torn un pahar. Şi mie.

— Asta e ultima sticlă, stimată doamnă şi am impresia că ne-am cam întrecut cu gluma.

— Nu-mi pasă, nu mai avem decât o oră de stat împreună – până când ne vom revedea. Dominique se întinse peste pat şi turnă şampania care mai rămăsese în paharele aşezate pe jos, pe partea ei. Poftim, dragule, zise ea, ducând paharul la buzele lui Tyrell. Îşi ridică sânul drept, lipindu-şi-l de obrazul lui. Trebuie să-mi amintesc de fiecare clipă pe care o stau cu tine.

— Arăţi absolut remarcabil… cred că ăsta este un pic de jargon militar.

— Se acceptă, domnule comandant au!… Am uitat că nu-ţi place să-ţi spun aşa.

— Ţi-am spus cum a fost cu Amsterdamul, zise Hawthorne, abia coerent. Urăsc titlul ăsta… Iisuse, m-am îmbătat, nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai fost beat…

— Nu-i nimic de genul ăsta, iubitul meu, ne sărbătorim, doar, revederea. Nu ne-am înţeles aşa?

— Da… da… sigur.

— Hai să mai facem dragoste, iubire.

— *Ce?…* Capul lui Tyrell căzu într-o parte, era inconştient,

doborât de cantitatea prea mare de alcool, cu care nu mai era obişnuit.

Dominique se ridică în linişte din pat şi se duse la hainele ei, de pe scaun, îmbrăcându-se repede. Deodată observă jacheta de bumbac a lui Hawthorne de pe podea, acolo unde o aruncase el. Era o haină obişnuită în zonă, *uniforma* insulelor, o *guayabera* uşoară, cu patru buzunare aplicate, care se purta direct pe piele. Dar nu atât jacheta îi atrăsese atenţia, cât un plic rupt, cu dungi albastre şi roşii, de genul celor folosite de oficialităţi, care ieşea, pe jumătate, dintr-unul dintre buzunare, îngenunche, îl ridică, îl deschise, scoase nota scrisă de mână dinăuntru şi se apropie de fereastră, ca să o poată citi mai bine. Era scrisă pe o hârtie cu antetul iacht-clubului, un scris ferm şi citeţ:

Subiect: *Femeie matură, călătorind împreună cu un bărbat foarte tânăr.*

Detalii: *Semnalmente incomplete, dar ar putea fi Bajaratt şi tânărul ei însoţitor. Numele trecute pe foaia de îmbarcare a cursei de la St Martin:* Frau Marlene Richter *şi* Hans Bauer*, nepotul ei. Nu se cunoaşte dacă Bajaratt a mai utilizat vreodată nume germane, nici dacă vorbeşte germana, dar nu este imposibil.*

Contact: *Inspector* Lawrence Major*, Şef Serviciu de Securitate, St Barts.*

Intermediar: *Nume omis la cerere.*

Metodă/acţiuni: *Vă veţi apropia de subiecţi pe la spate, cu armele scoase. Strigaţi numele* Bajaratt *şi fiţi gata să deschideţi focul.*

Dominique aruncă o privire pe fereastră, în timp ce punea nota în plic, traversă camera şi puse totul înapoi, în buzunar. Îndreptându-se de şale, se uită la omul din pat. Iubitul ei cel formidabil minţise. Căpitanul Tyrell Hawthorne, *Olympic Charters,* Virgin Islands, SUA, era din nou locotenent-comandant Hawthorne, USNI, Amsterdam, recrutat să urmărească o teroristă din Valea Baaka, a cărei prezenţă în Caraibe fusese depistată. Cât de tragic, ce ironie a sorţii, se gândi Dominique, luându-şi poşeta de pe birou. Se duse lângă pat, deschise aparatul de radio de pe noptieră şi mări treptat volumul, până când ritmul sincopat şi violent al melodiilor umplu, asurzitor, camera.

Hawthorne nici măcar nu tresări.

Teribil, dar atât de necesar... atâta durere încât nici nu îndrăznea să se gândească, nici să încerce să o reducă la tăcere, pentru că ar fi fost încă şi mai dureros. Îşi imaginase o viaţă aşa cum şi-ar fi dorit să ducă, dacă existenţa ei ar fi fost alta. Un soţ de ochii lumii, sprijinindu-i necondiţionat cauzele de binefacere şi lăsând-o în pace, să-şi savureze liniştită bruma de fericire pe care o găsea în lumea asta plină de trădări şi de decepţii... Ar fi trebuit să fie simplu, fără complicaţii inutile, dar nu era aşa! Îl iubea pe bărbatul gol, întins în pat, îi iubea mintea, îi iubea trupul, îi iubea chiar şi suferinţele, pentru că i le înţelegea. Dar viaţa era o realitate crudă, nu proiecţia unei lumi imaginare!

Deschise poşeta şi, încet, cu grijă, scoase un mic pistol, pe care îl apăsă în perna ce o lipise de tâmpla stângă a lui Hawthorne, iar degetul ei începu să apese pe trăgaci, oprindu-se la milimetri înainte de a pleca focul, în timp ce muzica *reggae-calypso* îşi revărsa crescendo-urile din aparat... *Nu putea să o facă!* Se ura, se dispreţuia pentru asta, dar *nu putea să o facă!* Îl iubea pe bărbatul din pat tot atât de mult ca şi pe viteazul de la Askelon!

Amaya Bajaratt îşi puse arma înapoi, în poşetă şi ieşi în fugă din cameră.

Hawthorne se trezi cu o durere de cap groaznică, imaginile îi dansau în faţa ochilor şi, brusc, realiză că Dominique nu mai era lângă el, în pat. Unde era? Sări în picioare, clătinându-se şi căută din ochi telefonul. Era pe noptiera din partea cealaltă a patului, aşa că se aruncă înapoi, peste cearceafuri, ridică receptorul şi formă numărul centralei.

— Femeia care a fost cu mine! urlă el în aparat. Când a plecat?

— De peste o oră, *mon,* îi răspunse omul de la recepţie. Foarte cumsecade, doamna.

Tyrell trânti receptorul în furcă, se ridică din pat şi intră în baia mică, lipsită de confort, dând drumul apei reci în chiuvetă, îşi băgă capul în apă, în timp ce gândurile îi zburau, deja, spre insula Saba. Era imposibil ca ea să plece direct la Paris, să nu treacă, mai întâi pe la unchiul ei... Dar, mai înainte, trebuia să-l sune pe Geoffrey Cooke, pe Virgin Gorda, fie şi numai pentru a-i spune că fusese vorba de o alarmă falsă.

— La fel a fost şi la Christiansted şi la Anguilla, bătrâne, îi răspunse Cooke. Am umblat după cai verzi pe pereţi. Te întorci în după-masa asta?

— Nu, trebuie să caut pe cineva.

— Ai găsit ceva?

— Am găsit şi am pierdut din nou, Geoff. Dar e ceva personal, n-are nici o legătură cu treaba noastră. Te sun mai târziu.

— Te rog, chiar. Am mai primit două rapoarte, o să le verificăm noi, Jacques şi cu mine.

— Lasă-mi vorbă la Marty, să ştiu unde vă pot găsi.

— Mecanicul?

— El. La revedere.

Flotoarele hidroavionului se afundară în apa liniştită a mării, apoi aparatul porni să facă un semicerc în micul refugiu al insulei particulare. Pilotul îl îndreptă spre debarcader, unde aştepta unul dintre oamenii de pază, cu luparra în mână. Acesta apucă aripa înaltă, oprind avionul, pe când Bajaratt coborî mai întâi pe un flotor şi apoi, prinzându-se de mâna pe care i-o întinsese, se urcă lângă el.

— *Il padrone* a avut o zi tare bună, *signora,* spuse bărbatul într-o engleză cu accent italian puternic, urlând, ca să se poată face auzit peste zgomotul motoarelor. Venirea dumneavoastră îi face mai mult bine decât toate tratamentele de la Miami, la un loc. Când i-am făcut baie, a cântat arii din opere.

— Poţi să te descurci aici singur? îl întrebă Baj, grăbită. Trebuie să vorbesc cu el imediat.

— Ce mai am de făcut aici, *signora?* Fac un vânt aripii, iar restul îl priveşte pe *amico silentioso.*

— *Va bene!* Amaya o luă la fugă pe trepte în sus, trăgându-şi răsuflarea doar când ajunse în capul scării. Era mai bine să nu-şi arate neliniştea. *Il padrone* era plin de dispreţ faţă de oricine îşi pierdea stăpânirea de sine, ceea ce ei nu i se întâmplase, fusese numai şocată de faptul că prezenţa ei în zonă era deja cunoscută de serviciile de informaţii. Acceptase afirmaţiile lui *il padrone,* dar faptul că, deja, era obiectul unei urmăriri, că se merseseră până acolo încât fusese recrutat până şi fostul comandant Hawthorne, asta era mai greu de digerat. Inspirând adânc, Bajaratt se forţă să meargă normal pe cărarea pietruită, apăsând pe clanţa de bronz a uşii. O deschise şi se opri în prag,

observând imediat silueta fragilă din scaunul cu rotile, de la jumătatea enormului hol, ce-şi flutura copilăreşte mâna spre ea.

— *Ciao,* Annie! spuse *il padrone,* zâmbind uşor şi oarecum lipsit de entuziasm. Ai avut o zi bună, fata mea?

— N-am reuşit să mai ajung la bancă, răspunse Bajaratt tăios, intrând.

— Regretabil. Dar de ce? Să ştii, copilă, că, oricât te-aş adora, n-o să-ţi dau nimic din conturile mele. E mult prea periculos, iar prietenii tăi din Mediterana pot să-ţi trimită oricât ai avea nevoie.

— N-am nici o grijă cu banii, spuse Amaya. Pot să mă duc să-i ridic şi mâine, dar mă îngrijorează faptul că americanii ştiu că sunt aici, în insule.

— Bineînţeles că ştiu, Annie, la fel ca şi englezii şi francezii. *Eu* ştiam că o să vii, te aşteptam, de unde crezi că am aflat asta?

— Am crezut că datorită aranjamentelor financiare ale celor din Valea Baaka.

— N-am pomenit nimic de Deuxieme, de MI 6 sau, măcar, de americani?

— Iartă-mă, *padrone,* dar de multe ori vorbeşte vedeta din tine şi exagerezi.

— *Molto bene!* râse invalidul. Totuşi, nu întotdeauna. Am câţiva americani pe statele mele de plată şi de la ei am aflat că s-a dat alarma şi că eşti căutată în zonă. Dar unde anume, în ce insulă? *Impossibile.* Nimeni nu ştie cum arăţi şi eşti un maestru – mai bine spus, o adevărată maestră – a deghizării. Care e pericolul?

— Îţi mai aduci aminte de un bărbat numit Hawthorne?

— Da, da, desigur. Un american, un fost ofiţer de informaţii, parcă din marină, care fusese căsătorit cu o agentă dublă a sovieticilor. Ai aflat cine e, ai făcut în aşa fel încât să vă cunoaşteţi şi l-ai bucurat cu prezenţa ta timp de câteva luni, pe vremea când erai în convalescenţă. Credeai că poţi învăţa câte ceva din experienţa lui.

— N-am învăţat mare lucru, dar astăzi am aflat că s-a întors la vechea lui meserie şi că este în urmărirea lui Bajaratt. Am dat nas în nas cu el şi tot cu el am fost toată după-masa.

— Extraordinară întâmplare, fata mea, spuse *il padrone,* în timp ce ochii lui, de un albastru spălăcit, o studiau cu atenţie. Şi cât de plăcută pentru tine. Îmi aduc aminte că în lunile acelea, cât aţi fost împreună, erai foarte fericită.

— Nişte plăceri minore pot fi acceptate chiar acolo unde le găseşti, tată al meu. Nu l-am considerat decât un fel de instrument neştiutor, de la care aş fi putut învăţa câte ceva.

— Un instrument care a trezit o anumită muzică în tine?

— Prostii!

— Cântai şi dansai ca o fetiţă!

— Amintirile tale de actor… Eram pur şi simplu în convalescenţă, mă bucuram că mi se vindecă rănile… Dar acum, e aici, nu înţelegi? Se va duce pe Saba, să mă caute!

— Da, îmi amintesc, unchiul acela imaginar, nu-i aşa?

— Trebuie să fie omorât, *padrone.*

— Şi de ce nu l-ai omorât chiar tu, în după-masa asta?

— N-am avut posibilitatea. Fusesem văzută cu el, aş fi fost prinsă.

— Asta *chiar* că este extraordinar, zise, calm, bătrânul italian. Acea Bajaratt pe care o stimez eu, ştia să-şi creeze întotdeauna posibilităţi.

— Termină odată, tată al meu! *Omoară-l* şi gata!

— Foarte bine, fata mea. Inima nu poate fi totdeauna hotărâtă… Saba ai spus? Barca noastră poate fi acolo în mai puţin de o oră. *Il padrone* îşi înălţă capul. *Scozzi!* strigă el, chemându-şi unul dintre oameni.

Rapiditatea era totul, pentru că, în insule, amintirile se uitau repede, aproape totdeauna voit. Saba nu era o escală obişnuită în calea turiştilor, totuşi Hawthorne trecuse de câteva ori pe acolo. În toate insulele din apropiere de St T şi de Tortola, lumea îi găzduia cu plăcere pe căpitani şi pe clienţii lor, pentru că era rentabil, iar acum Tyrell conta pe asta.

Închiriase un hidroavion de pe St Barts şi amerizase în modestul port al insulei Saba. Avea nevoie de cât mai multă bunăvoinţă şi, aparent, o obţinu fără probleme. Dar nu mai înţelegea nimic.

Nimeni din port nu cunoştea un bătrân cu o menajeră franţuzoaică. Nici pe Dominique – sau pe cineva care să-i semene – nu o văzuse nimeni. Cum se putea să nu o cunoască nimeni, o albă, înaltă, izbitor de frumoasă, care venea atât de des să-şi vadă unchiul? Era cel puţin ciudat. De obicei, băieţii de pe debarcader ştiau tot ce se întâmplă pe insula lor, mai ales pe malul apei. Veneau bărci cu provizii, care trebuiau descărcate şi

livrate, iar pentru asta se plătea, aşa că a cunoaşte fiecare cărare ce duce la fiecare căsuţă de pe o insulă cum era Saba făcea parte din abecedarul meseriei. Pe de altă parte, după cum înţelesese de la Dominique, unchiul ei era *singuraticul singuraticilor*, pe insulă exista o pistă de aterizare, iar Tyrell ştia de câteva cămări, mai lipsite de pretenţii, care erau aprovizionate pe calea aerului. Poate că aşa proceda şi bătrânul.

Tyrell o porni prin căldura sufocantă spre oficiul poştal, doar ca să-l audă pe funcţionarul obraznic răspunzându-i:

— Cauţi degeaba, *mon.* Nu avem nici o căsuţă poştală pentru o persoană cum spui dumneata şi pe insulă nu există nici o femeie care să vorbească precum o *mama* din Franţa.

Asta era chiar mai ciudat decât ceea ce aflase în port. Dominique îi povestise, cu ani în urmă, că unchiul ei are o pensie *destul de mare* de la firmă, care i se plătea lunar. Pista de aterizare putea fi, din nou, o explicaţie, pentru că, pe insulele mai mici, poşta nu funcţiona tocmai ireproşabil. Poate că stipendiul lunar venea pe calea aerului, direct din Martinica. Ar fi fost mai rapid şi mai sigur.

Tyrell află repede, de la funcţionarul de la poştă, cum putea închiria o motocicletă, mijlocul de transport preferat pe Saba. Era simplu: avea chiar el câteva în spatele biroului. Trebuia doar să lase o garanţie substanţială, permisul de conducere şi să semneze o hârtie prin care declara că este răspunzător pentru orice reparaţii şi că este de acord ca preţul acestora să-i fie reţinut din garanţie.

Hawthorne petrecu aproape trei ore pe drumurile insulei, mergând din casă în casă, întâmpinat, invariabil, de oameni cu arme de foc în mâini şi cu câini de pază lângă ei. Cu excepţia ultimei escale, unde dădu peste un preot anglican pensionar, cu nas borcănat, roşu şi faţă buhăită, plină de vinişoare, ale cărui păcate erau evidente. De altfel, i se oferi imediat un pahar cu rom şi fu invitat să se răcorească şi să se cureţe de praful drumului. Tyrell refuză politicos, pretextând că este grăbit şi începu să întrebe ceea ce-l interesa.

— Îmi pare rău, tinere, dar asemenea persoane nu există pe insula asta.

— Sunteţi absolut sigur?

— Din păcate, da, răspunse, parcă visător, preotul, nu fără o urmă de amuzament în glas. Cunoscându-mi slăbiciunea, am

momente de luciditate în care simt nevoia să continui lucrarea Domnului, aşa cum făceam înainte de a veni aici. Şi atunci o pornesc din loc în loc, precum Petru, pelerinul, ducând cu mine cuvântul Domnului. Îmi dau seama că oamenii mă tratează, pe bună dreptate, ca pe un ţicnit, dar, după aceea, mă simt, într-un fel, purificat. Şi te mai asigur că sunt în toate minţile. În cei doi ani de când sunt aici, am intrat în fiecare casă de pe insula asta, săracă sau bogată, locuită de albi sau de negri, de cel puţin două sau trei ori. Nu e nimeni pe Saba care să semene cu cei pe care i-ai descris dumneata. Eşti sigur că nu vrei un pahar de rom? E tot ce pot să-ţi ofer, tot ce-mi pot permite şi eu, dar cresc lămâi şi mango, iar sucul lor merge bine cu Cruzan-ul.

— Nu, mulţumesc, părinte. Sunt foarte grăbit.

— Nu prea ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Te văd foarte agitat.

— Îmi pare rău. Sunt foarte nedumerit.

— Tinere, oare nu suntem toţi aşa?

Hawthorne, după ce înapoiase motocicleta la oficiul poştal, primind înapoi permisul de conducere şi numai jumătate din garanţie, fapt pentru care renunţase să mai protesteze, o porni înapoi, spre port şi spre avionul pe care-l închiriase.

Avionul nu mai era acolo.

Grăbi pasul, pentru ca, după câţiva metri, să o ia la fugă. Trebuia să se întoarcă pe Gorda… unde dracu’ era avionul ăla? Fusese legat de debarcader, iar pilotul îi spusese că o să-l aştepte până când se întoarce.

Apoi văzu plachetele, mâzgălite în grabă cu vopsea şi bătute în cuie pe stâlpi, câteva ortografiate corect, cele mai multe – nu: *PERICOL! Se repară pilonii! Nu vă apropiaţi!*

Pentru numele lui Dumnezeu, era aproape şase seara, apele deveneau tot mai întunecate, iar vizibilitatea sub apă era aproape tot atât de proastă ca şi noaptea, din cauza umbrelor prelungi. Nimeni nu se apuca să repare piloni în asemenea condiţii: un debarcader se putea prăbuşi şi, dacă nu era avertizat de licăririle de lumină, scafandrul de dedesubt putea fi prins sub dărâmături. Tyrell se îndreptă, tot fugind, spre atelierul din dreapta debarcaderului, din care porneau spre apă cabluri solide de troliu. Înăuntru nu era nimeni. Asta era nebunie curată! Cineva să lucreze sub apă, la ora asta, fără echipă de sprijin, fără oxigen şi fără urmă de echipament pentru asistenţă medicală de urgenţă, în caz de accident? Ieşi din atelier şi o luă peste plajă,

spre treptele pe care se urca pe debarcader, conştient că, în curând, soarele va fi acoperit de nori. Cum de putea cineva să lucreze în asemenea condiţii? Reparase şi el chile de bărci sub apă, în condiţii similare, dar totdeauna avusese echipă de sprijin la suprafaţă şi era legat bine în corzi, cu care cei de deasupra îl puteau scoate imediat din apă, în caz de pericol. Urcă scările şi păşi precaut pe podina debarcaderului. Norii acoperiseră complet soarele, nori negri, de ploaie.

Primul lui impuls fusese să-i ridice pe scafandri la suprafaţă şi, cu autoritatea lui de fost ofiţer, să urle niţel la ei, să le spună cât de idioţi fuseseră, după care să-i trimită acasă până dimineaţa.

Dar acum elanul i se diminua cu fiecare pas pe care îl făcea. Nu vedea nici urmă de coardă, din apă nu se ridicau bule de aer. Nu era nimeni, nici pe debarcader, nici sub el. Portul era complet pustiu.

Dintr-o dată, în vârful stâlpilor de aluminiu se aprinseră reflectoarele, inundând totul într-o lumină orbitoare. Apoi simţi o izbitură în umărul stâng, acompaniată de zgomotul puternic al unei împuşcături. Apucă strâns rana cu mâna dreaptă şi se aruncă în apă, de cealaltă parte a debarcaderului, în timp ce în spatele lui se auzea o rafală prelungă de armă automată, în apă, din motive pe care nu şi le putea explica, se lăsase condus de panică. Continuă să înoate pe sub apă cât îi ajunse aerul din plămâni, îndreptându-se spre cel mai apropiat iacht. Până acolo trebui să iasă de două ori la suprafaţă, să mai ia câte o gură de aer, dar nu se opri decât atunci când simţi lemnul chilei sub degete. Ieşi din nou la suprafaţă, respiră adânc, trecu pe sub barcă, de cealaltă parte şi se ridică pe copastie, privind spre debarcaderul aflat jumătate în obscuritate, jumătate sub strălucirea reflectoarelor. Cei doi care încercaseră să-l omoare se agitau la capătul podinei, zgâindu-se în apă.

— *Il sun sangue!* urlă unul.

— *Non basta!* îi răspunse, la fel, celălalt, sărind într-o barcă, pornind motorul şi cerându-i tovarăşului său să desprindă parâma şi să i se alăture. Începură să se mişte în zig-zag prin port, ţinându-şi armele în mâini – un AK-47 şi o *luparra* – gata să tragă în orice moment.

Hawthorne se sui peste copastie, pe punte şi, în grămada de frânghii şi de plase de la provă, găsi ceea ce căuta – un cuţit pescăresc. Se lăsă să alunece înapoi, în apă şi, cum de pantofi se

descotorosise mai demult, îşi scoase pantalonii şi le dădu şi lor drumul, încercând să ţină minte locul, în caz că ar fi supravieţuit. Îşi scoase apoi şi jacheta, gândindu-se, ciudat, la cât va avea de plătit Geoffrey Cooke pentru banii lui, pentru acte şi pentru îmbrăcăminte. Apoi începu să înoate, dându-şi seama că omul de la provă aprinsese o lanternă, al cărei fascicul puternic îl plimba continuu peste apă. Tyrell se scufundă în calea bărcii şi rămase la adâncime, până când auzi motorul acesteia deasupra.

Atunci, calculându-şi atent mişcările, ţâşni spre suprafaţă, direct la pupa, unde, cu capul într-o parte, apucă zdravăn de şasiul pivotant al motorului, împiedicându-l să se rotească şi să mai funcţioneze pe post de cârmă. Furios şi nedumerit că motorul nu-l mai asculta, cârmaciul se aplecă peste bord, să vadă ce s-a întâmplat, ajungând cu capul la mai puţin de un sfert de metru de suprafaţa apei. Când mâinile lui Tyrell ţâşniră către el, ochii i se holbară ca şi cum în faţă i-ar fi apărut nişte tentacule ale tenebrelor. Înainte să poată striga, Hawthorne îi înfipse cuţitul în gât cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îl apuca şi strângea bine, să nu se audă ceva, în afară de zgomotul motorului. Apoi trase cadavrul peste bord, îl aruncă în apă şi, cu grijă, după ce împinsese motorul la maximum spre tribord, se urcă în barcă, în locul banditului, în timp ce omul de la provă continua să-şi plimbe lanterna încoace şi încolo.

Hawthorne ridică AK-ul şi vorbi tare, peste duduitul motorului:

— La ora asta valurile fac destul zgomot şi nici motorul nu merge prea încet. Dacă nu vrei să ajungi lângă prietenul tău, te sfătuiesc să pui jos puşca şi să fii cuminte. Ai putea fi şi tu o gustare la fel de plăcută pentru rechini pe cât este el acum. Creaturi lipsite de pretenţii, preferă ce e deja mort.

— *Che cosa? Impossibile!*

— Despre asta abia urmează să stăm de vorbă, îi răspunse Tyrell, pornind spre larg.

5

Se lăsase întunericul. Apa era liniştită, luna abia vizibilă prin stratul de nori, iar skiful sălta în sus şi în jos, în ritmul unduirii uşoare a oceanului. Banditul rămas în viaţă stătea, nervos, în scaunul strâmt de la prova, clipind din ochi, cu mâinile ridicate, încercând să se ferească de strălucirea lanternei.

— Lasă-ţi mâinile în jos, îi ordonă Hawthorne.

— Mă orbeşte lumina. Dă-o la o parte!

— De fapt, asta ar putea fi o adevărată binecuvântare – mă refer la orbire – dacă mă obligi să te rănesc şi să te arunc peste bord.

— *Che cosa?*

— În fond, toţi murim până la urmă. Uneori mă întreb dacă nu contează mai mult modul în care se întâmplă asta, decât evenimentul în sine.

— Ce tot spuneţi acolo, *signore!*

— Ori îmi spui ce vreau să aflu de la tine, ori te dau la rechini. Dacă eşti orb, n-o să mai poţi vedea rândurile de dinţi ascuţiţi ai marelui alb, înainte să te rupă în două. Ştii, exemplarele mari sunt fluorescente, se văd perfect în apă, mai ales noaptea. Uite! Acolo, o înotătoare dorsală! Probabil că e unul de vreo şase metri; e sezonul lor, nu ţi-ai dat seama până acum? De ce crezi că se organizează aici atâtea concursuri de pescuit rechini, exact în perioada asta?

— Habar n-am de chestiile astea!

— Asta înseamnă că nu citeşti ziarele locale, dar, de fapt, de ce ai face-o? Nu prea se vântură prin ele noutăţi din Sicilia.

— *Sicilia?*

— Nu ştiu de ce, dar nu prea-mi pari a fi un nunţiu papal, probabil că ăia trag ceva mai bine... Hai, *stupido,* coboară cu picioarele pe Pământ – sau în apă, cu sângele curgându-ţi din umăr, cum încă-mi mai curge mie – şi joacă-te puţin cu peştişorul ăla, cu fălci mai mari de o treime din lungimea lui.

Capul banditului se smucea dintr-o parte în alta, cu ochii măriţi de frică clipind continuu, în timp ce mâinile lui se ridicaseră din nou în calea luminii, încercând cu disperare să

vadă ceva în apă.

— Nu văd nimic!

— E chiar în spatele tău, întoarce-te şi o să dai cu ochii de el.

— Pentru Dumnezeu, nu faceţi una ca asta!

— De ce ai încercat să mă omori?

— Mi s-a ordonat!

— Cine? Banditul nu răspunse. Tu o să mori, nu eu, continuă Tyrell, armând AK-ul pe care-l avea în mână. O să trag în umărul stâng, sângerarea o să fie mai mare aşa şi o să semeni mai bine cu o momeală. Marele alb e tacticos, îi place să servească mai întâi antreurile şi numai după aceea felul principal.

Hawthorne apăsă pe trăgaci şi bubuiturile umplură liniştea nopţii, gloanţele lovind apa în dreapta mafiotului.

— Opreşte!… Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce-mi place la d-alde voi e că deveniţi atât de repede religioşi. Hawthorne trase din nou şi, de data asta, câteva gloanţe zgâriară umărul banditului.

— *Per piacere!* Vă rog, vă implor!

— Prietenul meu cu dorsală, din apă, este flămând. De ce i-aş refuza un drept atât de firesc?

— Aţi… aţi auzit de o vale…? mafiotul, şocat şi intrat în panică, se lupta să-şi amintească vorbele pe care le auzise mai demult. De departe, de peste mare.

— Am auzit de Valea Baaka, răspunse, monoton, Tyrell. Este de cealaltă parte a Mediteranei. Şi?

— De acolo vin ordinele, *signore.*

— Şi prin cine au fost transmise? Cine ţi-a dat *ţie* ordine?

— Au fost transmise de la Miami, altceva nu mai ştiu. Nu-i cunosc pe *supremi.*

— Şi de ce tocmai pe mine?

— Nu ştiu, *signore.*

— *Bajaratt!* mugi Hawthorne, iar în ochii banditului se ivi exact ceea ce sperase el. Bajaratt este, n-am dreptate?

— *Si, si,* am auzit numele ăsta. Dar nimic mai mult.

— Din Valea Baaka?

— Vă rog, *signore!* Eu nu sunt decât un *soldato*, ce mai vreţi de la mine?

— Cum m-aţi găsit? Aţi urmărit o femeie, pe care o cheamă Dominique Montaigne?

— *Non la conosco,* n-am auzit de numele ăsta.

— Minţi! Tyrell trase din nou, de data asta fără să-l mai atingă pe omul din faţa lui, dar simţind necesar să-şi sublinieze vorbele în modul ăsta.

— *Vă jur!* ţipă mafiotul. Vă mai caută şi alţii.

— Pentru că au aflat că o urmăresc pe această Bajaratt.

— Nu ştiu şi nu mă priveşte pe mine!

— Se pare că aşa e, spuse Tyrell, întorcând barca spre ţărm.

— N-o să mă omorâţi…? Asasinul îşi închisese ochii ca la rugăciune, în timp ce Hawthorne îndepărta fasciculul lanternei de pe faţa lui. N-o să mă mai daţi la rechini?

— Ştii să înoţi? îl întrebă Tyrell, ignorând întrebarea.

— *Naturalmente,* răspunse mafiotul, dar nu în ape ca astea şi mai ales acum, că sunt rănit şi sângerez.

— Eşti înotător bun?

— Sunt *siciliano,* din Messina. Când eram copil, mă scufundam după monezile aruncate de turişti, de pe vapoare.

— Bine. O să te las la câteva sute de metri de mal, o să poţi să te descurci.

— Şi rechinii?

— N-a mai fost picior de rechin pe aici, de mai bine de douăzeci de ani. I-a gonit mirosul care vine de la corali.

Hawthorne îşi dăduse seama că banditul minţea. Oricine ar fi fost cel care stătea în spatele încercării de a-l omorî, persoana respectivă cumpărase, pur şi simplu, complicitatea tuturor oamenilor din micul port turistic şi îl închisese. Iar cei din Valea Baaka nu erau în stare de una ca asta, cu sau fără Mafia. Era vorba de cineva de aici, din insule, de cineva care ştia cum să se descurce şi care erau obiceiurile. Şi acest *cineva* încerca să o protejeze pe Bajaratt. Hawthorne, care între timp reuşise să găsească o salopetă jegoasă şi să o tragă pe el, se uita, din ascunzătoarea lui, de lângă atelier, la mafiotul care, obosit, ieşise din apă şi rămăsese întins pe nisip, luptându-se să-şi recapete suflul. Omul se descotorosise de haină şi de pantofi, dar buzunarul umflat al pantalonilor sugera că îşi pusese acolo tot ce avea asupra lui. Pe asta şi contase Tyrell: un porumbel călător, fără capsula cu mesaje, era o pasăre absolut nefolositoare.

Mai trecură două minute înainte ca banditul să se hotărască să se ridice. O făcu greoi, ca şi cum l-ar fi durut toate mădularele şi se uită la dreapta şi la stânga, în lumina reflectoarelor, încercând

să se orienteze. Capul omului încetă să se mai răsucească şi ochii i se opriră pe atelier. De aici îşi începuseră, el şi colegul lui, misiunea, nu mai era altul. Şi aici, pe o tejghea, se găsea un telefon... De acum, se gândi Hawthorne, amintindu-şi de zecile de întâmplări asemănătoare, pe care le trăise la Amsterdam, la Bruxelles sau la Munchen, omul se va comporta ca un robot. Ca să supravieţuiască, trebuia să se bizuie numai pe instincte şi să urmeze imboldurile generate de ele. Aşa se şi întâmplă.

Respirând încă greu, mafiotul o luă la fugă pe plajă, îndreptându-se către atelier. Apucându-se de mâna rănită, urcă scara de la intrare, neuitând să-şi prindă, din când în când, umărul stâng cu mâna dreaptă şi să se strâmbe, din cauza rănilor uşoare. Tyrell zâmbi: rana de la umărul lui fusese curăţată de apa mării şi acum nu-l mai deranja aproape de loc, îl mai ustura doar puţin. Câteva bucăţi de leucoplast şi puteau să uite amândoi de ele, dar, psihologic, mafiotul se pregătea să interpreteze o partitură melodramatică.

Acesta ajunse, în sfârşit, la uşă, o dădu de perete şi năvăli înăuntru. După câteva clipe reflectoarele de afară erau stinse, iar în încăpere se aprinsese o lumină. Hawthorne se furişă până la uşă şi începu să asculte, în timp ce banditul se certa cu operatoarea de la telefoane.

— *Si!* Da, *da,* este un *numero* – un număr – din Miami! Repetă cifrele, iar Hawthorne şi le întipări în memorie. *Dumnezeule, iar a început jocul,* se gândi el.

— *Emergenza!* urlă mafiotul, atunci când i se răspunse din Miami. *Dami il padrone attraverso îl telefona portabile! Presto!* Trecură câteva clipe până când omul intrat în panică începu să ţipe din nou în aparat: *Padrone, e incredibile! Scozzi e morto! Un inferno da diavolo...!*

Tyrell nu mai înţelegea vorbăria frenetică, în italiană, pe care celălalt continua să o debiteze, urlând, în telefon, dar nici nu mai avea nevoie. Aflase un număr din Miami şi de existenţa unei persoane numită *il padrone,* la care se putea ajunge via-satelit, cineva de aici, din insule, care o ajuta şi care o ocrotea pe Bajaratt.

— *Io capisco! Nuova York. Va bene!*

Nu-i greu de înţeles, se gândi Hawthorne, pe când mafiotul punea receptorul în furcă şi se uita, neliniştit, la uşă. Banditului i se ordonase să se ducă la New York şi să se dea la fund, până la

noi dispoziţii. Tyrell ridică una dintre ancorele pline de rugină ce zăceau aruncate pe platforma atelierului şi, în clipa în care mafiotul ieşi, i-o aruncă în fluierele picioarelor, fracturându-i amândoi genunchii.

Omul urlă de durere şi se prăbuşi, inconştient, pe podeaua de scânduri.

— *Ciao,* îi spuse Hawthorne, aplecându-se peste trupul inert şi băgând mâna în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Studie obiectele găsite, indiferent faţă de soarta posesorului lor. Era o carte de rugăciuni groasă, cu coperţi negre, un rozariu şi nouă sute de franci francezi – aproximativ o sută optzeci de dolari. Nici un portofel, nici urmă de acte – *Omerta.*

Tyrell luă banii, se ridică şi se îndepărtă fugind. Undeva pe aici, prin orice mijloc, trebuia să găsească un avion şi un pilot.

Omul fragil, pironit în scaunul lui cu rotile, ieşi din birou în holul de marmură, unde aştepta Bajaratt.

— Baj, trebuie să pleci imediat, îi spuse el, ferm. Fără întârziere. Avionul o să fie aici într-o oră şi cei din Miami îmi trimit doi oameni.

— Ai înnebunit, *padrone!* Am mai multe întâlniri fixate pentru următoarele trei zile – chiar tu mi le-ai aranjat. Tot tu ai aflat că banii pe care-i aşteptam sunt deja la St Barts – deci nu va fi nici o dovadă pe hârtie, care să-i poată aduce aici.

— Există o dovadă mult mai gravă, care duce drept încoace, fata mea. Scozzi e mort, omorât de Hawthorne al tău. Maggio are o criză de isterie pe Saba, spune că iubitul tău e un diavol ieşit direct din infern!

— E un om ca toţi oamenii, spuse Bajaratt cu răceală. De ce nu l-au omorât?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, dar, oricum, tu trebuie să pleci. Imediat!

— Cum îţi poţi închipui că Hawthorne ar fi în stare să facă vreo legătură între tine şi mine, ba, încă şi mai mult, să se gândească la vreo legătură între Dominique Montaigne şi Bajaratt? Dumnezeule, doar am făcut dragoste cu el în după-masa asta şi este convins că sunt în drum spre Paris! E îndrăgostit lulea de mine!

— N-o fi, oare mai deştept decât credem noi?

— În nici un caz! E un animal rănit, care caută alinare şi, de

aceea, este complet orb.

— Dar tu, fata mea? Îmi amintesc de tine că, acum patru ani, îmi umpleai toată casa cu cântece. Ciudat cât de mult te-ai legat de bărbatul ăsta.

— Nu fi ridicol! Era să-l omor acum câteva ore, nu m-am oprit decât atunci când mi-am dat seama că fusesem văzută, *condusă* în camera aceea, de recepţioner... Ai fost de acord cu asta, *padrone,* mi-ai lăudat chiar înţelepciunea. Ce argumente pot eu să-ţi mai aduc? Ce să-ţi mai spun?

— Să nu mai spui nimic, Baj. *Îţi spun* eu ce-o să faci. Avionul o să te ducă pe St Barts. Dimineaţă îţi ridici banii şi apoi te duci la Miami, sau oriunde crezi că e mai bine.

— Şi întâlnirile mele? Trebuie să îi aştept aici.

— O să am eu grijă de asta. O să-ţi dau un număr de telefon. Îţi vor sta la dispoziţie, până când o să fii contactată de persoane mai importante... Tot fata mea rămâi, Annie.

— Telefonul, *il padrone.* Ştiu exact cum o să descurcăm treaba asta. Ştiu ce am de făcut!

— Sper că, mai întâi, o să-mi spui şi mie.

— Avem amândoi prieteni la Paris, nu-i aşa?

— *Naturalmente.*

— *Molto bene!*

Hawthorne avea nevoie disperată de un avion şi de un pilot, dar nu asta era prioritatea lui numărul unu. Trebuia să dea de urma unui şoarece de birou, care nu cunoştea odihna, pe numele lui căpitan Henry Stevens, USNL. Spectrul Amsterdam-ului i se ridica din nou în faţă, precum o pasăre de pradă din cenuşa unui vis spulberat. Dispariţia lui Dominique şi tot ce se întâmplase pe St Barts semănau atât de mult cu întâmplările care duseseră la moartea soţiei lui! Totul părea fără urmă de sens! Tyrell trebuia să afle dacă Stevens nu era implicat în vreun fel, trebuia să afle cu orice preţ! După ce îşi silabisi numele – la care adăugase şi fostul lui grad militar – şi-i strecură o sută de franci operatorului radio care lâncezea în turnul de control al pistei – ce nu era de loc turn, iar de controlat nu prea avea ce, în afara luminilor de la pistă – dobândi dreptul de folosinţă deplină asupra unicului telefon al aeroportului. Numărul pe care-l formă, de la Washington, devenise un fel de reflex necondiţionat.

— Departamentul Marinei, i se răspunse.

— Divizia Unu Informaţii, vă rog. Cod patru-zero.

— Ceva urgent, *sir?*

— Ai nimerit-o, marinarule!

— Unu-informaţii, răspunse o a doua voce, după câteva secunde. Înţeleg că este o convorbire patru-zero?

— Da.

— Despre ce e vorba?

— Asta n-o pot transmite decât căpitanului Stevens. Dă-i de urmă. Imediat.

— Cei de la etaj lucrează peste program, cred că este încă aici. Cine să-i spun că îl caută?

— Transmite-i parola *Amsterdam,* e de ajuns; o să vină mâncând pământul.

— Să vedem… Şi, într-adevăr, neîncrezătorul ofiţer văzu în numai câteva clipe, pentru că în urechi îi răsună puternic vocea lui Stevens:

— Hawthorne?

— Ştiam eu că o să te prinzi, ticălosule.

— Ce dracu mai e asta?

— Ştii prea bine ce e! Roboţii tăi mi-au dat de urmă şi, pentru că n-aţi putut îndura ofensa adusă de faptul că am fost recrutat de MI 6, aţi pus mâna pe ea, să aflaţi măcar ceva, pentru că ştiaţi că eu n-o să vă spun nimic! Henry, n-o să mă las până nu-ţi văd fundul aşezat în faţa unei Curţi Marţiale!

— Ho! Opreşte-te! Nu înţeleg nimic din ce bălmăjeşti, nu ştiu unde dracu’ eşti, nici despre ce *ea* vorba! Ieri am avut două ore extrem de neplăcute cu DEI-ul, care mi-a învineţit fundul ăsta de care pomeneşti tu, pentru că n-am reuşit să te recrutăm şi pentru că nu catadicseşti nici măcar să vorbeşti cu mine, iar acum vii tu, cu povestea asta, că te-am *găsit* şi că am mai şi răpit o femeie, de care n-am auzit în viaţa mea. Dă-o dracului, e prea de tot!

— Minţi cu neruşinare! La fel ca la Amsterdam.

— Aveam dovezi, ţi le-am arătat.

— Inventate de tine!

— N-am inventat nimic, Hawthorne.

— Acum e la fel ca şi cu Ingrid!

— Rahat! Îţi repet, nu avem pe nimeni pe insule care să ştie ceva despre tine, sau despre vreo femeie!

— Adevărat, căpitane? Mi-au telefonat vreo doi din clovnii tăi,

încercând să-mi vândă povestea cu panica de la Washington. *Ei* ştiau unde sunt, iar restul era destul de simplu, chiar şi pentru unii de categoria lor.

— Atunci *ei* ştiu ceva ce *eu* nu ştiu! Şi, cum în dimineaţa asta mă întâlnesc cu toţi *aşa-zişii* mei clovni, poate că o să-mi spună şi mie despre ce e vorba.

— Probabil că m-au urmărit pe St Barts, au văzut-o cu mine şi au înşfăcat-o, atunci când a plecat.

— Tyrell, pentru numele lui Dumnezeu, eşti complet aiurea! Nu pot să neg că n-am încercat din toate puterile să te aducem înapoi. Dar realitatea este că n-am reuşit, n-am dreptate? Au reuşit să te recruteze englezii şi francezii, *dar noi nu* avem pe nimeni acolo care să ştie acum de unde să te ia.

— Nu sunt greu de găsit, dau şi anunţuri în ziare!

— Şi, ţinând cont că avem nevoie de ajutorul tău, a-ţi aresta o prietenă pentru interogatoriu ar fi ultimul lucru pe care ne-am gândi să-l facem. Ar fi o tâmpenie prea măreaţă… Tye, revii la vechea meserie?

— O întâmplare de moment. Nesemnificativă.

— Poate că nu e tocmai aşa!

— Ba da. Ştii prea bine că, dacă aş reveni, n-aş mai putea să-mi văd şi de ambarcaţiunile mele.

— S-a marcat!

— S-a marcat şi de partea ta, spuse Hawthorne, calm. Ea era în drum spre Paris şi, de acolo, spre Nisa. Şi nu avea chef să se ducă.

— La dracu', probabil că asta e! Şi probabil că nu-i plăcea nici un moment de rămas-bun prelungit.

— Nu pot accepta una ca asta!

— Dar poate că nu-i decât ceva momentan… Nu-i posibil?

— Ştii, răspunse Hawthorne reticent, cu cheful de ceartă dintr-o dată potolit, a mai făcut asta şi mai înainte, a dispărut, pur şi simplu.

— Pariez pe tot ce am că a făcut la fel şi acum. Sun-o diseară la Paris, sunt convins că o să dai de ea.

— Nu pot. Nu ştiu numărul soţului ei.

— Fără comentarii, domnule comandant.

— Nu înţelegi…

— Nici măcar nu-mi dau osteneala să încerc.

— E poveste veche, ne cunoaştem de patru… cinci ani.

— Acum încep să vin de acasă! Pe vremea aia tocmai plecaseşi de la noi.

— Da, plecasem de la voi. Am plecat pentru că am *simţit* ceva, am simţit că, legat de întâmplarea de la Amsterdam, era ceva putred şi, cât voi mai trăi, o să fiu convins de asta.

— În privinţa asta nu pot face nimic, îi răspunse şeful NI, după câteva clipe de tăcere.

— Nici nu mă aşteptam să poţi.

Din nou – tăcere.

— Ai făcut ceva progrese până acum? întrebă, în cele din urmă, Stevens.

— Da, cel puţin în ultima oră.

— La propunerea lui Gillette, de la CIA, am luat legătura cu Londra şi cu Parisul. Sunt sigur că vei cere o confirmare, dar vreau să-ţi spun că s-a luat hotărârea ca legătura să o ţii cu mine, iar eu să-ţi pun la dispoziţie orice ai avea nevoie.

— N-am nevoie să cer nici o confirmare. Ar fi curată sinucidere pentru tine dacă ai minţi, într-o situaţie pe care nu o poţi controla. Nu eşti destul de idiot să faci una ca asta.

— Uite ce e, Hawthorne, spuse Stevens calm, pot să accept rahaturile tale doar atât…

— O să înghiţi tot ce am eu chef să-ţi cânt, Henry, să fie clar. Tu eşti un trişor, iar eu sunt un expert angajat temporar, să nu mai uiţi asta. *Eu* îţi dau ţie ordine şi nu viceversa, pentru că, dacă încerci, îmi iau jucăriile şi dus am fost. Clar?

Urmă un moment prelungit de tăcere, până când şeful NI reuşi să vorbească din nou:

— Vrei să-mi transmiţi ceva?

— La dracu’ bineînţeles! Şi mai vreau să-ţi pui imediat fundul la treabă. Am un număr din Miami, prin intermediul căruia se poate face o legătură via-satelit undeva aici, în insule. Vreau să localizezi unde anume, urgent.

— Bajaratt?

— Aşa ar trebui. Uite numărul. Tyrell i-l spuse, îi ceru să-l repete, îi dădu numărul de la aeroportul de pe Saba şi se pregătea să închidă, când Stevens îl întrebă:

— Tye, lăsând la o parte diferendurile dintre noi – şi vorbesc foarte sincer – n-ai putea să-mi dai mai multe amănunte?

— Nu.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Sunt ofiţerul tău de

legătură, desemnat oficial şi acreditat de patru guverne, iar tu ştii prea bine ce înseamnă asta. O să cer fel de fel de lucruri, o să exercit presiuni serioase şi oamenii vor vrea explicaţii.

— Ceea ce înseamnă că se vor transmite rapoarte în cadru restrâns, nu-i aşa?

— Dar cu măsuri de securitate maxime. Asta e procedura, doar ştii.

— Atunci răspunsul meu rămâne un *Nu* hotărât. În ceea ce te priveşte. Valea Baaka ar putea fi şi o staţiune de sezon pentru sporturi de iarnă, dar asta nu poate fi valabil şi pentru mine. Le-am văzut tentaculele întinzându-se până în Bahrein, până la Geneva, la Marsilia, la Stuttgart şi la Lockerbie. Iar de la voi informaţiile se scurg ca apa prin sită, Henry, chiar dacă tu nu vrei să vezi asta… Dacă obţii vreun rezultat repede, sună-mă aici, pe Saba; mai târziu, mă găseşti la iacht-clubul de pe Virgin Gorda.

În următoarea oră şi jumătate, pe pistă aterizară trei avioane particulare, dar nici unul dintre piloţi nu acceptase să îl ducă pe Hawthorne pe Gorda doar pe baza promisiunii unei plăţi substanţiale, odată ajunşi la destinaţie. Operatorul radio îi spuse că nu mai aşteaptă decât un singur avion pe ziua aceea, care urma să sosească în circa treizeci şi cinci de minute. După aceea, pe timpul nopţii, pista era închisă.

— O să ia legătura cu tine înainte de a ateriza?

— Sigur, *mon,* pe traiectoria de apropiere va fi deja întuneric. Trebuie să-i transmit direcţia şi viteza vântului.

— Când o să iei legătura cu el, vreau să mi-l dai şi mie.

— Sigur, *mon,* pentru guvern trebuie să faci orice.

Peste încă patruzeci şi cinci de minute, din difuzorul aparatului de radio irupse, în sfârşit, o voce:

— Saba, aici F-O patru-şase-cinci, zbor din direcţia Oranjestad, sosit conform planului. Condiţii normale?

— Încă zece minute şi ai fi rămas fără nici un fel de condiţii, mon. Eşti în întârziere, F-O-cinci.

— Hai, nu fii rău, ai mei sunt clienţi buni.

— Nu te cunosc, n-am mai auzit de voi…

— Suntem o linie nouă. Îţi văd luminile. Repet, condiţii normale? În ultimul timp vremea n-a fost prea bună.

— Totu-i normal, *mon*, dar am pe cineva lângă mine, care vrea să-ţi vorbească*, gagiule.*

— Cu cine mă-ta crezi că stai de vorbă…

— Aici comandant T. Hawthorne, US Navy, zise Tyrell, înşfăcând microfonul antediluvian. Avem o problemă, trebuie să vă rechiziţionez avionul pentru o cursă până pe Virgin Gorda. Planul de zbor a fost deja aprobat şi veţi fi recompensaţi cu generozitate pentru deranj şi pentru timpul pierdut. Cum staţi cu combustibilul? Dacă e nevoie, pregătim o cisternă.

— *Aye, aye,* marinarule! se auzi răspunsul în difuzor, pe când Hawthorne privea pe fereastra mare, prin care se vedea pista. Spre mirarea lui, luminile avionului, aflat pe panta de aterizare, se smuciră brusc în sus, apoi virară la dreapta, îndepărtându-se rapid de Saba.

— Ce dracu’ face ăla acolo? urlă Tyrell. Ce faci, pilot? repetă el în microfon. Ţi-am spus că este vorba de o urgenţă.

Din difuzor nu se auzi nici un răspuns, doar tăcere.

— Nu vrea să mai aterizeze aici, îi zise operatorul.

— De ce?

— Poate pentru că i-aţi spus cine sunteţi. Tipul zicea că vine din direcţia Oranjestad, poate că vine de acolo, poate că nu. Poate că vine de la Vieque, ceea ce înseamnă că poate vine chiar din Cuba.

— Ticălosul! Hawthorne izbi cu palma spătarul unui scaun. Cu cine aveţi voi de-a face pe aici?

— Degeaba zbieraţi la mine, *mon.* Eu îmi fac tot timpul rapoartele, dar nimeni de sus nu le bagă în seamă. Pe aici trec tot timpul avioane dubioase, dar nimeni nu mă ascultă când spun asta.

— Iartă-mă, îi spuse Tye, observând mutra îngrijorată a negrului din faţa lui. Trebuie să mai dau un telefon, o să plătească tot Navy, adăugă el, formând un număr de pe Gorda.

— Tye-boy, unde dracu’ eşti? urlă Marty la el. Trebuia să fii deja aici.

— N-am putut găsi un avion care să mă ia de pe Saba. Încerc asta de peste trei ore.

— În insulele astea mici pistele se închid devreme.

— Până dimineaţă n-o să mor, dar, dacă nici atunci nu mă pot descurca, te sun, să trimiţi unul de acolo.

— Nici o problemă. Tye, ai un mesaj…

— De la un individ pe nume Stevens?

— Doar dacă tipul locuieşte la Paris. Acum vreo patru ore m-a

sunat recepţia de la club şi m-au întrebat dacă barca ta mai e aici şi, după cum vorbisem cu prietenul tău, Cooke, m-am oferit imediat eu să preiau mesajul. Îl am în faţă. Este de la *Dominique,* un număr de telefon de la Paris.

— Dă-mi-l! Hawthorne apucă un creion de pe birou şi mecanicul de pe Gorda îi dictă, încet şi clar, fiecare cifră. Încă ceva, zise Hawthorne. Aşteaptă o clipă. Se întoarse spre operatorul radio: În noaptea asta nu mai pot pleca de pe insulă, ai cumva idee unde aş putea sta? E foarte important.

— Dacă e aşa de important, *mon,* puteţi rămâne chiar aici, e un pat în camera de alături. Dar n-o să aveţi nimic de mâncare, doar cafea, câtă vreţi. Şefii mei o să trimită nota de plată la Navy şi o să bage banii în buzunar. O să vă aduc eu ceva mâncare, dar abia dimineaţă. Vin la ora şase.

— O să primeşti destui bani ca să poţi să le spui şefilor tăi să se ducă la plimbare.

— Asta n-ar fi rău de loc!

— Care-i numărul de aici? Operatorul i-l dădu, iar Hawthorne reveni la telefon, repetându-i-l lui Marty. Dacă un tip, Stevens – la dracu', *oricine* mă caută, mă găseşte la numărul ăsta, bine? Mulţumesc.

— Tye-boy, spuse mecanicul precaut, sper că nu te-ai vârât în vreo dandana din care să nu poţi ieşi singur.

— Aşa sper şi eu, răspunse Hawthorne, întrerupând şi începând imediat să formeze numărul de la Paris.

— *Allo, hi maison de Convier,* îi răspunse o voce feminină.

— *S'il vous plait, la madame,* ceru Tyrell, în bruma de franceză pe care o ştia. Cu doamna Dominique, vă rog.

— Îmi pare rău, domnule, doamna abia sosise, când a fost chemată la telefon de domnul, de la Monte Carlo. Dânsul a rugat-o insistent să plece imediat acolo… Sunteţi cumva bărbatul din insule? Ştiţi, eu sunt confidenta doamnei.

— Da, eu sunt.

— Doamna mi-a cerut să vă transmit că se simte bine şi că va reveni la dumneavoastră, imediat ce îi va fi cu putinţă. Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule, cred că de cineva ca dumneavoastră are nevoie. Eu mă numesc Pauline şi vă rog să nu vorbiţi decât cu mine, indiferent cine v-ar răspunde la numărul ăsta. Să-i transmit ceva doamnei?

— Spune-i că nu mai înţeleg nimic, am fost pe Saba şi nu era

acolo, n-am mai găsit-o.

— Sunt absolut convinsă că doamna vă va explica despre ce e vorba, domnule.

Pe insula lui, *il padrone* sâsâia de satisfacţie şi chicotea, în timp ce forma numărul de telefon al unui hotel de pe St Barts, cu noii lui oameni alergând după el.

— Ai avut dreptate, fata mea! ţipă el în aparat după ce obţinu legătura. A înghiţit povestea. Punct ochit, punct lovit! Are o nouă confidentă la Paris, pe nume Pauline.

— Nici nu mă îndoiam că ar putea fi altfel, răspunse Bajaratt. Dar acum sunt sâcâită de o altă problemă.

— Despre ce e vorba, Annie? Intuiţia ta e prea exactă ca să nu o luăm în Consideraţie.

— Ei şi-au stabilit baza de operaţii la iacht-clubul de pe Virgin Gorda. Mă întreb dacă n-ar trebui să aflăm ce au mai primit de la MI 6, sau chiar de la americani.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Trimite un *animale* de la Miami sau din Porto Rico. Să afle ce şi cum.

— S-a făcut, fata mea.

Când telefonul începu să sune în turnul de control, acum pustiu, era aproape patru dimineaţă. Hawthorne se rostogoli din patul îngust cuprins de panică, nedumerit, încercând să se orienteze şi dând, în cele din urmă, buzna pe uşa încăperii în care se afla telefonul.

— Da? răspunse el. Cine e acolo? spuse el repede, scuturându-şi capul, să se dezmeticească.

— Stevens, ticălosule, îi răspunse vocea din Washington. Lucrez la problema ta de şase ore şi, într-o bună zi, ai face bine să-i explici soţiei mele – căreia, din motive care mie, personal, îmi scapă, îi place de mutra ta – că pentru tine îmi pierd eu nopţile.

— Las-o baltă, n-ai tu nevoie de asta cum nu sunt eu popă. Ce-ai aflat?

— Totul este îngropat atât de adânc, încât ar fi nevoie de un adevărat arheolog de clasă, ca să dezgropăm totul. În primul rând, numărul ăla, pe care mi l-ai dat, nu este, evident, trecut în cartea de telefon.

— Sper că nu asta ţi-a dat bătăi de cap, îl întrerupse Tyrell sarcastic. Stevens ignoră observaţia şi continuă:

— Este pe numele unui restaurant popular de pe Collins Avenue, se numeşte Wellington's, dar proprietarul n-are habar de asta şi nici n-a primit vreo notă de plată până acum. El bănuie că asta n-ar putea-o face decât cineva de la firma de contabilitate, care îi ţine socotelile şi face plăţi în numele lui.

— Dar trebuie să existe un fir şi ăla se poate urmări!

— Asta am şi făcut. Şi ne-a dus drept la un robot de pe un iacht, din portul turistic Miami. Proprietarul este un brazilian, de care e greu să dai, dacă îl cauţi în Brazilia.

— Puiul ăla de lup al meu nu vorbea cu un robot! insistă Hawthorne. La capătul firului era un om.

— Fără nici o îndoială. De câte ori nu am avut şi noi – tu şi cu mine – convorbiri cu persoane aflate la telefoane publice? Puiul tău de lup a vorbit cu un om, pentru că acelui om i se ordonase să fie pe iacht. Simplu, nu?

— Deci n-ai ajuns nicăieri.

— Am spus eu aşa ceva? I-am chemat în ajutor pe puştii de la electronică şi echipamentul lor *voodoo*. Mi s-a raportat că au demontat maşinăria precum ceasornicarii elveţieni, că au analizat-o rulând câteva sute de programe şi, până la urmă, au ieşit pe tapet cu o zonă de vizibilitate satelit.

— Pe limba noastră asta înseamnă ceva?

— Înseamnă că au obţinut coordonatele probabile ale zonei în care s-a făcut transmisia şi au reuşit să o reducă până la o porţiune de vreo două sute cincizeci de kilometri pătraţi, situată între strâmtoarea Anegada şi Nevis.

— Deci, tot nimic!

— Nu chiar. În primul rând, iachtul este sub supraveghere permanentă. Oricine se apropie de el va fi reţinut şi făcut să vorbească – pe orice cale.

— Şi în al doilea rând?

— Cred că e ceva mai puţin eficient, răspunse Stevens. La Patrick AFB, lângă Cocoa, Florida, avem un AWAC II, o versiune de dimensiuni reduse. Poate intercepta transmisii prin satelit, dar numai dacă se află pe aproape, chiar în momentul transmisiei. Îl trimitem în zonă.

— Şi *ei* o să întrerupă toate transmisiile, de ambele părţi.

— Asta şi sperăm să se întâmple. Până la urmă *trebuie* să

apară cineva pe iacht, să vadă ce s-a întâmplat cu maşinăria lor. Şi să ridice mesajele primite. *Trebuie.* Mergem la sigur, Tye, poţi fi convins. Cum se apropie cineva de iacht, al nostru e, l-am şi înşfăcat.

— Ceva nu e-n regulă, spuse Hawthorne. Ceva nu e-n regulă, dar nu-mi dau seama ce anume.

Ultimele raze ale lunii în descreştere se estompau pe cer, pe măsură ce se iveau zorile. Spre iachtul din portul turistic Miami fusese orientată o cameră TV cu teleobiectiv, ale cărei imagini erau proiectate pe un ecran montat într-un depozit, la vreo două sute de metri de mal. Acolo se mai aflau trei agenţi FBI. Care făceau de gardă cu schimbul, aşezaţi la o masă pe care era un telefon roşu, cu un singur buton mare, negru, ce îi punea instantaneu în legătură cu CIA şi cu NI.

— O să iasă un rahat din toată treaba asta, spuse cel care era la rând, ridicându-se de pe scaun şi pornind să răspundă bătăii care se auzise în uşă. Ne-a sosit pizza.

Ceilalţi doi colegi ai lui deschiseseră ochii şi căscau, în momentul în care uşa începu să se deschidă. Rafala care urmă era trasă de o armă automată, aflată într-o mână ce nu tremura. Efectul ei a fost total. În mai puţin de patru secunde cei trei agenţi zăceau morţi pe podea, măcelăriţi. Iar pe ecran se putea vedea iachtul din port, explodând şi aruncând o jerbă de flăcări spre cer.

6

— *Iisuse Cristoase!* mugi Stevens în urechea lui Hawthorne, aflat încă pe Saba. La Miami a fost pur şi simplu un masacru. *Ceilalţi ştiu tot.* Absolut tot ce facem!

— Ceea ce înseamnă că aveţi scurgeri.

— Nu pot să cred una ca asta!

— Ba s-o crezi! Asta este realitatea. Mă întorc pe Gorda peste vreo oră şi ceva…

— La dracu' cu Gorda, te luăm direct de pe Saba. Planşetiştii noştri spun că e mai aproape de zona de operaţii.

— Avionul vostru nu poate ateriza pe pista de aici, Henry.

— Nu poate pe dracu'. Am verificat, e o pistă de aproape o mie de metri. Cu reversoarele de jet la maximum, pot s-o facă. Vreau ca tu să verifici personal ce se află în zona aia – e singura pistă care ne-a mai rămas. Dacă se întâmplă ceva, fă exact ceea ce crezi de cuviinţă. Avionul e sub comanda ta.

— Două sute cincizeci de kilometri pătraţi, între strâmtoarea Anegada şi Nevis? Ţi-ai ieşit din minţi?

— Ai vreo propunere mai bună? Avem de-a face cu o afurisită de psihopată, în stare să arunce guverne în aer. Sincer să fiu, după tot ce am aflat despre ea, sunt speriat bine, Tye, mi-e frică rău de tot.

— N-am o altă propunere, recunoscu, calm, Hawthorne. O să anulez zborul spre Gorda şi o să aştept aici. Sper că tipul de la Patrick este un pilot într-adevăr remarcabil.

AWAC-ul II apăru pe cer dinspre vest, o siluetă greoaie, cu botul ca un nas cârn şi cu un disc enorm, suspendat deasupra fuselajului. Avionul pierdu înălţime, dar, în loc să aterizeze, făcu o trecere de-a lungul pistei, viră şi repetă aceeaşi procedură. Privindu-i manevrele, Tyrell ajunsese la concluzia că pilotul luase probabil legătura cu Patrick AFB, comunicându-le că sunt nebuni să-i ceară să aterizeze pe o asemenea pistă când, la a treia trecere, voluminosul avion – care păru dintr-o dată să plutească precum un fulg gigantic – atinse solul periculos de aproape de capul pistei, după care se auzi instantaneu urletul reversoarelor

de jet în regim maxim.

— Hei, *mon,* strigă operatorul, cu ochii mari, urmărind cu respiraţia tăiată avionul, care se oprea cu câteva sute de metri înainte de sfârşitul pistei, întorcea şi o pornea spre zona de parcare. Pilotul ăla, chiar că e *bun!* N-am mai văzut aşa ceva aici, pe Saba. Parcă ar pilota o vacă borţoasă!

— Am şters-o. Calvin, zise Hawthorne, îndreptându-se către uşă. O să mai auzi de mine sau de partenerii mei. Şi să iei banii.

— V-am spus şi aseară, *mon,* sunt bineveniţi.

Tyrell o luă la fugă peste pajişte, în timp ce uşa laterală a avionului se deschidea şi pe treptele scării depliate coborâră doi oameni, un ofiţer şi un adjutant.

— Al dracului de bine zburat, locotenente, spuse Hawthorne, observând, pe când se apropia, tresa argintie de pe gulerul ofiţerului.

— Încercăm să livrăm la timp poşta electronică, prietene. Tânărul era fără caschetă, avea părul blond foarte deschis şi vorbea cu accent din sud, pronunţat. Dumneata eşti mecanicul? întrebă el, privind la salopeta plină de vaselină a lui Tyrell.

— Nu, eu sunt coletul pe care trebuie să-l îmbarcaţi.

— Serios?

— Cere-i actele, spuse adjutantul mai vârstnic din spate, a cărui mână dreaptă era vârâtă suspect în bluza de zbor.

— Eu sunt Hawthorne!

— Dovedeşte-o, băiete, continuă adjutantul calm. După mine, nu prea arăţi a comandant.

— Nici nu sunt – de fapt nu mai sunt, am fost. *Cristoase,* cei de la Washington nu v-au explicat despre ce e vorba? Toate actele mele zac pe fundul apei, în port.

— Extraordinară întâmplare şi foarte utilă uneori, spuse subofiţerul, trăgându-şi încet mâna din bluză şi, odată cu ea şi un Colt-45. Colegul meu, domnul locotenent, este operatorul echipamentului ăla sofisticat al nostru, dar eu sunt la bord pentru a mă ocupa de tot felul de alte probleme. Cum ar fi şi securitatea.

— Stai potolit, Charlie, se auzi o voce feminină, în timp ce pe uşă se ivea o siluetă suplă, care coborî lângă ei. Femeia se apropie de Hawthorne şi îi întinse mâna.

— Maior Catherine Nielsen, domnule comandant. Îmi cer scuze pentru cele două ratări, dar i-ai transmis căpitanului Stevens

nişte observaţii şi le-am ţinut minte. A fost o aterizare cam riscantă... E OK. Charlie, Washington-ul i-a faxat şi fotografia. El este omul nostru.

— Dumneata eşti pilotul?

— Domnul comandant este cumva şocat?

— Nu mai sunt comandant...

— Navy spune că eşti. Adjutant, poate că n-ar trebui să ascunzi tunul ăla de mână.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă maior.

— Vreţi să terminaţi odată cu... cu... tâmpeniile?

— Voiaţi să spuneţi să termin cu rahaturile astea? îl întrebă pilotul.

— *Exact* asta voiam să spun.

— Dar poate că *exact* asta nu avem chef să facem. Acceptăm şi înţelegem cooperarea interarme, dare destul de dificil să acceptăm ceva, atunci când ni se spune că un fost ofiţer de marină, care nu are habar de specificul nostru de activitate, va prelua comanda avionului.

— Uite ce este doamnă... domnişoară... *maior,* eu, unul, n-am cerut nimic! M-am trezit implicat în mizeria asta la fel ca şi voi.

— Dar noi nu ştim despre ce *mizerie* este vorba, *domnule* Hawthorne. Nu ştim decât că trebuie să patrulăm o zonă de coordonate date, să căutăm transmisii via-satelit, să interceptăm tot ce găsim şi să-ţi transmitem dumitale datele. După care *dumneata* şi numai *dumneata,* ne vei spune ce mai avem de făcut.

— Ăsta... asta este o *prostie.*

— Ăsta este un rahat mare şi frumos, comandante.

— Exact.

— Îmi pare bine că ne înţelegem. Femeia-maior îşi scoase cascheta, îndepărtă câteva agrafe şi îşi scutură capul, lăsându-şi liber părul blond. În concluzie, nu-mi place să încalc regulile de securitate, dar aş vrea să am o vedere de ansamblu ceva mai clară asupra misiunii noastre, domnule comandant.

— Uite ce este, doamnă *maior,* eu nu sunt decât un proprietar de bărci de agrement din insulele astea. Am renunţat la militărie acum aproape cinci ani şi, din senin, m-am trezit recrutat de trei guverne diferite, de trei ţări care sunt, în mod eronat, convinse că pot fi de folos în rezolvarea a ceea ce ei consideră a fi o criză. Asta este tot şi, dacă nu-ţi convine situaţia, ia-ţi avionul ăsta ca o

vacă borţoasă de aici şi lasă-mă în pace!

— Nu pot.

— De ce?

— Ordinele mele.

— Eşti cam dură pentru o doamnă, maior.

— Iar dumneata eşti un foarte sincer şi deschis fost ofiţer de marină, *domnule.*

— Şi acum ce facem? Rămânem aici şi ne scuipăm ca două mâţe tembele?

— Aş propune să începem să ne facem treaba. Urcă la bord.

— E un ordin?

— Ştii bine că nu poate fi, îi răspunse pilotul, dându-şi părul pe spate cu mâna stângă. Suntem pe sol şi eşti superiorul meu direct; sus, o să fim ceva mai egali... Dar, chiar şi acolo, eşti comandantul avionului.

— *Bine!* Atunci vârâţi-vă fundurile înăuntru şi hai să decolăm odată.

Zgomotul înăbuşit al reactoarelor devenise o sursă constantă de iritare, pe măsură ce AWAC-ul survola zona, virând de fiecare dată când ieşea din ea, pentru a reintra pe traiectoria de supraveghere dintr-un alt punct. Locotenentul, care răspundea de echipamentul electronic extrem de complex, nu făcea decât să apese tot timpul pe nişte butoane ciudate şi să învârtă nişte discuri misterioase, în timp ce prin difuzoare se auzeau fel de fel de beep-uri. La sfârşitul fiecărei secvenţe de mişcări, tânărul apăsa o serie scurtă de taste pe consola calculatorului, iar imprimanta acestuia dădea la iveală încă o filă în coşul de sârmă fixat sub ea.

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă aici? întrebă Hawthorne, care era aşezat faţă în faţă cu el, legat cu centura într-un scaun rotativ.

— Nu lăsa porcii să guiţe prea tare, comandante, îi răspunse locotenentul. S-ar putea ca la vremea prânzului să se urce scroafa în copac şi să-ţi spargă urechile.

— Şi *asta* ce dracu' mai vrea să însemne?

— Asta înseamnă *vă rog, mai tacă-vă gura, sir,* pentru că trebuie să mă concentrez – dacă Navy nu are nimic contra – *sir.*

Tyrell îşi desfăcu centura, se ridică şi o porni spre faţă, spre carlinga unde se afla la comenzi maior Catherine Nielsen.

— Pot să mă aşez? întrebă el, arătând spre scaunul gol al copilotului, de lângă ea.

— Nu trebuie să ceri permisiunea nimănui, domnule comandant. Exceptând siguranţa zborului şi regulamentele de trafic, dumneata eşti comandantul acestui avion.

— N-am putea lăsa baltă tot rahatul ăsta milităresc, doamnă maior? spuse Hawthorne, aşezându-se şi legându-şi centura, uşurat că zgomotul îndobitocitor al reactoarelor se auzea mult mai puţin. Ţi-am spus, nu mai sunt în marină şi, pe deasupra, am nevoie de ajutorul vostru, nu de ostilitatea voastră.

— OK, cu ce te pot eu ajuta… *un moment!* Îşi apăsă casca mai bine pe ureche: *Ce-ai spus,* Jackson?… Să reintru pe ultima traiectorie din punctul de start?… Bine, geniule. Nielsen făcu din nou avionul să vireze pe o traiectorie semicirculară. Scuze, domnule comandant, ce spuneam?… Ah, da, cu ce te pot eu ajuta?

— Poţi să începi prin a-mi explica ce se întâmplă: ce e ultima traiectorie şi de ce reintrăm pe ea şi, mai ales, ce dracu' face *geniul* ăla, acolo, în spate?

Femeia izbucni în râs, un râs plăcut, lipsit de dorinţa de a ridiculiza, sau de a afirma vreo superioritate închipuită. Era râsul unui copil devenit om mare, un râs sincer, pentru că situaţia în sine era nostimă.

— Ca să punem lucrurile la punct de la început, Jackson *chiar este* un geniu, *sir…*

— Scuteşte-mă, te rog, de *sir*-ul ăsta. Nu mai sunt locotenent-comandant de multă vreme şi, chiar dacă aş mai fi, gradul nu este superior celui de maior.

— OK, domnule Hawthorne…

— Mai bine Tye, prescurtare de la Tyrell. Aşa mă cheamă.

— Tyrell? Înfricoşător nume! Cel ce i-a omorât pe cei doi mici prinţi în Turnul Londrei, cel puţin aşa susţine Shakespeare, în *Richard al III-lea.*

— Tata are un simţ al umorului ceva mai ciudat. Dacă fratele meu ar fi fost fată, jurase să-i dea numele de Medeea. S-a întâmplat să fie băiat, iar tata se hotărâse pentru Marcus Antonius Hawthorne. Noroc cu mama, care l-a schimbat în Marc Anthony.

— Cred că mi-ar place să-l cunosc pe tatăl tău. Al meu abia reuşea să se descurce cu ferma lui din Minnesota, fiul unor

emigranţi suedezi, flămând după învăţătură. Mi-a pus în faţă două alternative: ori învăţ în draci, ca să intru la West Point şi să-mi pot face studiile gratuit, ori o să stau toată viaţa la coada vacilor, rănindu-le bălegarul. Şi s-a exprimat foarte clar.

— Cred că şi mie mi-ar place să-l cunosc pe tatăl tău! Înapoi la oile noastre! zise Nielsen, din nou distantă.

Jackson Poole – familia Poole din Luisiana, te rog să reţii – continuă ea, cu un zâmbet pe buze, este un geniu, când umblă cu echipamentul ăla şi un pilot al dracului de bun. El mă poate înlocui oricând, dar, dacă îndrăznesc să mă ating de maşinăriile lui, urlă la mine imediat.

— Două domenii, într-adevăr, de vârf. Pare un tip interesant.

— Aşa şi este. A intrat în armată pentru că aici sunt fonduri mari pentru calculatoare şi informatică, fără a fi şi prea mulţi utilizatori dotaţi. Şi a demonstrat că el, unul, este dotat bine de tot: mai multe citaţii pentru merite în timpul serviciului… Adineauri mi-a cerut să reintru pe traiectoria asta de la punctul de start. Mai simplu spus, ne întoarcem şi parcurgem încă o dată ultima traiectorie.

— Şi *asta* ce înseamnă?

— Înseamnă că încearcă să găsească un model statistic – nu este vorba de trafic normal, sau de transmisii diplomatice sau militare codificate – factorizând aberaţiile şi distorsiunile, un fel de a căuta acul în carul cu fân şi de a-l mai şi găsi.

— Poate să facă una ca asta cu butoanele, cu cadranele şi cu miorlăiturile alea?

— Şi încă cum!

— Urăsc vrăjitorii din epoca renaşterii!

— Am uitat să-ţi spun că este şi unul dintre cei mai buni instructori de karate de la baza Patrick.

— Dacă are de gând să se bată cu tine, să ştii că eu sunt de partea lui. Pe mine mă poate arunca din ring şi unul de categorie semi-muscă.

— După dosarul tău, n-aş prea zice.

— Dosarul meu? Nu mai e nimic sfânt pe lumea asta?

— Nu şi atunci când îţi asumi o comandă în raport cu un ofiţer comandant, având acelaşi grad. Politeţea militară şi regulamentele reclamă ca ofiţerul înlocuit la comandă să fie convins de capacitatea celui care-l înlocuieşte. Şi eu am fost convinsă.

— N-ai prea arătat-o acolo jos, pe Saba.

— Eram furioasă, tot atât de furioasă ca şi tine, dacă ai fi fost în locul meu: din senin, apare un străin şi-ţi spune că ia el comanda.

— Dar eu n-am spus de loc aşa ceva!

— Ba ai spus-o. Şi încă foarte clar, mai ales atunci când ai ordonat *să ne vârâm fundurile* înăuntru. Atunci mi-am dat seama că am, încă, de-a face cu locotenent-comandant Hawthorne şi nu cu un civil.

— *Stai aşa!* se auzi un strigăt din interiorul imensei cabine, urlat atât de tare, încât reuşise să acopere zgomotul motoarelor şi să trimită adevărate unde de şoc în căşti. *Nebunie curată!* Jackson Poole era în picioare, lângă biroul lui, mişcându-şi dezordonat mâinile.

— Potoleşte-te, iubitule! ordonă maior Nielsen, menţinând cursul de zbor. Stai jos şi spune-ne, calm, despre ce e vorba… Domnule comandant, pune-ţi, te rog, căştile, să poţi auzi.

— *Iubitule!* interveni, fără să vrea, Tyrell, făcându-şi auzită vocea în interfon.

— Jargon local al acestui avion, domnule comandant, nu-ţi lăsa imaginaţia să o ia razna, răspunse Nielsen.

— Chiar de loc, marinarule, adăugă adjutantul al cărui nume era Charlie. Ai fi dumneata comandant, *sir,* dar nu uita că aici eşti, totuşi, oaspete.

— Adjutant, încep să te simt ca pe o durere de dinţi!

— Las-o baltă, Hawthorne, interveni maiorul. Ce s-a întâmplat, locotenente?

— Am găsit ceva *ce nu există,* Cathy! Nu este trecut pe nici o hartă – hărţile de zonă, la scară mare – şi am verificat şi pe calculator, în detaliu!

— Mai clar, te rog.

— Semnalul provine de la un satelit japonez şi este direcţionat către acel *nimic* de jos, cel puţin conform hărţilor noastre. Dar *trebuie* să fie ceva acolo! Transmisia este foarte clară.

— Locotenente, interveni Tyrell, maşinăriile tale ne pot spune de unde provine transmisia?

— Nu absolut specific. Fraţii noştri mai mari probabil că ar putea face asta, dar noi suntem ceva mai limitaţi. Tot ce pot scoate este o proiecţie calculată.

— Şi asta ce dracu’ mai e?

— Ştiţi, ca la jocurile acelea de golf pentru interior, unde loveşti mingea şi, pe un ecran, îţi apare instantaneu imaginea locului unde ar fi trebuit să cadă.

— Habar n-am de golf, dar te cred pe cuvânt. Cât va dura?

— Am lucrat la ea în timp ce vorbeam… Aproape că sunt în stare să-mi pun gâtul jos, dacă nu este corectă.

— Dacă nu este corectă ce?

— Detectarea transmisiei către acel *nimeni* de jos. Provine de undeva din Mediterana, via satelitul japonez Noguma.

— Din Italia? Din Italia de sud?

— S-ar putea. Sau din nordul Africii. Asta e zona.

— E obiectivul nostru! exclamă Hawthorne.

— Eşti sigur? întrebă Nielsen.

— Sunt convins. Eu chiar că îmi pun gâtul jos că aşa este. Locotenente, poţi să-mi dai nişte coordonate geografice precise – dar *într-adevăr precise* – ale acelui nimic de sub noi?

— La dracu' sigur că da, yankeule, le-am trasat, deja, pe hartă. Nişte mase mici de uscat, la nord de Anguilla.

— Aproape sigur că le ştiu! Oameni buni, chiar e un geniu.

— Nu eu, *sir,* echipamentul.

— Putem face chiar mai mult decât să ne mulţumim cu nişte simple coordonate, spuse Catherine Nielsen, împingând manşa în faţă şi intrând în picaj. O să găsim acel *nimic* de jos şi o să-l vedem aşa de clar, că vei putea recunoaşte fiecare palmă de pământ.

— *Nu…* Te rog, nu face una ca asta.

— Eşti nebun? Suntem aici, deasupra locului ăla şi nu ne poate împiedica nimic să trecem pe deasupra.

— Şi toată lumea de acolo o să ştie că am descoperit locul.

— Ai al dracului de multă dreptate.

— Şi asta ar fi al dracului de prost. Care e cel mai apropiat loc în care poţi ateriza cu vaca asta?

— Acest *avion,* care mie îmi place foarte mult – chiar dacă trebuie să admit că seamănă cu o vacă neîndemânatică – nu are permisiune de aterizare pe teritoriu străin; reglementări militare.

— Nu te-am întrebat unde ai *permisiunea* să aterizezi, maior, te-am întrebat pur şi simplu unde ai putea face asta. Unde?

— Conform hărţilor mele, la St Martin. Teritoriu francez.

— Ştiu, uiţi cu ce mă ocup pe aici?… În panoplia asta de echipamente sofisticate din faţa mea, există cumva vreo chestie

care să poată funcţiona ca un telefon ordinar?

— Sigur. Se numeşte telefon şi se află chiar sub braţul scaunului pe care stai.

— Hai că glumeşti! Hawthorne îl găsi, îl ridică din furcă şi întrebă: Cum se foloseşte?

— Ca orice telefon normal, ţinând însă cont de faptul că discuţiile sunt înregistrate la Patrick AFB şi transmise imediat la Pentagon.

— Încântător, zise Tyrell, apăsând febril pe taste. În câteva secunde începu să vorbească:

— Unu şi te rog să te grăbeşti, marinare! Cod patru-zero, ofiţer coordonator al misiune căpitan Henry Stevens şi fă-mi te rog plăcerea şi nu-mi da pe cineva care vrea să afle povestea vieţii mele. Numele Tye – scris T-Y-E – o să fie de ajuns.

— *Hawthorne,* unde eşti? Ce ai aflat? Stevens era pe fir în numai câteva secunde şi vorbele lui erau aşa de grăbite, încât păreau să se încalece.

— Conversaţia asta este înregistrată şi totul se transmite la Arlington…

— Pe dracu', avionul ăla e sub văl negru. Din ordinul meu. Poţi să vorbeşti ca şi cum te-ai găsi într-un confesional. Care sunt noutăţile?

— Avionul ăsta urât şi umflat, pe care l-ai făcut să răsară de la Patrick, este o adevărată minune. Am găsit obiectivul nostru şi vreau ca un anume locotenent Poole să fie avansat colonel sau general!

— Tye, ai băut ceva?

— Aş vrea eu. De asemenea, cât suntem încă la capitolul Pentagon, am aici un pilot, Nielsen, prenume Catherine, care doresc să fie trecută la comanda lui Air Force. Despre *asta* ce mai zici, Hank?

— Ţi-ai revenit la vechile tale obiceiuri, răspunse Stevens furios.

— Nici o şansă, Henry. Tyrell vorbea calm şi, aparent, sobru. Vreau doar să ştii cât de buni sunt.

— OK, s-a marcat, iar felicitările de rigoare vor sosi la o dată ulterioară. Şi acum, ce-i cu obiectivul?

— Fără nume, nu e trecut pe hartă, dar ştiu grupul ăla de insuliţe aşa-zis nelocuite – sunt vreo cinci sau şase – şi, datorită acestei minunăţii de avion, avem coordonatele exacte.

— Fantastic! Iar Bajaratt trebuie să fie încă acolo. Trimitem imediat o grupare de şoc!

— Nu încă. Lasă-mă să mă duc eu mai întâi acolo, să fim siguri că este şi *ea* prezentă. Şi să aflăm cine-i sunt gazdele. Ei sunt legătura cu reţeaua teroristă care activează de partea noastră.

— Tye, nu pot să nu te întreb, acum câţiva ani erai foarte eficient în treburi de genul ăsta, dar a trecut ceva timp de atunci... Eşti sigur că poţi face faţă? Nu-mi doresc... să te am pe conştiinţă.

— Să presupun că asta are şi o oarecare legătură cu fosta mea soţie, *căpitane?*

— Refuz să mai discut pe tema asta. Noi nu avem nimic de-a face cu moartea ei.

— Atunci de ce-mi tot pun eu întrebări?

— Asta e problema ta şi te priveşte. Eu nu vreau decât să fiu sigur că nu te pregăteşti să înghiţi ceva ce nu poţi mesteca!

— Nu e nimeni pe aici care să poată face treaba, aşa că hai s-o lăsăm baltă. Vreau, ca avionul ăsta să aterizeze la St Martin. Aşa că ia legătura repede cu Deuxieme şi fă rost de o aprobare de aterizare de la Patrick. Aterizăm şi mi se dă imediat echipamentul de care am nevoie. Punct şi terminat, Henry. *Mişcă-te.*

Hawthorne puse telefonul înapoi în furcă, închise pentru o clipă ochii şi apoi se întoarse către pilot:

— Direcţia St Martin, maior, îi spuse el abătut. Te asigur că vom primi permisiunea de aterizare.

— M-am comutat şi eu pe canalul telefonic, îi răspunse Nielsen, cu un aer de autoritate calmă. Între responsabilităţile pilotului, pe un avion ca acesta, se află şi monitorizarea convorbirilor telefonice. Sper că înţelegi.

— Sunt convins că trebuie să înţeleg.

— Ai pomenit ceva despre soţia ta – despre moartea ei.

— Cred că ai dreptate. Stevens şi cu mine ne cunoaştem de o groază de vreme, iar eu am prostul obicei de a aduce uneori vorba despre lucruri care nu ar mai trebui pomenite...

— Îmi pare rău. De ce s-a întâmplat cu soţia ta.

— Mulţumesc, răspunse Tyrell, cufundându-se în tăcere. *Doar acel cuvânt unic,* iubitule, *îl făcuse să se enerveze atât de rău. Ca şi cum o asemenea drăgălăşenie i-ar fi aparţinut doar lui şi nimănui altcuiva şi, în nici un caz, nu putea fi folosită de o*

femeie-pilot americană, un ofiţer Air Force, plină de aroganţă, faţă de un subordonat al ei. Era, doar, o expresie atât de tipic europeană, care trebuia rostită în linişte, cu calm, fie cu sentiment, fie cu detaşare, dar totdeauna în aşa fel încât să-i poată fi receptată din plin căldura adâncă pe care o emana. Doar două din femeile pe care le cunoscuse foloseau acest cuvânt cu regularitate. Ingrid şi Dominique – singurele, femei pe care le iubise vreodată, prima – soţie adorată – cea de-a doua – o creatură parcă făcută toată din iubire, tot atât de evazivă pe cât era de reală, dar care îl ajutase atât să-şi revină la normal. Cuvântul acesta le aparţinea lor şi ele nu-l foloseau decât atunci când i se adresau lui. Asta nu însemna că nu se purtase ca un idiot, dar, totuşi, un asemenea cuvânt nu merită să fie trivializat. Dumnezeule! Trebuie să se stăpânească, să-şi revină. Are o treabă de făcut. Obiectivul!

— St Martin drept în faţă… Tye, zise maior Nielsen blând.

— Ce?… Ah, iartă-mă, ce-ai spus?

— Ori erai în transă, ori ai dormit câteva minute cu ochii deschişi. Avem aprobarea să aterizăm pe St Martin şi de la Patrick şi de la autorităţile franceze. Vom parca lângă capătul pistei, avionul va fi înconjurat imediat de un detaşament de gardă, iar Charlie va asigura securitatea la interior… Mă gândeam eu că eşti un profesionist, dar nu mi-am imaginat că eşti chiar de calibrul ăsta.

— Mi-ai spus *Tye.*

— Aşa mi-ai ordonat, domnule comandant. Nu-ţi lăsa imaginaţia să o ia razna, *sir:*

— Promit!

— Conform ordinelor de la Patrick şi ale francezilor, suntem la dispoziţia ta, atât timp cât consideri că este necesar. Ne-au spus că asta s-ar putea să însemne astăzi toată ziua şi, poate şi mâine… Despre ce dracu e vorba, Hawthorne? Vorbeşti de teroriştii şi de legături cu teroriştii, găsim o insulă care nici măcar nu e trecută pe hartă, dar pe care Navy este dispusă să o arunce afară din apă şi cât mai sus, în aer! Aş zice că toate astea sunt departe de a fi nişte lucruri ordinare, chiar şi într-o meserie ca a noastră.

— Totul este departe de ordinar, depăşeşte chiar şi extraordinarul, maior… Cathy – şi să nu cumva să-ţi laşi imaginaţia să o ia razna, doamnă pilot.

— Încearcă să fii serios, cred că avem dreptul să ştim şi noi despre ce e vorba. E drept, tu dai ordine, atunci când e vorba să stabilim ce avem de făcut. Dar pilotul sunt *eu* şi, în această calitate, mă simt responsabilă pentru soarta acestui avion extrem de scump şi a echipajului.

— Ai dreptate, tu eşti pilotul. Aşa că mai bine mi-ai spune unde îţi este secundul, copilotul tău, cum spunem noi, civilii ăştia care ne târâm pe pământ.

— Ţi-am spus, Poole are şi drept de zbor, răspunse Nielsen cu voce joasă.

— Vorbe goale, maior Nielsen, de ce am eu oare impresia că lipseşte cineva de la bordul păsăroiului ăsta?

— Bine, răspunse Catherine, stânjenită. Căpitanul ăla al tău, Stevens, a fost atât de categoric şi de insistent în dimineaţa asta, când ne-a ordonat să decolăm imediat, încât nu am mai putut da de Sal care, de obicei, stă în locul pe care-l ocupi tu acum. Toţi ştim că are probleme cu căsnicia şi n-am insistat prea tare – după cum ţi-am spus, locotenentul Poole este tot atât de bun pilot ca şi mine şi asta înseamnă ceva, te asigur.

— Sunt absolut convins. Dar această persoană, Sal, este tot o doamnă ofiţer cu o pregătire extrem de înaltă?

— Sal vine de la Salvatore. E un tip extraordinar, dar are o nevastă cam aiurită, care bea serios. Din moment ce aveam doi piloţi la bord, am decolat imediat, ca să satisfacem cererea de la Navy – pe dracu' cerere, ordin în toată regula.

— Dar nu e, totuşi, ceva neregulamentar?

— Uite ce e, să nu-mi spui că nu ţi-ai acoperit niciodată un prieten. Credeam că e vorba de un zbor de două până la patru ore, după care urma să ne întoarcem şi nimeni nu ar fi ştiut nimic, iar Mancini poate că şi-ar fi rezolvat nişte probleme. Poţi să consideri că asta e o crimă atunci când e vorba de un *prieten?*

— Nu, nu poţi, răspunse Hawthorne, în timp ce prin minte i se perindau amintirile unor erori care duseseră la anularea rezultatelor unor operaţii secrete, pe când era încă în NI. Spune-mi, te rog, Patrick poate monitoriza comunicaţiile noastre?

— Sigur, dar ai auzit ce-a spus Stevens, suntem sub văl negru. Nu se mai înregistrează nimic.

— Da, sigur, dar baza din Florida ne poate asculta.

— Nu au autorizaţie decât câţiva oameni.

— Cheamă baza şi ia legătura cu prietenul tău, Mancini.

— Ce? Şi să-l dau de gol?

— Fă-o maior! Te rog să nu uiţi că, exceptând problemele legate de zborul propriu-zis, comandantul sunt eu.

— Ticălosule!

— Executarea, maior. Imediat!

Nielsen trecu pe frecvenţa bazei Patrick şi, extrem de reticentă, începu să vorbească în microfon:

— Subofiţerul meu doreşte să vorbească cu căpitanul Mancini. Este cumva acolo?

— Salut, Cathy, răsună o altă voce feminină în difuzoare, îmi pare rău, Sal a plecat acasă acum vreo zece minute, dar, din moment ce nu mai suntem înregistraţi, pot să-ţi spun că-ţi este extrem de recunoscător pentru ceea ce ai făcut pentru el.

— Aici locotenent-comandant Hawthorne, USNI, interveni Tyrell, vorbind în microfonul de lângă buzele lui. Căpitanul Mancini a ascultat cumva convorbirile noastre?

— Sigur, are autorizaţie – cine-i marinarul ăsta, Cathy?

— Lasă vorba, Alice şi răspunde-i la întrebări, spuse Nielsen, privind ţintă la Tyrell.

— Când a sosit căpitanul Mancini la centrul de comunicaţii?

— Nu mai ştiu bine, acum vreo trei, patru ore, cam la două ore după ce decolase AWAC-ul.

— Nu era cam ciudată apariţia lui? Doar ar fi trebuit să fie şi el la bordul acestui avion.

— Ei, domnule comandant, doar suntem oameni, nu roboţi. N-au reuşit să dea de el în timp util şi, cum avionul avea doi piloţi la bord…

— Şi totuşi, aş vrea să ştiu de ce, date fiind aceste circumstanţe, a mai trecut pe la centrul vostru de comunicaţii. Pentru el ar fi fost mai bine să nu se arate de loc.

— De unde să ştiu eu… sir? Căpitanul Mancini este un om foarte conştiincios. Poate că se simţea vinovat. Şi-a notat tot ce aţi vorbit voi.

— Dă ordin să fie arestat, ordonă Hawthorne.

— Ce?

— Ai auzit ordinul! Arestaţi-l imediat şi ţineţi-l în izolare completă, până când va lua legătura cu voi un anume Stevens, de la NI şi vă va spune ce aveţi de făcut.

— Nu pot crede una ca asta!

— Crede-o şi încă repede, Alice, pentru că altfel s-ar putea să

te trezeşti nu numai fără slujbă, dar şi în spatele unor gratii. Hawthorne îşi îndepărtă microfonul de la gură.

— Ce dracu' ai făcut? ţipă Catherine Nielsen la el.

— Ştii exact ce am făcut şi de ce. Un ofiţer în celulă de alarmă trebuie să fie găsit la orice număr de telefon pe care îl lasă la bază, inclusiv în maşină, unde are un telefon pus la dispoziţie de guvern. Şi un asemenea ofiţer, de care nu se poate da, răsare din senin exact în centrul de comunicaţii al bazei… De unde ştia că trebuie să vină la bază? Doar se presupune că nu a putut fi găsit şi, chiar dacă ar fi aflat cumva că fusese căutat, centrul de comunicaţii era ultimul loc în care ar fi trebuit să se ducă.

— Nu vreau să cred ceea ce gândeşti tu acum!

— Atunci dă-mi un răspuns logic.

— Nu pot.

— Atunci o să-ţi dau eu unul şi te rog să-mi dai voie să-l citez pe cel care conduce operaţia asta şi cu care m-ai auzit vorbind acum câteva minute… *Ceilalţi ştiu tot! Absolut tot ce facem!* Asta începe să te mai lumineze?

— Sal n-ar putea face una ca asta!

— A plecat acasă acum zece minute. Cheamă din nou baza şi cere-le să-ţi facă legătura cu el în maşină.

Pilotul se execută, comutând sonorul în difuzoarele cabinei. Auziră toţi apelurile repetate şi clare ale telefonului din maşina căpitanului Mancini. Nu răspundea nimeni.

— Doamne!

— La ce distanţă de Patrick e casa lui?

— La vreo patruzeci de minute, zise Nielsen încet. Trebuia să stea mai departe de bază, din cauza soţiei. Ţi-am spus, avea probleme serioase cu ea.

— Ai fost vreodată acolo? Acasă la el?

— Nu.

— Ai cunoscut-o pe soţia lui?

— Nu. Ştiam când e cazul să fim rezervaţi.

— Atunci de unde ştiţi că e căsătorit?

— Dosarul lui! Şi… eram foarte apropiaţi. Şi el vorbea uneori…

— Asta e o glumă bună, stimată doamnă. Cât de des zburaţi deasupra Caraibelor?

— De două sau de trei ori pe săptămână. Zboruri de rutină.

— Şi cine stabileşte traseul de zbor?

— Secundul meu… Sal.

— Ordinul meu rămâne valabil. Du-ne mai repede pe St Martin, maior.

Căpitanul Salvatore Mancini, fără uniformă, în haine civile, intră în restaurantul Wellington's, cel aflat pe Collins Avenue din Miami Beach. Se apropie de barul aglomerat şi zgomotos, schimbând o privire cu barmanul, care dădu de două ori din cap, aşa de uşor, încât nici unul dintre clienţi nu observă ceva.

Căpitanul îşi continuă drumul către un hol larg, unde se găseau toaletele, la capătul căruia era un telefon cu fise. Băgând o monedă în aparat, formă cu taxă inversă un număr din Washington, DC, recomandându-se operatorului de la centrală cu numele de Wellington.

— *Scorpio* Nouă, spuse Mancini, atunci când i se răspunse. Aveţi vreun mesaj pentru mine?

— Eşti terminat, ieşi imediat de acolo, răspunse vocea de la capătul firului.

— Sper că glumiţi!

— Asociaţii dumitale sunt mult mai necăjiţi decât tine, credemă, continuă vocea. Vei închiria o maşină utilizând al treilea permis de conducere pe care îl ai şi te vei duce la aeroportul West Palm, unde vei găsi un bilet pe numele de pe permis, la cursa Sunburst Jetlines către Bahamas. Zborul de la ora patru către Freeport. Vei fi întâmpinat la sosire şi ţi se vor comunica instrucţiuni.

— Şi cine dracu' va mai păzi insula bătrânului? Cine ne va mai ţine la distanţă de ea?

— În nici un caz dumneata. Patrick a emis ordin de arestare pentru tine, l-am primit şi eu aici, la noi. Te-au descoperit.

— Cine… *cine!*

— Un individ pe nume Hawthorne. A lucrat până acum vreo cinci ani la informaţii.

— E un om mort!

— Nu eşti singurul care-şi doreşte asta!

7

Nico Montalvi din Portiei stătea rezemat de peretele de lângă fereastra prin care se vedea cafeneaua din curtea interioară a hotelului de pe St Barts. Murmurul estompat al vocilor clienţilor ajungea până la el, însoţit de clinchetul paharelor ciocnite şi de hohote voioase de râs. Era după-masa târziu şi atât localnicii cât şi turiştii se pregăteau pentru orele serii, ore dedicate plăcerilor şi profiturilor de pe urma lor. Nu era mare diferenţă faţă de ceea ce se întâmpla în cafenelele de pe ţărmul din Napoli, oricum, nu prea mare, dar, comparativ cu viaţa de la Portiei, era, într-adevăr, foarte mare... Portiei? Îşi va mai revedea oare vreo dată casa natală?

În mod normal, nu, asta era o certitudine, înţelegea prea bine. Fusese condamnat de cei din docuri, *un traditore dei moli,* un trădător în ochii tuturor echipelor de docheri din port. Dacă nu ar fi fost această *signora,* bogată şi atât de stranie, ar fi fost deja mort, aruncat de pe chei cu un pietroi legat de gât. Dar ea îl salvase şi îl ascunsese timp de săptămâni, fugind dintr-un oraş în altul, conştient permanent că era urmărit, neavând curajul să iasă din casă, nici chiar noaptea, mai ales noaptea, când urmăritorii săi mişunau pe străzi, înarmaţi cu cârlige, cuţite şi puşti – armele preferate ale răzbunării. Răzbunare pentru o crimă pe care nu o comisese!

— Nici măcar eu nu te-aş putea salva, îi spusese fratele său, în timpul uneia dintre rarele lor convorbiri telefonice. Dacă aş da ochii cu tine, ar trebui să te omor pe loc, cu mâna mea. Altfel, aş fi un om mort şi le-ar omorî şi pe mama şi pe surorile noastre. Casa noastră este supravegheată permanent, te aşteaptă să te întorci. Dacă tatăl nostru – odihnească-l Domnul în pacea lui – n-ar fi fost un bărbat atât de puternic şi de stimat, am fi fost deja cu toţii morţi.

— Dar nu l-am omorât eu pe *il supremo.*

— Atunci cine a făcut-o, frate nebun? Ai fost ultimul om care l-a văzut şi l-ai ameninţat că o să-i smulgi inima şi o să i-o faci bucăţi.

— Nu erau decât vorbe. Doar mă furase!

— El îi fura pe *toţi,* dar fura mai ales din calele vapoarelor şi moartea lui ne costă pe toţi milioane de lire, pentru că avea nevoie de ajutorul şi de tăcerea noastră, pe care trebuia să le cumpere.

— Şi de mine ce-o să se aleagă acum?

— *Signora* ta a vorbit cu mama. I-a spus că vei fi în siguranţă afară din ţară şi că o să aibă grijă de tine, ca de propriul ei fiu.

— Un fiu ceva mai *altfel...*

— Du-te cu ea! În doi sau trei ani poate că lucrurile se vor mai schimba, cine poate să ştie?

N-o să se schimbe nimic, se gândi Nico, răsucindu-se puţin, dar ţinându-şi capul tot în jos, ca şi cum ar fi continuat să se uite în curte. Cu colţul ochiului o văzu pe *bella signora* de cealaltă parte a camerei lor mari, aşezată la masa de toaletă. Mâinile şi degetele ei se mişcau repede, făcând nişte lucruri ciudate cu părul ei. O privi, încă şi mai uimit, cum îşi pune pe talie un corset mare şi umflat şi cum trage pe ea o pereche de chiloţi tot atât de umpluţi cu ceva. Ca să fie foarte groşi, după care se studie în oglindă. Era atât de absorbită de ceea ce făcea, încât, nu-şi dăduse seama că el o priveşte. Se învârti de mai multe ori pe călcâie, cu ochii pironiţi pe imaginile din oglinzi. Brusc, Nicolo îşi dădu seama cu uimire că privea *o altă femeie.* Părul ei lung nu mai avea urmă de strălucire, era strâns într-un coc, la baza gâtului, drept şi tern. Iar *faţa* era palidă – aproape cenuşie – urâtă, cu cearcăne mari şi întunecate sub ochi, buhăită, un fel de mască îmbătrânită a figurii din realitate. Silueta era de-a dreptul dezgustătoare, grăsană şi fără urmă de sâni, dispăruse orice urmă a corpului splendid şi atât de excitant pe care îl cunoştea el.

Instinctiv, Nicolo îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să vadă ceea ce văzuse şi se răsuci la loc, spre fereastră. Presupunerile i se confirmară peste numai câteva clipe când, în spatele lui, mişcându-se zgomotos, *signora* Cabrini îi spuse:

— Dragul meu, o să mă duc să fac un duş, sper că apa ajunge până la etajul trei în hotelul ăsta nenorocit.

— Bine, Cabi, îi răspunse Nicolo, continuând să se uite pe fereastră.

— Şi după aceea trebuie să stăm de vorbă, pentru că în curând o să înceapă aventura vieţii tale.

— *Certamente, signora.*

— Asta este una dintre chestiunile pe care o să le discutăm, băiatul meu frumos. De acum înainte nu vei mai vorbi decât italiana.

— Tata s-ar răsuci în mormânt auzindu-te, Cabi. A vrut ca toţi copii lui să înveţe bine engleza. Spunea că asta este singura cale spre progres. Şi, dacă la cină îndrăzneam să vorbim italiana, ne biciuia.

— Tatăl tău era o relicvă a războiului, a vremurilor când vindea vin şi femei soldaţilor americani. Acum, timpurile s-au schimbat. O să fiu gata în câteva minute.

— După ce termini, putem să mergem jos, la restaurant? Mi-e foarte foame.

— Ţie ţi-e foame tot timpul, Nico. De data asta nu putem merge la restaurant, avem multe de discutat. Dar am aranjat totul, o să primeşti tot ce-ţi alegi din menu-ul de jos. Sper că-ţi place *room-service*-ul, nu-i aşa?

— *Certamente,* răspunse Nicolo, întorcându-se cu faţa spre cameră, pe când Bajaratt se răsucea, brusc, cu spatele spre el.

Era evident că nu dorea ca el să o vadă în starea în care era, după exerciţiile din faţa oglinzii.

— *Va bene,* spuse ea, intrând în baie. *Solamente italiano. Grazie!*

Îl trata ca pe un *tâmpit,* se gândi Nicolo, supărat. Căţeaua asta bogată, care pretindea că găseşte atâtea delicii în trupul lui – el, cel puţin, găsea destule în al ei, dinspre partea asta nu se putea plânge – nu-l tratase atât de bine, cu atâta generozitate şi atât de mult timp, fără un scop anume. *Benissimo!* Nu putea să fie altfel, pentru că, deşi un băiat frumos de pe chei putea câştiga mii de lire de pe urma unei turiste amorezate, începând cu bacşişul generos pe care-l primea atunci când îi căra bagajele şi care era nimic în comparaţie cu ceea ce-i dădea *după,* totuşi nu despre asta era vorba în cazul *signorei* Cabrini. Făcuse prea multe pentru el, insistase prea mult asupra dorinţei lui sincere de a învăţa şi de a se smulge de pe cheiurile din Portiei, mersese până acolo încât deschisese un cont pe numele lui la *Banco di Napoli,* în care depusese mulţi bani, cu care el ar fi putut începe o altă viaţă – totul cu condiţia ca el s-o însoţească în această călătorie. Ce altă alternativă avusese? Să fie părăsit, pradă urmăritorilor lui din docuri? Iar ea, care-i spunea tot timpul cât este de perfect... pentru ce?

Merseseră la poliţia din Roma, brigada specială, oameni pe care nu-i întâlniseră decât noaptea, în camere întunecoase, unde i se luaseră amprentele şi semnase hârtii, unde i se dăduseră acte, pe care, însă, le ţinea ea. După aceea merseseră la două ambasade, tot noaptea, nu erau de faţă decât unul sau doi funcţionari, alte documente, alte acte, fotografii. Pentru ce?... Acum se pregătea să-i spună despre ce era vorba, ştia, simţea asta... *o să înceapă aventura vieţii tale...* despre ce altceva ar fi putut fi vorba? Şi, indiferent despre ce era vorba, iar nu avea altă alternativă decât să accepte. Pentru moment. Pe cheiuri circula un fel de proverb, pe care nu-l uita niciodată: *Sărută pantoful turistului, până poţi să-l furii.* Şi o femeie care omora oameni cu atâta uşurinţă, cum făcea ea, nici nu merita mai mult. Îl numea jucăria ei – va fi jucăria ei. Dar numai până când o va putea fura.

Nicolo aruncă încă o privire spre curtea aglomerată de jos, simţindu-se la fel cum se simţise în ultimele săptămâni petrecute în Italia – prizonier. În toate acele zile sufocante nu putuse să iasă din adăpostul lor, oriunde s-ar fi aflat, fie într-o cameră de hotel, fie pe o barcă a uneia din numeroasele conştiinţe ale *signorei* Cabrini, fie în casa pe roţi pe care aceasta o închiriase, ca să se poată deplasa mai repede dintr-un loc în altul. Ea îi explicase că avea personal nevoie să rămână în regiunea Neapole-lui, pentru că într-o zi trebuia să sosească în port un cargou, iar ea trebuia să fie acolo în zorii zilei următoare şi să primească un pachet. Şi, într-adevăr, într-o marţi seara, citind lista vapoarelor sosite sau aşteptate în curând, ea găsise numele vaporului, programat să sosească puţin după miezul nopţii. În puterea nopţii, cu mult înainte de răsăritul soarelui, *signora* plecase din camera de hotel în care stăteau. Iar când se întorsese, dimineaţa târziu şi fără nici un pachet, îl anunţase:

— În după-masa asta plecăm la Marsilia, cu avionul, băiatul meu frumos. Excursia noastră poate să înceapă.

— Excursia noastră... *încotro,* Cabi? Ea fusese cea care îi sugerase să-i spună aşa, respectând religiozitatea adânc înrădăcinată a lui Nicolo, deşi, de fapt, pentru ea numele de Cabrini nu era altceva decât numele unei proprietăţi bogate, de lângă Portofino.

— Ai încredere în mine, Nico, îi răspunsese ea. Gândeşte-te la banii pe care i-am depus pe numele tău şi ai încredere în mine.

— Dar văd că nu ai primit nici un pachet.

— Ba da, l-am primit. *Signora* îşi deschisese poşeta şi scosese din ea un plic gros. Ăsta este itinerarul nostru, cu tot ce trebuie, inclusiv rezervările de locuri la avion, dragul meu.

— Şi ăsta a trebuit să vină cu un vapor?

— Da, Nico, sunt lucruri care nu pot fi trimise decât prin curier… Şi acum, gata cu întrebările, trebuie să ne facem bagajele, luăm cât mai puţine lucruri cu noi.

Băiatul plecă de la fereastră, gândindu-se că această ultimă conversaţie, de care-şi adusese acum aminte, nu avusese loc decât cu o săptămână în urmă. Dar ce săptămână! După ce scăpaseră, mai mult morţi decât vii, din furtunile de pe mare, se trezise pe insula aceea stranie, de neînchipuit, proprietatea celui mai ciudat bătrân pe care-i fusese dat să-l vadă vreodată. Chiar şi în dimineaţa asta, când hidroavionul întârziase datorită vremii proaste, bătrânul şi bolnavul *il padrone* se înfuriase cumplit şi ţipase tot timpul că ei trebuie să plece imediat. Iar odată ajunşi aici, pe insula asta civilizată, Cabi colindase împreună cu el magazin după magazin, cumpărând fel de fel de lucruri, până ce umpluse două plase mari, la care se mai adăugase şi un costum ieftin, pentru el, care nu-i venea prea bine.

— Nu contează, îi spusese ea, tot o să-l aruncăm.

Nicolo se opri în faţa mesei de toaletă a *signorei,* uimit de numărul borcanelor de cremă, cutiilor de pudră şi al sticluţelor de tot felul, care-i aduceau aminte de surorile lui, de la Portiei. Erau acele *cosmetica* ce-l făceau pe tată lor să urle, până şi pe patul de moarte, atunci când fetele trecuseră una câte una prin faţa lui, să-şi ia rămas bun de la el.

— Ce faci acolo, Nico?

Bajaratt ieşise din baie, înfăşurată în prosoape şi apariţia ei bruscă îl făcuse pe băiat să tresară.

— Nimic, Cabi, mă gândeam la surorile mele – toate chestiile astea de pe masa ta…

— Cred că ai aflat deja că femeile sunt cochete.

— Dar tu nu ai nevoie de toate astea…

— Eşti un drăguţ, îl întrerupse Bajaratt, dându-l la o parte şi aşezându-se. Într-una din plasele de pe masa de acolo, de lângă sofa, este o sticlă de vin acceptabil. Deschide-o şi toarnă un pic, pentru tine puţin, pentru că te aşteaptă o noapte de studiu.

— Da?

— Poţi să consideri asta ca făcând parte din educaţia ta, după

care tânjeşti atât, ca să te smulgi de pe docurile din Portiei.

— Da?

— Adu vinul, dragul meu. Odată vinul turnat, cu paharele în mâini, Bajaratt îi dădu tânărului plicul alb pe care-l primise la Napoli, îi spuse să se aşeze pe canapea şi să-l deschidă.

— Ştii să citeşti bine, nu-i aşa, Nico?

— Ştii foarte bine că ştiu să citesc, doar aproape mi-am terminat *scuola media.*

— Atunci apucă-te să citeşti ce scrie acolo, în timp ce eu o să-ţi explic despre ce e vorba.

— *Signora?* Ochii lui Nicolo erau pironiţi pe pagina din faţa lui. Ce e asta?

— Aventura ta, frumosule Apolo. O să te transformi, cu ajutorul meu, bineînţeles, într-un tânăr *barone.*

— *Pazzo!* Nu ştiu să mă port ca un baron.

— Nu trebuie să te porţi altfel decât te porţi tu de obicei, timid, curtenitor şi politicos. Americanii iubesc la nebunie nobilimea modestă, consideră asta ca fiind atât de democratic, atât de excitant.

— Cabi, oamenii ăştia…

— Arborele tău genealogic, dragul meu. Este vorba de o familie nobilă, stabilită cu sute de ani în urmă pe înălţimile de lângă Ravello, pentru care, acum vreun an şi ceva, au început vremuri grele: abia îşi mai puteau plăti facturile, pământurile şi proprietatea lor le drenau toţi banii, viile nu dădeau rezultate, copii erau prea cheltuitori, angajaţii nu mai lucrau eficient, mă rog, bolile de care suferă familiile aristocratice. Şi apoi, dintr-o dată, ca prin minune, iată-i din nou putred de bogaţi. Nu-i oare uimitor?

— Pentru ei e foarte bine, dar ce legătură are asta cu mine…

— Citeşte mai departe, Nico, îl întrerupse Bajaratt. Acum sunt multimilionari, sunt respectaţi şi întreaga Italie îi binecuvântează. Vicisitudinile bogătaşilor sunt ciclice, investiţii de mult uitate îşi măresc uluitor valoarea, viile lor devin dintr-o dată *classici,* proprietăţi din străinătate se dovedesc a valora aur curat… mă urmăreşti, Nico?

— Citesc pe cât de repede pot şi te ascult cu cea…

— Uită-te la mine, Nico, îl întrerupse Bajaratt pe un ton imperativ. Familia avea un fiu. A murit acum optsprezece luni în ghetoul Wadenswil, din cauza drogurilor. A fost incinerat din

dispoziţia familiei, fără nici o ceremonie, fără nici un fer-par. Le era prea ruşine.

— Şi de ce-mi spui mie toate astea, *signora* Cabrini? întrebă, calm, băiatul crescut în docuri.

— Între voi nu era decât o diferenţă de vârstă de un an şi el semăna foarte mult cu tine, înainte de a se apuca de droguri… Începând de acum, i-ai luat locul, Nicolo, scurt şi cuprinzător.

— Dar e ceva fără rost, Cabi, spuse abia auzit băiatul din Portiei, foarte speriat.

— Nici nu ştii câte zile te-am căutat pe docuri, copile. Cineva cu o înfăţişare modestă, dar impozantă, aşa cum îşi imaginează oricine, mai ales americanii, că ar trebui să arate un aristocrat. Tot ce ai tu de învăţat este scris acolo: viaţa ta, părinţii, şcolile pe care le-ai urmat, hobby-urile, realizările pe care le ai la activ, chiar şi numele unor prieteni de familie şi ale unor foşti angajaţi, la care, întâmplător, nu mai poate nimeni ajunge… Nu mă privi aşa de îngrozit, nu e nevoie să înveţi absolut toate amănuntele. Familiarizează-te numai cu ele, n-o să ai nevoie să fii foarte exact, pentru că eu sunt mătuşa şi interpretul tău şi voi fi permanent lângă tine. Trebuie doar să ţii foarte bine minte că nu vorbeşti decât *italiano.*

— Te rog… *per piacere, signora,* murmură Nico. Sunt foarte nedumerit…

— Atunci, aşa cum ţi-am mai spus, gândeşte-te la banii pe care-i ai în bancă şi fă exact ce-ţi cer. O să te prezint multor oameni foarte importanţi din America. Foarte bogaţi, foarte puternici. Iar lor le va place foarte mult de tine.

— Pentru că sunt acest cineva care, de fapt, nu sunt?

— Pentru că familia ta, din Ravello, va investi masiv în diferite întreprinderi din America. Vei promite diverse contribuţii în bani unor cauze nobile – muzee, orchestre simfonice, organizaţii de binefacere – şi chiar sprijin financiar unor oameni politici, care vor fi dispuşi să susţină interesele familiei tale.

— Aşa o să fac?

— Da, dar totdeauna prin intermediul meu. Îţi poţi închipui, într-o bună zi s-ar putea să fii chiar invitat la Casa Albă, să faci cunoştinţă cu Preşedintele Statelor Unite?

— *Il Presidente?* ţipă adolescentul, cu ochii mari şi cu un zâmbet bucuros şi sincer. Totul este atât de *fantastico,* nu cumva visez?

— Un vis foarte bine planificat, copile. Mâine îţi voi cumpăra o garderobă demnă de unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe Pământ. Mâine ne vom începe călătoria în visul acesta al tău, în visul meu.

— Ce este acest vis, *signora!* Ce înseamnă?

— De ce nu ţi-aş spune? Tot n-o să înţelegi. Când nişte oameni vânează alţi oameni, caută totdeauna în locuri secrete, în ascunzători, în locuri obscure şi nu privesc niciodată la ceea ce li se perindă chiar prin faţa ochilor.

— Ai dreptate, Cabi, nu înţeleg.

— Nici nu trebuie, răspunse Bajaratt.

Dar Nicolo înţelegea şi încă prea bine, dar nu scoase o vorbă, ci reveni la foile de hârtie din faţa lui. Pe docuri, asta se chema *estorsione,* înapoierea unui *pantof* furat sau pierdut cu mult timp în urmă, pentru o sumă mult mai mare decât valoarea lui, pentru că simpla lui prezenţă ar fi putut duce la distrugerea proprietarului. Va veni ea şi vremea lui, se gândea băiatul din Portiei, dar, până atunci, va intra cu entuziasm în jocul pus la cale de signora, aducându-şi tot timpul aminte că avea obiceiul să ucidă cu multă uşurinţă.

Când străinul intră în holul iacht-clubului de pe Virgin Gorda, era ora şapte fără un sfert seara. Era un bărbat scund, solid, cu o chelie avansată, îmbrăcat în pantaloni albi şi cu o haină bleumarin, pe al cărei buzunar de la piept trona emblema neagră pe fond auriu a lui *San Diego Yachting Association.* O emblemă care producea totdeauna impresie, fie şi numai datorită faptului că era strâns legată de Cupa America şi de gloria conferită de această cursă.

Îşi trecu numele în registru şi semnă Ralph W. Grimshaw, judecător şi yachtsman, Coronado, California.

— Avem, desigur, o convenţie de reduceri reciproce cu clubul din San Diego, îi spuse funcţionarul în smoking de la recepţie, în timp ce se uita febril prin diverse dosare. Vă rog să mă scuzaţi, sunt nou aici şi va mai dura puţin până când voi putea găsi valoarea exactă a reducerii de care veţi beneficia.

— N-are nici o importanţă, tinere, zise Grimshaw zâmbind. Reducerea nu înseamnă mare lucru pentru mine şi, dacă acest club, ca şi al nostru, are ceva dificultăţi financiare în timpurile astea grele, de ce n-ai face-o uitată? Voi fi foarte mulţumit ca să

plătesc integral, de fapt chiar insist să fie aşa.

— Sunteţi foarte amabil, *sir.*

— Nu eşti englez, tinere?

— Ba da, *sir,* am fost trimis aici de Savoy Group… ştiţi, pentru practică.

— Sigur că ştiu. Nu poţi găsi un loc mai bun decât ăsta în care să-ţi faci practica. Am şi eu vreo două hoteluri în California şi, dă-mi voie să-ţi spun, tinerii cei mai promiţători trebuie totdeauna trimişi în locurile cele mai dificile, ca să înveţe cât de dură poate fi meseria.

— Chiar aşa credeţi, *sir?* Eu credeam că e exact pe dos.

— Atunci nu ştii mai nimic despre managementul unui hotel. Numai aşa putem determina cine din personal are potenţialul cel mai ridicat, trimiţându-i în locurile cele mai aspre şi observând cum se comportă.

— Nu m-am gândit niciodată la una ca asta…

— Să nu le spui şefilor tăi că ţi-am dezvăluit secretul, pentru că îi cunosc pe cei de la Savoy Group şi mă cunosc şi ei. Vezi-ţi mai departe de treabă şi fii atent cu clienţii serioşi, ăsta e un alt secret, cel mai important.

— Bineînţeles, *sir.* Vă mulţumesc, *sir.* Cât timp veţi rămâne la noi, domnule Grimshaw?

— Puţin, foarte puţin, o zi, cel mult două. Trebuie să văd o barcă, pe care s-ar putea să o cumpărăm pentru club şi apoi plec imediat la Londra.

— Am înţeles, *sir:* Va veni imediat un *boy* şi vă va duce bagajele în cameră, *sir,* spuse funcţionarul, aruncând o privire rapidă în holul aglomerat, după un hamal.

— Nu-i nevoie, tinere, n-am cu mine decât o servietă. Restul bagajului mi l-am lăsat la aeroport, în tranzit spre Londra. Dă-mi cheia, mă descurc eu. Adevărul e că sunt foarte grăbit.

— Grăbit, *sir?*

— Da, trebuie să mă întâlnesc cu expertul nostru în portul turistic şi am întârziat deja o oră. Un tip pe nume Hawthorne, îl cunoşti?

— Căpitanul Tyrell Hawthorne? întrebă tânărul, uşor surprins.

— Da, despre el e vorba.

— Cred că nu e aici, *sir.*

— Ce?

— Mi se pare că vasul său a părăsit insula după-amiază

devreme, *sir.*

— Nu se poate!

— De fapt împrejurările sunt destul de ciudate, *sir,* răspunse funcţionarul, aplecându-se în faţă, evident impresionat de *clientul serios,* unul dintre apropiaţii conducerii de la Savoy Group. De când a plecat căpitanul, am primit mai multe telefoane pentru el şi toate mesajele au fost transmise şefului întreţinerii de la noi din port, un anume Martin Caine.

— Ciudat e puţin zis. Tipul este plătit de noi! Doar dacă nu i-a lăsat ceva acestui Caine...

— Şi nu numai asta, *sir,* continuă funcţionarul, încălzit de ideea de a-i fi cât mai util proaspătului său cunoscut, atât de influent. Partenerul căpitanului Hawthorne – domnul Cooke, domnul Geoffrey Cooke – a lăsat în seiful nostru un plic mare pentru el.

— Cooke?... Sigur, e împuternicitul nostru, omul care umblă cu banii. Plicul ăla este pentru mine, tinere. Este devizul reparaţiilor.

— Ce anume, *sir?*

— Doar n-o să cumpărăm un iacht de două milioane de dolari, fără să fim siguri că reparaţiile nu mai costă încă cinci sute de mii!

— Două *milioane...?*

— E o barcă de capacitate medie, fiule. Dacă o să fii aşa de bun să-mi dai plicul, mă duc să mă odihnesc şi dimineaţă o să iau primul avion spre Porto Rico, iar de acolo, drept la Londra... Unul dintre reprezentanţii noştri în Anglia este un tip din Consiliul de Administraţie de la Savoy – Bascomb. Cred că ai auzit de el.

— Îmi pare rău, nu, *sir.*

— Dar el o să audă curând de tine. Te rog, plicul meu.

— Ştiţi, domnule Grimshaw, instrucţiunile sunt ca plicul să nu fie înmânat decât căpitanului Hawthorne, în persoană.

— Da, desigur, dar el nu e aici, eu sunt şi, în plus, ţi-am dovedit că atât căpitanul, cât şi domnul Cooke, sunt, în principiu, angajaţii noştri.

— Da, aveţi dreptate, *sir,* nici o îndoială.

— Bine. O să ajungi departe la Londra, tinere, mai ales cu recomandarea mea. Dă-mi, te rog, cartea dumitale de vizită.

— Ştiţi... nu am... Încă nu mi-am făcut.

— Nu-i nimic, scrie-ţi numele pe unul dintre formularele de înregistrare de colo, aşa o să atragă mai bine atenţia lui

Bascombe. Funcţionarul se conformă cu febrilitate. Fiule, în ziua în care o să mă găzduieşti la Savoy în calitate de director, să nu uiţi să-mi trimiţi o duzină din stridiile acelea extraordinare, de acolo.

— Plăcerea va fi de partea mea, *sir.*

— Plicul, te rog.

— Imediat, domnule Grimshaw!

Bărbatul numit Grimshaw era în camera sa şi vorbea la telefonul al cărui receptor îl ţinea în mâna înmănuşată.

— Am luat toate materialele pe care le aveau, îi spuse el interlocutorului său din Miami, absolut tot, inclusiv trei fotografii ale lui Baj, pe care probabil că nu le-a văzut nimeni, din moment ce erau, încă, într-un plic englezesc oficial, care mai era sigilat atunci când a ajuns la mine. O să ard totul şi apoi dispar imediat. N-am idee când o să se arate Hawthorne sau Cooke, individul de la MI 6, dar, în nici un caz, nu trebuie să mă găsească pe aici. Da, am înţeles că după şapte şi jumătate nu mai circulă avioanele; aveţi vreo propunere?... Un hidroavion, exact la sud de Sebastian Point?... Nu, o să-l găsesc eu. O să fiu acolo. La nouă. Dacă cumva întârzii, să nu intraţi în panică, o să ajung sigur... Trebuie să mă mai îngrijesc de ceva înainte, o problemă de comunicaţii. Centrul lui Hawthorne, pentru primirea mesajelor, trebuie să dispară.

Tyrell stătea împreună cu maiorul Catherine Nielsen şi cu locotenentul Jackson Poole în salonul de primire al aeroportului St Martin, aşteptându-l pe adjutantul Charles O'Brian, responsabilul cu securitatea pe AWAC-ul lor. Brusc, acesta se năpusti prin uşa dublă, cu privirea încă întoarsă spre direcţia din care venise, spre pistă şi spuse într-un suflet:

— Rămân la bord, doamnă maior! În detaşamentul ăla nu vorbeşte nimeni engleza şi mie nu-mi place de loc să nu mă pot înţelege cu oamenii care mă ajută.

— Charlie, dar sunt aliaţii noştri, răspunse Nielsen. Avem permisiunea bazei Patrick şi, probabil, vom rămâne aici tot restul zilei, poate chiar şi peste noapte. Lasă-l încolo de avion, n-o să se atingă nimeni de el.

— Nu pot face una ca asta Cathy – doamnă maior.

— Dă-o dracului, Charlie, scoate-te din priză.

— Nici asta nu e posibil. Nu-mi place deloc aici.

Soarele apusese şi se lăsase întunericul. Hawthorne studia atent foile tipărite de imprimanta locotenentului Poole pe când erau încă în zbor, cu tânărul ofiţer lângă el.

— Trebuie să fie una din insulele astea patru de aici, spuse Tyrell, potrivind veioza ca să poată vedea mai bine.

— Trebuia să fi coborât, aşa cum voia Cathy, le-am fi putut verifica pe fiecare în parte.

— Dar atunci s-ar fi prins de asta şi cei de jos, nu?

— Şi ce dacă?... Avea dreptate doamna maior, eşti mai încăpăţânat decât un catâr.

— Nu prea-i place de mine, nu-i aşa?

— La dracu', nu-i vorba de tine personal. Ea e ceea ce noi, în *Loosiana,* numim o *feministă trup şi suflet.*

— Dar tu nu pari să te descurci prea rău cu ea.

— Pentru că este cel mai bun profesionist din toată baza.

— Atunci nu te deranjează chestia cu feminismul.

— Nu mă deranjează pe dracu! E superiorul meu direct, dar n-aş fi decât un mincinos ordinar dacă n-aş recunoaşte că mă atrage al dracului – uită-te la ea, omule, e o femeie şi încă *ce femeie*. Dar, cum ţi-am spus, e superiorul meu direct. Şi mai e şi *Air-Foive-până-n-adâncul-sufletului.* Astea nu se pot amesteca.

— Şi ea pare să te preţuiască foarte mult, locotenente.

— Mda, sigur, ca pe un fel de idiot de frate mai mic, care se întâmplă să ştie să umble cu un video-recorder.

— Dar ţie într-adevăr îţi place de ea, nu-i aşa, Jackson?

— Uite ce e, pentru doamna asta aş fi în stare să fac moarte de om, dar nu sunt un tip de clasa ei. Nu sunt decât un inginer bun şi nimic mai mult. Poate într-o bună zi...

Uşa camerei fu zguduită de bătăi frenetice de pumni.

— La toţi dracii, *deschideţi odată!* se auzi ţipând maiorul Catherine Nielsen.

Hawthorne ajunse primul la uşă şi o deschise, lăsând-o pe Nielsen mai de grabă să se prăbuşească în cameră, decât să intre.

— Ne-au aruncat avionul în aer! Charlie e *mort.*

Il padrone puse telefonul la loc, în furcă. Trăsăturile împietrite ale feţei lui – cutată şi zbârcită – exprimau aproape resemnare, încă o dată un om de nimic, un laş oarecare, îi dusese la îndeplinire un ordin, în numele luxului pe care i-l punea el la

dispoziţie. De data asta un laş de la Deuxieme, un individ căruia îi era frică să înfrunte viaţa fără *moştenirea* oferită de forţele oculte din Caraibe şi pe care o putea pierde oricând. Tipul era ca un măr găunos, complet dependent de eleganţa personală şi de apetiturile lui carnale, pretinzând cu hotărâre, în public, a fi mult deasupra corupţiei care-l susţinea şi care-l putea, oricând, distruge. *Il padrone* căuta totdeauna oameni laşi, ajunşi în poziţii influente. Erau uşor de manevrat şi simplu, nu trebuia decât să-i stimulezi să se umfle în pene şi apoi să-i pui faţă în faţă cu ceea ce erau ei în realitate, asta îi făcea extrem de maleabili, gata oricând să îndeplinească un ordin. Iar acum se dăduseră ordine peste ordine şi intraseră în funcţiune trădători peste trădători, de la Miami la St Martin, fără a mai pune la socoteală furtul de documente de pe Virgin Gorda, de care ceilalţi vor afla în curând. Totul gândit pentru a provoca panică printre urmăritorii lui Bajaratt, pentru a-i face să-şi disipeze forţele şi să caute în fel de fel de ascunzători imaginare şi obscure când, de fapt, tot ce era important se petrecea la lumina zilei. Oricum, *il padrone* era acum sigur că în următoarele trei ore – poate chiar mai mult – în zonă nu o să mai fie nici un avion american ciudat, capabil să-i intercepteze comunicaţiile şi asta îi era de ajuns, pentru că în trei ore totul va fi terminat şi orice transmisie se va întrerupe.

Bătrânul infirm ridică din nou telefonul din furcă, se aplecă în faţă şi apăsă atent o serie de taste numerice pe consola calculatorului. Sunetul de apel se întrerupse, iar de la celălalt capăt al liniei se auzi o voce artificială, cu rezonanţă metalică:

— După ce va înceta tonul de apel, vă rugăm să introduceţi codul de acces.

Beep-ul cel lung se opri, iar *il padrone* introduse alte cinci cifre de la consolă. Apelul se reluă, până când fu iar întrerupt de o voce, de data asta vocea unui om:

— Salut Caribe, îţi asumi nişte riscuri serioase cu transmisia asta. Sper că eşti la curent.

— De opt minute nu mai e nici un risc, *Scorpio* Doi. Intrusul zburător nu mai există.

— Ce?

— Tocmai a fost eliminat şi n-o să mai fie nimic similar în aer timp de cel puţin trei ore.

— Vestea încă n-a ajuns la noi.

— Fii pe fază, *amico* şi o să vezi că soseşte.

— Dacă e aşa, s-ar putea să ai la dispoziţie mult mai mult timp decât crezi tu, răspunse bărbatul din Washington, DC. Cel mai apropiat loc unde se găseşte un aparat similar cu ăla este baza Andrews.

— Asta e o veste bună, spuse *il padrone*. Uite ce e, *Scorpio* Doi, am o rugăminte la tine, o chestiune pe care n-aş vrea să o discut în detaliu.

— Nu ţi-am cerut niciodată să discuţi ceva, *padrone.* Datorită *moştenirii* copii mei pot merge la o şcoală bună, ceea ce nu mi-ar fi stat în puteri, dacă mă bazam doar pe salariul ăsta prăpădit, pe care mi-l plăteşte guvernul.

— Soţia ce-ţi mai face, *amico?*

— Pentru căţeaua aia este Ajunul Crăciunului în fiecare zi şi, în fiecare duminică, la liturghie, se roagă fierbinte pentru acel inexistent unchi al meu, care creştea cai de rasă în Irlanda.

— *Molto bene.* Deci lucrurile sunt în regulă.

— Aşa cum ar fi trebuit să fie de multă vreme, prin grija guvernului. De douăzeci şi unu de ani sunt cel care face toată treaba aici, dar lor li se pare că nu mă îmbrac şi că nu arăt cum trebuie, aşa că în faţa publicului ajung nişte idioţi, care folosesc materialele puse la punct de mine, iar numele meu nu este niciodată menţionat!

— *Calma, amico.* Important e cine râde la urmă, chiar dacă hohotul de rigoare nu trebuie să se audă, nu-i aşa?

— Sigur că da şi-ţi sunt profund recunoscător pentru asta.

— Atunci o să te rog să mă serveşti şi de data asta. Nu e ceva prea dificil pentru tine.

— Spune-mi despre ce e vorba, se face sigur.

— Dacă nu mă înşel, funcţia ta îţi permite să ordoni celor de la *Immigration* şi de la Vamă să lase să intre în ţară un avion particular, fără să controleze personalul de la bord, corect?

— Bineînţeles. Probleme privind securitatea naţională. Am nevoie de numele companiei aeriene care deţine avionul, de numărul lui de înmatriculare, de aeroportul internaţional unde urmează să aterizeze şi de numărul de pasageri.

— Compania este Sunburst Jetlines, Florida. Numărul de înmatriculare – NE douăzeci şi unu, BNF. Aeroportul, Fort Lauderdale. La bord va fi pilotul, copilotul şi un singur pasager, un bărbat.

— Cineva pe care ar trebui să-l ştiu?

— În fond, de ce nu? Nu avem de gând nici să-i ascundem numele, nici să-l introducem ilegal în ţară, dimpotrivă. Probabil că în câteva zile se va afla despre prezenţa lui în toate cercurile înalte şi va fi foarte căutat. Dar vrea să stea câteva zile liniştit, să-şi poată vedea nişte prieteni.

— Că doar n-o fi Papa de la Roma!

— Nu, dar în anumite reşedinţe din Palm Beach şi din Park Avenue va fi tratat ca şi cum ar fi.

— Asta înseamnă că n-am auzit niciodată de el.

— Probabil că nu, dar nu e nici o nenorocire. La Fort Lauderdale le va prezenta toate actele funcţionarilor voştri, dar, probabil, nici ei nu au auzit de numele lui. Ar vrea, însă, să rămână în avion, până când va ajunge la aeroportul particular din West Palm Beach, unde îl aşteaptă maşina.

— E-n regulă. Dacă tot nu e un secret, cum îl cheamă?

— Dante Paolo, *barone-cadetto di Ravello*, Ravello fiind atât numele lui, cât şi al provinciei în care s-a stabilit familia acum câteva sute de ani. *Il padrone* îşi coborî vocea. Îţi pot spune că a fost educat pentru a-şi asuma nişte răspunderi extraordinare, dar asta e confidenţial. Este fiul şi moştenitorul unic al uneia dintre cele mai bogate familii din aristocraţia Italiei.

— Către vârful topului în *Fortune five hundred?*

— Cam aşa ceva. Viile lor produc cel mai bun Greco di Turfo. Iar investiţiile lor în domeniul industrial rivalizează cu cele ale lui Giovanni Agnelli. La voi, Dante Paolo va studia potenţiale achiziţii rentabile şi îi va transmite tatălui său concluziile sale. Totul este extrem de legal, noi nu le facem decât un serviciu minor, de care sperăm să-şi aducă, poate, cândva aminte.

— Nici măcar nu e nevoie să apelezi la mine pentru asta. Tipii de la Ministerul Comerţului s-ar da şi peste cap să-i intre în voie flăcăului ăsta plin de bani.

— Sigur că da, dar ei au apelat la noi, iar eu la tine... Aşa că o faci pentru mine, *capisci?*

— S-a făcut. Toate autorizaţiile pentru intrare în ţară, nici un deranj. Care este ETA şi cu ce vin?

— Dimineaţă la şapte, au un Lear 25.

— S-a notat, o să fie totul în regulă... *Un moment,* telefonul meu roşu parcă vrea să sară din furcă. Rămâi pe fir, Caribe. Un minut şi patruzeci şi şase de secunde mai târziu, vocea reveni: Ai avut dreptate, acum am primit vestea! AWAC-ul Il de la baza

Patrick a fost aruncat în aer pe St Martin, cu un membru al echipajului la bord. Suntem în alarmă. Vrei să discutăm ceva despre noua situaţie creată?

— Nu mai e nimic de discutat, *Scorpio* Doi. Nu mai e nici o situaţie nouă, criza s-a terminat. După această convorbire, întrerup orice legătură. Am dispărut, prietene.

La trei mii de kilometri nord-vest de insula-fortăreaţă, în biroul său de la sediul CIA din Langley, Virginia, stătea un bărbat corpolent, cu păr roşu, subţiat de un început de chelie, străjuind o faţă buhăită, plină de pistrui. Trabucul pe care-l ţinea în gură se scuturase pe cravata albastră de poliester pe care o purta, pătând ţesătura. Omul puse telefonul ultrasecret în sertarul de oţel de la baza biroului şi îl închise. Pentru un privitor neatent şi chiar pentru unul atent, sertarul era invizibil, făcând corp comun cu biroul. Îşi reaprinse trabucul din gură. În fond, viaţa era frumoasă, aşa că de ce i-ar fi păsat, tocmai lui, de ceva?

8

Cadavrul era acoperit cu un cearceaf de spital şi, sub lumina crudă a reflectoarelor de pe aeroport, era dus, pe o targă, spre o ambulanţă. Identificarea formala a rămăşiţelor o făcuse Hawthorne, insistând ca maiorul Nielsen şi locotenentul să se ţină deoparte, în timp ce el îndeplinea procedura. În imediata lor apropiere se zărea silueta uriaşă, a avionului de supraveghere, acum redusă la un schelet urât, un morman de metal, din care apăreau capete contorsionate de lonjeroane şi de lise, scoase la vedere prin smulgerea foilor de tablă ale învelişului.

Jackson Poole plângea fără nici urmă de reţinere, ghemuit la pământ, vomitând. Tyrell îngenunche lângă el. Nu putea face mai mult decât să-şi treacă mâna pe după umerii locotenentului şi să-l ţină aşa. Când era vorba de moartea violentă a unui prieten, cuvintele unui străin nu puteau decât să supere. Tye se uită la Catherine Nielsen, maior, *Air-Foive-până-n-adâncul-sufletului* şi văzu că se ţine dreaptă, rigidă, tensionată până la ultima expresie, încercând să-şi înăbuşe lacrimile. Îi dădu drumul uşurel lui Poole, se ridică şi se apropie de ea.

— Ştii, nu se întâmplă nimic dacă plângi, îi spuse el blând, stând drept în faţa ei, cu braţele pe lângă corp, fără să o atingă. Nu scrie nicăieri în manualul ofiţerului că o asemenea manifestare este interzisă. Doar ai pierdut pe cineva care îţi era foarte drag.

— Ştiu, zise maiorul, înghiţind în sec, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi şi, în ciuda eforturilor pe care le făcea, începu să tremure. Mă simt aşa de neajutorată, atât de inutilă.

— De ce?

— Nu ştiu sigur. Dar am fost pregătită să nu fiu aşa. Greşeşti, ai fost pregătită să nu pari aşa, în prezenţa subordonaţilor tăi, în momente de incertitudine pe care le poate avea oricine. E o mare diferenţă.

— N-am… nu am fost niciodată în situaţie de luptă.

— Acum eşti, maior. Poate că este prima şi ultima dată, dar ai văzut despre ce e vorba.

— Dacă am văzut? Dumnezeule, n-am mai văzut niciodată un

om mort de moarte violentă… cu atât mai puţin pe cineva la care ţineam foarte mult.

— Asta nu face parte din antrenamentul normal de zbor.

— Ar trebui să fiu mai tare, să mă *simt* mai tare.

— Atunci ai fi ori un robot, ori o nebună şi, din asemenea categorii umane, ies nişte ofiţeri execrabili. Asta nu e o replică de film de prost gust, Cathy, e o realitate crudă. Nimeni nu are încredere în superiorul său, dacă acesta nu manifestă nici un sentiment în faţa pierderilor umane. Ştii de ce?

— Acum nu sunt în stare să ştiu chiar nimic…

— O să-ţi spun eu: pentru că, mai devreme sau mai târziu, un astfel de superior o să te trimită la moarte sigură.

— Eu l-am trimis pe Charlie la moarte.

— Nu, nu e adevărat, eram de faţă. El a insistat să rămână în avion.

— Ar fi trebuit să-i ordon să nu facă asta.

— Dar ai făcut-o, maior, te-am auzit cu urechile mele. Ai procedat ca la carte, dar el a refuzat să se supună ordinului.

— Ce? spuse Nielsen cu ochii înotând în lacrimi, încercând să-l vadă clar pe Hawthorne. Încerci să mă consolezi, nu-i aşa?

— La un mod cât se poate de rezonabil, maior. Dacă aş fi vrut doar să-ţi uşurez un pic supărarea, te-aş fi luat în braţe şi te-aş fi lăsat să plângi până nu mai puteai, dar n-am de gând să fac aşa ceva. În primul rând pentru că, mai târziu, m-ai urî din cauza asta. Şi în al doilea rând, pentru că trebuie să stai de vorbă cu consulul general american şi cu câţiva alţi indivizi de la consulat. Până acum au fost ţinuţi la poartă, dar au început să ameninţe cu acreditările lor diplomatice şi, în vreo cinci minute, li se va da drumul.

— Tu ai făcut asta?

— Aşa că, stimată doamnă, plângi acum, cât poţi, jeleşte-l pe Charlie un pic şi, după aceea, înapoi la regulament. Nu se întâmplă nimic, am trecut şi eu prin aşa ceva şi nu m-a pus nimeni pe cruce din cauza asta.

— Doamne, *Charlie!* suspină Nielsen, lăsându-şi capul să pice în pieptul lui Hawthorne. El o prinse în braţe, protector şi blând.

Trecură câteva minute. Plânsul ei se mai potolise şi Tye îi săltă capul uşor, fără ca mâna lui să o forţeze să facă asta.

— Gata, pauza s-a terminat. Şterge-ţi ochii cum poţi, dar, în nici un caz, nu încerca să-ţi negi sentimentele… Îţi dau chiar voie

să foloseşti cu încredere mâneca salopetei mele.

— Ce… ce tot spui acolo?

— Consulul şi oamenii lui au intrat în bază şi vin încoace. Mă duc la Poole, văd că s-a pus pe picioare. Mă întorc imediat. Hawthorne vru să se îndepărteze, dar îl opri mâna ei, care i se aşezase pe umăr.

— Ce este? o întrebă, întorcându-se spre ea.

— Nu ştiu, răspunse ea scuturând din cap, în timp ce maşina consulatului, cu fanionul fâlfâind, se îndrepta direct spre ei, peste câmp. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc… Gata, a sosit şi clipa dedicată guvernului, adăugă ea. Mă ocup eu de ei. De acum, hotărârile aparţin Washington-ului.

— Atunci capul sus, maior… şi să ştii că plăcerea a fost de partea mea.

Tyrell ajunse lângă Jackson Poole, care se ţinea cu mâna de o bară a unei maşini de pompieri, cu o batistă la buze, cu capul căzut în piept, cu o tristeţe teribilă întipărită pe faţă.

— Cum te mai simţi, locotenente?

Poole dădu drumul barei, se repezi la el şi-l apucă de pieptul salopetei.

— Ce-i chestia asta în care ne-ai vârât şi pe noi? urlă el. Tu l-ai omorât pe Charlie, lua-te-ar toţi dracii de nenorocit!

— Nu, Poole, ştii bine că nu eu am făcut-o, îi răspunse Tye calm, fără să încerce să se elibereze din mâinile locotenentului. Alţii sunt vinovaţii, nu eu.

— I-ai spus prietenului meu că e ca o durere de dinţi!

— Asta n-are nici o legătură cu moartea lui, nici cu faptul că avionul a fost aruncat în aer, iar tu ştii prea bine că aşa e.

— Mda, cred că ştiu, răspunse Poole calm, dându-i drumul. Atâta doar că, înainte să apari tu, eram ca o familie, Cathy, Sal, Charlie şi cu mine şi totul era în regulă. Acum Charlie s-a dus, Sal a dispărut, iar *Marea Doamnă* e o grămadă de gunoi.

— *Marea Doamnă!*

— Avionul nostru. L-am botezat aşa în cinstea lui Cathy… Cine dracu’ ni te-a scos în cale?

— Întâmplarea, Jackson. Şi, de fapt, voi mi-aţi apărut mie în drum, eu nici nu ştiam că existaţi.

— Mda, ai dreptate, dar totul este aşa de încâlcit, că nu-mi mai pot da seama ca lumea de nimic. Şi dă-mi voie să-ţi spun că sunt puţini oameni în stare să vadă mai clar ca mine în situaţii

încurcate.

— Ai dreptate, când e vorba de calculatoare, de fascicule laser, de coduri de acces şi de miorlăiturile alea, pe care majoritatea oamenilor nu sunt în stare să le priceapă, îi spuse Hawthorne, lăsând menajamentele la o parte. Dar dă-mi mie voie să-ţi spun ceva, locotenente. Mai există o lume pe aici, o lume despre care nici măcar nu ai habar. Se numeşte cotidianul uman şi nu are nimic de-a face cu maşinăriile şi cu vrăjitoriile tale electronice. Asta e lumea cu care au de-a face oameni ca mine, zi de zi, an după an, o lume fără beep-uri, fără imprimante, doar femei şi bărbaţi, care ne pot fi prieteni sau pot încerca să ne omoare. Încearcă să factorizezi aşa ceva cu maşinăriile alea, ale tale!

— Iisuse, chiar că eşti supărat!

— Şi încă cum! Am auzit toate astea acum două zile, de la unul dintre cei mai buni profesionişti în materie de informaţii pe care l-am întâlnit vreodată şi i-am răspuns că e un tâmpit. Dumnezeule, cum mi-aş mai înghiţi acum cuvintele, dacă s-ar mai putea!

— Poate că ar trebui să o lăsăm mai moale amândoi, spuse locotenentul, privind spre maşina consulatului, care făcea cale întoarsă. Cathy tocmai a terminat cu oficialităţile şi nu arată prea fericită.

Nielsen se apropie de ei, încruntată, emanând un amestec ciudat de nesiguranţă, uimire şi tristeţe.

— S-au dus la scramblerele lor, pentru instrucţiuni, le spuse ea. Apoi îl privi ţintă pe fostul ofiţer de marină: În ce ne-a vârât, de fapt, Hawthorne?

— Aş vrea să pot să vă răspund, maior. Tot ce ştiu este că avem de-a face cu mult mai mult decât mi-am imaginat eu, când am intrat în joc. Cele întâmplate în seara asta o dovedesc din plin. Şi Charlie!

— Oh, Doamne, *Charlie...*

— Gata, Cathy, spuse Jackson Poole, dintr-o dată ferm. Avem o treabă de făcut şi, pentru numele lui Dumnezeu, de data asta chiar *vreau* să o fac. Pentru Charlie!

Hotărârea nu era uşoară, dar, în cele din urmă, fusese adoptată şi de comanda furioasă a bazei aeriene din Cocoa, Florida, forţată să se plece în faţa eforturilor reunite ale

Ministerului Marinei, ale CIA şi, în cele din urmă, irevocabil, în faţa ordinelor provenind direct de la serviciile de planificare operativă ale Casei Albe. Sabotajul avionului AWAC va fi ţinut sub tăcere, va fi dată publicităţii o poveste despre o conductă defectă de combustibil, care provocase explozia unui avion de antrenament de la Patrick AFB, ce aterizase pe teritoriu francez pentru efectuarea reparaţiei. Din fericire, nu se înregistraseră pierderi de vieţi omeneşti. Rudele adjutantului Charles O'Brian, necăsătorit, fuseseră aduse la Washington şi stătuseră de vorbă, fiecare în parte, cu directorul CIA, iar echipa de investigatori a acestuia primise ordinul *să sape în tăcere, dar să sape adânc.*

Little Girl Blood, cum era numită operaţia de căutare în cercurile iniţiate, era prioritate roşie, preocuparea primordială a tuturor serviciilor de informaţii. Fiecare zbor internaţional era controlat, pasagerii reţinuţi, unii chiar ore în şir, suspecţii, în grupuri sau individual, erau izolaţi, actele tuturor treceau prin faţa scanerelor calculatoarelor, erau verificate şi re verificate. Numărul celor reţinuţi ajunsese repede de ordinul sutelor, apoi depăşi o mie de oameni. *New York Times* numise asta hăituială excesivă, fără nici o motivaţie, pe când *International Herald Tribune* decretase că este vorba de „un sindrom de paranoia americană, nu s-a găsit o singură armă sau urmă de vreo substanţă interzisă". Totuşi, de la Londra, de la Paris sau de la Washington nu sosea nici măcar un răspuns, cu atât mai puţin vreo explicaţie. Numele Bajaratt nu fusese menţionat nici măcar o singură dată. Nici un amănunt nu fusese dezvăluit... *Căutaţi o femeie care călătoreşte împreună cu un adolescent, naţionalitate incertă.* Atât.

Şi, în timp ce căutarea continua, avionul Lear 25 ateriza fără probleme la Fort Lauderdale, având la comenzi un pilot care zburase de sute de ori pe ruta asta, iar drept copilot o femeie plină, al cărei păr negru era ascuns în mare parte de casca de zbor. Pe bancheta din spate se afla un singur pasager, un tânăr înalt. Printre funcţionarii selecţionaţi pentru această ocazie, se găsea şi un tânăr vameş cu înfăţişare plăcută, care-i salută pe noii sosiţi în italiană şi le viză imediat actele. Amaya Bajaratt şi Nicolo Montavi din Portiei ajunseseră pe pământul Americii.

— Jur că nu ştiu cum reuşeşti să ajungi atât de sus şi atât de repede, izbucni Jackson Poole, intrând în camera în care

Hawthorne şi Catherine Nielsen studiau hărţile desenate de imprimanta lui, mă întreb numai dacă există ceva ce nu ai putea obţine la ora actuală.

— Pe limba unei fete simple, din Minnesota, asta vrea să însemne că cererea noastră a fost aprobată? întrebă Cathy.

— Pe dracu, doamnă maior, piratul ăsta yankeu, care pretinde că se ocupă de turişti, ne-a adoptat, cu sau fără consimţământul nostru.

— Am uitat să vă spun că am şi un vas care transportă sclavi, spuse Tyrell încet, întorcându-se la hărţile pe care le studia cu ajutorul unei lupe, în lumina puternică a veiozei.

— Locotenent, te rog amănunte!

— Suntem pur şi simplu proprietatea lui, Cath.

— Pot să te asigur că nu în totalitate, replică ea.

— Ei, într-un fel ne-am şi oferit pentru asta. Am primit ordin să nu folosim piloţi locali, pentru că *Marea Doamna* a fost aruncată în aer de cineva de aici şi lucrurile nu sunt încă lămurite. Şi, dat fiind că tu, Cath, ai drept de zbor şi pe avioane cu elice, practic te-ai numit candidat unic. Şi, din moment ce eu sunt mult mai tânăr decât el şi, probabil şi mai puternic, Patrick a renunţat la orice obiecţie şi ne-a transmis să facem *orice are nevoie.*

— Nu au mai adăugat nimic? întrebă Hawthorne, aplecându-se peste masă. Nici când să mă scoţi la plimbare, nici să ai grijă, să nu uit să-mi iau Geritol-ul?

— Hei, a glumit şi el, îl întrerupse Catherine Nielsen. Doar ne-ai spus clar că doreai să lucrăm împreună, dar nu puteai să ne rogi – şi cu atât mai puţin să ne ordoni – să te ajutăm. Iar noi ţi-am răspuns că *dorim* să facem asta. Pentru Charlie.

— Nu ştiu exact ce ordine a primit locotenentul, dar voi considera, totuşi, autoritatea mea asupra voastră ca fiind limitată destul de mult.

— Termină cu rahaturile astea, Tye, îi ceru Cathy. Mai bine ne-ai spune ce urmează, ce avem de făcut.

— Cunosc destul de bine insulele astea. Sunt un fel de atol vulcanic, pe care nu merită să acostezi, pentru că nu ai nimic de văzut pe acolo, nu sunt decât plaje şi stânci care abia aşteaptă să-ţi sfâşie bordajul. Una peste alta, un fel de gunoi geologic.

— Una dintre ele nu e chiar aşa, interveni Poole. Echipamentul meu şi-a dat cuvântul de onoare în privinţa asta.

— De acord, încuviinţă Hawthorne. Deci trebuie să le cercetăm

la faţa locului. Francezii ne pun la dispoziţie un hidroavion bimotor – motoarele sunt aranjate şi nivelul de emisie sonoră e redus – şi, la noapte, la opt kilometri sud de cea mai sudică dintre insule, ne vom întâlni cu o vedetă de patrulare pe pernă de aer a marinei britanice, care va remorca din Virgin Gorda un minisubmarin biloc.

— Biloc? ţipă Nielsen. Şi eu?

— Tu rămâi pe vedetă, cu hidroavionul.

— Rămân pe dracu'. Spune-le englezilor să trimită şi un pilot care să preia hidroavionul. Fără nici o discuţie... Exceptând gradul, Charlie îmi era ca un frate mai mare. Aşa că, unde merge Jackson, merg şi eu. Şi, oricum, aveţi nevoie de mine.

— Poţi să-mi spui şi mie de ce?

— Sigur că da. Ce-o să faceţi cu submarinul, cât timp vă duceţi în cercetare? Îl lăsaţi să se scufunde în noroi?

— Nu, o să-l eşuăm pe plajă şi o să-l camuflăm, o chestie la care trebuie să-ţi spun că mă cam pricep.

— Nu e o decizie prea fericită din punct de vedere al tacticii de supravieţuire – asta e o chestie la care *întâmplător* mă pricep şi eu bine de tot – mai ales când ai o alternativă evident mai bună la dispoziţie. Presupunând că vom găsi, într-adevăr, acolo unde sperăm, insula asta misterioasă...

— E acolo, o întrerupse Poole, maşinăriile mele nu mint!

— Deci, când o vom găsi, admise Cathy, cred că locul respectiv va fi extrem de bine protejat din punct de vedere al pătrunderii unor intruşi din exterior, asta însemnând atât oameni cât, mai ales, sisteme de alarmă. Nu e mare brânză să umpli perimetrul restrâns al coastei unei mici insule cu detectoare electronice. De acord, Jackson?

— La dracu', ai dreptate Cathy.

— Şi, de aceea, îmi permit să spun că am putea adopta o soluţie mult mai deşteaptă, anume să ieşim la suprafaţă la o oarecare distanţă de mal, să vă catapultaţi şi să vă apropiaţi înotând de punctul de penetrare cel mai favorabil, pe care o să-l determinăm la faţa locului.

— Chiar dacă o să spui frumos *să părăsiţi bordul submarinului* şi n-o să mai pomeneşti de catapulte şi oameni-proiectil zburând prin aer, tot nu-mi place ideea. Cred că exagerezi resursele tehnologice ale unei pârlite de insule, pe care probabil că nu se află mai mult de zece suflete.

— Nu prea sunt de acord, Tye, interveni locotenentul. Dacă am un PE, un generator electric de trei sute de dolari şi câteva zeci de senzori, eu sunt în stare să pun în funcţiune un sistem de supraveghere a unui perimetru, de genul celui pe care l-a sugerat Cathy, în câteva minute. Şi eu exagerez câtuşi de puţin.

— Chiar vorbeşti serios? Tyrell se uita atent la Poole.

— Nu ştiu dacă îţi pot explica exact cum vine asta, continuă Poole. Acum vreo zece-doisprezece ani. Tata a cumpărat un video-recorder programabil. A fost cel mai mare rău pe care putea să ni-l facă, mie şi surorii mele, deşi a reuşit să depăşească performanţa asta când ne-a cumpărat un calculator. Dar cu video-recorderul n-a reuşit să se descurce, o dădea în bară ori de câte ori încerca să înregistreze un meci de fotbal sau vreun alt program, la care nu se putea uita la timp şi voia să-l vadă mai târziu. Se înfuria, ţipa şi blestema obiectul ăla, care devenise pentru el un fel de Nemesis şi, până la urmă, l-a aruncat la gunoi. Şi tata e un tip deştept, un avocat dat naibii, dar toate simbolurile şi butoanele alea, pe care trebuia să apeşi ca să obţii ceea ce doreai, deveniseră duşmanii lui personali.

— Vorbăria asta are şi un subiect? întrebă Hawthorne.

— Sigur că da, răspunse Poole. Tata ajunsese să urască ceva cu care nu era obişnuit de mic, pentru că nu reuşise să se familiarizeze cu acel ceva, în sensul asimilării unei secvenţe informaţional-mecanice date…

— Poftim…?

— Din punct de vedere uman, tata e un om generos, atunci când persoane de culoare au început să candideze pentru funcţii politice n-a avut nimic împotrivă, zicea că era şi timpul să se întâmple asta. Dar nu reuşea să se adapteze la progresele tehnologiei de vârf, pentru că acestea erau prea rapide şi nu erau umane. Şi, în final, începuse să se teamă de ele.

— Locotenente, ce dracu’ vrei, de fapt, să spui?

— Că toate astea sunt foarte simple, dacă eşti obişnuit cu ele. Sora mea şi cu mine am fost crescuţi cu PE-ul la nas, cu jocuri video, aveam şi la şcoală calculatoare şi suntem obişnuiţi cu toate butoanele alea, am învăţat simbolurile, ştim câte ceva şi despre fabricarea cipurilor integrate.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta?

— Sora mea este programator în Silicon Valley şi câştigă deja mai mulţi bani decât voi câştiga eu vreodată. Dar eu lucrez cu

echipamente pentru care ea ar fi în stare să facă moarte de om.

— Şi?

— Şi Cathy are dreptate şi dreptate am şi eu. Presupunerile ei şi certitudinile mele de expert în materie coincid. Ea n-a făcut decât să teoretizeze un concept, pe care cunoştinţele mele îl confirmă în totalitate. Din punct de vedere tehnic, nici măcar nu e mare lucru, dar pentru noi ar putea fi o bătaie de cap serioasă.

— Deci tot rahatul pe care l-ai debitat până acum, nu are decât rostul să spună că trebuie să fiu de acord cu ea, corect?

— Ştii ce e Tye, această doamnă este o persoană foarte importantă pentru sufletul meu şi nu-mi place de loc ce are ea de gând să facă, dar o cunosc bine. Când are dreptate, are dreptate şi cu asta-basta. Şi asta se întâmplă destul de des când e vorba de tactică, e expert în materie.

— Şi în pilotarea minisubmarinelor?

— Pot să pilotez orice merge cu faţa sau cu spatele, în aer, pe pământ sau în apă, răspunse Nielsen. Lasă-mă o oră la comenzi, dă-mi un set de diagrame de manevrabilitate şi după asta îţi pot explica totul, de la A la Z cu douăzeci şi cinci de paşi intermediari.

— Îmi place că eşti modestă. Asta nu înseamnă că trebuie să te şi cred.

— Din câte ştiu, echipele de sabotaj subacvatic pot fi instruite pentru a utiliza asemenea drăcii în douăzeci de minute.

— Mie mi-a luat o jumătate de oră, mormăi Hawthorne.

— Mă aşteptam, eşti ceva mai… Uite ce e Tye, nu sunt o idioată. Dacă mi-aţi fi propus să merg cu voi în cercetare, aş fi refuzat. Nu pentru că sunt laşă, ci pentru că nu sunt pregătită pentru aşa ceva, nici fizic nici psihic şi probabil că aş fi o povară inutilă pentru voi. Dar dacă mă pui într-o maşină pe care o pot manevra, atunci pot fi extrem de utilă. Putem să fim permanent în legătură prin radio şi mă veţi găsi exact acolo unde veţi avea nevoie şi exact la momentul la care trebuie, O să fiu un fel de refugiu mobil, dacă se întâmplă să daţi de vreun bucluc.

— Totdeauna e aşa de logică, Jackson?

Înainte ca Poole, pe faţa căruia se lăţise un rânjet de satisfacţie, să poată răspunde, începu să sune telefonul şi, cum locotenentul era cel mai aproape de aparat, se duse lângă noptiera pe, care se găsea acesta şi ridică receptorul.

— Alo? răspunse el precaut şi, după ce ascultă câteva clipe, se

întoarse spre Hawthorne, cu mâna peste microfon: Te caută cineva pe nume Cooke.

— Era şi timpul! Tyrell luă receptorul. Unde dracu' ai fost? întrebă el în aparat.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, îi răspunse vocea de pe Virgin Gorda. Tocmai ne-am întors, n-am găsit nici urmă de mesaj din partea ta şi am descoperit că am fost jefuiţi!

— Ce spui?

— Ca să dau de tine a trebuit să-l sun pe măgaru' ăla de Stevens.

— De ce n-ai trecut pe la Marty?

— Marty nu e de găsit, nici prietenul lui, Mickey. Pur şi simplu au dispărut, bătrâne.

— La toţi dracii! mugi Hawthorne. Ce s-a furat?

— Plicul pe care ţi-l lăsasem în seiful de aici. Conţinea toate materialele noastre, *absolut* toate.

— Dumnezeule!

— Dacă ajunge la cine nu trebuie…

— Nu mă doare pe mine capul dacă ajunge la cine trebuie, sau la cine nu trebuie, vreau să ştiu ce e cu Marty şi cu Mickey! Doar nu şi-au luat zborul ca două păsărele, nu e genul lor. Trebuie să fi lăsat vreun bilet, vreo vorbă la cineva… Nu ştie nimeni *nimic* de ei?

— Se pare că nu. Oamenii spuneau că cel care a descoperit treaba e un tip numit *bătrânul Ridgeley*, care s-a dus la atelier pentru că băieţii lucrau la motoarele lui, a găsit nenorocitele alea de fiare făcute bucăţi şi nici urmă de mecanici.

— Pute! urlă Hawthorne. Sunt prietenii mei! Dumnezeule, în ce i-am băgat!

— Poate că ar trebui să afli şi ce e mai rău în povestea asta, spuse Cooke. Funcţionarul ăla de la recepţie, care ne-a pierdut plicul, susţine sus şi tare că l-a predat cui trebuie, unui *gentleman* foarte cunoscut în cercurile de afaceri din Londra, care s-a recomandat Grimshaw şi care ne-a descris pe fiecare în parte, demonstrând că plicul îi este destinat şi că ne plătise pentru informaţiile aflate în el.

— Ce fel de informaţii?

— Inspectarea unui iacht pe care urma să-l cumpere clubul lui din San Diego, devizul reparaţiilor şi evaluarea generală a stării ambarcaţiunii. Trebuie să recunosc, o poveste convingătoare. Iar

tânărul ăsta a înghiţit-o fără să stea prea mult pe gânduri.

— Împuşcă-l pe dobitoc, sau cel puţin aranjează să fie concediat!

— Bătrâne, imediat ce am început să-i frecăm puţin ridichea şi-a dat singur demisia. Spunea că e sigur că va căpăta o slujbă bună la Savoy, la Londra şi că se săturase până peste cap de insula asta împuţită. A plecat cu primul avion spre Porto Rico, declarând cu aroganţă că speră să se întâlnească în avionul de Londra cu protectorul lui, domnul Grimshaw. Ba i-a mai spus directorului de aici că, într-o zi sau două, s-ar putea să fie *el* concediat.

— Verifică imediat listele pasagerilor la toate zborurile către… Tyrell se opri, oftând adânc. Pe dracu', ai şi făcut-o.

— Evident.

— Nici urmă de Grimshaw, spuse Hawthorne.

— Nici urmă de Grimshaw, confirmă Cooke.

— Şi, cu siguranţă, nu mai e nici la club.

— Camera lui este imaculată, telefonul este şters lună, la fel şi ambele clanţe de la uşă.

— Un profesionist… Fir-ar a dracului de treabă!

— Asta e, nu mai avem ce face, Tye.

— Puteţi face ceva în legătură cu Marty şi cu Mickey şi v-aş ruga să vă mişcaţi serios fundurile în direcţia asta!

— Am trimis vedete de patrulare ale marinei în larg, iar autorităţile scotocesc toată insula… Stai puţin, Tyrell, tocmai a intrat Jacques şi vrea să-mi spună ceva. Rămâi pe fir.

— Bine, zise Hawthorne, acoperind microfonul cu mâna şi întorcându-se spre Catherine Nielsen şi Jackson Poole. Ni s-au furat nişte materiale pe Virgin Gorda, le spuse el. A dispărut un bun prieten al meu. *Cutia poştală* la care mi se transmiteau mesaje, împreună cu tovarăşul lui, un alt prieten. Şi tot ce aveam în legătură cu *căţeaua* aia turbată.

Nielsen şi Poole se uitară unul la altul. Locotenentul dădu din umeri, mărturisind astfel că nu înţelesese nimic din vorbele lui Tyrell. Catherine încuviinţă printr-o arcuire a sprâncenelor şi un gest similar, urmate imediat de o clătinare a capului, care transmitea ordinul de a *nu întreba nimic*.

— Geoff, mai eşti acolo? strigă Hawthorne în telefon, iritat de tăcerea prelungită şi prevestitoare de rele. În cele din urmă, vocea lui Cooke reveni la capătul firului:

— Îmi pare foarte rău, Tyrell, începu Cooke calm, că trebuie să-ţi dau eu o asemenea veste. Una dintre vedete a pescuit cadavrul lui Michael Simms, la vreo nouă sute de metri în larg. A fost împuşcat în cap.

— Doamne! spuse Hawthorne încetişor. Cum a ajuns acolo?

— Conform observaţiilor preliminare – bucăţele de vopsea lipite de hainele lui – cei de aici cred că a fost împuşcat, aşezat într-o mică barcă cu motor, iar aceasta a fost trimisă în larg. Opinia autorităţilor este că probabil atârna peste bord şi a fost aruncat în apă de un val.

— Ceea ce înseamnă că de Marty nu vom da niciodată sau, dacă va fi găsit, va fi ţeapăn, cu un glonţ în cap, într-o barcă cu motor şi cu rezervorul gol.

— Mi-e teamă că marinarii noştri sunt de aceeaşi părere. Am primit ordin de la Londra şi de la Washington să trecem totul sub tăcere.

— La toţi dracii! Eu i-am vârât pe băieţi în rahatul ăsta. Erau veterani de război şi au murit pentru un rahat!

— Iartă-mă Tye, dar eu sunt convins că nu e de loc un rahat. Chestia asta, masacrul de la Miami, propria ta întâmplare de pe Saba şi avionul ăla de pe St Martin, toate astea arată că avem de-a face cu o problemă extrem de serioasă. Femeia asta – *oamenii* ăştia – au nişte resurse mult peste evaluările noastre anterioare.

— Ştiu, răspunse Hawthorne abia auzit. Şi mai ştiu cum se simt şi cei doi noi parteneri ai mei, când vorbesc de Charlie.

— Cine?

— Nimic important, Geoff. Stevens ţi-a spus cumva ce avem noi de gând să facem?

— Da şi, sincer, trebuie să te întreb Tyrell, eşti sigur că poţi face faţă? Vreau să spun că ai stat de-o parte ceva anişori…

— Ce dracu faceţi şi tu şi Stevens? Conduceţi cercurile de broderie ale unor fete bătrâne? Hawthorne era furios. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Cooke, am patruzeci de ani…

— Patruzeci şi doi, şopti Catherine Nielsen, din partea cealaltă a camerei. Dosarul…

— *Gura…!* Nu, nu tu, Geoff. Răspunsul la întrebarea ta este *Da.* Plecăm într-o oră şi avem multe de rezolvat. O să iau legătura cu tine mai târziu. La cine stabilim cutia poştală?

— Directorul? sugeră englezul.

— Nu, nu el, e prea ocupat... Mai bine Roger, barmanul, cred că e mai indicat.

— Ah, da, flăcăul ăla negru şi cu puşcă. Perfect.

— Salut, adăugă Tyrell, punând receptorul în furcă şi întorcându-se spre doamna maior Nielsen. Aveam dreptate când am spus că nu vom fi decât doi în submarinul ăla. Pentru că aşa este construită maşinăria. Nu are trei locuri, nici patru, e un aparat biloc. Dacă insişti să vii şi tu la bord, nu-mi rămâne decât să sper că tu şi cu *iubitul* sunteţi destul de intimi, pentru că n-o să poţi sta decât ori deasupra lui, ori sub el.

— Corecţie, comandant Hawthorne, ripostă femeia. În spatele compartimentului echipajului – trebuia cumva să spun *pe direcţia pupa?* – există un compartiment de depozitare, care este egal, dacă nu mai mare ca dimensiuni, cu acesta. Conţine o barcă pneumatică, provizii pentru cinci zile, arme şi rachete de semnalizare. Propun să renunţăm la provizii şi nu mai e nici o problemă de spaţiu pentru mine, oricât echipament ai avea nevoie să mai pui acolo.

— De unde ştii tu atâtea despre minisubmarine?

— Într-o vreme se întâlnea cu un tip de la Pensacola, care era vârât adânc în lumea subacvatică, răspunse locotenentul. Sal, Charlie şi cu mine am fost fericiţi ca nişte porci lăsaţi liberi în nămol când l-a trimis la plimbare. Era mizerabil de arogant.

— Te rog, Jackson, unele lucruri nu trebuie discutate.

— Chestii de genul dosarelor? întrebă Hawthorne.

— Ăla este protocol militar.

— Cu săpături până pe timpul războiului din 1812... În regulă, s-o lăsăm baltă. Hawthorne se întoarse lângă masa cu hârtii. Putem să ne apropiem cu vedeta până la vreo doi kilometri sud de prima insulă, cu luminile stinse şi mergând numai pe radar. Să vedem ce e aici, arătă Tyrell spre hârtiile faxate de la Washington, care cuprindeau toate datele cunoscute acolo despre atolii în cauză. Din fericire, asta includea şi hărţi detaliate, alcătuite de oameni precum Hawthorne, care începuseră treaba cu vreo şaizeci de ani în urmă şi pe care erau trecute toate recifele şi stâncile vulcanice submarine, pentru a asigura o navigaţie în condiţii de siguranţă.

— Aici e o breşă în reciful exterior, spuse el, atingând punctul respectiv.

— O s-o sesizăm cu sonarul? întrebă Poole.

— Dacă am fi în imersiune, probabil că da, răspunse Tye. Dar nu şi dacă suntem la suprafaţă şi am putea să ne trezim eşuaţi pe o grămadă de corali.

— Pot să-ţi propun ceva? întrebă Nielsen.

— Te rog!

— La antrenamentele noastre de zbor, când dăm peste mase mari de nori, zburăm cât mai jos cu putinţă, exact la limita stratului de nori, acolo unde instrumentele de bord au vizibilitate maximă. De ce n-am inversa procedura? Mergem cât de sus e posibil, utilizând periscopul şi, la viteza minimă, chiar dacă atingem ceva, recif sau stâncă, n-o să simţim mai mult decât un bobârnac.

— Cu alte cuvinte, spuse Poole, e destul de simplu. Ca la calculatoare, mergem prin încercări. Jumătate afară, jumătate înăuntru, ochii pe obiectiv şi degetele pe butoane.

— Ce drac de butoane?

— Îmi poţi cumpăra un laptop şi zece senzori discoidali, pe care să-i lipesc la exteriorul submarinului?

— Sigur că nu, n-avem timp.

— Atunci dă-le dracului de butoane. Ce-a zis Cathy rămâne valabil.

— Sper din toată inima.

9

Motelul ordinar din West Palm Beach nu era decât o haltă temporară pentru îl *barone-cadetto di Ravello.* Era trecut în registrul hotelului ca muncitor constructor, călătorind împreună cu mătuşa lui, o servitoare de vârstă mijlocie din Lake Worth, care suporta cheltuielile acestei călătorii prin *Statele astea ale noastre atâ' de faine, înţelegi mata? E un băiat atâ' de bun şi munceşte atâ' de mult!*

Începând de la ora nouă şi jumătate dimineaţa, atât *mătuşa* cât şi *nepotul* fuseseră la cumpărături, pe Worth Avenue, alegând, din cele mai exclusiviste magazine ale acestei zone extrem de exclusiviste, hainele de cea mai bună calitate şi de cea mai renumită provenienţă, pe care le achitau cu bani gheaţă. Iar zvonurile începuseră să se răspândească: e un baron italian, spun că e din Ravello, dar ssst! Nu trebuie să afle nimeni! I se spune *barone-cadetto,* asta înseamnă că e fiul cel mare şi moştenitorul titlului, iar mătuşa lui este o *contessa,* o contesă autentică. Ce să-ţi spun, au fost peste tot şi au luat tot ce era mai bun! *Alitalia* le-a pierdut toate bagajele, îţi poţi imagina una ca asta?

Evident, toată lumea de pe Worth Avenue era convinsă de veridicitatea poveştii şi, atât timp cât casele de marcat clincheteau vesel, consemnând noi plăţi în numerar, nimeni nu avea nici un motiv să se îndoiască de ceva. Mai mult, proprietarii diverselor magazine sunară reporterii preferaţi din Palm Beach şi din Miami, extrem de doritori să spargă tăcerea pe care fuseseră rugaţi să o respecte, câtă vreme erau siguri că numele stabilimentelor proprii erau menţionate din plin.

Era nouă seara, iar camera de motel era plină de cutii cu haine şi de valize *Louis Vuitton.* Bajaratt îşi scoase rochia uşoară, oftă adânc şi se lăsă să pice în patul mare, dublu.

— Sunt complet extenuată! strigă ea.

— Eu nu sunt *deloc.* Nicolo era plin de exuberanţă. N-am fost niciodată tratat ca astăzi! Este absolut *magnifico!*

— Scuteşte-mă, Nicolo. Mâine ne mutăm la un hotel de lux, de peste pod, totul este deja aranjat. Acum lasă-mă în pace, să-ţi iei

gândul de la vreo impetuozitate adolescentină, că n-am nici urmă de chef. Trebuie să mă gândesc şi apoi să dorm.

— Gândeşte-te, *signora,* eu o să-mi torn un pahar de vin.

— Să nu-ţi dai în petic. Mâine avem o zi grea.

— *Naturalmente,* încuviinţă băiatul. O să mai studiez puţin hârtiile tale. *Il barone-cadetto di Ravello* trebuie să fie pregătit bine, nu-i aşa?

— Da.

În zece minute, Bajaratt era adormită şi, de partea cealaltă a camerei, sub conul de lumină al lampadarului de lângă sofa, Nicolo îşi ridică paharul în faţa hârtiilor care conţineau datele noii sale existenţe.

— În sănătatea ta, sfinte Cabrini, spuse el încet, şoptindu-şi cuvintele. Şi a mea, a lui *il barone-cadetto.*

Era ora unsprezece şi un sfert, noaptea era senină. Luna strălucea pe cer, reflectându-şi razele în apa întunecată. Hidroavionul se întâlnise cu vedeta de patrulare britanică venind din Virgin Gorda la zece şi cinci. De atunci, cei trei americani îşi schimbaseră hainele, îmbrăcând costume de scafandri autonomi aduse de englezi, la centurile cărora erau fixate nişte pistoale mici, cu amortizor încorporat. Şi tot unul dintre englezi se îngrijise de un alt aspect esenţial al misiunii de cercetare, instruirea rapidă a doamnei maior Nielsen pentru pilotarea minisubmarinului, deoarece trebuia să treacă la comenzi, după debarcarea bărbaţilor. Sarcina căzuse în seama unui tânăr subofiţer de comando, extrem de reticent şi de recalcitrant, care se simţea mai mult decât îndrituit să participe el însuşi la misiunea de cercetare şi, în nici un caz, dar în absolut nici un caz, o femeie-pilot americană. Împotrivirea lui scăzuse considerabil, după ce doamna maior îl trăsese la o parte şi îi vorbise câteva clipe. Păstrând doar o uşoară neîncredere în atitudinea lui, se transformase într-un instructor formidabil şi, o oră mai târziu, era mândru de eleva lui.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce i-ai promis băiatului ăsta, zise Tyrell pe când Cathy se urca pe punte, după ce terminase ultimele exerciţii.

— Momentul porcărerelor?

— Hei, încerc să mai destind atmosfera. Avem o noapte grea în faţă.

— Nu i-am spus decât adevărul – despre Charlie. Că simt că-i datorez asta. Şi cred că am fost convingătoare.

— De asta sunt sigur.

— Şi i-am mai spus că, dacă nu mă simt în stare, o să mă retrag singură. Pentru că nu aş putea risca alte două vieţi... Englezul vrea să meargă din tot sufletul cu voi şi m-ar fi putut da la o parte, dar n-a făcut-o. Ştie ce-mi poate pielea şi m-a trecut prin toate punctele dificile.

— Sunt convins, doamnă maior, răspunse Hawthorne cu sinceritate. Ridicăm ancora în câteva minute. Ai ceva să-i transmiţi pilotului venit din Gorda să ia hidroavionul nostru? Despre avionul propriu-zis?

— Am înţeles că este ţinut sub punte. Nu trebuie să ne vadă la faţă, nici noi pe el. O să-i scriu un bilet.

— Exact asta ziceam şi eu. Scrie-l chiar acum.

— De fapt, este ceva aşa de scurt, încât îi poate transmite şi marinarul. E vorba de palonierul stânga: trage puţin şi trebuie să compenseze. Oricum, în două minute îşi dă şi singur seama de asta.

— O să-i transmit. Dacă ai nevoie să te duci la toaletă, du-te acum. S-ar putea ca până dimineaţă să nu mai ai nici o posibilitate în sensul ăsta.

— Mulţumesc, am avut grijă de tot ce trebuie. Dar nu le pot mulţumi şi celor care au confecţionat costumele astea afurisite. Cea mai blândă expresie la adresa lor ar fi de şovinişti masculini.

— De aici, de unde stau eu, nu pare să fie vreo problemă, spuse Tyrell, aruncând o privire scurtă în lumina lunii la silueta încorsetată în negru din faţa lui.

— Exact asta e problema. Stai în picioare!

— Gata, plecăm! Jackson Poole se apropia de ei venind dinspre puntea pupa. Căpitanul mi-a spus că va trage submarinul lângă vas şi că trebuie să vedem dacă avem loc toţi trei, sau dacă mai trebuie să dăm ceva afară.

— Aşa de devreme? întrebă Nielsen.

— Nu e deloc devreme, Cathy. Omul mi-a zis că după cum merg treburile, în vreo douăzeci de minute o să ajungem în punctul de lansare.

— *Sir!* Instructorul lui Cathy răsărise din întunecime, luase poziţie de drepţi în faţa lui Hawthorne şi îl salută în maniera tipic britanică.

— Da, ştim, sergent. Submarinul a fost tras lângă vas. Suntem gata de plecare.

— Nu despre asta este vorba, *sir!* lătra soldatul. Îmi permiteţi să vă întreb de când n-aţi mai pilotat astfel de echipamente?

— La dracu', să tot fie vreo cinci sau şase ani.

— De producţie britanică?

— Mai mult de-ale noastre, dar am utilizat şi englezeşti. Diferenţele sunt minore.

— Nu corespundeţi, *sir.*

— Poftim?

— Nu vă pot permite să pilotaţi echipamentul nostru*, sir.*

— Ce face?…

— Doamna de faţă a demonstrat nişte calităţi excepţionale în acest sens, *sir,* absolut remarcabile.

— Ei, am acumulat o oarecare experienţă şi la Pensacola, sergent, murmură Nielsen.

— Extrem de bine pusă în valoare, doamnă.

— Vrei să spui că *ea* va pilota de la bun început?

— Corect, *sir.*

— Lasă baltă rahatul ăsta de sir. Eu cunosc bine insulele, ea nu le ştie!

— Asta arată că nu sunteţi la curent cu ultimele noutăţi tehnologice. În faţa pilotului se găseşte un ecran TV, pe care sunt proiectate imaginile pe care le vede şi cel aflat pe locul din spate, prin periscop. Dacă nu ştiţi asta, este posibil să aveţi şi alte lacune. Îmi pare rău, *sir,* dar nu vă pot permite să ocupaţi scaunul din faţă.

— Asta e nebunie curată…!

— Nu, *sir.* Ambarcaţiunea asta a fost plătită de guvernul britanic cu cel puţin patru sute de mii de lire sterline şi nu pot să-mi permit să las la comenzi pe cineva care nu a mai pilotat una de ani de zile. Şi acum v-aş ruga să mergeţi la probă, pilotul nostru aşteaptă să vină sus, să fie transferat la hidroavion.

— Spune-i că palonierul stânga trage puţin, spuse Cathy, în rest, totul este normal.

— Am înţeles, doamnă. Am să vă anunţ imediat ce se îndepărtează avionul. Sergentul luă din nou poziţie de drepţi, înclină din cap fără a saluta pe cineva anume, evitând să se uite la Hawthorne şi se depărtă.

— Am fost lucrat pe la spate! spuse Tyrell furios, în timp ce

porneau spre faţă.

— O să vezi Tye, zise Cathy când ajunseră pe puntea prova a ciudatei vedete. E chiar mai bine aşa. Nici n-aş fi deschis gura, dacă aveam impresia că nu sunt în stare şi am vorbit foarte serios când am spus că, dacă nu eram sigură de mine, m-aş fi retras de bunăvoie.

— *Şi de ce e* mai bine aşa? întrebă Hawthorne.

— Pentru că tu o să te poţi concentra asupra celor ce le vezi, fără să-ţi mai baţi capul şi cu pilotajul maşinii.

Tyrell o privi, observând în lumina lunii rugămintea reţinută exprimată de ochii mari, gri-verzi, ochii aceia de fetiţă, pe faţa frumoasă a unei femei foarte atractive.

— S-ar putea să ai dreptate, doamnă maior, nu neg asta. Doar că aş fi preferat să procedezi altfel.

— Nu puteam, nu *ştiam* dacă pot face faţă.

Hawthorne zâmbi, simţind cum furia îl părăseşte.

— Ai chiar totdeauna un răspuns la-ndemână?

— Are balta peşte? răspunse Poole, care se aplecase peste copastie şi se făcuse că nu aude ce vorbeau ei.

— Să n-o spui! izbucni Tyrell, ridicându-şi palmele în faţa lui Nielsen. Să nu cumva să aud: *Taci din gură, iubitule!*

— Ah, asta, spuse Cathy, râzând. Într-o bună zi o să-ţi spunem cum s-a întâmplat şi atunci s-ar putea să-ncepi şi tu să-i spui tot aşa. Brusc, Nielsen deveni tristă şi distantă. A fost ideea lor, a lui Sal şi a lui Charlie. Ei au născocit-o!

— Ce-au născocit?

— Să trecem peste, răspunse Cathy, clipind des, cu ochii lucind de lacrimi. Doar dacă nu ai patentat cumva cuvântul.

— *Sir!* se făcu auzit sergentul de comando, răsărind din întunericul de la tribord. Submarinul este pregătit pentru imersiune.

— Să mergem!

Prima insulă era un fel de gunoi vulcanic, nimic în plus, sau în minus. Trecuseră de reciful interior şi ieşiseră la suprafaţă, ca să nu vadă decât stânci şi nişte frunziş, abia ţinut în viaţă de ploile rare, absorbite de solul ars de soare şi de nisip.

— O lăsăm baltă, ordonă Tyrell. Direcţia către numărul doi, e la mai puţin de-o milă de aici, cap est-sud-est, din câte îmi aduc aminte.

— Corect, răspunse Cathy de la comenzi. M-am uitat deja pe hartă şi am pregătit totul pentru plecare. Închideţi tambuchiurile şi pregătiţi-vă pentru imersiune.

Cea de-a doua insulă era, dacă se putea imagina, o candidată şi mai puţin dotată pentru sistemele de alarmă descrise mai devreme de Poole. Nu erau decât stânci goale, complet lipsite de vegetaţie, nu erau nici măcar plaje, un fel de aberaţie vulcanică, absolut lipsită de valoare pentru viaţa umană sau vegetală. Submarinul porni spre a treia insulă, situată la patru mile nord de cea de-a doua. Aceasta era acoperită de o vegetaţie crescută haotic, devastată de furtunile recente, lipsită de întreţinerea mâinii omului. Bruma de palmieri care crescuseră erau într-o stare jalnică, cei mai mulţi îndoiţi sau trântiţi la pământ, o masă de uscat lăsată în voia stihiilor. Se pregăteau să plece de lângă ea, când Hawthorne, uitându-se la ecranul din faţa lui Nielsen, spuse precipitat:

— Stai aşa, Cathy. Pe drum înapoi şi după aceea întoarce-te la nouăzeci de grade faţă de poziţia noastră actuală.

— De ce?

— Ceva nu e-n regulă. Avem ecou pe radar. *Imersiune.*

— De ce?

— Fă cum spun.

— Sigur că da, dar aş vrea să ştiu de ce.

— Şi eu, adăugă Poole din compartimentul din spate.

— Linişte. Hawthorne privea, pe rând, la ecranul de televiziune şi la cel al radarului. Menţine periscopul la suprafaţă.

— Acolo e, răspunse Nielsen.

— *Asta e*, spuse Tyrell. Maşinile tale au avut dreptate, domnule IBM. Am găsit-o.

— Ce-ai găsit de fapt?

— Un zid. Un zid făcut de mâna omului, care reflectă semnalul radar. Probabil beton armat. Este camuflat sub vegetaţie, dar oţelul din armătură dă ecou pe radar.

— Ce facem acum?

— Înconjurăm insula şi, dacă nu găsim şi alte surprize, revenim aici.

Ocoliră încet mica insulă, ieşiţi doar foarte puţin la suprafaţă, iar radarul mătură fiecare metru al coastei. Pentru observare vizuală directă, Poole se înghesuise în tambuchiul deschis din dreptul lui Tyrell, având în mână un binoclu de noapte.

— Doamne! zise locotenentul, aplecându-şi capul, pentru a putea fi auzit. Sunt detectoare peste tot, cred că la fiecare cinci sau zece metri şi, aproape sigur, sunt legate în serie.

— Spune ce vezi, îi răspunse Hawthorne.

— Arată ca nişte oglinzi mici de sticlă, unele pe palmieri, altele pe ţăruşi înfipţi adânc în pământ. De la cei de pe trunchiurile copacilor pleacă fire negre sau verzi spre coroană, cei de pe ţăruşi – probabil de plastic – par să nu aibă fire, cel puţin eu nu văd aşa ceva.

— Sunt filetaţi, explică Hawthorne, îngropaţi un metru sau doi în pământ. Nu-i poţi vedea nici în plină zi, de la mai mult de o jumătate de metru.

— Cum aşa?

— Sunt nişte bare transparente, colorate nu sunt decât contactele pentru legături. În rest, ai avut dreptate, sunt în serie.

— La fel ca beculeţele de la pomul de Crăciun?

— Da, dar cu circuit de siguranţă. Nu poţi să scurtcircuitezi unul şi să scoţi din funcţiune toată seria. Firele merg la baterii, aşezate deasupra sau dedesubt, care şuntează scurtcircuitele şi menţin funcţionalitatea sistemului.

— Ia te uită unde se ascundea tehnicianul! Ce sunt astea?

— Detectoare de proximitate – este obligatoriu ca din ansamblu să facă parte şi un calculator. Fasciculele pot măsura densitatea – masa, dacă preferi – astfel încât alarma nu poate fi declanşată de animale mici sau de păsări.

— Eşti impresionant, Tye.

— Au apărut de pe vremea când te îndeletniceai tu *serios* cu jocuri video.

— Şi cum scăpăm de ele?

— Ne târâm pe burtă. Nu e mare brânză, locotenente. Mai de mult, acum vreo cinci sau şase ani, băieţii de la KGB şi cu noi, flăcăii cei puri, obişnuiam să ne îmbătăm împreună la Amsterdam şi să ne povestim unii altora cât de proşti eram.

— Ai mai făcut, deci, chestii d-astea?

— Toţi am mai făcut aşa ceva, Jackson. Nu trebuie să minimizezi, dar nici să exagerezi şi totul va fi uşor.

— Ştii, domnule comandant, uneori mă zăpăceşti.

— După cum scria cineva, totul este o *zăpăceală,* tinere… *Stai aşa,* doamnă maior. Cathy îşi ridică ochii de pe comenzi. Ăsta este refugiul, locul în care am avut ecou pe radar. De la peretele

ăla.

— Să o iau spre mal?

— Nu, în nici un caz. Mergem spre vest, vreun sfert de milă, nu mai mult.

— Şi apoi?

— Apoi *iubitul* dumitale şi cu mine sărim peste bord… Dă-te jos de acolo, Poole. Verifică-ţi arma şi pune-ţi echipamentul la punct.

— Am înţeles, domnule comandant. Pari să ştii ce e de făcut, răspunse Poole.

Telefonul începu să sune, trezind-o pe Bajaratt cu ţârâitul lui sonor şi făcând-o să-şi ducă instinctiv mâna sub pernă, după pistol. Apoi, ridicată din pat, clipind, ţinându-şi respiraţia, reuşi să-şi controleze reacţiile, fără însă a fi mai puţin mirată. Nimeni nu ştia unde era – unde erau! De la aeroport, care se afla la numai cincisprezece minute cu maşina, luaseră trei taxiuri diferite ca să ajungă aici, în primele două se urcase deghizată în fostă femeie-pilot a Forţelor Aeriene Israeliene, iar când îl luaseră pe al treilea arăta ca o prostituată străină, ce vorbea stricat englezeşte. Iar moteluri ca acesta nu cer prea multe referinţe clienţilor. Nici măcar nume autentice. Ţârâitul reîncepu, iar ea ridică imediat receptorul, uitându-se la Nico, aflat lângă ea. Băiatul era adormit tun, respira adânc şi mirosea uşor a vin ieftin.

— Alo? rosti ea calm în receptor, privind la afişajul roşu al ceasului fixat în noptieră, care arăta ora 1:35 dimineaţa.

— Îmi pare rău că te-am trezit din somn, se auzi o voce masculină plăcută de la celălalt capăt al firului. Dar ni s-a ordonat să te ajutăm şi am o noutate, pe care cred că trebuie să o afli imediat.

— Cine eşti?

— Instrucţiunile noastre nu menţionează că trebuie să ne dăm şi numele. De ajuns să-ţi spunem că stimăm deosebit de mult un anume bătrânel bolnav, din Caraibe.

— Cum m-ai găsit?

— Ştiam ce să caut şi nu puteai fi în prea multe locuri… De altfel, ne-am întâlnit deja la Fort Lauderdale, dar asta n-are nici o importanţă, însă informaţiile mele s-ar putea să-ţi fie utile. Haide, doamnă, nu-mi da bătăi de cap. Îmi asum asemenea riscuri, încât

unii ar crede că mi-am pierdut minţile.

— Scuzele mele. Sinceră să fiu, m-ai surprins…

— Nu, o întrerupse vocea, te-am şocat, pur şi simplu!

— Aşa e, ai dreptate. Despre ce e vorba?

— În după-amiaza asta ai făcut o treabă formidabilă. Toată lumea mondenă din Palm Beach este în fierbere, aşa cum cred că te aşteptai.

— N-a fost decât o primă luare de contact.

— A fost mult mai mult decât atât. Ţi-ai aranjat o miniconferinţă de presă pentru mâine.

— *Ce?*

— Ai auzit bine. Ziariştii de aici n-or fi de calitatea celor de la New York sau de la Washington, dar avem câţiva destul de buni şi care sunt foarte grijulii, mai ales în ceea ce priveşte înalta societate din Palm Beach. Nu le-a fost prea greu să-şi imagineze unde veţi locui şi câţiva s-au dus până la *The Brekers.* Iar noi am considerat că trebuie să afli asta imediat. Poţi refuza, desigur, dar nu credem că ţi-ar place să fii luată prin surprindere…

— Mulţumesc. Poţi să-mi laşi un număr de telefon, unde să te pot găsi mai târziu?

— Ai înnebunit? Legătura se întrerupse şi în receptor se făcu auzit tonul.

Bajaratt puse receptorul în furcă, se dădu jos din pat şi, timp de câteva minute, se plimbă prin faţa grămezii de valize şi cutii cumpărate de pe Worth Avenue. Era o chestiune minoră, se gândi ea, privind spre pachete şi felicitându-se că avusese inspiraţia să ceară ca toate etichetele să fie îndepărtate. Dimineaţă le va fi mult mai uşor să împacheteze totul. Dar problema asta era oricum minoră, exista alta care nu era deloc aşa.

— Nicolo! spuse ea cu voce tare, lovindu-l cu palma peste picioarele goale, care-i ieşeau de sub cearceaf. Trezeşte-te!

— Ce…? Ce e, Cabi? E încă întuneric.

— Acum nu mai este. Bajaratt se apropiase de lampadarul de lângă sofa şi îl aprinsese. Băiatul se ridicase în capul oaselor, se freca la ochi şi căsca.

— Ai băut mult aseară? întrebă Bajaratt.

— Două pahare de vin, răspunse el, supărat. Doar nu e o crimă, *signora.*

— Nu! Ai mai citit ceva din foile pe care ţi le-am dat? Parcă

asta spuseseşi că ai de gând.

— Sigur că da. Le-am citit ieri noapte, mai multe ore, azi dimineaţă în avion, apoi în taxi, înainte de a ajunge la magazinele alea elegante. Aseară am citit cel puţin o oră. Tu dormeai.

— Îţi poţi aminti absolut totul?

— Îmi amintesc ce-mi pot aminti, ce tot vrei de la mine?

— Unde ţi-ai făcut şcoala? întrebă Bajaratt cu asprime, de la capătul patului.

— Zece ani acasă, la Ravello, cu profesori particulari, răspunse tânărul reflex, cu emfază.

— Şi după aceea?

— *L'Ecole de la Noblesse,* de la Lausanne, răspunse, scurt, Nicolo. Ca pregătire pentru... ăăă...

— Repede! Ca pregătire pentru ce?

— Mi-am adus aminte! Ca pregătire pentru *Universite de Geneve...* Şi apoi tatăl meu m-a chemat acasă, la Ravello, ca să mă familiarizez cu afacerile familiei... da, m-a chemat înapoi... afacerile.

— Fără ezitări! O să creadă că minţi.

— Cine?

— Şi după ce tatăl tău te-a chemat acasă?

— Am avut profesori particulari... Nicolo făcu o pauză, strâmbându-se, apoi cuvintele învăţate pe dinafară începură să-i ţâşnească din gură:... Încă doi ani, ca să pot recupera lipsa de pregătire universitară – cinci ore zilnic! Mi s-a spus că mi-am trecut examenele la *Scuola di Milano* cu calificative maxime.

— Se poate verifica, încuviinţă Bajaratt, dând din cap. Bravo, Nicolo, ţi-ai văzut de treabă foarte bine.

— O să fie chiar şi mai bine, dar totul este fals, nu-i aşa, *signora?* Dacă se întâmplă să mă întrebe cineva, direct în italiană, ceva la care nu ştiu ce să răspund?

— Am mai vorbit despre asta. Schimbi, pur şi simplu, subiectul, sau o să fac eu asta în locul tău.

— De ce mai trezit şi mi-ai pus toate întrebările astea?

— A fost nevoie s-o fac. N-ai auzit, pentru că vinul te-a făcut să dormi tun, am primit un telefon. Mâine, când vom ajunge la hotel, vom da peste mai mulţi ziarişti, care vor dori să-ţi ia un interviu.

— Nu, Cabi. Cine şi-ar da osteneala să ia un interviu unui băiat

crescut la Portiei, pe docuri? Nu *mie* vor să-mi ia interviu, vor să ia un interviu acestui *barone-cadetto di Ravello,* n-am dreptate?

— Ascultă-mă cu atenţie, Nico. Bajaratt, auzindu-şi tonul ascuţit al vocii, se aşezase pe pat, lângă Nicolo. Încă nu ştii, dar *poţi* deveni, într-adevăr, acest *barone-cadetto*. Familia ţi-a văzut fotografiile, au aflat despre dorinţa ta sinceră de învăţătură, de a deveni un adevărat *gentilaomo italiano.* Şi sunt gata să te primească în mijlocul lor, în calitate de înlocuitor al acelui fiu degenerat, pe care l-au avut cândva.

— Iar vorbeşti aiurea, *signora.* Ce familie aristocrată îşi poate dori ca sângele să-i fie întinat de colbul docurilor?

— Această familie îşi doreşte exact aşa ceva, pentru că nu are altă alternativă decât să găsească pe cineva ca tine. Şi au încredere în mine, la fel cum şi tu trebuie să ai. Şi o să poţi să-ţi schimbi existenţa asta mizerabilă pe o alta, mult mai bună şi infinit mai bogată.

— Dar până la momentul ăla, dacă va veni vreo dată, *tu* eşti cea care-mi ceri să fiu *il barone-cadetto,* nu-i aşa?

— Da, sigur că da!

— Este ceva foarte important pentru tine, ceva despre care nu trebuie să te întreb nimic.

— Ţinând cont de tot ce am făcut pentru tine, că, între altele, ţi-am salvat viaţa, cred că îmi datorezi măcar atât.

— Ah, da, sigur, Cabi. Dar merit şi eu să fiu recompensat pentru eforturile pe care le-am făcut de dragul tău, învăţând toate chestiile alea. Nicolo îşi ridică braţele, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase uşor spre pernă.

Bajaratt nu-i opuse nici o rezistenţă tânărului bărbat.

10

Trecuse cu puţin de ora 2:00 noaptea când Hawthorne şi Poole, în costumele lor negre de scafandri autonomi, ajunşi pe insulă – cel de-al treilea dintre atolii vulcanici – porniră să se târască pe stâncile tăioase, înaintând spre interiorul acesteia.

— Rămâi pe burtă, zise Tyrell în radioul lui. Trebuie să fim tot timpul perfect lipiţi de sol, ca şi cum am vrea să ne înfigem în pământ, ai înţeles?

— La dracu', fii fără grijă dinspre partea mea, sosi răspunsul, abia şoptit.

— După ce trecem de prima serie de detectoare, să rămâi lipit de pământ încă vreo cincisprezece sau douăzeci de metri, OK? Fasciculele astea pot reacţiona la prezenţa unor fiinţe de diverse înălţimi până la vreo zece metri, pornind de la presupunerea că, odată ajunşi pe mal, oamenii se ridică în picioare, ceea ce nu pot face şi şerpii sau şoarecii, pricepi?

— Sunt şerpi pe aici?

— Nu, *nu* există nici urmă de şarpe. Încerc numai să-ţi explic cum funcţionează sistemul, spuse Tye aspru. Să nu cumva să te ridici până când nu mă ridic eu.

— Cum vă este voia, domnule comandant! răspunse Poole. Şaizeci şi opt de secunde mai târziu ajunseră pe o bucată de iarbă arsă de soare, o palmă de pământ incapabilă de a hrăni palmieri sau alţi copaci.

— *Gata,* spuse Hawthorne, ridicându-se în picioare. Am scăpat. O luară la fugă peste bucata de pământ, oprindu-se brusc, atunci când auziră nişte zgomote estompate din cauza distanţei – sunete produse de animale – ascuţite şi insistente.

— Câini, şopti Tyrell în aparatul de radio. Ne-au simţit!

— Hait!

— Din cauza vântului, vine din spre nord-vest.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să fugim mâncând pământul spre sud-est. Vino după mine! Hawthorne şi Poole o luară la fugă spre stânga lor, spre ţărm, ajungând într-un crâng de palmieri călători. Se opriră unul lângă celălalt, la adăpostul frunzelor, cu

respiraţia tăiată de efort. Tyrell vorbi primul:

— Ceva nu e-n regulă aici!

— De ce? Câinii nu mai latră.

— Nu ne mai pot simţi acum, dar nu despre asta vorbeam. Tye privi înjur, cercetând cu atenţie locul. Ăştia sunt palmieri călători. Cresc sub formă de evantai, seamănă exact cu cele de făcut vânt pe căldură.

— Şi?

— Sunt totdeauna primii pe care-i doboară vânturile mai puternice… uite, câţiva s-au rupt din cauza furtunilor, dar majoritatea sunt încă în picioare.

— *Şi?*

— Ce-am văzut noi din submarin, exact deasupra refugiului. Aproape totul era dezrădăcinat, rupt, făcut una cu pământul.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui. Unii copaci pot rezista, alţii probabil că nu. Ce-i cu asta?

— Aici suntem pe o înălţime, creasta de deasupra refugiului este mai jos.

— Ciudăţenii ale naturii, constată Poole. Când suflă vântul dinspre Lake Pontchartrain, se întâmplă şi pe la noi fel de fel de lucruri ciudate. Odată, toată partea stângă a casei noastre de vacanţă a fost făcută praf, dar coteţul câinelui, care era chiar în faţa casei, a scăpat neatins. Natura este imprevizibilă.

— Poate că da, poate că nu. Haide. Începură să se strecoare printre arborii groşi, în formă de evantai, până ce ajunseră la un promotoriu de deasupra refugiului. Tyrell luă binoclul de noapte de la centură şi-l duse la ochi.

— Vino aici, Jackson. Uită-te cu ăsta acolo, spre vârful înălţimii din faţă şi spune-mi ce vezi. Tyrell îi dădu tânărului binoclul şi îl privi, în timp ce Poole scruta zona pe care i-o arătase el.

— Hei, e ceva putred, Tye, spuse ofiţerul de aviaţie. Printre copaci se văd câteva raze de lumină, pe o distanţă bună, dar nici urmă de sursă.

— Obloane de protecţie contra uraganelor, vopsite în verde închis, pentru camuflaj. Nimeni n-a fost încă în stare să facă nişte lucruri perfecte şi nici obloanele astea nu se închid perfect. Acolo e o casă al dracului de mare şi înăuntru se află cineva foarte important pentru toată nebunia asta, poate chiar *căţeaua* aia.

— Ştii, comandante, poate c-ar fi cazul să ne spui şi nouă despre ce e vorba în toată povestea asta afurisită! Te auzim

vorbind de *căţeaua aia,* de *terorişti,* de *dispariţia unor hârtii secrete* şi de *haos internaţional,* iar nouă *ni s-a ordonat* să nu punem nici o întrebare. Cathy n-o să scoată o vorbă pe tema asta, pentru că ea e Nielsen-regulament şi, ca şi mine, face totul pentru Charlie, dar, de aici, căile noastre se despart. Eu, unul, nu dau doi bani pe ordine şi, dacă e să fiu făcut bucăţi, vreau să ştiu pentru ce.

— Cerule! locotenente, nu mi-am închipuit că poţi vorbi atât!

— Sunt un ticălos genial, comandante. Şi acum, dă-i te rog drumul, despre ce mama dracului se vorbeşte în propoziţie?

— Pe deasupra, mai ai şi tendinţe manifeste de insubordonare. Bine, Poole. O să te lămuresc. Este vorba de asasinarea Preşedintelui Statelor Unite.

— *Ce?*

— Iar *teroristul* care încearcă să facă asta este o femeie şi încă nu se ştie dacă nu o să reuşească.

— Eşti nebun! Asta e tâmpenie curată!

— Aşa s-a crezut şi despre Dallas şi despre teatrul Ford… Din cele ce le-am aflat noi din Valea Baaka, dacă acest asasinat reuşeşte, urmează să fie doborâte alte trei ţinte – primul ministru al Angliei, Preşedintele Franţei şi şeful guvernului israelian. Toate într-o succesiune rapidă. Iar semnalul este uciderea Preşedintelui nostru.

— Dar asta este imposibil!

— Ai văzut ce s-a întâmplat pe St Martin, ce i s-a întâmplat lui Charlie şi avionului vostru, în ciuda faptului că se garantaseră condiţii de securitate maximă, corespunzătoare unei arme secrete, de înaltă tehnologie. Şi nu ştii că o echipă de agenţi acoperiţi FBI a fost masacrată la Miami, în timp ce supravegheau un anume obiectiv legat de această operaţie, iar eu însumi am fost gata să fiu omorât pe Saba, pe când căutam ceva fără nici o legătură cu treaba noastră, doar pentru faptul că se aflase că am fost recrutat. Ştim deja că avem scurgeri de informaţii la Washington şi la Paris, cu Londra e încă o enigmă. După cum spunea un prieten al meu, despre care trebuie să recunosc ruşinat că este un ofiţer de informaţii excepţional, care lucrează la MI 6, femeia asta şi oamenii ei au nişte resurse pe care nu numai că nu ni le-am imaginat, dar la care nici n-am îndrăznit să visăm vreo clipă. Crezi că răspunsul ăsta este mulţumitor, locotenent Poole?

— Dumnezeule! se auzi vocea gâtuită a lui Cathy Nielsen, din radioul lui Poole.

— Mda, spuse locotenentul, privind în jos, la apărătoarea în care se afla aparatul. Era deschis, sper că nu te superi. Te scuteşte să mai spui încă o dată toată povestea.

— Ar trebui să vă degradez pe amândoi pentru asta! explodă Hawthorne. Nu ţi-a dat prin capul ăla deştept că acolo, în casa aia, ar putea fi un scanner de frecvenţă deschis şi că am putea fi interceptaţi?

— Corecţie, interveni vocea lui Nielsen din aparatul cu pricina. Utilizăm fascicul radio pentru comunicaţii militare directe. Pe o rază de două mii de metri nu poate fi interceptat. Securitate garantată… Mulţumesc, Jackson, cred că acum putem continua. Şi-ţi mulţumesc şi *dumitale,* domnule Hawthorne. Uneori trupa are nevoie de informaţii mai detaliate, sunt sigură că înţelegi asta.

— Înţeleg că voi doi aţi devenit imposibili! Dincolo de orice limită… Unde eşti acum, Cathy?

— La vreo sută cincizeci de metri vest de refugiu. Mi-am închipuit că o să reveniţi pe acolo.

— Intră în golfuleţ, dar rămâi în imersiune, la cel puţin cincisprezece metri de mal. Nu ştim ce posibilităţi au fasciculele alea de supraveghere.

— Am înţeles. Terminat.

— Terminat, spuse şi Poole, ducându-şi mâna la aparat şi oprindu-l.

— Ăsta a fost un truc al dracului de murdar, Jackson.

— Ai dreptate, dar uite câte s-au lămurit aşa. Înainte, singurul nostru motiv era Charlie, acum e vorba de mult mai mult.

— Şi nu uita de Mancini, prietenul ăla al vostru cu două feţe, Sal. Ar fi fost în stare să vă arunce pe toţi în aer fără să clipească.

— Nici nu vreau să mă gândesc la el. Încă nu sunt în stare.

— Atunci n-o face. Tyrell arătă în jos, spre refugiu. Să mergem. Cele două siluete, strânse în costumele lor negre, începură să se mişte în zig-zag, coborând panta ca nişte fantome.

— Pe burtă, şopti Hawthorne în aparatul de radio când ajunseră pe plajă. O să ne târâm până la frunzişul ăla, de acolo. Dacă nu mă înşel, este un zid.

— Să mă ia toţi dracii! exclamă Poole când ajunseră la micul

debarcader acoperit de viţă de vie şi îşi strecură mâna printre frunze. *Este* un zid, beton sută în sută.

— Şi cred că are mai multă armătură de oţel în el decât o pistă de aeroport, adăugă, Tyrell. Ăsta a fost făcut să reziste la bombe serioase, nu la nişte biete uragane sau furtuni tropicale. Rămâi culcat!... Hai mai departe, presimt că o să mai dăm peste ceva surprize.

Şi dădură imediat. Prima a fost un strat de Astroturf verde, care acoperea un şir de trepte, ce duceau spre o breşă ce se vedea sus, în cornişă.

— N-am fi observat noi ceva din aer, în vecii vecilor, spuse locotenentul.

— Ai dreptate, Jackson. Celui care locuieşte aici nu-i place deloc covorul roşu, preferă unul verde.

— Trebuie să fie un tip tare retras.

— Cred că ai dreptate.. Rămâi pe stânga şi fă mai departe pe şarpele. Cei doi bărbaţi continuară să urce panta, târându-se, încet, în tăcere, până când ajunseră în capul scării, de unde se vedea silueta unei clădiri acoperită de palmieri. Hawthorne săltă covorul verde şi dădu la iveală o potecă acoperită cu dale de piatră.

— Dumnezeule, ce simplu! şopti el spre Poole. Ai putea face aşa ceva cu orice casă de la ţară, sau de pe mal şi n-ai mai putea să zăreşti urmă din ea, nici din aer, nici de pe mare.

— Sigur că da, încuviinţă ofiţerul de aviaţie, impresionat. Iarba asta artificială e o găselniţă, dar cu palmierii ăia de colo e cu totul altă mâncare de peşte.

— Ce?

— Sunt imitaţii.

— *Imitaţii?*

— N-ai fost crescut la ţară, domnule comandant, sau, cel puţin, nu la ţară în Louisiana. În orele de dinainte de răsăritul soarelui, palmierii transpiră. E o chestie de diferenţă de temperatură. Uită-te, nu-i nici urmă de umezeală pe frunzele alea mari. Astea nu sunt decât nişte flori artificiale uriaşe şi mai sunt şi disproporţionat de mari faţă de trunchiuri – probabil plastic chior.

— Deci un sistem de camuflaj mecanizat.

— Mai degrabă computerizat, destul de uşor de făcut, dacă branşezi la maşinărie un detector de frecvenţe radar.

— *Ha!*

— Haide, Tye, e simplu ca bună-ziua. La fel cu uşile de garaj, care se deschid atunci când lumina farurilor atinge senzorii fotoelectrici, dar funcţionează pe dos. Senzorii, orientaţi spre cer şi spre mare, detectează orice semnal neobişnuit şi maşinile intră în funcţiune. Şi se închide mustăria.

— Chiar aşa?

— *Chiar* aşa. Dacă se apropie vreun avion sau vreo barcă la mai mult de un kilometru sau doi, senzorii transmit informaţia la calculator şi acesta activează maşinăriile, la fel cum sunt deschise de la distanţă uşile garajelor. Aş putea proiecta un sistem ca ăsta care să nu coste mai mult de câteva mii de dolari, dar Pentagonul nici nu vrea să audă de aşa ceva.

— Probabil că ai aduce întreaga economie în stare de faliment, şopti Hawthorne.

— Aşa spune şi tata, dar surioara mea este de acord cu mine.

— Iar tinerii vor moşteni tot Pământul şi toate butoanele lui.

— Ce mai facem acum? Mergem frumos printre bucăţile alea mari de bumbac şi sunăm la uşă?

— Nu, nu mergem, ne târâm pe burtă fără nici un zgomot, ocolim acele bucăţi mari de pânză cu multă grijă şi facem pe dracu' în patru să nu facem nimic să sune.

— Ce căutăm?

— Orice ne cade sub ochi.

— Şi după aia?

— Depinde de ce găsim.

— Îmi place că eşti tot numai planuri şi alternative.

— Există lucruri pe care nu le poţi vârî într-un calculator, flăcău. Hai să mergem.

Se furişară peste pajiştea acoperită cu iarbă aspră şi ţepoasă şi trecură pe lângă falşii palmieri dezrădăcinaţi, privind amândoi la mecanismele din interior şi atingând primul *trunchi* ce le ieşise în cale. Poole dădu din cap a încuviinţare, ca şi cum ar fi dorit să arate că presupunerile lui anterioare erau perfect confirmate de realitate şi că obiectul pe care-l pipăiau ei nu era decât un tub de plastic turnat, aproape imposibil de deosebit de modelul real, dar care constituia o sarcină mult mai redusă pentru mecanismele care-l manevrau. Hawthorne arătă spre o gaură ce se vedea în verdeaţă, făcându-i semn locotenentului să îl urmeze.

Unul după altul, cei doi bărbaţi se târâră prin tunelul acoperit

cu pânză vopsită, în direcţia uneia dintre razele de lumină ce răzbătea printr-un oblon care nu se închisese bine. Când ajunseră, se ridicară amândoi, tot în tăcere şi priviră în interior. Cum nu se zărea nici ţipenie, Tyrell mai trase puţin de oblon, căscându-l încă un pic, ca să poată vedea mai bine. Şi rămaseră amândoi cu *gura* căscată!

Interiorul casei se asemăna cu vila unui doge de pe timpul Renaşterii, arcade uriaşe te conduceau dintr-o încăpere în alta, peste tot marmură aurită, pereţii albi erau acoperiţi cu tapiserii de o calitate pe care nu o întâlneai decât în muzee – dar nu în toate. Apăru şi o siluetă, un bătrân într-un scaun pe rotile, cu motor. Trecea pe sub arcade dintr-o cameră în cealaltă. Le dispăru din vedere, dar, urmându-l pe bătrân, apăru un uriaş blond, cu umeri masivi, care întindeau să plesnească *guayabera* ce o avea pe el. Hawthorne îl atinse pe Poole pe umăr, arătând de-a lungul casei şi spunându-i, tot prin semne, să îl urmeze. Ceea ce locotenentul şi făcu, croindu-şi amândoi drum în tăcere, până când Tyrell ajunse acolo unde presupunea că se află zona în care dispăruse bătrânul. Obloanele nu lăsau să scape nici urmă de lumină, aşa că Hawthorne îl luă pe Poole de braţ, îl trase lângă el şi forţă, cu mare grijă, un oblon, la nivelul ochilor.

Imaginea din interior era de necrezut, o fantasmă, creaţie a unui maniac al jocurilor de noroc. Era un cazinou în miniatură, construit ca pentru un împărat, un împărat chinuit de insomnie. Erau acolo maşini pentru poker mecanic, o masă de biliard, o masă joasă şi curbă pentru zaruri, o ruletă, toate de înălţime redusă, nedepăşind talia, pentru a putea fi folosite de invalidul din scaunul pe rotile. Toate suprafeţele maşinilor şi meselor erau literalmente acoperite de teancuri de bancnote şi de fişicuri de monede şi era cât se poate de clar că bătrânul miza şi pentru bancă şi împotriva ei. Şi nu avea cum să piardă.

Bodyguard-ul cel blond – nu putea fi altceva – stătea lângă bătrânul stafidit, al cărui păr cărunt era subţiat de un început de chelie, căscând plictisit, în timp ce acesta băga monedă după monedă într-o maşină de poker şi râdea sau se strâmba, după cum erau rezultatele. Apoi apăru un al doilea bărbat, împingând o masă pe rotile – plină cu mâncare, pe care se afla şi o carafă de vin – pe care o alinie lângă invalid. Bătrânul aruncă o privire şi începu să urle la bucătarul-gardian, care se înclină respectuos, luă o farfurie de pe masă şi, probabil, promise că respectivul fel

de mâncare va fi înlocuit imediat.

— Hai! şopti Tyrell. E cel mai bun moment pe care-l putem prinde. Trebuie să intrăm imediat înăuntru, până nu revine gorila care tocmai a plecat.

— Unde a plecat?

— De unde dracu' să ştiu? Hai, să-i dăm drumul!

— Stai puţin, şopti Poole. Ştiu cum sunt făcute ferestrele astea: sunt două foi de geam montate etanş, iar spaţiul dintre ele este vidat, pentru a le mări rigiditatea. Dar dacă interstiţiul vidat se umple din nou cu aer, poţi să le spargi ca pe orice geamuri ordinare.

— Şi cum facem asta?

— Pistoalele noastre au amortizoare, da?

— Da!

— Şi, când plătesc, maşinile de poker fac zgomot în draci, nu?

— Bineînţeles!

— Aşteptăm până când vedem că are un câştig serios, dăm repede două găuri în colţuri şi năvălim peste ei.

— Locotenente, s-ar putea să fii, totuşi, un geniu.

— Asta tot încerc să-ţi explic şi eu de-o grămadă de vreme, dar n-ai vrut să mă crezi. Tragem în partea de jos, eu în colţul din dreapta, tu în colţul din stânga. Aşteptăm câteva secunde şi după aia îi dăm bătaie. Şi, de fapt, dacă spaţiul dintre geamuri nu mai e vidat şi va acţiona ca o pernă de aer, probabil că vom face chiar mai puţin zgomot decât atunci când spargi o fereastră ordinară.

— Cum zici dumneata, generale.

Îşi desfăcură tocurile şi îşi scoaseră amândoi pistoalele, pregătindu-se.

— Acum Tye, a dat lovitura! strigă Poole, în timp ce bătrânul din casă începea să dea din mâini în faţa maşinii, ce arunca fulgere orbitoare şi clipea din toate luminile ei colorate.

Traseră amândoi, aproape simultan, dădură la o parte obloanele exterioare, observând că fereastra se opacizase, ca şi cum între cele două geamuri ar fi pătruns o ceaţă lăptoasă şi se năpustiră prin ea, în timp ce maşina continua să clipească şi să scuipe monede, iar ecourile sunetelor de clopot pe care le scotea reverberau din pereţii de marmură. Aterizară pe podea printre cioburi, pe când bodyguard-ul, uluit, sărea într-o parte, ducându-şi mâna la centură.

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta! spuse Hawthorne într-o şoaptă stridentă, pe când zgomotele asurzitoare ale maşinii amuţeau. Dacă vreunul dintre voi vorbeşte doar o idee prea tare, va fi ultimul sunet pe care-l va scoate. Credeţi-mă pe cuvânt, nu-mi place de loc de voi.

— *Impossibile!* ţipă, gâtuit, bătrânul din scaun, şocat de apariţia celor doi invadatori în costume negre.

— Ba e al dracului de posibil, răspunse Poole, ridicându-se în picioare şi îndreptându-şi pistolul spre invalid. Am învăţat puţină italiană, mulţumită unui individ despre care credeam că-mi este prieten, dar, dacă tu şi el aveţi vreun amestec în moartea lui Charlie, n-o să mai ai nevoie nici măcar o secundă de scaunul ăla al tău.

— Avem nevoie de el viu, nu mort, îl întrerupse Tyrell. Locotenente, îţi ordon să te potoleşti!

— Greu de respins tentaţia nesupunerii, domnule comandant.

— Acoperă-mă, îi spuse Hawthorne. El se apropie de uriaşul blond, îi ridică *guayabera* şi-i scoase revolverul de la centură. Du-te acolo lângă arcadă, Jackson şi lipeşte-te de perete, continuă Tyrell, cu atenţia concentrată asupra blondului, care devenise furios şi agitat. Dacă te gândeşti la ce cred eu că te gândeşti, se răsti el la omul din faţa lui, mai bine renunţă. Am spus că-l vrem pe domnul Matusalem viu. Asta nu te include şi pe tine. Du-te acolo, între maşinile alea două. *Mişcă!* Şi scoate-ţi din cap ideea să sari la mine. Păduchii nu-mi plac de loc. De obicei îi strivesc fără nici o remuşcare. *Mişcă!*

Uriaşul se înghesui între cele două maşini, cu sudoarea curgându-i pe frunte şi cu flăcări în ochi.

— Nu ieşiţi vii de aici! murmură el într-o engleză stricată.

— Crezi? Hawthorne se deplasă rapid lângă una din maşinile de lângă blond, îşi trecu pistolul în mâna stângă şi-şi scoase radioul din apărătoarea lui. Deschise aparatul şi-l apropie de buze şi vorbi calm:

— Mă auzi, doamnă maior?

— Fiecare şoaptă, domnule comandant. Vocea feminină care izbucnise din micul difuzor îl uimi pe gardian şi, pentru o clipă, îl enervă cumplit pe bătrânul neajutorat din scaun, al cărui trup începu să tremure de furie şi de frică. Apoi, tot aşa de brusc precum apăruse, furia îi dispăru. Îl privi însă pe Hawthorne şi rânji, cel mai malefic rânjet pe care-l văzuse acesta vreodată şi

care, pentru o clipă, păru să-l hipnotizeze.

— Cum staţi? se auzi din nou vocea lui Nielsen.

— Am intrat în casă, Cathy, răspunse Hawthorne, luându-şi ochii de pe faţa bătrânului, ce părea o încarnare a răului în cea mai pură stare. Ne găsim într-un loc ce pare să fie rudă apropiată cu vila lui Hadrian. Am pus mâna pe doi dintre locuitori şi-l aşteptăm pe al treilea. Cine mai e aici, dacă mai e cineva, încă nu am aflat.

— Să transmit toate astea la vedeta de patrulare din larg? auzindu-i vorbele, bătrânul tresări puternic în scaunul lui, din nou furios, iar mâna lui acţiona ceva pe suportul capitonat pe care-şi sprijinea braţul. Dar fu oprit imediat de piciorul lui Poole şi mâna îi căzu moale într-o parte, apucând o spiţă a roţii.

— Vedeta e în afara transmisiei militare directe, nu-i aşa?

— Ba da.

— Atunci aşteaptă până când îşi bagă nasul Jackson prin echipamentele de aici. N-aş prea vrea să le comunicăm totul şi altora. Dar, dacă se întâmplă să pierdem contactul, cheamă imediat vedeta!

— Ţineţi-vă aparatele deschise!

— S-a făcut. Sonorul o să fie înăbuşit puţin de apărătoare, dar o să auzi destul. Se aud paşi! Tocuri pe marmură, dintr-o altă încăpere. Terminat, încheie Tye în şoaptă. Hawthorne îşi puse aparatul înapoi, în apărătoare, îşi trecu arma în mâna dreaptă şi o îndreptă spre capul uriaşului blond, aflat la mai puţin de un metru de ţeavă.

— *Alt!* ţipă bătrânul italian, pornindu-şi brusc scaunul spre arcada din faţa lui. Pe când el făcea mişcare asta, blondul se aruncă în maşina din stânga lui, trimiţând-o spre Tyrell cu atâta forţă, încât îl doborî la podea şi căzu, apoi, peste el, prinzându-i sub ea şi mâna dreaptă, cea în care ţinea pistolul, urmată imediat de omul care o împinsese. Simultan, dinspre arcadă se auzi mai întâi zgomot de veselă spartă şi, pe când degetele uriaşului se înfigeau în gâtul lui Tyrell, răsună pocnetul slab al unui foc tras de o armă cu amortizor, care zbură jumătate din ţeasta acestuia, făcându-l să cadă, mort, într-o parte. Tye reuşi să-şi smulgă mâna prinsă sub maşina masivă, ce continua să clipească în tăcere şi sări în picioare, doar ca să privească la Andrew Jackson Poole V, care-l termina pe cel de-al doilea gardian cu o serie de lovituri rapide, cu mâinile şi cu picioarele,

în urma cărora omul îşi pierdu orice brumă de control. Apoi îl înşfăcă bine şi-l aruncă în spinarea bătrânului, care încerca să fugă, tăindu-i avântul brusc şi fără menajamente.

— Hawthorne?… Poole? se auzi vocea lui Cathy din aparatul de radio. Ce s-a întâmplat? Am auzit o groază de zgomote!

— Un moment, răspunse Tyrell cu răsuflarea încă tăiată, trecând pe lângă cadavrul de lângă el, aplecându-se, scoţând din priză maşina şi oprind astfel clipitul exasperant al acesteia. Bătrânul continua să se zbată sub greutatea corpului gardianului încă inconştient, până când Poole ajunse lângă el, i-l luă din spinare şi-l lăsă să se prăbuşească pe podea.

— Controlăm din nou situaţia, vorbi mai departe în aparat Hawthorne. O să insist până-n pânzele albe ca un locotenent de nici treizeci de ani pe nume Andrew Jackson Poole să fie avansat cel puţin general. *Iisuse,* mi-a salvat viaţa!

— Are obiceiul să le facă prietenilor unele mici servicii. Ce urmează?

— O să controlăm mai întâi împrejurimile, apoi echipamentul electronic. Rămâi pe recepţie.

Tye şi Jackson legară strâns mâinile şi picioarele bătrânului şi ale gardianului, le puseră câte un căluş în gură. Apoi îi legară bine de scaun, respectiv de o maşină, cu fâşii rupte din nişte feţe de masă găsite într-un mic oficiu şi plecară să cerceteze mai întâi restul casei, apoi toată proprietatea. Când ieşiră din casă, începură să se târască din nou, ţinându-se la sud-est de cuşti le cu gratii ale câinilor, care erau la mai puţin de patruzeci de metri de clădirea principală, până ce zăriră o cabană micuţă, vopsită în verde, pentru camuflaj şi înconjurată de palmieri înalţi, în care, printr-o fereastră foarte mică, se vedea pulsând o lumină difuză. Se strecurară până în dreptul ferestrei şi, înăuntru, văzură o siluetă într-un balansoar, având în jur plante mari, înflorite, care bătea aerul cu pumnii, privind la o secvenţă de desene animate de la televizor.

— Băiatu’ nu-i întreg la minte, şopti Poole.

— Nu, nu e, răspunse Hawthorne, dar e un robot capabil să asculte de nişte ordine şi poate face ceva ce s-ar putea să nu ne placă absolut de loc.

— Ce vrei să facem?

— Uşa e în partea cealaltă. Intrăm, îl legăm şi îl pocneşti cumva, ca să-l scoţi din funcţiune vreo două ore.

— Bine, nu-i nici o problemă, răspunse locotenentul.

— Bun... Ssst! A auzit ceva! Se duce la o cutie roşie de pe masă, din partea cealaltă. Hai!

Cele două siluete în negru o luară la fugă în jurul cabanei, năvăliră pe uşa acesteia şi se treziră faţă în faţă cu un om mirat, care zâmbea la ei şi care continuă să zâmbească şi atunci când opri aparatul de pe masă, care emitea un fel de scârţâit sonor.

— Ăsta e semnalul meu, să dau drumu' la câini, zise el ezitant. E totdeauna semnalul pentru asta, adăugă el, întinzându-se spre un levier roşu, de lângă perete. Trebuie să le dau drumu' imediat.

— Nu! urlă Hawthorne. Semnalul a fost greşit!

— Oh, nu e niciodată greşit, spuse grădinarul parcă visător. Nu e greşit niciodată, niciodată... Şi trase de levier. În câteva secunde se auziră urletele întărâtate ale câinilor, în timp ce treceau pe lângă cabană şi se năpusteau spre clădirea principală. Gata, zise jumătate-de-om, continuând să zâmbească. Băieţii mei buni sunt liberi.

— Cum ai primit semnalul? îl întrebă Tyrell. *Cum?*

— Un buton la scaunul lui *il padrone.* Am făcut multe exerciţii, dar, uneori, când bea vin, *il padrone* îl mai apasă şi din greşeală. Am mai auzit semnalul odată, acum câteva minute, dar s-a oprit foarte repede şi atunci am crezut că e o greşeală. Dar nu acum, nu a doua oară. Chiar vrea asta şi eu trebuie să mă duc la băieţii mei. Este foarte important.

— Are cel puţin o doagă lipsă, spuse Poole.

— Poate şi ceva cercuri, locotenente, dar noi trebuie să ne întoarcem în casă... *Rachete de semnalizare.*

— Ce?

— Câinii urmăresc mirosul sau lumina puternică, exploziile de lumină. Scoate două rachete de semnalizare, bagă una sub costum şi freac-o la subţioară. Freac-o bine şi roagă-te să fi transpirat destul până acum!

— Este foarte neplăcut, spuse Poole, ascultându-l.

— Fă ce ţi-am spus!

— Asta şi fac!

— Aprinde-o pe cealaltă şi arunc-o pe uşă, la stânga, cât de departe poţi. Apoi o arunci şi pe cea de la subţioară, fără să o aprinzi.

— Uite-le!

În câteva clipe câinii trecură în goană pe lângă cabană, năpustindu-se spre lumina orbitoare. Lătrau isteric, învârtindu-se pe lângă tubul care fâsâia, simţind mirosul de om al celui neaprins şi scheunând frustraţi.

— Ascultă domnule, spuse Hawthorne, întorcându-se spre grădinar. Ăsta este un joc – lui *il padrone* îi plac jocurile, doar ştii!

— Oh, da, da, îi plac foarte mult! Uneori stă toată noaptea şi se joacă.

— Ei, toată povestea asta nu e decât un joc nou, ne distrăm împreună. Poţi să te întorci la televizor, nu e nevoie să te mai duci nicăieri.

— Oh, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult! Omul se aşeză înapoi în balansoar şi începu din nou să râdă, privind la desenele animate de pe ecran.

— Mulţumesc, Tye. Nu-mi place deloc să pocnesc flăcăi bătrâni ca ăsta…

Scuturându-şi capul nerăbdător, Tyrell îl îndemnă pe locotenent să-l urmeze, o luă la fugă până în casă, trântind după el uşa de la intrare şi nu se opri decât în faţa bătrânului din scaunul cu rotile.

— În regulă, ticălosule! urlă Tyrell. Vreau să aflu tot ce ştii.

— Nu ştiu nimic! răspunse răstit italianul, pe chipul căruia apăruse din nou rânjetul acela malefic, oribil. Mă omori – nu afli nimic!

— S-ar putea să fie o presupunere greşită, *padrone* – aşa-ţi spune, *il padrone,* nu-i aşa? Aşa te numea leguma aia de om din cabană. Ce i-ai făcut, lobotomie?

— Dumnezeu a fost cel care l-a făcut un servitor perfect, nu eu.

— Am vaga impresie că, în mintea ta, Dumnezeu şi cu tine sunteţi rude foarte apropiate.

— Blasfemie, comandante…

— Comandante…?

— Nu aşa ţi-au spus şi colegul tău şi femeia cu care vorbeai la radio?

Hawthorne privi ţintă la figura satanică din faţa lui. De ce avea impresia că omul ăsta îl ştie bine?

— Locotenente, vezi ce e cu echipamentul electronic. Este acolo, în…

— Ştiu unde este, îl întrerupse Poole. Şi abia aştept să-mi vâr

nasul în memoriile alea. Sunt numai capete de serie! Aviatorul plecă grăbit, îndreptându-se spre biroul lui *il padrone.*

— Cred că trebuie să te avertizez, zise Hawthorne, continuând să stea în picioare, în faţa bătrânului. Colegul meu este arma secretă a guvernului nostru. Încă nu s-a construit calculatorul căruia să nu fie în stare să-i spargă toate sistemele de securitate. Tot el a dat de tine, a găsit locul ăsta. Plecând de la o transmisie via-satelit din Mediterana.

— N-o să găsească nimic – *nimic.*

— Atunci de ce am, oare, impresia că sesizez o umbră de îndoială în vocea ta?... Ah, da! Cred că ştiu. Nu eşti absolut sigur şi asta te sperie ca toţi dracii.

— Nu înţeleg nimic din toată discuţia asta.

— Nu e chiar aşa, răspunse Tyrell, scoţându-şi pistolul. Şi vreau să ştii cum stai. Iar ce-ţi spun acum, sper să înţelegi foarte bine. Cum băgăm câinii înapoi, în cuşti?

— Habar n-am... Hawthorne apăsă pe trăgaci, glonţul atinse lobul urechii drepte a lui *il padrone* şi sângele începu să-i curgă pe gât. Mă omori – nu afli *nimic!* urlă bătrânul.

— Dar, dacă nu te omor, tot nimic nu aflu, nu-i aşa? Tyrell trase din nou şi, de data asta, glonţul lăsă o dungă pe obrazul stâng al lui *il padrone,* din care izbucni sângele. Mai ai o singură şansă, continuă Hawthorne. Nu sunt un începător. Am la experienţă din Europa... Câinii care pot fi lăsaţi liberi la comandă, pot fi băgaţi înapoi în cuşcă tot cu o comandă. Fă-o, sau următorul glonţ îţi intră exact în ochiul stâng. *Il sinistro,* corect?

Fără o vorbă, invalidul îşi mişcă încet, neîndemânatic şi cu greutate, mâna dreaptă, încă legată, până ce reuşi să atingă cu degetele un mic panou montat pe laterala scaunului şi pe care se găseau cinci butoane, dispuse în semicerc. Apăsă pe al cincilea şi-i răspunse imediat un cor de urlete şi de lătrături care se îndepărtau, până ce, dintr-o dată, amuţiră.

— Sunt înapoi în cuşti, spuse *il padrone,* cu o nemulţumire vădită în glas. Uşile se închid automat.

— Butoanele celelalte pentru ce sunt?

— Nu te privesc pe tine. Primele trei sunt pentru camerista mea, celelalte două pentru gardieni. Camerista nu mai e aici, iar pe gardianul meu şef l-aţi omorât. Celelalte două sunt pentru câini.

— Minţi. Unul din semnale merge la leguma din cabană. *El* a

dat drumul la câini.

— Semnalul ajunge la el oriunde s-ar afla şi, dacă am oaspeţi sau personal nou-venit, trebuie să stea cu câinii, pentru că ascultă de el. Se întâmplă frecvent ca oameni cu un intelect inferior să se înţeleagă cu animalele mult mai bine decât oamenii inteligenţi. Cred că este o problemă de încredere reciprocă.

— Noi nu-ţi suntem oaspeţi, aşa că cine este nou-venit?

— Cei doi gardieni ai mei, incluzându-l pe cel pe care l-aţi omorât. Sunt aici de mai puţin de o săptămână şi câinii încă nu îi cunoşteau.

Hawthorne se aplecă peste bătrân şi-i dezlegă mâinile, apoi se duse la o masă joasă, de marmură, de unde luă un vas aurit, plin cu şerveţele şi i-l aduse.

— Şterge-ţi rănile.

— Te tulbură cumva vederea sângelui pe care l-ai vărsat?

— De loc. Şi când mă gândesc în ce eşti amestecat, când mă gândesc la Miami, la Saba, la St Martin şi la căţeaua aia psihopată… imaginea ta în stare de cadavru mi-ar produce o satisfacţie enormă.

— Nu vei putea afla dacă sunt amestecat în ceva decât prelungind viaţa acestui trup ruinat, spuse italianul, ştergându-şi urechea dreaptă şi punându-şi un tampon gros pe obrazul stâng. Nu sunt decât un invalid care-mi trăiesc ultimii ani de viaţă într-o izolare luxoasă, pe care o merit din plin. N-am făcut nimic ilegal, m-am întreţinut cu nişte buni prieteni, vorbind cu ei via-satelit şi am primit alţi câţiva, care au venit să mă viziteze.

— Să începem cu numele tău.

— N-am nici un nume. Sunt *il padrone.*

— Da, am auzit asta şi în cabană şi mai înainte, pe Saba, unde doi mafioţi au mituit toate echipajele din port şi au încercat să mă omoare.

— *Mafiosi?* Ce să ştiu eu despre Mafia?

— Unul dintre ăia doi, cel care a supravieţuit, avea foarte multe de spus, când l-am confruntat cu perspectiva unei partide de înot printre rechini, cu un umăr rănit şi sângerând. Am impresia că atunci când îţi vom transmite amprentele, inclusiv la Interpol, o să aflăm urgent cine eşti şi nu cred că va fi vorba de un bunicuţ dulce, căruia îi place să joace poker mecanic.

— Crezi? *Il padrone* aruncă şerveţelele şi pe faţă i se întipări din nou zâmbetul lui urât şi arogant, în timp ce-şi întorcea

mâinile cu palmele în sus şi le întindea spre Hawthorne. Uimit, Tyrell văzu că vârful fiecărui deget era perfect alb şi neted. Pielea fusese arsă de mult şi înlocuită cu un ţesut grefat, probabil o piele de animal.

— Mâinile mele au fost arse de un tanc german în flăcări, în timpul celui de-al doilea război mondial. Am fost totdeauna deosebit de recunoscător chirurgilor americani, cărora li s-a făcut milă de tânărul partizan ce eram pe vremea aia şi m-au îngrijit atât de bine.

— Ei, asta e chiar frumos, zise Tye. Presupun că ai fost şi decorat.

— Din nefericire, nici unul dintre noi nu-şi putea permite una ca asta. Cei mai fanatici dintre *fascişti* aveau, încă, obiceiul să treacă la represalii. Toate dosarele ce ne priveau au fost distruse, pentru protecţia noastră şi a familiilor noastre. Ar fi trebuit să faceţi şi voi la fel, pentru cei care au luptat în Vietnam.

— *Foarte* frumos!

— Aşa că vezi… *nimic.*

Nici unul dintre ei nu-şi dăduse seama că silueta lui Poole se găsea în dreptul arcadei. Locotenentul se apropiase în tăcere, stătea acolo şi asculta.

— Este aproape corect, zise el. N-am găsit aproape nimic, dar nu absolut nimic. Sistemul dumitale este teribil, trebuie să recunosc, dar orice sistem nu poate fi mai bun decât persoana care îl utilizează.

— Ce tot spui acolo? întrebă Tyrell.

— Cred că echipamentul de aici e-n stare să facă şi luna să răsară ziua-n amiaza mare şi a fost utilizat de cineva care se pricepe să şteargă memorii. Nu e nimic pe toate discurile, exceptând trei sectoare de la capătul ultimului disc. Cel care a utilizat sistemul – şi a fost o persoană diferită de utilizatorul curent – a uitat să dea comanda *delete memory.*

— Eşti drăguţ să vorbeşti engleza umană?

— Am găsit trei numere de telefon, cu prefix internaţional şi local, absolut complete şi am verificat de unde sunt. Unul e din Elveţia şi pariez solda mea pe un an că e de la o bancă. Altul e de la Paris, iar ultimul din Palm Beach, Florida.

11

Limuzina albă şi luxoasă opri în faţa impozantei intrări a hotelului *The Brekers* din Palm Beach, fiind imediat întâmpinată de portarul-şef, de ajutorul acestuia şi de trei *boys* în uniforme roşii. De la distanţă scena aducea a *Belle Epoque,* un tablou în care stăpâni şi servitori îşi cunoşteau la perfecţie rolurile şi le interpretau cu entuziasm. Prima persoană care a coborât din maşină era o *grande dame* de vârstă mijlocie, cu siluetă împlinită, purtând o toaletă cu iz pregnant de Via Condotti – sediul din Roma al creatorilor de vestimentaţie *high-fashion:* o rochie de mătase înflorată şi o pălărie cu boruri largi, umbrind o faţă bronzată, ale cărei trăsături emanau, prin toţi porii, originea aristocratică, trăsături ferme, armonioase şi un ten neted cu nişte riduri atât de fine, încât aveai impresia că mai degrabă ţi le-ai imaginat, decât că le-ai văzut. Amaya Bajaratt nu mai era terorista sălbatică dintr-o barcă din largul mării, nici luptătoarea în uniformă din Valea Baaka, nici o diformă fostă femeie-pilot din aviaţia israeliană. Acum era contesa Cabrini, una dintre cele mai bogate femei din Europa, sora industriaşului din Ravello, a cărui avere o depăşea cu mult pe a ei. Contesa îşi aruncă graţios capul pe spate şi zâmbi, în timp ce din maşină îşi făcea apariţia un tânăr înalt şi extrem de chipeş, îmbrăcat cu un sacou bleumarin, pantaloni gri de stofă uşoară şi purtând pantofi de piele, *Imperiale.*

Directorul elegantului hotel, în costum de dimineaţă, îşi făcu grăbit apariţia pe uşă, însoţit de doi asistenţi, unul dintre ei cu alură de italian – evident un translator. Urmară saluturi de bun-venit şi de bun-sosit, rostite în ambele limbi, până când mătuşa şi îngerul păzitor al tânărului *barone-cadetto* le curmă cu o ridicare a mâinii, anunţându-i pe cei de faţă că:

— Tânărul *barone* are foarte multă treabă în această extraordinară ţară, care este patria dumneavoastră şi ar prefera să i se vorbească în engleză, ca să poată învăţa cât mai repede limba. La început n-o să înţeleagă prea mult din ceea ce i se spune, dar o să-i fiu şi eu permanent alături şi o să-i traduc, atunci când va avea nevoie.

— *Madame,* spuse calm directorul, stând lângă Bajaratt şi urmărindu-i din ochi pe *boys* cum iau în primire bagajele, destul de numeroase. Nu este nevoie de efortul dumneavoastră decât dacă aceasta vă este voia, dar, într-una din cele mai mari săli de conferinţe ale noastre, vă aşteaptă nişte ziarişti, însoţiţi de fotografii lor. Evident şi-ar dori o scurtă întâlnire cu tânărul baron. Nu am idee cum de au reuşit să afle de sosirea dumneavoastră, nu pot decât să vă asigur că asta nu s-a întâmplat datorită vreunei indiscreţii a personalului nostru. Reputaţia noastră în materie de confidenţialitate este greu de egalat.

— Ah, probabil că cineva nu a fost cuminte! exclamă contesa Cabrini, zâmbind resemnată. Nu vă faceţi griji, *signor Amministrattore,* tot aşa se întâmplă ori de câte ori nepotul meu ajunge la Roma sau la Londra. Doar la Paris e linişte, pentru că Franţa abundă de nobilime închipuită şi presa lor socialistă nu mai este interesată de asemenea subiecte.

— Aveţi, desigur şi posibilitatea să îi evitaţi. Acesta este şi motivul pentru care am dat dispoziţie serviciului nostru de securitate să îi ducă în sala de conferinţe.

— Nu, o să vorbesc cu *il barone-cadetto.* Le vom acorda acestor ziarişti câteva minute. În fond, el a venit aici pentru a-şi face prieteni, nu pentru a vă ofensa ziariştii.

— Mă voi duce imediat să le comunic. Şi le voi transmite răspicat că nu va fi decât o discuţie foarte scurtă. Oboseala zborurilor transatlantice este binecunoscută.

— Nu, *signore,* nu este cazul. Am sosit în ţară încă de ieri şi ne-am petrecut mare parte din zi la cumpărături, la nici cinci minute de hotelul dumneavoastră. N-ar fi demn de noi să uzăm de un fals care poate fi dovedit atât de simplu.

— Dar… rezervarea este pentru astăzi, *madame.*

— Ei, ei… doar am fost şi noi tineri ca el, *signore.*

— Tot ce pot spune este că eu, unul, n-am avut niciodată parte de o înfăţişare ca a sa.

— Sunt foarte puţini cei care-i pot sta alături. Însă nici înfăţişarea, nici titlul, nu-i pot diminua nişte apetituri perfect normale la vârsta lui, sper că mă înţelegeţi.

— Nu este prea dificil, *madame.* O seară plăcută în compania unei prietene apropiate?

— Nici măcar eu nu-i cunosc numele!

— Am înţeles. Vă va conduce adjunctul meu, eu o iau înainte, pentru a pregăti totul cum trebuie.

— Sunteţi Un om minunat, *signor Amministrattore.*

— *Grazie,* doamnă contesă!

Directorul salută, dând scurt din cap şi începu să urce scara de la intrare, pe când Bajaratt se întoarse şi se apropie de Nicolo, care stătea de vorbă cu directorul adjunct şi cu translatorul.

— Dante, ce conspiraţie puneţi voi trei la cale acolo? întrebă *contessa* în italiană.

— *Niente,* răspunse Nicolo, zâmbind spre translator. Noul meu prieten îmi povestea cât de frumoase sunt împrejurimile, mai ales pe vremea asta splendidă, continuă el tot în italiană. Iar eu i-am povestit că studiile şi afacerile tatălui meu mi-au ocupat tot timpul şi nu am mai avut când să mai învăţ să joc şi golf.

— *Va bene.*

— Mi-a spus că îmi poate recomanda un instructor.

— Ai prea multe de făcut, ca să te poţi ocupa şi de aşa ceva, răspunse Bajaratt, luându-l pe Nicolo de braţ şi conducându-l spre covorul ce acoperea treptele scării. Nico, nu te purta atât de familiar cu ceilalţi, îi şopti Amaya. Fii cordial, dar nu uita că cel din faţa ta este mai prejos de tine.

— Mai prejos de mine? întrebă aşa-zisul *barone-cadetto,* pe când uşile hotelului erau deschise în faţa lor, lăsându-i să intre în hol. Uneori te contrazici, *signora.* Vrei să fiu şi omul despre care am citit şi, în acelaşi timp şi eu însumi.

— Exact asta vreau, spuse Bajaratt într-o şoaptă aspră, tot în italiană. *Singurul* lucru pe care *nu* îl vreau este să gândeşti tu însuţi. *Eu* gândesc pentru tine, s-a înţeles?

— Sigur, Cabi. Te rog să mă ierţi.

— Aşa e mai bine. Şi îţi promit o noapte nebună Nico, pentru că te doresc cu o intensitate fantastică, de neimaginat, eşti atât de frumos, exact aşa cum mi-am închipuit că vei fi! Cum băiatul crescut în docuri încercă să-i cuprindă afectuos umerii cu braţul, se depărtă brusc de el: Termină! Directorul adjunct vine spre noi şi ne va conduce la ziariştii şi la fotografii care ne aşteaptă.

— Ce…?

— Ţi-am spus de azi-noapte. O să ai o întâlnire cu presa. Nimic deosebit, doar nişte semnatari ai rubricilor mondene.

— Ah, da! Şi eu nu înţeleg engleza decât foarte puţin. Aşa că o să apelez la tine pentru lămuriri. Corect?

— La *absolut toate* întrebările.

— Pe aici vă rog, îi invită directorul adjunct. Ajungem imediat la Sala Regală.

Conferinţa de presă a durat exact douăzeci şi trei de minute. Micul grup de ziarişti şi fotografi îi întâmpinase cu oarecare ostilitate pe cei doi aristocraţi europeni, putred de bogaţi, dar atmosfera tensionată fusese risipită rapid de înaltul, timidul şi îndatoritorul *barone-cadetto.* Întrebările curseseră, la început cu intenţii manifest ostile, anulate cu amabilitate de contesa Cabrini, mătuşa tânărului *barone-cadetto di Ravello*, a cărei prezenţă, conform celor convenite din start, nu urma să fie menţionată decât ca *interpret.* Apoi un reporter de la *Miami Herald* i se adresă direct tânărului baron, în limba sa maternă:

— De ce credeţi că vi se acordă atâta atenţie? Credeţi că o meritaţi? Aţi realizat personal ceva în viaţă, în afara faptului că v-aţi născut ca moştenitor al unui titlu impozant şi al unei mari averi?

— Adevărul este că nu cred că merit într-adevăr ceva, până ce nu-mi voi dovedi propria-mi capacitate, ceea ce va mai dura destul de mult... Pe de altă parte *signore,* ce-ar fi să facem împreună câteva scufundări în apele Mediteranei, la peste o sută de metri adâncime, pentru studii oceanografice? Sau să ne alăturăm unei echipe Salvamont din Alpii Maritimi şi să escaladăm pereţi de sute de metri înălţime, prinşi în corzi, ca să readucem la viaţă nişte oameni consideraţi deja morţi?... Viaţa mea *signore,* este viaţa unui privilegiat, dar asta nu înseamnă că nu încerc să-mi aduc şi eu modesta mea contribuţie, acolo unde simt că sunt în stare de ceva folositor.

Contesa Cabrini traducea simultan pentru întreaga asistenţă, reuşind să se ferească cu abilitate de blitzurile ce fulgerau spre figura frumoasă a tânărului baron, atmosfera se încălzise.

— Hei, *Dante!* strigă una dintre corespondente. N-ai vrea să renunţi la titlul nobiliar şi să te apuci de seriale TV? Eşti o bomboană de băiat, puştiule!

— *Non capisco, signora.*

— Sunt de acord cu fetele, interveni un reporter mai în vârstă din primul rând, reuşind să se facă auzit peste râsul general. Sunteţi un flăcău care arată teribil de bine, dar nu cred că aţi venit la noi numai pentru a va apleca atenţia asupra tinerelor noastre doamne.

După ce ascultă traducerea inutilă, tânărul baron răspunse:

— Sper că v-am înţeles exact domnule şi vreau să vă spun că mi-ar face mare plăcere să cunosc cât mai multe fete din America, pe care le voi trata totdeauna cu tot respectul de rigoare. Acolo unde le-am văzut până acum, adică la televizor, mi s-au părut deosebit de pline de viaţă şi atât de fascinante, atât de *italiene,* dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel.

— Aveţi de gând să *alergaţi*[12] după vreo funcţie politică? întrebă un alt reporter. De votul femeilor puteţi fi sigur!

— De alergat nu alerg decât dimineaţă. Vreo cincisprezece kilometri, zilnic. Este foarte util pentru condiţia fizică.

— Domnule baron, ce program aveţi aici? reveni reporterul din primul rând. Am luat legătura cu familia dumneavoastră, mai exact chiar cu tatăl dumneavoastră şi domnia sa mi-a explicat că trebuie să vă întoarceţi acasă cu o serie de recomandări de investiţii, pe baza propriilor dumneavoastră observaţii legate de investiţii americane similare, de viabilitatea acestora, de perspectivele pe care le prezintă. Este adevărat?

Traducerea dură destul de mult şi se făcu în şoaptă, câteva amănunte fură repetate de mai multe ori, în aşa fel încât s-au putut strecura, fără a atrage atenţia şi indicaţiile asupra răspunsului.

— Tatăl meu m-a pregătit intens, *signore,* în domeniul afacerilor şi vom ţine legătura telefonic, în fiecare zi. Sunt ochii şi urechile lui aici şi are încredere absolută în mine.

— Veţi călători mult?

— Mai degrabă cred că va fi vizitat de destul de mulţi întreprinzători şi patroni, răspunse contesa, fără să mai traducă. Firmele în sine sunt aidoma celor ce le conduc. *Il barone-cadetto* are o pregătire foarte solidă în domeniul economic, pentru că va trebui să preia nişte responsabilităţi uriaşe. Va evalua convingerea şi integritatea solicitanţilor şi le va compara cu ceea ce spun cifrele.

— În afară de contul de profit şi pierderi, începu o corespondentă cu păr scurt şi mutră acră, se vor avea în vedere şi condiţii socio-economice la desemnarea zonelor în care urmează să se investească, sau se va proceda ca de obicei, se va merge acolo unde profiturile sunt deja sigure?

---

[12] Joc de cuvinte intraductibil în textul original: *to run for = a Candida la. To run = a alerga*, (N.T.).

— Cred că asta este – cum se spune? – o întrebare care poate genera prejudicii, răspunse contesa.

— O întrebare *încărcată,* o corectă o voce masculină, de undeva din spate.

— Totuşi, îmi va face plăcere să vă răspund, continuă contesa. Poate că doamna va binevoi să ia legătura cu orice ziarist preferă, din Ravello sau din regiune, sau chiar cu unul de la Roma. Va afla atunci cu urechile domniei sale cât de preţuită şi de stimată este această familie în *provincia.* Atât în vremuri bune, cât şi în cele mai puţin bune pentru ei, au arătat o generozitate deosebită în domenii ca medicină, locuinţe, şomaj. Ei îşi consideră bunăstarea ca fiind un dar ce le-a fost făcut întâmplător şi care reclamă din partea lor atât responsabilitate cât şi autoritate. Au dovedit deja că ştiu ce înseamnă o conştiinţă socială şi asta nu se va schimba tocmai aici.

— Puştiul nu poate răspunde personal? insistă corespondenta cea certăreaţă.

— *Puştiul* – cum îl numiţi dumneavoastră – este mult prea modest pentru a proslăvi în public virtuţile propriei sale familii. După cum probabil aţi observat, nu vă înţelege încă prea bine limba, dar privirea lui vă poate spune cât de ofensat se simte, mai ales că nu înţelege motivul ostilităţii dumneavoastră.

— *Scusi moltissimo,* interveni reporterul de la *Miami Herald* în italiana lui fluentă, am sunat şi eu la Ravello – pentru documentare – şi am vorbit cu domnul baron, tatăl dumneavoastră. De aceea mă simt obligat să vă cer scuze pentru atitudinea colegei noastre. Adevărul este, adăugă el zâmbind răutăcios şi dispreţuitor spre femeia în cauză, că ne stă tuturor ca un spin în fund.

— *Grazie.*

— *Prego.*

— V-aş ruga să revenim la engleză, spuse un ziarist corpolent din primul rând, din dreapta. Nu subscriu câtuşi de puţin la insinuările colegei mele, dar purtătoarea de cuvânt a tânărului baron a atins o coardă foarte sensibilă. După cum probabil ştiţi, avem în ţară regiuni care duc o lipsă acută de locuri de muncă. Acea conştiinţă socială de care s-a pomenit mai devreme, va orienta investiţiile familiei şi către astfel de zone?

— În cazul în care apar proiecte viabile, sunt sigură că se vor bucura de prioritate. *Il barone di Ravello* este un om de afaceri

dur, de talie internaţională, care însă consideră loialitatea ca fiind o valoare dincolo de bani şi care apreciază satisfacţia adusă de facerea de bine.

— O să aveţi multă bătaie de cap cu telefoanele când vom publica asta, spuse reporterul cel corpolent. Deşi la prima vedere nu pare o ştire de senzaţie, până la urmă s-ar putea dovedi exact pe dos.

— Doamnelor, domnilor, aş dori ca pe moment să ne oprim aici. Am avut o dimineaţă destul de obositoare şi am vrea să ne odihnim puţin, înainte de a ne continua programul pe ziua de azi. Zâmbind, Bajaratt îi salută pe ziarişti dând graţios din cap şi îşi conduse protejatul afară din încăpere, încântată de comentariile flatante pe care le auzea despre el. Era sigură că vor urma multe telefoane, exact cum plănuise ea.

Reţeaua de comunicaţii a societăţii mondene din Palm Beach funcţiona cu o eficienţă înspăimântătoare. Până la ora patru după-amiaza primiseră deja douăzeci şi opt de invitaţii ferme, iar alte paisprezece persoane se interesaseră când ar fi putut oferi un prânz sau un dineu în onoarea lui Dante Paolo, *barone-cadetto di Ravello.*

La fel de eficientă, Bajaratt îşi consultă notele şi alese unsprezece dintre cele mai prestigioase invitaţii, pentru a le accepta, case în care urma să întâlnească, aproape sigur, elita politicienilor şi a industriaşilor. Apoi sună la cele respinse, mulţumi şi îşi ceru scuze din tot sufletul, sperând să se poată întâlni la... şi la... şi la... care fuseseră primii care-i invitaseră... Vorbărie goală, fără nici un sens, considera Bajaratt. Pentru că, oricum, vor fi *toţi* prezenţi acolo unde vor merge ei.

Muerte a toda autoridad.

Nu era decât începutul ultimei ei călătorii, dar auspiciile erau foarte favorabile. Sosise însă momentul să afle ce se întâmpla la Londra, la Paris şi la Ierusalim. *Moarte tuturor negustorilor care vânduseră uneltele morţii de la Askelon.*

— Askelon, răspunse calm vocea bărbătească din Londra.

— Bajaratt. Progresaţi?

— Într-o săptămână vom acoperi Downing Street integral. Oameni în uniforme de poliţişti, cei din echipele de diversiune deghizaţi în gunoieri. Răzbunare pentru Askelon.

— S-ar putea ca eu să am nevoie de mai mult timp.

— Nu contează, răspunse Londra. Abia ne vom împământeni mai bine, vom fi mai familiarizaţi cu toate. Nu vom da greş!

— Askelon pentru vecie!

— Askelon, zise vocea feminină din Paris.

— Bajaratt. Cum merge?

— Uneori am impresia că totul e prea simplu. Omul nostru vine şi pleacă flancat de nişte gardieni atât de indolenţi, încât acasă, în Valea Baaka, i-am executa fără multă vorbă. Francezii sunt atât de aroganţi, atât de nepăsători faţă de pericole – e ridicol. Am verificat acoperişurile – nici ţipenie de om!

— Fiţi foarte atenţi cu francezii ăştia aparent nonşalanţi, se trezesc pe negândite şi atunci lovesc la fel cum atacă o cobră furioasă. Amintiţi-vă de Rezistenţă.

— Asta-i *merde,* cum spun ei. Dacă ştiu ceva despre noi, atunci nu ne iau în serios. N-or fi înţeles că suntem dispuşi *să murim?* Răzbunare pentru Askelon!

— Askelon pentru vecie!

— *Askelo*n, şopti vocea guturală de la Ierusalim.

— Ştii cine sunt.

— Sigur. Am condus rugăciunile pentru tine şi pentru soţul tău, când v-aţi căsătorit. Îl vom răzbuna, cauza noastră va fi răzbunată, crede-mă.

— Prefer să-mi raportezi cum staţi.

— Ah, eşti aşa de rece Baj, aşa de rece.

— Soţul meu nu era de aceeaşi părere. *Raportul?*

— La dracu’. Arătăm mai evrei decât cei mai habotnici dintre evrei! Pălăriile noastre negre, redingotele noastre negre, stupidele noastre şaluri albe, toate se clatină în ritmul în care ne tot plecăm capetele în faţa împuţitului ăla de zid al lor. Îl putem face bucăţi pe ticălosul de aici, când iese din Knesset. S-ar putea să şi scape unii dintre noi şi să lupte mai departe. Nu aşteptăm decât vestea cea mare, semnalul tău.

— Va mai dura puţin.

— Poate dura oricât ai nevoie, Baj. Când se lasă seara, ne îmbrăcăm în uniforme IDF şi ne punem pe încălecat nesătulele de muieri Sabra, rugându-ne lui Allah să facă aşa ca pântecele lor păcătoase să rodească arabi mititei.

— Băgaţi-vă minţile în cap, prietene.
— Ni *le băgăm* în curvele astea de evreice!
— Nu cu preţul misiunii voastre!
— Niciodată. Răzbunare pentru Askelon.
— Askelon pentru vecie!

Amaya Bajaratt părăsi grupul de telefoane publice din holul hotelului, punându-şi la loc, în poşetă, diversele cartele de credit ce-i fuseseră puse la dispoziţie de Bahrein. Luă ascensorul, apoi o porni pe culoarul elegant ce ducea la apartamentul lor. Înăuntru sufrageria era goală, pustie. O traversă şi intră pe uşa deschisă a dormitorului cufundat în întuneric, Nicolo dormea buştean, gol puşcă şi cu faţa în sus, cum îi era obiceiul. Privindu-l, îi veni în minte fostul ei soţ şi scurta lor căsnicie. Amândoi bărbaţii aveau trupuri zvelte şi musculoase, cel pe care-l privea era, desigur, mult mai tânăr. O atrăgeau asemenea trupuri de bărbaţi, aşa cum, cu nici două zile în urmă, o atrăsese şi trupul gol al lui Hawthorne. Brusc îşi auzi gâfâitul din respiraţie, îşi simţi sfârcurile sânilor întărite şi conştientiza arsura dureroasă pe care o simţea în pântece. Era singurul substitut pentru ceva de care nu va mai putea avea vreodată parte. Cu ani înainte, la Madrid, un doctor îi făcuse o operaţie simplă, în urma căreia pierduse pentru totdeauna posibilitatea de a rămâne gravidă – *asta* era tot ce-i mai rămăsese.

Se apropie de capul patului şi se dezbrăcă, rămânând tot atât de goală ca şi trupul din faţa ei.

— Nico, zise ea cu blândeţe. Nico, trezeşte-te!

— Ce…? mormăi tânărul, clipind des.

— Sunt lângă tine, uite-mă, sunt aici pentru tine… iubitule. *Trebuie să te trezeşti,* continuă ea în gând. *E tot ce mi-a mai rămas.*

— Care e numărul de la Paris? întrebă Hawthorne, încă aplecat deasupra lui *il padrone,* dar vorbind cu Poole, aflat în pragul uşii.

— Pe ăla l-am verificat deja, îi răspunse locotenentul. Acolo e aproape zece dimineaţă, aşa că mi am zis că nimeni nu va fi şocat dacă o să sun.

— *Şi?*

— Ceva lipsit de sens, Tye. O agenţie turistică, de pe Champs Elysees.

— Ce s-a întâmplat când ai sunat?

— Sunt absolut sigur că mi s-a răspuns de la Un telefon personal, al cuiva de acolo. O femeie mi-a spus ceva în franceză şi, când am spus, în engleză, că sper că nu e o greşeală, m-a întrebat, tot în engleză, dacă nu cumva căutam o agenţie de turism franţuzească, iar eu i-am răspuns că exact asta căutam ca toţi dracii şi că mai era şi ceva urgent... Şi atunci gagica m-a întrebat ce culoarea am şi, evident, am răspuns *alb,* iar ea a spus. *Şi?* Şi eu n-am mai ştiut ce să spun, iar ea a închis.

— N-ai ştiut parola, Jackson şi nici nu văd cum am fi putut s-o ştim.

— Şi eu cred la fel.

— O să-l pun pe Stevens să verifice, dacă nu cumva reuşesc să-l conving pe domnul *il padrone* aici de faţă să coopereze ceva mai activ cu noi.

— Nu ştiu nimic despre asemenea lucruri! urlă invalidul.

— Da, probabil că nu ştii nimic, încuviinţă Tyrell. Aceste ultime convorbiri, cele la care numărul n-a fost şters, n-au fost ale tale, le-a făcut cineva care nu ştia cum să şteargă totul când termină. O fantomă puţin cam neglijentă, *il padrone.*

— Nimic. Nu ştiu nimic!

— Locotenente, dar cu cel din Palm Beach ce e?

— La fel de lipsit de sens, domnule comandant. Este numărul unui restaurant extrem de elegant şi de exclusivist de pe Worth Avenue. Mi-au spus că, dacă nu sunt pe lista lor preferenţială, trebuie să-mi rezerv masa cu două săptămâni înainte, ca să pot să fiu lăsat să intru.

— Nu e de loc lipsit de sens, Jackson, e doar o piesă a mozaicului, o parte a acestei murdării bine plătite. Lista aia preferenţială este, de fapt, un nume, pe care nu-l ştiai, urmat de nişte alte cuvinte, pe care, la fel, nu aveai de unde să le ştii. O să-l punem tot pe Stevens pe urma lor, la fel cu *cutia poştală* de la Paris. Tyrell privi în jos, spre bătrân. Sângerarea din obrazul stâng al acestuia încetase, oprită de tamponul de şerveţele, care rămăsese lipit de pielea fleşcăită.

— O să faci o scurtă excursie, îi spuse el.

— Nu pot părăsi casa asta.

— O să pleci, scungilli, o să pleci...

— Mai bine trage-mi un glonţ în cap pe loc, e totuna.

— Tentant, dar prefer soluţia cealaltă. Vreau să te întâlneşti cu

nişte foşti colegi de-ai mei, nişte tipi care făceau parte din viaţa a mea anterioară, cum s-ar spune...

— Aici există tot ce e necesar pentru a mă ţine în viaţă! Ai de gând să te trezeşti în braţe cu un cadavru?

— Nu neapărat, deşi, în ceea ce te priveşte, nu-mi pasă prea mult, răspunse Tyrell. Aşa că îţi sugerez să ne arăţi de ce aparate ai nevoie pentru o excursie scurtă, numai chestiile esenţiale. În câteva ore o să fii într-un spital de pe continent şi ştii ce cred? Sunt convins că o să ai parte de o rezervă.

— Nu pot fi mişcat de aici!

— Facem pariu? întrebă Hawthorne, apucând aparatul de radio care începuse să funcţioneze.

Vocea lui Nielsen era monotonă, cuvintele încercau să mascheze neliniştea vorbitoarei, prin tonul controlat pe care şi-l impunea aceasta:

— A apărut o nouă problemă.

— Ce *s-a întâmplat*? întrebă Poole. Ai necazuri?

— Despre ce e vorba? întrebă şi Tyrell.

— Pilotul hidroavionului a luat legătura cu vedeta englezilor – palonierul stânga s-a blocat, apoi s-a rupt şi s-a desprins cu totul! S-a prăbuşit la aproximativ o sută douăzeci de kilometri nord de vedetă. Au plecat după el, sperând că o să supravieţuiască accidentului.

— Cathy, te rog să-mi spui cu cel mai înalt grad de certitudine de care eşti în stare, zise Hawthorne. Din cele ce le ştii tu despre avionul ăla, ar putea fi vorba de un sabotaj?

— Tu cu ce crezi că mi-am spart capul de când am aflat? Nici nu m-am gândit la una ca asta şi ar fi trebuit să o fac! Dumnezeule, doar şi avionul nostru a fost aruncat în aer – *şi Charlie!*

— Gata, calmează-te. Fii cuminte. *Cum* s-ar fi putut sabota hidroavionul?

— Cablurile, luate-ar toţi dracii! Cathy îi explică precipitat că toate suprafeţele de comandă ale unui avion erau acţionate prin intermediul a câte două cabluri, distincte şi independente. Forfecarea accidentală a ambelor cabluri *simultan* era, practic, de neconceput.

— Sabotaj, trase Tyrell calm concluzia.

— Cablurile au fost scurtate la fel, ca să se rupă simultan, adăugă Nielsen, ceva mai stăpânit. Şi mie nici nu mi-a dat prin

cap una ca asta! *Rahat!*

— Vrei să încetezi cu autoînvinuirile, doamnă maior? Nici *mie* nu mi-a dat prin cap. Cineva a reuşit să treacă peste paza instituită de Deuxieme şi, dacă acel cineva ar fi avut posibilitatea, probabil că acum eram toţi trei oale şi ulcele.

— Mecanicii! se auzi strigătul lui Cathy. Prindeţi-i pe toţi blestemaţii de mecanici de pe insula aia şi ardeţi-i la tălpi până găsiţi vinovatul. Unul dintre ei a făcut asta!

— Cathy, vinovatul a dispărut deja, crede-mă pe cuvânt. Aşa se întâmplă totdeauna.

— Nu mai pot suporta! Englezul ăla s-ar putea să fie mort!

— Asta este, încercă Hawthorne s-o liniştească. Poate că acum o să înţelegi mai bine de ce o groază de oameni de la Washington, de la Londra, de la Paris şi de la Ierusalim sunt atât de speriaţi, încât nu îndrăznesc să plece de la birourile lor şi de lângă telefoane. Nu avem de-a face pur şi simplu cu o teroristă psihopată, este vorba de o obsedată care conduce o întreagă reţea de fanatici, dornici să moară dacă asta le va permite să-şi îndeplinească misiunile ucigaşe.

— Iisuse! Şi noi ce-o să facem?

— Pe moment, vei eşua submarinul în golfuleţ şi vii încoace. O să deschidem obloanele, să ne poţi vedea mai bine.

— N-ar trebui să ţin mai departe legătura cu vedeta…

— Asta nu ajută la nimic, o întrerupse Tyrell, scurt. Vreau să vii încoace…

— Unde e Poole?

— În momentul ăsta îl duce pe pacientul nostru în hol. Eşuează submarinul, maior şi vino încoace, nu mai poţi face nimic pentru pilotul ăla. E un ordin!

Dar brusc, fără nici un avertisment prealabil, începu dezastrul. Explozii în toate părţile, pereţi care cădeau, coloane de marmură care cedau şi se prăbuşeau la podea. Dincolo de arcada ce ducea la camera de comunicaţii, echipamentul începuse să se facă bucăţi, cabluri rupte, dezizolate, se atingeau, făcând să ţâşnească în aer fulgere scurte. Tyrell năvăli în hol, rostogolindu-se pe podea şi evitând fragmentele de dărâmături care picau de peste tot, cu ochii pe Poole, aflat dincolo de o arcadă ce începea, la rândul ei, să pice la pământ, cu piciorul prins sub un fel de dulap. Hawthorne sări în picioare şi fugi spre locotenent, îl trase de sub dulap şi îl târî mai departe, spre arcadă. Aceasta însă

cedă, trimiţând spre podea o salvă de bucăţi grele de marmură. Tye se retrase puţin, ţinându-l bine pe Poole, până când ploaia de dărâmături păru să se potolească o clipă şi atunci se năpusti din nou înainte, trăgându-l şi pe locotenent după el. În timp ce arcada se prăbuşea complet, antrenând şi un zid care, dacă ar fi rămas pe loc, i-ar fi strivit pe amândoi. Hawthorne aruncă o privire peste mormanul de dărâmături şi-l văzu pe *il padrone* în scaunul lui pe rotile, râzând isteric, în timp ce totul se prăbuşea în jurul lui. Cu un ultim efort, îşi trecu mâna dreaptă pe după pieptul lui Poole şi, cu umărul înainte, se aruncă în uşa grea de sticlă, trecând şi prin geam şi prin obloanele ce o acopereau. Se opriră lovindu-se de trunchiul unui palmier fals, iar locotenentul strigă imediat:

— Stai! Piciorul! Nu mă mai pot *mişca!*

— Ai face al dracului de bine să-ţi dai osteneala să poţi. Urmează la rând palmierii ăştia! Şi Hawthorne îl trase mai departe pe Poole, alergând în zig-zag printre frunzele adevărate şi false de palmieri, până ce ajunseră pe iarba uscată.

— Dă-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu! Suntem la adăpost şi mă doare rău de tot!

— O să-ţi spun *eu* când te doare într-adevăr rău, strigă Tyrell, vocea lui reuşind să răzbată prin zgomotul exploziilor care zguduiau continuu clădirea ce, mai devreme, semăna cu un palat. Ceea ce prezisese el se întâmplă peste nici treizeci de secunde când, cu o furie nemaipomenită, toţi falşii palmieri explodară, făcându-se praf.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor! şopti Poole – intrat aproape în comă din cauza durerilor – zăcând întins lângă Hawthorne pe pajiştea întunecată. Moşu' şi-a aruncat în aer toată hardughia!

— Nu avea de ales, locotenente, răspunse Tye morocănos. Dar Poole nu îl asculta.

— Dumnezeule – Cathy! strigă el. Unde e Cathy?

De cealaltă parte a pajiştei apăruse o siluetă în negru, care alerga printre flăcări şi ţipa ceva incoerent. Hawthorne se ridică în picioare şi alergă înaintea ei, strigând din toate puterile:

— Cathy! Suntem aici! Am scăpat!

Doamna maior Catherine Nielsen o luă, alergând, peste pajiştea luminată de flăcări şi sfârşi prin a se arunca în braţele locotenent-comandantului (în rezervă) Tyrell Hawthorne.

— Slavă Domnului că aţi scăpat! Unde e Jackson?

— Aici, Cathy! strigă Poole din spatele lor. Ticălosul acesta de yankeu şi cu mine suntem chit. El m-a scos de acolo!

— Oh, *iubitule!* strigă doamna maior într-o manieră de loc conformă cu regulamentele militare, smulgându-se din braţele comandantului şi fugind spre locotenent, lăsându-se să cadă lângă el şi îmbrăţişându-l.

— Am senzaţia că *aici* este ceva care îmi scapă, mormăi Hawthorne calm, vorbind cu sine însuşi, pe când se îndrepta spre cele două siluete aşezate pe pământ.

12

Un cvartet de coarde cânta cu graţie, în surdină, într-un balcon situat deasupra terasei de lângă piscina albastră ce scânteia din cauza reflectoarelor de sub apă. Decorul, până la cele mai mici detalii, corespundea în totalitate unei recepţii ce avea loc seara, devreme, pe Coasta de Aur de la Palm Beach. În jurul pajiştii mari, bine întreţinute, se aflau trei baruri şi de două ori pe atâtea bufete, luminate cu lanterne, la care servitori în veste galbene serveau politicoşi pe cei din elita celebrei staţiuni, ce defilau în splendoarea ţinutelor de gală, adecvate unei seri de vară. Un tablou perfect edificator al vieţii îmbelşugate, bogate, meritată din plin de privilegiaţi. Iar punctul de atracţie al serii era un tânăr înalt, extrem de chipeş şi uşor nedumerit, ce purta o eşarfă purpurie cu blazon peste smoching. Tânărul nu-şi dădea seama prea bine ce i se întâmplă, dar cu siguranţă era cu mult mai bine decât tot ce i se întâmplase vreodată până atunci la Portiei.

După ce îi fuseseră prezentaţi oaspeţii, care îl aşteptaseră aliniaţi la intrare, iar mătuşa lui, *contessa,* jucase rolul interpretului, gazda – o doamnă extrem de posesivă, cu dinţi foarte albi, un pic prea mari pentru gura ei şi cu păr alb-albăstriu, aranjat într-o coafură sofisticată – continuase să-l plimbe de la un invitat la altul, din mulţimea impozantă a acestora. În tot acest timp Amaya Bajaratt îi urmase îndeaproape, nelăsând nici un moment ca între ea şi *nepotul* ei să fie o distanţă mai mare de un pas.

— Cel spre care te duce acum – l-ai cunoscut la intrare – este un senator, unul foarte influent, şopti ea pe când gazda se îndrepta către un bărbat scund şi gras. După ce o să ţi-l prezinte din nou, bolboroseşte ceva în italiană şi, când o să vorbească el, dirijează-l spre mine. Asta e *tot.*

— Bine, bine, *signora.*

Gazda, entuziasmată, făcu din nou prezentările:

— *Domnul senator Nesbitt, il barone di Ravello…*

— *Scusi signora,* o întrerupse Nicolo politicos. *Il barone-cadetto di Ravello.*

— Da, da, desigur… Italiana mea nu mai e prea corectă.

— A fost vreodată, Sylvia? Senatorul zâmbi bine dispus spre Nicolo şi o salută pe *contessa* cu o scurtă înclinare a capului, îmi face multă plăcere să te cunosc, tinere, continuă el, în timp ce-i strângea mâna. Încă nu i-ai luat locul tatălui tău şi sper că asta nu se va întâmpla prea curând.

— *Si?* răspunse falsul *cadetto,* întorcându-se spre Bajaratt, care traduse în italiană. *Non per cent' anni, Senatore!* exclamă Nicolo.

— Spune că speră că asta nu se va întâmpla nici peste o sută de ani, îi explică Bajaratt senatorului. Este un fiu foarte iubitor.

— Îmi pare bine să aud aşa ceva în zilele noastre, zise Nesbitt, privind ţintă spre *contessa!* Poate aţi putea să-l întrebaţi pe tânărul baron – iertaţi-mă, probabil că titlul nu e corect…

— *Barone-cadetto,* îl corectă Bajaratt zâmbind. Nu înseamnă nimic altceva decât moştenitorul titlului. Un termen ceva mai uzual este *baronino,* dar tatăl lui e de şcoală veche şi are impresia că *barone-cadetto* este şi mai autoritar şi mai puţin diminutiv. Dante Paolo nu a vrut decât să-şi precizeze titlul în raport cu tatăl lui, fapt care este mult mai puţin important pentru el decât ceea ce ar putea învăţa de la un om cu o experienţă atât de bogată ca a dumneavoastră, domnule senator… Ce doreaţi să-l întreb?

— Am citit în ziar articolul referitor la conferinţa dumneavoastră de presă de ieri – ca să fiu sincer secretarul meu mi-a atras atenţia asupra lui, eu nu prea citesc paginile cronicii mondene – şi m-au izbit declaraţiile sale în legătură cu loialitatea şi binefacerea. Faptul că el şi familia lui consideră loialitatea ca fiind o valoare dincolo de bani şi că apreciază satisfacţia adusă de facerea de bine.

— Foarte adevărat, domnule senator.

— Eu nu sunt din acest stat, doamnă – scuzaţi-mă, *contessa…*

— Nu are nici o importanţă, vă rog să mă credeţi.

— Vă mulţumesc… Cred că cea mai corectă apreciere, în ceea ce mă priveşte, ar fi aceea de avocat de ţară, care a ajuns mult mai sus decât şi-a imaginat vreo dată.

— Acel *de ţară* de care vorbiţi este, de fapt, adevărata coloană vertebrală a oricărei naţiuni, *signore.*

— Frumos spus, foarte frumos spus, într-adevăr. Sunt senatorul senior din statul Michigan, un stat în care, foarte sincer, avem foarte multe probleme, dar, aşa cum gândesc eu şi

un număr mare de posibilităţi de investiţii foarte rentabile, mai ales la preţurile de astăzi. Credinţa mea este că viitorul unor astfel de investiţii stă în creşterea unei întreprinderi dispunând de o forţă de muncă atât loială, cât şi cu o calificare înaltă, iar oamenii de la noi au ambele calităţi, din plin.

— *Vă rog,* domnule senator, sunaţi-ne mâine. Voi da dispoziţie la recepţie să vă facă legătura şi-i voi explica lui Dante Paolo cât de mult m-a impresionat discuţia noastră.

— De fapt, sunt în vacanţă, zise bărbatul cu păr cărunt, ce purta un ceas Rollex încrustat cu diamante – simbolul succesului său personal – la care se uita pentru a treia oară în ultimele patru minute. Aştept un telefon în curând – spiriduşii aceia fără somn din Geneva – vă rog să mă scuzaţi.

— Desigur, nu e nici o problemă, îi răspunse Bajaratt. *// barone-cadetto* şi cu mine am fost deosebit de impresionaţi de sugestiile dumneavoastră – nişte investiţii remarcabile.

— Vă asigur, *contessa,* familia Ravello poate avea profituri foarte serioase. Întreprinderile mele din California acoperă efectiv şapte la sută din furniturile Pentagonului şi procentul nu poate decât să crească. Este vorba de înaltă tehnologie, comparaţi cu noi, toţi ceilalţi dispun numai de tehnologii ordinare. Dacă se va prăbuşi cineva, nu noi vom fi aceia: pe statele noastre de plată sunt doisprezece foşti generali şi opt foşti amirali.

— Vă rog, sunaţi-ne mâine. O să dau dispoziţie să vi se facă legătura.

— Doamnă, sper să mă înţelegeţi, nu sunt împuternicit să vă dau detalii dumneavoastră sau tânărului moştenitor aici de faţă, dar este evident că viitorul este în *tehnologie spaţială* şi *aici* suntem noi tari. Suntem în atenţia tuturor membrilor Congresului care au cât de cât un dram de clarviziune – şi nu puţini dintre ei au investit sume serioase în laboratoarele noastre de cercetare şi dezvoltare din Texas, din Oklahoma şi din Missouri – iar profiturile promit să fie imense! Vă pot pune în legătură, la o manieră discretă, evident, cu o droaie de congresmeni şi de senatori.

— Vă rog, sunaţi-ne mâine. O să dau dispoziţie să vi se facă legătura.

— Politica de partid este un fel de sport naţional, spuse un bărbat cu păr roşu, de vreo treizeci de ani, după ce dăduse mâna cu *il barone-cadetto* şi se înclinase, mai mult decât era necesar, în faţa contesei. Dacă aţi fi trecut pe la invitaţi neînsoţiţi de Madame du Farge – gazda noastră – v-aţi fi dat imediat seama de asta.

— Începe să se facă târziu şi cred că Sylvia a cedat, spuse Bajaratt râzând. Ne-a părăsit de câteva minute bune, după ce a fost sigură că Dante şi cu mine am făcut cunoştinţă cu toţi invitaţii de marcă.

— Oh, atunci de mine a uitat, ripostă chică-roşie. Deşi n-ar fi trebuit să o facă, în fond invitaţia mi-a fost transmisă în ultimul moment.

— Şi cine sunteţi dumneavoastră?

— Doar unul dintre cei mai buni planificatori de campanii politice din ţară, deşi reputaţia mea nu depăşeşte nivelul de stat – al mai multor state, evident.

— Atunci, într-adevăr, nu sunteţi o personalitate foarte importantă, trase *contessa* concluzia. Şi totuşi, aţi primit o invitaţie. Cum asta?

— Pentru că talentul meu îmi permite să-mi public aproape cu regularitate editorialele în *New York Times.* Nu se plăteşte cine ştie ce, dar, în meseria mea, dacă numele îţi apare destul de des în această *Mamă a Ziarelor,* perspectivele nu pot fi decât bune. Simplu ca bună-ziua.

— Da, am înţeles, mă bucur că v-am cunoscut şi ne-a făcut plăcere discuţia pe care am avut-o, dar *il barone-cadetto* şi cu mine suntem obosiţi. Aşa că vă vom spune noapte bună, *signor giornalista.*

— Vă rog, *contessa,* un moment numai. Poate că n-o să vă vină să credeţi, dar, dacă sunteţi ceea ce pretindeţi a fi, dacă el este chiar cel care pretinde că este, eu, unul, sunt de partea dumneavoastră.

— Ce vă face să credeţi că nu ar fi aşa?

— Pe mine – nimic. Dar trebuie să-l convingeţi şi pe el. Tânărul ziarist făcu un semn cu capul spre un bărbat de înălţime medie, cu figură inteligentă, care-i privea fix din mulţimea de invitaţi. Era reporterul de la *Miami Herald,* cel care vorbea curent italiana.

— Lui trebuie să-i spuneţi asta, nu mie. Are impresia că sunteţi, amândoi, nişte impostori.

Hawthorne, pe care, după efortul depus pe colina în erupţie, îl dureau toate oasele, stătea împreună cu Poole pe plaja luminată doar de strălucirea lunii. Amândoi bărbaţii îşi scoseseră costumele de scafandru şi rămăseseră în slipuri. O aşteptau pe Cathy Nielsen să se întoarcă de la minisubmarin, acum eşuat şi fixat în nisip sub greutatea proprie.

— Cum stai cu piciorul? întrebă Tyrell. Abia vorbind din cauza oboselii.

— Nimic rupt, doar câteva vânătăi şi julituri al dracului de dureroase, îi răspunse locotenentul. Tu cum stai cu umărul? Parcă am văzut că mai curge sânge, cu tot bandajul lui Cathy.

— Se opreşte. N-a strâns ea bine, de-asta mai curgea.

— Îndrăzneşti să-mi critici superiorul direct? întrebă Poole, zâmbind.

— Ferita sfântu', mai ales în faţa ta, *iubitule.*

— Hei, chestia asta te râcâie chiar aşa de tare?

— Nu, Jackson, nu mă râcâie de loc. Am însă senzaţia unei situaţii contradictorii, mai ales în lumina unei anume discuţii anterioare dintre noi, în care te-ai referit la o anume afecţiune necondiţionată.

— Mi se pare că am folosit şi cuvântul *impuls,* domnule comandant şi asta înseamnă că nu e vorba de ceva permanent.

— Mi se pare mie, sau îmi vorbeşte un alt Poole?

— Nu, îţi vorbeşte un fost-viitor-ginere din Luisiana, a cărui mireasă n-a mai ajuns la biserică.

— Scuză-mă, n-am înţeles! zise Hawthorne, căscând ochii mari şi privindu-l pe ofiţerul de aviaţie, pe faţa căruia, în lumina lunii, se putea vedea un început de zâmbet.

— Ei, pe chestia asta eu trebuia să-mi cer mult mai multe scuze decât vei avea tu vreodată nevoie să faci, atât de multe încât totul s-a transformat într-o glumă, la fel cu *iubitule.*

— Te-ar deranja totuşi să fii ceva mai clar?

— De loc. Poole zâmbi, apoi chicoti, aducându-şi aminte. M-am supărat foc şi m-am făcut praştie. Fosta-mea-viitoare şi cu mine umplusem cu lume cea mai renumită biserică baptistă din Miami – ceea ce nu-i chiar aşa de uşor de făcut în acest oraş minunat – era acolo familia mea şi familia ei şi, după două ore de aşteptare,

a apărut domnişoara ei de onoare ţipând şi plângând, cu un bilet pentru mine... Mireasa mea o ştersese cu un chitarist.

— Doamne, îmi pare rău...

— Să nu-ţi pară. Mai bine că s-a întâmplat atunci, decât după ce ar fi apărut şi vreo doi copii... dar, pe moment, m-am făcut praştie.

— Praştie? În ciuda faptului că simţea o nevoie imperioasă de a dormi, Tyrell nu-şi putea lua ochii de la Poole.

— Am întins-o ca din puşcă din locul ăla afurisit, mi-am cumpărat două sticle de whisky, m-am suit în maşina pregătită pentru plecarea în luna de miere – cu cutii de conserve atârnate de ea, cu fel de fel de chestii scrise pe geamuri cu spray-uri cu vopsea, mă rog, tot tacâmul – şi m-am dus glonţ în cartierul rău famat din Miami, unde m-am înfipt în cele mai împuţite baruri de striptease pe care le-am putut găsi. Cu cât beam mai mult, cu atât eram mai convins că, pe ziua aia, am cel puţin dreptul să regulez zdravăn – Doamne iartă-mă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să nu-ţi termini povestea!

— Ei, Cathy, Sal şi Charlie şi-au imaginat că o să mă fac praştie şi au venit după mine. Nici măcar n-a fost nevoie de prea multă isteţime să mă găsească – maşina aia a mea cam ieşea în evidenţă, oriunde o lăsam, cred că-ţi dai seama.

— Evident. Şi ce s-a mai întâmplat?

— S-a întâmplat că a avut loc o revoltă, domnule comandant, asta s-a întâmplat. Au dat de mine într-o bombă, unde mă purtam puţin cam libertin cu gagica-favorită-pe-săptămâna-în-curs a patronului, un cubanez. Sal şi Charlie s-au dovedit la înălţime când a fost vorba de corp-la-corp – nu de clasa mea, dar acceptabili – şi au reuşit să convingă o parte din adversari să mă lase în pace. Dar problema era să mă scoată pe mine de acolo.

— Iisuse, *de ce?*

— Încă mai voiam să mă regulez.

— *Dumnezeule!* Falca lui Hawthorne pică spre piept, pe jumătate de uimire, pe jumătate din cauza oboselii.

— Şi, până la urmă, Cathy mi-a luat capul în braţe şi-mi tot şoptea la ureche, destul de tare ca să aud, *iubitule, iubitule, iubitule,* până când am ajuns afară. Aşa a fost.

— Asta e *tot?*

— Asta e tot!

Tăcere. În cele din urmă Tyrell reuşi cu greu să vorbească:

— Ştii, *chiar* că sunteţi nebuni!

— Hei, domnule comandant, da' cine ţi-a găsit locul ăsta?

— De acord, nu sunteţi nebuni de legat…

— Ascultaţi! strigă spre ei Nielsen, ieşind din submarin şi lăsându-se în valurile ce-i ajungeau până la talie. Vedeta englezilor ne-a transmis noi ordine, confirmate şi de Washington şi de Paris. În zori o să vină încoace un hidroavion de la Patrick – asta înseamnă peste trei sau patru ore – şi o să ne ia de aici. Ah, da! Pilotul englez a supravieţuit: are un picior rupt şi era pe jumătate înecat când l-au găsit, dar a scăpat.

— Unde ne duce? întrebă Hawthorne.

— Nu mi-au spus. Doar că ne ia de aici.

— Şi căţeii? întrebă Poole. Lătratul lor se auzea permanent în depărtare. Nu mă mişc de aici până când nu sunt sigur că are cineva grijă de ei!

— În avion o să fie şi un dresor, care va avea grijă şi de ei şi de grădinar. Va însoţi echipa de investigaţii. Vor rămâne aici cel puţin o zi.

— Repet, unde ne duce avionul ăla de la Patrick?

— Nu ştiu. Probabil înapoi la bază.

— În nici un caz! Eu rămân pe Gorda, chiar dacă o să fiu obligat să sar cu paraşuta pentru asta. De altfel, am mai făcut-o.

— De ce?

— Pentru că acolo au fost omorâţi doi prieteni de-ai mei şi vreau să aflu cine şi de ce a făcut asta! Asta e pista pe care vreau s-o urmăresc acum, e singura acceptabilă. Căţeaua aia psihopată acţionează de aici, din insule.

— Când o să fim în avion, poţi să iei legătura cu oricine doreşti. Şi ne-ai dovedit că poţi ajunge la cei ce au dreptul să dea ordine şi să ia decizii.

— Ai dreptate, încuviinţă Hawthorne, coborându-şi tonul, îmi pare rău, nu trebuia să mă răţoiesc aşa la voi.

— Nu, nu trebuia. Tu ai pierdut doi prieteni şi ceva asemănător ni s-a întâmplat şi nouă. Credeam că suntem de aceeaşi parte a baricadei. Acum câteva ore parcă aşa ziceai.

— Cred că doamna maior vrea să spună că, dacă tu ai de gând să sari când trecem peste Gorda, te urmăm şi noi, zise Poole. Ordinele pe care le-am primit au fost foarte clare. Am fost puşi la dispoziţia ta şi, pe deasupra, vrem foarte mult să te ajutăm,

adăugă el strâmbându-se de durere în timp ce-şi îndrepta spatele şi se rezema de peretele de beton camuflat.

— Locotenente, în halul în care eşti tu, nu prea poţi să fii de prea mult folos cuiva.

— Asta o să treacă în cel mult o zi, cu două băi fierbinţi şi cu ceva cortizon, răspunse Jackson. Nu uita că în chestii de genul ăsta am ceva experienţă. Ştiu să fac deosebirea între nişte julituri şi nişte răni. Iar eu nu sunt rănit.

— Bine, spuse Tye, a cărui dorinţă de rezistenţă era depăşită de oboseală, dacă consimt şi nu vă trimit înapoi, la bază, o să acceptaţi că *eu* sunt cel care conduce barca? O să faceţi exact ce vă spun?

— Normal, răspunse Cathy. Tu eşti comandantul.

— Până acum nu s-a prea văzut.

— Cred că doamna maior vrea să spună că…

— Vrei să încetezi odată să-mi tot tălmăceşti vorbele? spuse Cathy, lăsându-se să pice pe nisip, cu picioarele încrucişate, în timp ce-l privea ameninţător pe Poole.

— Bine, bine, îi întrerupse Tye. S-a făcut, vă iau la bord. Însă încotro o s-o luăm, doar Dumnezeu poate şti.

— Fiindcă veni vorba de luat la bord, spuse Nielsen privindu-l pe Tyrell. Nu te împaci prea bine cu căpitanul Stevens, nu-i aşa?

— N-are nici o importanţă. Nu-i dau lui socoteală.

— Dar este superiorul tău direct…

— Este pe dracu’. Am fost angajat de MI 6.

— *Angajat!* exclamă Poole.

— Exact. M-au plătit cât le-am cerut, locotenente. Hawthorne îşi dădu capul pe spate, se simţea complet extenuat.

— Dar, după tot ce ne-ai spus despre terorista asta infernală şi despre armata de fanatici din spatele ei, gata să comită asasinate în masă – tu te-ai angajat *pentru bani!*

— Da, este absolut exact.

— Eşti un individ tare ciudat, domnule comandant Hawthorne. Şi nu mai sunt de loc sigură că te înţeleg.

— Faptul că mă înţelegi sau nu, doamnă maior, este lipsit de orice importanţă, din punct de vedere al acestei operaţii.

— Aşa este… *sir!*

— Nu are nici o importanţă, Cathy, pentru că începi să tai în carne vie, spuse Poole, cu spatele sprijinit mai departe de zidul acoperit de viţă.

— Ce dracu’ vrei să spui? întrebă Hawthorne. Avea ochii pe jumătate închişi, se lupta din răsputeri cu oboseala, clipind mereu să-şi alunge somnul, dar, de fiecare dată când ochii i se închideau, capul îi mai pica puţin spre piept.

— Am ascultat şi eu ce-ai vorbit cu Patrick. Soţia ta a fost omorâtă din nişte motive pe care tu le consideri neîntemeiate, cel puţin eu aşa am înţeles şi din cauza asta nu ai fi revenit la fostul tău serviciu nici dacă ţi s-ar fi oferit pe tavă jumătate din proprietăţile din Washington.

— Eşti un observator absolut remarcabil, spuse Hawthorne încet, cu bărbia înfiptă în piept. Chiar şi atunci când n-ai habar despre ce e vorba.

— Apoi s-a întâmplat ceva, continuă Poole. Când te-am luat de pe Saba, făceai pe indiferentul, dar nu erai de loc indiferent. Şi când echipamentul meu a început să lucreze, parcă luaseşi foc. Începuseşi să-ţi dai seama de ceva ce, până atunci, îţi scăpase şi ai devenit, dintr-o dată, dur ca toţi dracii. Ba ai mai şi pus gheara pe Sal Mancini, în doi timpi şi trei mişcări.

— Ce vrei să spui, Jackson? întrebă Cathy.

— Că mai ştie ceva ce nu ne-a spus şi nouă, răspunse Poole.

— *… Ticăloşii,* şopti Tyrell, bălăbănindu-şi capul în sus şi în jos, cu ochii închişi.

— De când n-ai mai închis ochii? îl întrebă Cathy, mişcându-se prin nisip până lângă el.

— N-am nimic…

— Pe dracu’, îi răspunse ea, sprijinindu-l ca să nu se mai clatine. Ai intrat în vrie, domnule comandant, eşti terminat de tot.

— *Dominique?* murmură din senin Tyrell, lăsându-se pe braţul lui Cathy.

— Stai aşa, Cath, spuse Poole, întinzându-şi mâna spre ei. Pe soţia ta o chema *Dominique!*

— Nu, articulă Tye, doar pe jumătate conştient. Ingrid…

— Ea a fost cea omorâtă?

— *Minciuni!* Mi-au spus că era… plătită de sovietici.

— Şi nu era? întrebă Nielsen, luându-l în braţe de-a binelea, ca să nu-l lase să cadă în nisip.

— Nu ştiu, răspunse Tyrell abia audibil. Ea voia să se termine totul.

— Ce *totul!*

— Nu ştiu – *totul.*

— Culcă-te, Tye, dormi, spuse Cathy, lăsându-l pe nisip.

— *Nu,* protestă Poole. Cine e Dominique? Dar Hawthorne dormea deja tun, pe plajă. Omul ăsta are probleme serioase!

— Taci din gură şi fă focul, ordonă doamna maior. Optsprezece minute mai târziu, în lumina flăcărilor, Poole se îndreptă şchiopătând spre ea şi se aşează pe nisip, în timp ce Cathy privea ţintă în jos, la Tyrell.

— Are *probleme* serioase, nu-i aşa? zise ea.

— Mult mai multe decât toate cele de care am avut noi parte la un loc, chiar dacă includem momentele Pensacola şi Miami.

— Dar e un om cumsecade, Jackson.

— Cathy, poate-mi spui şi ceva mai nou. Ştii, m-am tot uitat la voi, la tine mai ales şi, cum spunea şi domnul comandant aici de faţă, sunt un observator absolut remarcabil. Voi doi aţi putea fi un cuplu formidabil.

— Nu fi ridicol.

— Dar uită-te la el! E cu nu ştiu câte clase peste tipul de la Pensacola. Ăsta e bărbat în toată firea, nu un puţoi care nu ştie decât să se uite în oglindă.

— Nu este absolut formidabil, răspunse Cathy Nielsen, pilot USAF, ridicându-i capul lui Tyrell şi făcând o moviliţă de nisip sub el, pe post de pernă. Să zicem că e acceptabil.

— Cathy, încearcă! Nu sunt eu geniul echipei?

— El nu e încă pregătit pentru aşa ceva, Jackson. Şi nici eu.

— Vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce anume?

— Că o să faci exact ce te îndeamnă inima.

Cathy se uită lung la locotenent, apoi în jos, la faţa obosită a lui Tyrell Nathaniel Hawthorne, care dormea cu capul pe jumătate în poala ei. Se aplecă şi-i sărută buzele întredeschise.

— *Dominique?*

— Nu domnule comandant. Altcineva.

— *Buona sera, signore*, spuse Bajaratt, conducându-l pe *il barone-cadetto* – speriat şi reticent – spre reporterul de la *Miami Herald* care vorbea italiana. Tânărul acela cu părul roşu mi-a sugerat că ar trebui să stăm puţin de vorbă. De fapt, cred că trebuie să vă mulţumim. Relatarea dumneavoastră de la conferinţa de presă ne-a fost cât se poate de favorabilă.

— Vă rog să mă scuzaţi că nu a apărut decât la pagina mondenă, pentru că băiatul e formidabil, *contessa.* De fapt, amândoi sunteţi teribili. Dacă-mi permiteţi, numele meu este Del Rossi.

— Şi totuşi, este ceva ce vă dă bătăi de cap?

— Aşa s-ar zice, dar încă nu pot publica nimic.

— Despre ce este vorba?

— Ce joc faceţi dumneavoastră, doamnă?

— Mi-e teamă că nu vă înţeleg…

— Dar *el* ne înţelege. Înţelege fiecare cuvânt pe care-l rostim noi acum, în engleză.

— Ce vă face să credeţi una ca asta?

— Faptul că şi eu vorbesc ambele limbi. E ceva ce se citeşte în ochi, nu credeţi? O sclipire de înţelegere, o licărire de nemulţumire sau de umor care nu au nici o legătură cu tonul unei voci, sau cu mimica unei feţe.

— Nu poate fi şi o înţelegere parţială, datorită unei traduceri anterioare, *signore!*

— Orice este posibil, *contessa,* dar eu sunt absolut sigur că dânsul vorbeşte şi înţelege engleza, nu-i aşa, *tinere!*

— Ce… *che cosa!*

— Comentariile sunt de prisos, stimată doamnă. Del Rosi zâmbea, sub privirea intensă a lui Bajaratt. Dar să ştiţi că nu vă condamn deloc pentru asta, *contessa.* De fapt, ideea este chiar foarte isteaţă.

— Şi *asta* ce mai înseamnă? întrebă Bajaratt cu răceală.

— Se numeşte *negare datorită unei traduceri eronate.* Sovieticii, chinezii şi băieţii de la Casa Albă sunt experţi în materie. El poate să spună orice, apoi să retracteze totul, sub pretext că nu a înţeles exact despre ce e vorba.

— Dar la ce ne-ar folosi? insistă Bajaratt.

— Încă nu mi-am dat seama, de asta nici n-am publicat nimic.

— Totuşi, dumneata eşti unul dintre ziariştii care au sunat la Ravello şi au vorbit şi cu *il barone* însuşi, nu-i aşa?

— Exact şi, sincer să fiu, domnia sa nu a fost prea darnic cu amănuntele. O ţinea într-una cu *faceia quqlunque* şi *qualsiasi cosa sia necessaria.* Cu alte cuvinte „tot ce spune el este adevărat”. Ce este adevărat, *contessa!*

— Faptul că vor să investească aici, evident.

— Poate, dar de ce oare – atunci când am vorbit cu baronul

am avut senzaţia că îmi răspundea o bandă de magnetofon?

— Cred că aveţi o imaginaţie prea bogată, *signore,* care vă joacă o festă. S-a făcut târziu şi trebuie să plecăm. *Buona notte.*

— Trebuie să plec şi eu, răspunse reporterul. Până la Miami am de condus o bucată destul de bună.

— Trebuie să o găsim pe gazda noastră. Bajaratt luă braţul lui Nicolo, conducându-l spre ieşire.

— Vă voi urma la douăzeci de paşi, adăugă Del Rossi, pe care situaţia părea să-l amuze.

Bajaratt se întoarse spre el, privindu-l dintr-o dată cu căldură pe reporter, fără nici urmă de resentiment.

— De ce, *signor giornalista*! Nu cred că ar fi prea corect din partea dumneavoastră. Ar fi ca şi cum ne-aţi dezaproba, ca şi cum ne-aţi dezaproba intenţiile.

— Ah nu, *contessa,* eu nici nu aprob nici nu dezaprob. Meseria mea nu este să rostesc sentinţe, ci să prezint fapte, exact aşa cum sunt ele în realitate.

— Atunci aşa vei face, dar acum te rog să vii lângă mine şi voi fi mândră să-mi iau rămas bun de la gazdele noastre, însoţită de doi cavaleri italieni atât de drăguţi.

— Asta este cu totul altceva, doamnă. Del Rossi se apropie de ea şi-i oferi, curtenitor, braţul.

— Trebuie, totuşi, să vă spun că nu vă înţeleg prea bine, adăugă Bajaratt, pe când porneau să traverseze pajiştea, spre ieşire. Şi, dintr-o dată, *contessa Cabrini* se prăbuşi, ca şi cum tocul pantofului i s-ar fi prins într-un smoc de iarbă, sau de un stropitor. Scoase un ţipăt de spaimă, în timp ce Nicolo şi Del Rossi se repezeau spre ea, îngenunchind amândoi şi întinzându-i mâinile.

— Piciorul meu! Eliberaţi-mi tocul, *vă rog,* sau scoateţi-mi pantoful!

— Gata, s-a făcut, spuse reporterul, ridicându-i cu grijă glezna din iarbă.

— Oh, mulţumesc mult, spuse Bajaratt, apucându-l pe Del Rossi de picior, ca să se sprijine, în timp ce erau înconjuraţi de musafirii veniţi în grabă, din toate părţile.

— Au! făcu reporterul, pe pantalonii căruia apăruse o şuviţă de sânge, pe când se apleca, împreună cu Nicolo, pentru a o ridica pe contesă în picioare.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc *tuturor.* Mi-e bine, mi-e *într-*

adevăr bine, dar mă simt groaznic de prost, din cauza neîndemânării mele! Vorbele îi fură oprite de un cor de voci care-şi exprimau înţelegerea faţă de ea şi bucuria că nu i se întâmplase nimic grav. Contesa şi cei doi însoţitori ai ei îşi continuară drumul spre gazde, care se aflau în *patio,* unde îşi luau rămas bun de la oaspeţii ce plecau.

— Dumnezeule! spuse Bajaratt, văzând şuviţa de sânge de pe cracul drept al pantalonului lui Del Rossi. Când v-am apucat de picior, blestemata asta de brăţară a mea v-a rupt pantalonii. Ba mai mult, v-a şi tăiat! Îmi pare teribil de rău!

— Nu face nimic, *contessa,* nu e decât o zgârietură.

— Vă rog să-mi trimiteţi nota de plată pentru pantalonii dumneavoastră!... Ador brăţara asta, dar spinii ăştia, chiar dacă sunt de aur, sunt groaznic de periculoşi. Jur că n-o s-o mai port niciodată de-acum încolo!

— Ăştia sunt nişte pantaloni de gata, cumpăraţi de la solduri. Nu vă faceţi griji cu nota de plată... Şi oricum, doamnă, amintiţi-vă că pot fi politicos, ca şi dumneavoastră de altfel, dar asta nu mă va împiedica să continui să sap.

— *Să sapi...* după ce, *signore!* După murdărie?

— De murdărie nu mă ating niciodată, *contessa,* le-o las altora. Dar când este vorba de pământ poluat, infestat cu toxine, atunci e altceva.

— În cazul ăsta, poţi să sapi liniştit, spuse Bajaratt, uitându-se la brăţara de aur fixată ferm la încheietura mâinii ei, la spinul auriu, mânjit de sânge, la orificiul fin din vârful acestuia... acum deschis. Nu vei găsi nimic de genul acesta.

Miami Herald

Reporter mort într-un accident.

WEST PALM BEACH Marţi, 12 August – Angela Del Rossi, laureat al premiului Pulitzer şi unul dintre cei mai buni reporteri ai cotidianului nostru, a decedat noaptea trecută pe şoseaua 95, atunci când maşina sa a ieşit de pe carosabil, izbindu-se de clădirea unui transformator electric. Se presupune că Del Rossi a adormit la volan. Mai mulţi dintre colegii săi îndureraţi şi-au exprimat compasiunea lor, confirmând, însă, cauza probabilă a accidentului. „Era un tigru, un adevărat vânător de ştiri" spune

unul dintre ei. „Ar fi fost în stare să na doarmă zile întregi atunci când dădea de un subiect interesant”. Aseară, Del Rossi se întorcea de la o recepţie oferită în onoarea lui Dante Paolo, barone-cadetto di Ravello*, recent sosit în ţară. Tânărul viitor baron a fost pur şi simplu şocat când a aflat ştirea, spunându-ne, prin intermediul interpretului său, că se împrietenise pe loc cu Del Rossi, care vorbea italiana şi care-i promisese să-l înveţe să joace golf.*

Urmaşii domnului Del Rossi sunt soţia sa, Ruth şi cele două fiice ale sale.

Il Progresso Ravello

(traducere)

RAVELLO, 1 August – Baronul Carlo Vittorio di Ravello, acuzând o stare generală proastă a sănătăţii sale se va îmbarca pe iahtul său, Il Nicolo, *pentru o croazieră prelungită pe Mediterana. „Insulele frumoasei noastre mări mă vor întrema cu siguranţă şi voi putea reveni la îndatoririle mele”, a declarat înălţimea sa la un cocteil oferit pe cheiul din Napoli chiar înaintea plecării.*

13

Deasupra apei albastre-verzui a mării strălucea un soare portocaliu, puternic, ce parcă pulsa, iar în palmieri şi în frunzişul tropical abundent păsările ciripeau sonor. Tyrell deschise brusc ochii, nedumerit, nesigur, apoi uimit să-şi dea seama că atingea cu capul umărul lui Cathy, al cărei chip adormit se odihnea pe nisip, la câţiva centimetri de al lui. Încet, cu grijă, se rostogoli într-o parte, se ridică în patru labe, continuând să clipească des în lumina puternică şi, auzind trosnetele focului, se răsuci brusc, dând cu ochii de Poole care, şchiopătând, arunca scurtături şi resturi de lemn în flăcări. Fumul negru care se ridica din grămada arzândă era tot ce întuneca cerul perfect senin, fără urmă de nor.

— Pentru ce ai făcut focul? întrebă Hawthorne, vorbind imediat în şoaptă, când locotenentul îşi puse un deget pe buze şi repetând întrebarea: Pentru ce ai făcut focul?

— Mi-am închipuit că, dacă întâmplător pilotului i s-au dat nişte coordonate greşite, fumul ăsta i-ar putea fi de folos. Un fel de asigurare suplimentară, nimic altceva.

— Poţi să mergi…?

— Ţi-am spus că nu sunt decât nişte julituri. Am stat o jumătate de oră în apă, mişcându-mă tot timpul şi acum durerea este deja tolerabilă.

— La ce oră trebuie să sosească avionul?

— La şase, aproximativ, în funcţie de starea vremii, răspunse Cathy Nielsen, cu ochii încă închişi. Puteţi să terminaţi cu şopăcăiala. Se săltă în coate, trase mâneca costumului de scafandru şi se uită la ceas. Dumnezeule, e fără un sfert!

— Şi? zise Poole. Eşti cumva programată la coafor?

— Nu eşti prea departe de adevăr, Jackson. Trebuie să fac o excursie până în tufişuri şi, cu costumul ăsta, ceea ce urmează este demn de un contorsionist… Şi, fiindcă veni vorba de costum, domnilor, sunteţi amabili să vi le îmbrăcaţi pe ale voastre? Doi bărbaţi în slip, unul cu el evident ud şi o femeie, singuri pe o insulă absolut pustie – sunt sigură că nu e tocmai imaginea ce doresc să mă însoţească la revenirea la bază.

— La bază? La Patrick? se răsti Hawthorne. Cine a zis că mergem la bază?

— Am vorbit deja despre asta, Tye şi, dacă nu-ţi aduci aminte, nu e vina ta. Acum trei ore erai cel mai obosit om ce mi-a fost dat vreodată să-l văd. Şi încă mai cred că ai avea nevoie să dormi neîntors o săptămână.

— Ai dreptate, nu cu somnul, îmi aduc aminte. Indiferent care sunt ordinele, îl sun pe Stevens la Washington şi cobor pe Gorda.

— Greşit! protestă Poole. Nu *coborî* pe Gorda, *coborâm* pe Gorda. Tu poţi să ai de plătit o poliţă sau zece, eu nu ştiu decât că avem şi noi una, Cathy şi cu mine şi plata pentru poliţa asta este al dracului de importantă pentru noi. Se cheamă Charlie – îţi mai aduci aminte de el?

— Da, răspunse Tyrell, privindu-l fix pe locotenent. Coborâm pe Gorda.

— Uite avionul! strigă Cathy, sărind în picioare. Trebuie să mă grăbesc.

— Crede-mă, îi răspunse locotenentul, o să aştepte liniştit până când îţi termini tu permanentul.

— Puneţi-vă costumele! se mai răsti doamna maior la ei, luând-o la fugă pe debarcader şi dispărând în tufişuri.

— Askelon, şopti vocea din Londra.

— Pentru vecie! răspunse Bajaratt. S-ar putea ca, timp de câteva zile, să nu pot lua legătura cu voi, la momentul şi la numerele convenite. Mergem la New York şi o să fim groaznic de prinşi.

— N-are nici o importanţă. Noi ne descurcăm splendid. Unul dintre ai noştri a fost angajat în detaşamentul de securitate al garajului de la Downing Street.

— *Splendid!*

— Tu cum stai, Baj?

— La fel. Cercul se măreşte, dar devine din ce în ce mai select. Răzbunarea va fi a noastră, prietene.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta.

— Ia legătura cu Parisul şi cu Ierusalimul şi spune-le despre mine, dar atrage-le atenţia să se ţină strict de plan, în cazul în care intervine vreun pericol.

— Am vorbit cu Ierusalimul azi dimineaţă. Ticălosul ăla cu mintea înfierbântată era în extaz.

— De ce?

— S-a împrietenit cu un grup de ofiţeri de stat major din IDF, cu care s-a întâlnit într-un restaurant din Tel Aviv. Se îmbătaseră şi le-a plăcut cum cântă el. Şi a fost invitat deja la mai multe petreceri.

— Spune-i să fie atent. Actele lui sunt tot atât de false ca şi uniforma pe care o poartă.

— Totuşi, Baj, cu greu ar fi putut găsi o acoperire mai bună. Pe deasupra, a şi recunoscut doi dintre ofiţeri: nişte porci din turma măcelarului de Sharon.

— Interesant, zise Bajaratt după un moment de tăcere. Sharon ar putea fi un supliment binevenit.

— Tot aşa spunea şi Ierusalimul.

— Dar în nici un caz sacrificând premiul cel mare, clar?

— E perfect conştient.

— Ceva nou de la Paris?

— Nimic, după cum ştii deja, *ea* se culcă cu un membru marcant al Camerei Deputaţilor, un prieten foarte apropiat al Preşedintelui. E o fată focoasă şi foarte deşteaptă.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit să se culce chiar cu Preşedintele.

— S-ar putea să se întâmple şi asta.

— Askelon, zise Bajaratt, terminând convorbirea.

— Pentru vecie! îi răspunse vocea din Londra.

Cei mai mulţi dintre locuitorii insulei britanice Virgin Gorda încă mai dormeau când avionul militar, cu aprobarea guvernatorului insulei, amerizase la două mile sud de clubul de iachting. Hawthorne nu ceruse să fie aşteptaţi de nici o ambarcaţiune, pentru că în echipamentul standard al hidroavionului erau incluse mai multe bărci de cauciuc gonflabile, iar el dorea ca sosirea lor să fie cunoscută de cât mai puţine persoane, pentru siguranţă. După ce pusese telefonul înapoi, în suportul lui din panoul despărţitor al avionului, o auzi pe Cathy Nielsen chemându-l din scaunul de lângă el, pe un ton destul de ridicat ca să domine zgomotul motoarelor.

— Un moment, conducător profund, n-ai uitat ceva?

— Ce? O să rămânem pe Gorda, ce mai vrei?

— Ce-ai zice de nişte haine? Ale noastre sunt pe vedeta de patrulare englezească şi am senzaţia că, în costumele astea de

Oameni-Păianjeni, am fi cam bătători la ochi. Iar dacă crezi cumva că eu o să defilez frumuşel pe insula asta în sutien şi chiloţei, însoţită de două gorile nebărbierite, în slipuri, cum sunteţi voi acum, te rog frumos să te mai gândeşti odată, domnule comandant.

— Cred că problemele de ţinută te cam depăşesc, Tye, adăugă, zâmbind, Poole. Sunt convins că ţie-ţi plac salopetele jegoase, dar trebuie să înţelegi că noi suntem oameni de o calitate un pic mai bună în privinţa asta.

Aşa că Hawthorne revenise lângă telefon şi sunase la recepţia de la iacht-club.

— Cu domnul Geoffrey Cooke, vă rog. Tyrell aşteptase, dar ţârâitul insistent de la celălalt capăt al firului rămăsese fără răspuns. În cele din urmă se auzise din nou vocea recepţionerului:

— Îmi pare rău, *sir.* Nu răspunde nimeni în cameră.

— Atunci încercaţi, vă rog, la domnul Ardisonne, domnul Jacques Ardisonne.

— Imediat, sir. Din nou se auzise ţârâitul, care rămăsese tot fără răspuns şi din nou revenise recepţionerul:

— Mi-e teamă că nici dânsul nu răspunde *sir.*

— Uite ce este, sunt Tyrell Hawthorne şi am o problemă…

— Căpitanul Hawthorne? Am avut eu impresia că dumneavoastră sunteţi, dar nu eram sigur, e mult zgomot acolo unde sunteţi acum.

— Cu cine vorbesc?

— Cu Beckwith, *sir,* recepţionerul de noapte. Engleza mea sună chiar atât de bine, *sir?*

— Parcă ai veni direct de la Buckingham Palace, răspunse Tye, uşurat să-şi amintească de omul cu care vorbea. Uite ce e, Beckwith, trebuie să dau de Roger, barmanul şi mi-am lăsat agenda cu numere de telefon acasă, pe barcă. Poţi să-mi faci dumneata rost de el?

— Nu-i nevoie, domnule căpitan. Roger îl înlocuieşte pe barmanul de zi. Băiatul care trebuia să vină la rând e la închisoare, din cauza unei bătăi. Vă fac imediat legătura.

— Unde-ai fost toată noaptea, Tye-boy? se auzi glasul lui Roger. Te mişti ca o şopârlă din loc în loc şi nu scoţi o vorbă!

— Unde sunt Cooke şi Ardisonne? i-o tăie Hawthorne.

— Am încercat toţi să dăm de tine pe St Martin, dar parcă

intraseşi în pământ, *mon.*

— Unde sunt?

— Nu mai sunt aici, Tye-boy. Pe la zece şi jumătate au primit un telefon din Porto Rico, o convorbire foarte ciudată, *mon,* atât de ciudată, încât s-au dus imediat la reşedinţa guvernatorului şi au început să se întâmple fel de fel de lucruri ciudate! Au plecat cu o maşină a poliţiei până la Sebastian Point, de acolo i-a luat o vedetă a pazei de coastă şi i-a dus la un hidroavion din larg, unde-i aştepta un pilot, care urma să-i ducă în Porto Rico, asta mi-au spus să-ţi transmit!

— Asta e tot?

— Nu, *mon,* am păstrat ce era mai bun pentru la urmă... sper. Mi-au zis să-ţi spun că au pus mâna pe o persoană numită *Grimshaw...*

— *Penetrarea!* urlă Hawthorne în telefon, atât de tare încât vocea i se auzi în tot fuzelajul.

— Ce s-a întâmplat? strigă Nielsen.

— Ce este, Tye? urlă şi Poole.

— Am pus mâna pe unul dintre *ei!...* Altceva, Roge?

— Nimic deosebit... doar că păsările alea două călătoare mi-au lăsat pe cap două consumaţii neplătite, pe care a trebuit să le achit din buzunar.

— O să fii plătit de cincizeci de ori mai mult, amice!

— Jumătate ar fi de ajuns, restul pot să-l fur singur.

— Încă ceva, Roge. Sunt cu încă doi prieteni, venim cu avionul spre tine şi ne-ar trebui nişte haine...

Roger îi întâmpină pe plaja de est, mai izolată, la vreo sută şi ceva de metri de docurile iacht-clubului şi trase pe nisip barca grea de cauciuc.

— Pentru turişti e prea devreme, iar din port nu se poate vedea aici, aşa că veniţi după mine. Am făcut rost de o vilă goală, unde vă puteţi schimba, hainele sunt deja acolo... Un moment. Ce trebuie să fac cu barca asta? E o chestie de două mii de dolari ca popa...

— Dezumfl-o şi vinde-o, îi răspunse Hawthorne. Dar ai grijă să-i ştergi marcajele. Dacă nu ştii cum, te învăţ eu.

Hainele erau cât se poate de potrivite, iar în cazul doamnei maior, chiar mai mult decât acceptabile.

— Hei, Cathy, arăţi fantastic! Poole fluieră lung când o văzu

ieşind din dormitorul în care se schimbase, purtând o rochie uşoară, în culori vii, tropicale, un imprimeu cu pene de păun şi de papagal stilizate, gândit să pună în valoare rotunjimile superioare şi inferioare ale unei femei.

Cathy se roti pe călcâie, lăsându-se admirată ca o fetişcană.

— Vai, locotenente, nu te-am mai auzit spunându-mi una ca asta până acum... Poate cu o singură excepţie, într-un bar cu striptease din Miami.

— Chestia aia din Miami nu intră la socoteală, ştii prea bine, dar, cu excepţia acelei nunţi ratate, de care nu-mi mai aduc exact aminte, nu te-am mai văzut niciodată într-o rochie şi, în nici un caz, într-una ca asta. Tu ce zici Tye? O avansăm mus-major?

— Îţi vine foarte bine, Cathy, îi spuse Hawthorne simplu.

— Mulţumesc, Tyrell. Nu prea sunt obişnuită cu asemenea complimente. Şi cred că o să roşesc toată, vă puteţi imagina una ca asta?

— Mi-ar place s-o cred, răspunse Tye încet, cufundat în gânduri, răsărindu-i dintr-o dată în minte faţa lui Cathy dormind lângă el – sau era Dominique? – dar oricum, nu conta, ambele chipuri îl emoţionau adânc... faţă de ultima avea chiar un fel de presimţire a unei pierderi ireparabile. Oare de ce îl părăsise din nou?

— O să primim în curând veşti de la Cooke şi de la Ardisonne, din Porto Rico, spuse Hawthorne brusc, cu voce aspră, rupând vraja melancolică şi întorcându-se spre o fereastră.

— Îl vreau pe Grimshaw ăsta, vreau să-l interoghez chiar eu, să-l *sparg* şi să-mi spună cum i-au descoperit pe Marty şi pe Mickey.

— Şi pe Charlie, adăugă Poole. Nu uita de Charlie...

— Cine dracu sunt oamenii ăştia şi cum reuşesc să facă ceea ce fac? strigă Hawthorne, izbind cu pumnii în cel mai apropiat corp de mobilă.

— Parcă spuneai că sunt din Orientul Apropiat, zise Cathy.

— Aşa e, dar e ceva prea general. Voi nu-i ştiţi pe cei din Valea Baaka, eu îi cunosc bine. Sunt o duzină de facţiuni care se luptă una cu alta pentru supremaţie, fiecare dintre ele reclamând dreptul de a fi sabia lui Allah pe Pământ. Dar grupul ăsta e altfel. Or fi fanatici, dar fanatismul lor depăşeşte mult simpla credinţă în Allah, în Iisus, în Mohamed sau în Moise. Sursele lor de

informaţii sunt prea diversificate, infrastructura lor e prea întinsă – Doamne, scurgeri la Washington şi la Paris, de care ştim deja, legături cu Mafia, insula-fortăreaţă, sateliţi japonezi, conturi în Elveţia, echipe de şoc la Miami şi la Palm Beach şi cine mai poate şti ce! Asemenea contacte nu pot fi rezultatul unor apeluri fanatice, făcute unor credincioşi bigoţi. Nu, în nici un caz, or fi bigoţi, dar sunt şi mercenari, capitalişti ai terorismului conducând o afacere pe scară mondială!

— Şi probabil că lista clienţilor lor e al dracului de lungă, completă Poole. De unde fac rost de ei?

— E o listă dublă, Jackson, o listă de furnizori şi de clienţi. Tipii ăştia vând şi cumpără.

— Ce cumpără, Tye?

— În absenţa unui cuvânt mai potrivit, să-i spunem destabilizare. Căile care *duc* spre şi mijloacele de a ajunge *la* asta.

— Logic, presupun că următoarea întrebare trebuie să fie de ce, zise Nielsen încruntată. Pot înţelege motivele ce îi fac pe nişte fanatici să acţioneze, dar de ce i-ar ajuta nişte oameni care nu au nici o legătură cu cauza pentru care luptă ei – Mafia, de exemplu – ba mai mult, să îi şi plătească pentru asta?

— Pentru că asemenea oameni *sunt* interesaţi să fie haos, iar asta nu are nimic de-a face cu convingeri religioase sau filosofice. Are de-a face cu deţinerea puterii. Şi cu bani. Oriunde există destabilizare, se creează un vid de putere şi, în asemenea condiţii se pot face milioane, pe dracu', *miliarde.* Datorită panicii se pot infiltra oameni în guverne, în anumite posturi utile în viitor şi se pot controla ţări întregi, ce pot fi astfel aservite unor grupuri de interese, care nu sunt descoperite până când nu termină de supt tot ce se poate suge, lăsând în urma lor piatră seacă, moment în care de obicei dispar, sau li se garantează undeva azil politic.

— Chiar se poate întâmpla aşa ceva în realitate?

— Draga mea, *am văzut cu ochii mei* întâmplându-se aşa ceva. Din Grecia până în Uganda, din Haiti până în Argentina, din Chile până în Panama şi în cele mai multe din ţările fostului bloc comunist din Europa de est – birocraţii care le conduceau erau tot atât de comunişti ca Rockefeller-ii.

— Ei bine, cred că sunt un măgar şi jumătate! exclamă locotenentul Poole. N-am gândit niciodată în astfel de termeni.

Mi-e pur şi simplu ruşine de mine, pentru că tot ce spui tu ţine de bunul-simţ elementar.

— N-ai de ce să-ţi fie ruşine. La mine era vorba de meserie, o profesie care nici măcar nu reclamă deosebit de multă inteligenţă.

— Şi acum ce-o să facem noi, Tye? întrebă Cathy.

— Aşteptăm să ne sune Cooke şi Ardisonne. Şi probabil că vom pleca imediat în Porto Rico, sub pază militară, cu avionul.

Se auzi o bătaie în uşă, o bătaie complet inutilă, pentru că vocea ce se auzi imediat după aceea era a lui Roger, barmanul.

— Eu sunt. Trebuie să-ţi spun ceva, Tye-boy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roge, uşa nu e încuiată!

— Poate că nu vreau să intru, zise Roger, strecurându-se înăuntru cu un ziar în mână şi închizând uşa după el. Traversă încăperea până în dreptul lui Hawthorne şi-i întinse ziarul.

— E ediţia de dimineaţă a lui San Juan Star. A venit cu avionul acum o jumătate de oră şi la recepţie, la iacht-club e un adevărat infern. Articolul e pe pagina a treia, e deschis la el.

Două cadavre aruncate pe ţărm
la Moiro Castle Rocks.

SAN JUAN, Sâmbătă – Azi dimineaţă devreme, pe coastă, în această zonă, au fost descoperite două cadavre ale unor bărbaţi, înţepenite între stânci, la vest de diguri. Cei doi, identificaţi datorită actelor pe care le aveau asupra lor, sunt Geoffrey Alan Cooke, cetăţean englez şi Jacques Rene Ardisonne, din Franţa. Cei doi au murit înecaţi, înainte de a fi aruncaţi pe stânci. Autorităţile vor solicita informaţii suplimentare din Anglia şi din Franţa.

Tyrell Hawthorne arunca ziarul pe podea, se întoarse, se repezi la fereastră şi izbi cu sete în geam, pumnii înroşindu-i-se instantaneu de sânge.

Apartamentul de lux din Manhattan, situat la mare înălţime faţă de carosabilul de pe Fifth Avenue, avea vedere spre lămpile din Central Park şi era scăldat în lumina plăcută a unor candelabre de cristal, cărora li se alăturau lumânări în sfeşnice de sticlă, lucrate în motive florale, aşezate pe mesele acoperite

cu damasc imaculat. Printre invitaţi se numărau toţi cei ce dădeau tonul şi făceau legea în marele oraş: politicieni, rechini ai afacerilor cu locuinţe şi proprietăţi, bancheri, câţiva ziarişti proeminenţi, plus un număr de vedete de film sau de televiziune ce puteau fi remarcate imediat, împreună cu o serie de autori recunoscuţi şi la modă, ale căror cărţi fuseseră publicate şi în Italia. Răspunseseră toţi convocării gazdei, un antreprenor strălucit, ale cărui manevre la bursa de materiale trecuseră neobservate, în timp ce marea majoritatea a asociaţilor lui ajunsese la închisoare. Însă şi soarele lui părea să se apropie de apus, pentru că în curând imensele datorii pe care le avea ajungeau la scadenţă. Şi totuşi, amintindu-şi de serviciile şi de favorurile făcute la un moment sau altul de el, oaspeţii lui îi acceptaseră invitaţia şi erau *toţi* prezenţi. Obiectul atenţiei lor era un tânăr înalt, ale cărui recomandări favorabile către tatăl său – extrem de bogatul *baron di Ravello* – ar fi putut uşura considerabil dificultăţile prin care trecea gazda.

Serata se desfăşura într-o atmosferă perfectă şi plăcută, cu o precizie de mecanism bine pus la punct, oaspeţii fuseseră prezentaţi tânărului *barone-cadetto* şi mătuşii sale, *contessa*, iar ei le primiseră saluturile la fel cum ar fi făcut şi fiul favorit al ţarului şi sora acestuia, la St Petersburg. Spre nemulţumirea lui Bajaratt, imediat ce se terminaseră prezentările şi se serviseră cocteilurile, o tânără actriţă de televiziune, ce vorbea italiana, îl angajase pe *Dante Paolo* într-o discuţie prelungită. Nu era vorba de gelozie, pe Bajaratt o deranja pericolul potenţial pe care-l reprezenta momentul. Pentru că o femeie tânără, poliglotă, sofisticată şi cosmopolită avea posibilitatea de a depista cu relativă uşurinţă golurile serioase din educaţia nobila a lui Nicolo. Pericolul închipuit se risipi, însă, ca un nor de fum când Nicolo se întoarse spre ea, cu tânăra actriţă încă alături:

— *Cara zio,* noua mea prietenă vorbeşte foarte bine italiana, exclamă el bine dispus.

— Am remarcat şi eu, răspunse Bajaratt tot în italiană, fără prea mult entuziasm. Ţi-ai făcut cumva studiile la Roma, copila mea? Sau în Elveţia?

— Vai de mine, nu *contessa!* După ce am terminat liceul, singurii mei profesori au fost nişte manuale de artă dramatică, până când am reuşit să ajung la televiziune.

— Ai văzut-o şi dumneata, dragă mătuşă. En am văzut-o! La

noi serialul respectiv se numeşte *Vendetta delle Selle,* toată lumea se uită! Ea o joacă pe fata aceea drăguţă, care are grijă de fratele şi de sora ei, după ce bandiţii le omora părinţii.

— Traducerea titlului nu e prea inspirată, Dante. Nu prea are nici o legătură cu Revenge of the Saddles[13]. Dar cui îi pasă de una ca asta?

— Atunci de unde fluenţa dumitale…?

— Tatăl meu este proprietarul unui magazin de delicatese din Brooklyn. În zona în care locuim noi, nu sunt prea mulţi oameni de peste patruzeci de ani care să vorbească englezeşte.

— La tatăl ei poţi găsi *provoloni* şi alte brânzeturi din Portofino, ca şi cel mai bun *prosciutto* din sud. Oh, cât de mult mi-ar place să pot merge în acest loc din Brooklyn!

— Mi-e teamă că nu e timp, Dante. Mâine dimineaţă plec înapoi pe coastă, cu avionul, îi răspunse actriţa.

— Draga mea copilă, interveni repede Bajaratt tot în italiană, răceala ei diminuându-se rapid, pe măsură ce întrevedea avantajele ideii ce i se înfiripase în cap şi care o făcu să-i zâmbească afectuos tinerei şi să-i vorbească pe un ton mult mai cald: Este absolut necesar să te întorci pe… pe…

— Pe coastă, aşa-i spunem noi, o completă actriţa. Asta înseamnă în California. Peste patru zile trebuie să fiu gata de filmare şi am nevoie de cel puţin două zile de alergătură pe plajă, ca să scap de adaosurile pe care le-am căpătat din cauza bucătăriei din familie. Sora cea mare a Saddles-ilor trebuie să arate exact cum îi cere rolul.

— Dar, dacă ai mai rămâne încă o zi, tot ai mai avea la dispoziţie două zile pentru alergătură, nu-i aşa?

— Da, dar de ce?

— Văd că nepotului meu îi place foarte mult de dumneata…

— Ia staţi puţin, doamnă! izbucni actriţa în engleză, ofensată.

— Nu, *te rog,* o întrerupse Bajaratt, tot în engleză. M-ai înţeles greşit. *Rispetto, rispetto totale.* Nu veţi fi decât în locuri publice şi eu vă voi însoţi tot timpul – ca doamnă de companie a dumitale. M-am gândit că, după atâtea întâlniri de afaceri, cu oameni mult mai în vârstă decât el, o zi liberă petrecută cu cineva de o vârstă apropiată de a lui, vizitând oraşul, ar fi o

[13] Traducerea exactă din engleză: *Răzbunarea celor din familia Saddles*; traducerea în italiană este o simplă analogie fonetică, nu semantică: *Răzbunare din şa,* (N.T.).

destindere cât se poate de plăcută pentru nepotul meu. Probabil că este mai mult decât sătul de prezenţa bătrânei lui mătuşi.

— Dacă dumneavoastră sunteţi bătrână, *contessa,* replică tânăra, revenind liniştită la italiană, atunci eu sunt încă elevă de şcoală primară.

— Atunci rămâi?

— Ei bine... de ce nu? răspunse tânăra actriţă, privind zâmbitoare la faţa chipeşă a lui Nicolo.

— Şi pentru că programul nostru de mâine va începe devreme, n-ai dori să-ţi reţinem o cameră la hotel, după ce se termină dineul?

— Se vede că nu-l cunoaşteţi pe *papa.* Când sunt la New York, n-am voie să dorm decât acasă, *contessa.* Unchiul meu, Ruggio, care este proprietarul unui taxi, este jos şi mă aşteaptă.

— Putem să te conducem noi acasă, în Brooklyn, insistă Nicolo surescitat. Avem o limuzină!

— Atunci v-aş putea arăta şi magazinul lui *papa!* Brânzeturile, salamurile, chiar şi acel *prosciutto.*

— Te rog, *cara zia.*

— Unchiul Ruggio poate veni după noi şi atunci *papa* nu ar avea nici un motiv să se supere pe mine.

— Tatăl dumitale are foarte multă grijă de dumneata, nu-i aşa?

— Nu-mi mai pomeniţi de asta! De când sunt obligată să locuiesc şi la Los Angeles, prin apartamentul meu au trecut toate femeile nemăritate din familie. Pleacă una şi, la nici douăzeci de minute, răsare alta!

— Un foarte bună tată de familie italian, care are grijă de copiii săi conform tradiţiilor noastre.

— Angelo Capelli, tatăl lui Angel Capell – ăsta e numele meu de actriţă, impresarul meu consideră că Angelina Capelli nu e bun decât pentru o crâşmă din New Jersey. Cel mai rigid tată din tot Brooklyn-ul. Dar dacă îi spun că i-am adus în vizită un adevărat *barone,* care vrea să-l cunoască pe el şi pe *mamma...*

— *Zia Cabrini,* spuse Nicolo, cu o umbră de autoritate în glas. Am făcut cunoştinţă cu toată lumea, n-am putea pleca? N-am în nas decât miros de brânzeturi, iar în gură gust de *prosciutto.*

— Să vedem dacă se poate, nepoate – dar putem să vorbim două secunde între patru ochi?... Nu e nimic deosebit, domnişoară, doar două cuvinte despre un om cu care trebuie să

vorbim înainte de a pleca. Nişte probleme de afaceri…

— Da, desigur. De altfel, tocmai am observat că este prezent un critic dramatic de la *Times,* care mi-a făcut o cronică formidabilă pentru un mic rol pe care-l jucam în Greenwich Village. Şi, datorită acelei cronici, am ajuns să joc în serial. I-am trimis o scrisoare, dar n-am avut niciodată, până acum, ocazia să-i mulţumesc şi personal. Revin în câteva minute. Şi tânăra actriţă plecă de lângă ei, ţinând în mână o cupă de şampanie plină cu apă minerală şi se îndreptă spre un bărbat obez, cu barbă grizonată, ce avea nişte ochi de leopard şi buze de urangutan.

— Ce este *signora*? întrebă Nicolo. Am greşit cu ceva?

— De loc, dragul meu, te distrezi împreună cu cineva de vârsta ta şi asta este foarte bine. Dar adu-ţi aminte, nu ştii de loc englezeşte! Nu mai lăsa nici măcar o sclipire a ochilor să te trădeze!

— Cabi, dar între noi nu mai vorbim decât italiana… Eşti cumva supărată pentru că îmi place de ea?

— Ai fi un prost să nu-ţi placă! Dar fii atent, chiar dacă morala mic-burgheză nu înseamnă nimic pentru tine sau pentru mine, ceva îmi spune că n-ar fi bine să o tratezi ca pe o femeie oarecare, de la tine de acasă, de la Portiei, care nu vrea decât să se culce cu tine.

— În nici un caz! O fi ea o actriţă cunoscută, dar nu este decât o fată italiană inocentă şi o voi respecta la fel cum mi-aş respecta propriile-mi surori. Ea nu face parte din lumea asta în care m-ai adus tu.

— Nu-ţi place lumea asta, Nico?

— Cum ar putea să nu-mi placă? N-am trăit niciodată – aşa – nici măcar în vis.

— Bine. Acum poţi să te duci la această *bellissima ragazza,* o să vin şi eu imediat.

Bajaratt îi întoarse spatele şi se îndreptă mergând graţios spre gazda lor, care era prins într-o discuţie aprinsă cu doi bancheri. Dintr-o dată simţi o mână apucându-i cotul, o atingere uşoară dar fermă. Îşi întoarse brusc capul şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat în vârstă, cărunt, cu o figură extrem de plăcută, ce părea ieşit direct dintr-o reclamă a unei reviste englezeşti pentru automobilele Rolls-Royce.

— Ne-am cunoscut cumva, *sir?* întrebă Bajaratt.

— Ne cunoaştem acum, *contessa,* îi răspunse el. Ridicându-i mâna stângă şi ducându-i-o la buze. Am sosit mai târziu, dar văd că, în ceea ce vă priveşte, totul merge bine.

— Evident, este o seară foarte plăcută.

— Oh, ăştia de aici sunt figuraţia cea mai potrivită pentru una ca asta, mă puteţi crede pe cuvânt. *Farmec emanând prin toţi porii,* cred că este fraza cea mai potrivită, iar aici este chiar în exces. Putere şi avere, reunite pentru a transforma nişte viermi în fluturi – fluturi monarh!

— Sunteţi cumva scriitor… romancier? Am mai făcut, cunoştinţă cu câţiva în seara asta.

— Nu, Doamne fereşte! Fără secretară abia sunt în stare să mă descurc cu o scrisoare banală. Dar observaţiile picante fac parte din stocul meu de mărfuri.

— Şi cu ce gen de afaceri vă ocupaţi, *signore?*

— Cu valorificarea unei anumite moşteniri aristocratice, pe care o distribui în primul rând printre membrii corpului diplomatic – e vorba de corpurile diplomatice din mai multe ţări – în general în beneficiul Departamentului de Stat.

— Interesant!

— Aşa este, desigur, încuviinţă străinul zâmbind. Nefiind alcoolic, fiind lipsit de ambiţii politice şi având o proprietate splendidă, pe care îmi face realmente mare plăcere să o arăt oaspeţilor mei, cei de la Departamentul de Stat consideră că pot fi o gazdă neutră excelentă pentru diverşi demnitari aflaţi în vizită la noi. Vă puteţi imagina că nu poţi călări împreună cu un bărbat sau cu o femeie, apoi să joci tenis sau să înoţi în piscina de sub cascadă şi să iei o masă bună, iar după aceea să negociezi câineşte diverse probleme cu aceeaşi persoană… Iar la mine se mai pot găsi şi diverse alte facilităţi *speciale,* persoane foarte amabile şi îndatoritoare, atât masculine cât şi feminine şi, mai ales, discrete.

— Dar de ce, îmi spuneţi mie toate astea, *signore?* întrebă Bajaratt, studiindu-l atentă pe aristocratul autoproclamat.

— Pentru că tot ce posed, tot ce am învăţat, se datorează unui om pe care l-am întâlnit cu mulţi ani în urmă la Havana, draga mea, răspunse bărbatul privind-o drept în ochi. Asta vă spune ceva, contesă?

— Ar fi trebuit să-mi spună? zise Amaya, reuşind să-şi păstreze o expresie impasibilă a feţei, deşi respiraţia i se tăiase pentru o

clipă.

— Atunci voi fi mai explicit şi mă voi grăbi, pentru că putem fi întrerupţi în orice clipă de unul din neisprăviţii ăştia. Ai primit mai multe numere de telefon, dar nu cunoşti codurile zonale de aici, iar acum a sosit momentul să le afli. Ţi-am lăsat la hotel un plic sigilat cu ceară, te rog să-l controlezi cu mare atenţie, dacă observi cea mai mică urmă pe sigiliu te rog să mă suni imediat la Piaza şi vom schimba totul. Numele meu este Van Nostrand, apartamentul 9B.

— Şi dacă sigiliul este intact?

— Atunci, începând de mâine, poţi să utilizezi acele trei numere de telefon pentru a lua legătura cu mine. Mă vei găsi oricând la unul dintre ele. Ţi-ai găsit, prietenul de care aveai nevoie.

— Un *prieten de care am nevoie!* vorbiţi cam ciudat, mi-e, teamă că nu vă înţeleg.

— Termină, Baj, şopti mutra de reclamă zâmbind. *Il padrone* a murit!

Bajaratt simţi că i se opreşte respiraţia.

— Ce spui…?

— S-a dus… Pentru Dumnezeu, controlează-ţi mimica!

— Deci până la urmă l-a doborât boala.

— N-a murit din cauza asta. Şi-a aruncat casa în aer şi a rămas înăuntru. Nu a avut de ales.

— Dar de ce?

— Pentru că fusese descoperit. Era oricând posibil să se întâmple aşa. Ultimele lui instrucţiuni au fost ca în cazul în care lui i se întâmplă ceva, să mă împrietenesc cu tine şi să-ţi ofer tot ajutorul de care sunt capabil. Astfel încât, în anumite limite, poţi să mă consideri umilul tău servitor… *contessa.*

— Dar ce s-a întâmplat? Nu mi-ai spus de fapt nimic!

— Nu acum, mai încolo.

— Tatăl meu spiritual…

— Nu mai este. S-a dus. Acum mă ai pe mine la dispoziţie şi, prin mine, ai la dispoziţie şi considerabilele mele resurse. Van Nostrand îşi dădu capul pe spate, ca şi cum ar fi râs la o remarcă spirituală a contesei.

— Dar dumneata cine eşti?

— Ţi-am spus deja, sunt prietenul de care ai nevoie.

— Eşti omul de legătură al lui *il padrone* de aici, din America?

— Al lui şi al altora, dar mai mult al lui. În orice altă privinţă n-am fost *decât* al lui… Havana, ţi-am spus de Havana.

— Ce ţi-a spus… despre mine?

— Te adora, te admira teribil de mult. Ai fost o mare mângâiere pentru el şi de aceea mi-a cerut să te ajut prin toate mijloacele de care dispun.

— În ce sens să mă ajuţi?

— Să-mi utilizez agenţii pentru a te duce dintr-un loc în altul, de la o persoană la alta. Cu publicitate mai multă sau mai puţină, după cum ţi-e voia. Şi să-ţi îndeplinesc orice dispoziţie, cât timp nu le contrazice pe ale mele – pe ale noastre.

— Ale noastre?

— Eu sunt conducătorul reţelei *Scorpio.*

— *Scorpioni!* Bajaratt vorbea într-o şoaptă abia audibilă, vocea ei era complet acoperită de murmurul discuţiilor din jurul lor şi îşi controla perfect mimica feţei. Preşedintele Marelui Consiliu mi-a vorbit de voi. Mi-a spus că voi fi urmărită, testată şi, dacă voi fi considerată corespunzătoare, va lua cineva legătura cu mine şi voi deveni una de-a voastră.

— A exagerat puţin, *contessa*, nu vom merge atât de departe, dar îţi vom acorda asistenţă extraordinară…

— N-am făcut niciodată vreo legătură între *il padrone* şi reţeaua *Scorpio,* spuse Bajaratt.

— Dovadă că încrederea oarbă este totdeauna înşelătoare, nu crezi?… *Il padrone* este cel care a creat această reţea, cu ajutorul meu, bineînţeles. În ceea ce priveşte testarea ta, ceea ce ai reuşit să realizezi la Palm Beach elimină orice problemă. A fost pur şi simplu ultragiant şi minunat de simplu!

— Poţi să-mi spui cine sunt *Scorpionii?*

— Numai în linii mari, fără a intra în detalii. Suntem în număr de douăzeci şi cinci, ăsta e maximul. Van Nostrand izbucni din nou în râs la o glumă inexistentă. Avem profesii şi ocupaţii diverse, selectate cu grijă, pentru a ne asigura avantaje maxime – eu am făcut alegerea, având în vedere obţinerea unor profituri majore de la clienţii noştri*. Il padrone* avea senzaţia că, dacă trece o zi fără a realiza un profit de un milion de dolari, ziua aceea este o zi pierdută.

— Nu am cunoscut niciodată această latură a… a… a tatălui meu spiritual. Se poate avea încredere în aceşti *Scorpioni!*

— Nu pot să-ţi spun decât că ar fi îngroziţi să te audă. Ascultă

ordinele, sau moartea este cea mai blândă alternativă pe care o au la dispoziţie.

— Ştii de ce sunt aici, *signor* Van Nostrand?

— N-aveam nevoie de prietenul nostru comun ca să aflu asta. Sunt în relaţii foarte strânse cu mai mulţi înalţi funcţionari guvernamentali.

— Şi? insistă Bajaratt, privindu-l ţintă pe Van Nostrand.

— E nebunie curată! răspunse el în şoaptă. Dar îmi pot da seama ce găsea *il padrone* fascinant în povestea asta.

— Şi dumneata?

— În moarte, ca şi în viaţă, nu sunt legat decât de el. Fără *il padrone* n-am fost şi nu voi fi decât un nimic. Ţi-am mai spus asta, nu?

— Da, mi-ai spus. Era chiar aşa cum se vorbeşte despre el la Havana?

— Era ca un zeu. Mândru şi cu păr de aur. *Marte al Caraibelor,* tânăr şi strălucitor. Dacă Fidel ar fi avut atâta minte încât să-l păstreze în loc să-l alunge, să se folosească de geniul lui, probabil că azi Cuba ar fi fost o insulă ca un paradis, dincolo de orice închipuire.

— Dar insula lui *il padrone,* cum a fost descoperită?

— Un individ pe nume Hawthorne, un fost ofiţer din NI.

Bajaratt simţi că se albeşte la faţă.

— Omul acela va muri, zise ea calmă.

Pentru Bajaratt, episodul din Brooklyn fusese suportabil doar pentru că-i permitea aplicarea unei strategii foarte solide. Angelo Capelli şi soţia lui, Rosa, un cuplu de oameni deosebit de frumoşi – cum ar fi putut să iasă tânăra actriţă Angel Capell din altfel de părinţi? – erau încântaţi de modestul *barone-cadetto* care, la rândul lui, era copleşit de atmosfera din *Salumeria Capelli*, un magazin de delicatese impregnat de tradiţie, în care din ce în ce mai mult însemna şi din ce în ce mai bun şi unde se găseau şi câteva mese mici, rotunde, la care clienţii se puteau aşeza şi puteau consuma pe loc ceea ce cumpăraseră de la *Cassa Capelli.* Peste tot se vedeau fotografii ale fiicei lor, cele mai multe reprezentând scene din serialul de succes în care juca, iar fratele acesteia, un băiat de şaisprezece ani, ceva mai scund, dar aproape tot atât de chipeş ca Nicolo, se împrietenise rapid cu îl barone-cadetto. Se tăie *provolone, salami, prosciutto,* iar Rosa

apăru cu o pastă rece, garnisită cu propriul ei sos tomat şi cu câteva sticle de *Chianti Classico.* Se lipiră mesele, se aşezară şi toată lumea începu să se servească.

— Vezi, *cara zia,* ţi-am spus eu! strigă Dante Paolo în italiană. Nu e mai bine decât să luăm masa cu toţi îmbuibaţii ăia?

— Gazda noastră a rămas înmărmurit când am plecat.

— De ce? Ce cur mai aveam de sărutat? Parcă nu mai rămăsese nici unul!

Hohotul de râs, care urmă. Nu fu decât înteţit de mustrarea amuzată a lui Bajaratt:

— *Te rog,* Dante... chiar dacă mi-e greu să te contrazic!

— Aici nu e nevoie să săruţi nici urmă de cur! mugi Angelo Capelli.

— Te rog, *papa,* cum poţi să vorbeşti aşa...

— Fată, te rog!... El este *il barone-cadetto di Ravello.* Şi el a vorbit primul aşa!

— Are dreptate Angelina – Angel – eu am început.

— Un tânăr atât de drăguţ, zise Rosa. Aşa de natural şi aşa de cu capul pe pământ!

— De ce n-aş fi aşa, *famiglia Capelli?* întrebă Nicolo, aflat într-o dispoziţie euforică. Nu eu am cerut să mă nasc cu un titlu de nobleţe. Pentru asta nu sunt eu vinovatul, vă rog să mă credeţi că n-am nici o vină!

Urmă încă o explozie de râs. Atmosfera se destinsese complet, instaurându-se un spirit egalitar, perfect democratic. Şi apoi se auzi un ciocănit la uşa încuiată a magazinului, moment în care Bajaratt li se adresă în engleză:

— Vă rog să mă iertaţi, familia Capelli, nepotul meu dorea atât de mult să aibă o amintire din seara asta, încât mi-am permis să chem un fotograf, pentru câteva fotografii. Dacă vă deranjează, îi spun că nu mai este cazul.

— Să ne deranjeze? strigă Capelli-tatăl. Este o onoare pentru noi, o onoare de care nu ne-am închipuit că putem avea parte. Fiule, du-te şi deschide şi lasă omul să intre, repede!

După ce se asigurase la recepţie că în dimineaţa următoare limuzina va continua să le stea la dispoziţie, Bajaratt traversă holul hotelului, îndreptându-se spre telefoanele publice. După ce scoase o bucăţică de hârtie din poşetă, formă numărul de la Piaza, cerând apartamentul 9B.

— Alo? îi răspunse vocea masculină.

— Van Nostrand, eu sunt.

— Sper că nu suni din cameră…

— Nu merită să răspund la o asemenea întrebare. Poţi fi convins că nu sun din cameră, sunt în hol.

— Dă-mi numărul telefonului de la care vorbeşti, o să mă duc şi eu în hol.

Bajaratt i-l dădu şi, şapte minute mai târziu, aparatul lângă care aştepta începu să sune.

— Chiar sunt necesare atâtea precauţii? întrebă ea, după ce ridicase receptorul înainte de a se termina primul apel.

— Nu merită să răspund la o asemenea întrebare, replică Van Nostrand chicotind. Poţi fi convinsă că sunt necesare, pentru că sunt cunoscut în calitate de confident al multor funcţionari din Departamentul de Stat şi există mulţi oameni care pot fi vital interesaţi de convorbirile mele. Iar centralistele de hotel pot fi mituite extrem de uşor, preţul e minim, iar beneficiile sunt, de cele mai multe ori, absolut impresionante.

— Spionaj?

— La ora actuală puţin probabil să se ocupe cineva din străinătate de aşa ceva, mai degrabă Washington-ul. Se cheamă *adulmecarea vânatului.* Dar destul despre mine şi despre precauţiile mele, poate exagerate. Plicul de la mine era intact?

— Da, l-am examinat cu lupa, într-o lumină extrem de puternică.

— Bun. Nu cred că mai e nevoie să-ţi spun că este de preferat să suni, pe cât posibil, de la telefoane publice. Nu este absolut necesar, dar este de preferat, când ai intenţia să dai mai multe telefoane din acelaşi loc. Nu ne plac şabloanele.

— Ai dreptate, nu era nevoie să-mi spui asta, îl întrerupse Bajaratt. Dar, cum ziceai că ai legături strânse cu funcţionari guvernamentali, mi-ai putea spune unde se găseşte acum acest fost ofiţer NI pe nume Hawthorne?

— Aş prefera să-l laşi în seama mea. Aşa cum văd eu lucrurile, dacă te apuci să-l cauţi pe el ţi-ai putea periclita atingerea obiectivului pe care ţi l-ai propus şi, de aici şi pe cele ale asociaţilor tăi.

— Omul ăsta este prea deştept pentru tine, bătrâne.

— Spui asta ca şi cum l-ai cunoaşte…

— Îi cunosc reputaţia. Era cel mai bun din Amsterdam… şi el şi

soţia lui.

— Interesant. Întâmplător ştiu că această informaţie este strict secretă.

— Am şi eu sursele mele, *signor* Van Nostrand.

— Nici măcar *il padrone* nu ştia asta, nu am avut când să-i spun. Extrem de interesant... Cât priveşte faptul că sunt bătrân, draga mea, dă-mi voie să-ţi spun că resursele mele în materie de anihilare le depăşesc *de o mie de ori* pe ale tale, cel puţin.

— Dar nu înţelegi...

— Ba da, înţeleg şi încă cum! o întrerupse el, cuprins de o furie bruscă. Chiar dacă îi tot spui tu *tatăl meu spiritual,* pentru mine *el* a fost şi rămâne *viaţa mea!*

— Poftim?

— Exact cum ai auzit, continuă Van Nostrand, cu răceală. Sunt treizeci de ani de când împărţeam totul, *absolut totul.* Havana, Rio, Buenos Aires – peste tot vieţile noastre au fost una, el fiind, desigur, stăpânul. Până acum zece ani, când s-a îmbolnăvit şi m-a trimis aici, unde am continuat să-l servesc cu credinţă.

— Nu ştiam...

— Atunci dă-mi voie să-ţi pun o întrebare, tânăra mea doamnă. În cei doi ani pe care i-ai petrecut pe insula lui, câte femei ai văzut acolo, în afară de Hectra, negresa lui credincioasă?

— Oh, Doamne!

— Te simţi cumva şocată?

— Nu, de loc, de fapt e ceva care nu mă priveşte. Doar că nu mă gândisem niciodată la aşa ceva.

— Nimeni nu s-a gândit. *Marte şi Neptun,* aşa zicea despre noi, unul domnind peste Caraibe la lumina zilei, celălalt nevăzut, îndrumându-l, învăţându-l atunci când era vorba de maniere elegante, de subtilităţi ce nu pot fi obţinute decât printr-o educaţie superioară... Acum sper că înţelegi, Baj! Acest Hawthorne nu va muri decât de mâna mea, *numai de mâna mea.*

Limuzina traversa Manhattan-ul în toate direcţiile, de la est la vest. De la nord la sud, de la clădirea Naţiunilor Unite la studiourile de televiziune de lângă Hudson River, de la Battery Park la Muzeul de Istorie Naturală, fiecare nouă privelişte minunându-l pe surescitatul *Dante Paolo,* spre deliciul lui Angel Capell, a cărei prezenţă binecunoscută făcea să se deschidă

instantaneu uşile în faţa lor şi să fie organizate, pe loc, tururi speciale de vizitare. Şi, întâmplător, peste tot se găseau fotografi. Pentru Angel, obişnuită să i se acorde atenţie, nu era nici o surpriză, îi spunea de fiecare dată lui Nicolo:

— *I paparazzi hanno bisogno di sussistenta* – trebuie să câştige şi ei o pâine.

Ceea ce nu observă nici tânăra actriţă, nici însoţitorul ei, era faptul că Amaya Bajaratt nu fusese fotografiată nici măcar o singură dată. Era, de fapt, o condiţie stabilită în prealabil, cerută de *contessa* în schimbul comunicării itinerariului.

Luară prânzul la *The Faur Seasons,* pe Strada 52, iar la sfârşitul mesei cei doi proprietari se simţiră obligaţi să le prezinte personal desertul – Chocolate Velvet, specialitatea casei – pe care trona o inscripţie cu litere albe ce saluta vizita arătosului *barone-cadetto* şi a frumoasei lui însoţitoare, o adevărată comoară a America, în localul lor.

În timp ce tinerii se luptau din greu cu o a doua porţie de prăjitură, contesa reluă conducerea ostilităţilor:

— Poate că ar trebui să mergem la maşină, spuse Bajaratt. I-am promis lui Dante că vom mai vizita încă patru locuri.

— Atunci o să-l rog pe chelner să pună restul prăjiturii într-o cutie, pentru şofer.

— Eşti foarte atentă cu oamenii din jurul tău, Angelina.

Pe drumul spre ieşire, pe scară, Bajaratt micşoră pasul pentru că jos, dincolo de garderobă, aşteptau trei fotografi. Îşi făcură treaba rapid, imortalizându-i pe cei doi tineri privilegiaţi zâmbindu-şi cu graţie unul-altuia.

Perfect.

New York Times

(Secţiunea Business)

BROOKLYN. 28 August – Dante Paolo, barone-cadetto di Ravello, care se afla într-o călătorie de afaceri, ca reprezentant al bogatului său tată, s-a împrietenit cu una dintre cele mai cunoscute vedete de televiziune ale Americii, Angel Capell din serialul TV Revenge of the Saddles. Fotografia alăturată o reprezintă pe domnişoara Capell, născută Angelina Capelli, vorbitoare fluentă a limbii italiene, împreună cu viitorul baron şi

cu familia sa, acasă, în Brooklyn. Am fost înştiinţaţi că mai multe corporaţii se interesează de personal de conducere, care vorbeşte italiana.

New York Daily News

TÂNĂRUL MOŞTENITOR ITALIAN ŞI FRUMOASA AMERICANĂ – UN CUPLU?

Alte fotografii în cuprins. Să fie vorba de o dragoste la prima vedere?

National Enquirer

ESTE OARE ÎNGERUL AMERICII GRAVIDĂ?

Cine poate şti? Dar, cu siguranţă, sunt mai mult decât simpli „prieteni”.

— Este dezgustător! urlă Nicolo. Se plimba nervos prin camera de hotel, cu ziarele în mână. Mă simt atât de prost faţă de ea! Ce-o să pot să-i spun?

— Pe moment nu poţi să-i spui chiar nimic, Nico, este în avion, în drum spre California. Ţi-a dat numărul ei de telefon, aşa că o să poţi s-o suni mai târziu.

— O să creadă că sunt un monstru!

— Nu cred. Am impresia că are destulă experienţă în privinţa asta, ca să nu ia în serios asemenea articole.

— Dar de unde au răsărit toţi fotografii ăia? Cum de ştiau unde să ne aştepte?

— Ţi-a răspuns chiar ea la întrebarea asta, băiat frumos. Aceşti *paparazzi* trebuie să-şi câştige şi ei o pâine, dovadă că poate înţelege despre ce e vorba. Dar nu ne-a spus, probabil din modestie, că este atât de cunoscută... ceea ce eu, una, ar fi trebuit să ştiu.

Bajaratt ieşi din lift şi traversă holul, spre telefoanele publice. Formă unul dintre numerele memorate şi luă legătura cu Van Nostrand.

— Ei bine, tânărul şi cu prietena lui au apărut cu siguranţă în

toate ziarele, îi spuse el. Dumnezeule, ce publicitate – aproape la egalitate cu Grace şi Rainier! Iar publicul american sare pe asemenea subiecte, e slăbiciunea lor!

— Deci mi-am atins scopul. Cum sunt acoperite ziarele din Washington, e suficient?

— Suficient? De la *Post* şi de la *Times,* până la fiţuicile ordinare ce se distribuie gratuit în supermarket-uri, cei doi sunt numai pe prima pagină. Şi trebuie să-ţi mai spun că – dat fiind că în mai multe rubrici mondene s-a scris că am fost la New York – am primit o droaie de telefoane de la elita de pe Beltway, care m-au întrebat dacă îl cunosc pe tânărul baron, mai precis dacă îl cunosc pe tatăl lui.

— Şi ce le-ai răspuns?

— *Fără comentarii,* ceea ce înseamnă mai mult decât foarte multe comentarii, pentru că, în oraşul ăsta, singurul lucru care nu se comentează fără motive foarte bine întemeiate sunt prietenii apropiaţi. Până acum, din punct de vedere al notorietăţii, nu sunteţi destul de sus, dar va ajunge şi acolo. Nu pentru că ar fi prea important, doar să ştii.

— Deci a venit timpul să ne mutăm la Washington – fără publicitate.

— Cum doreşti.

— Poţi să ne iei în grija ta?

— Ce vrei să spui? Pot. Desigur, să trimit un avion după voi.

— M-ar interesa mai mult să ne găzduieşti la tine, la proprietate aia pe care o ai de pe urma Havanei.

— Absolut exclus, i-o tăie scurt Van Nostrand.

— De ce?

— Am şi eu programul meu. Domnul comandant Tyrell Hawthorne va fi oaspetele meu, în cel mult patruzeci şi opt de ore. Douăsprezece ore mai târziu puteţi veni încoace şi puteţi face absolut orice cu tot ce e aici, pentru că eu voi pleca.

14

Tyrell Hawthorne, purtând o jachetă uşoară, gen safari, cu multe buzunare şi o pereche de pantaloni kaki, îşi privea în lumina lunii mâinile bandajate. I le pansase Cathy Nielsen cu o zi înainte, pe Virgin Gorda. Acum stăteau amândoi pe terasa luminată de făclii a hotelului *San Juan* de pe Isla Verde, Porto Rico, aşteptându-l pe locotenentul Poole, care trebuia să se întoarcă de la o şedinţă a USNI, o şedinţă la care Tyrell refuzase să se ducă.

— Dacă nu mă duc, nu voi fi obligat să îndeplinesc nişte ordine stupide, îşi argumentase el poziţia. Mai bine să fie Jackson purtătorul meu de cuvânt. Dacă mi se ordonă să fac vreo tâmpenie, pot cel puţin să-l împuşc pe el şi să susţin că n-am auzit nimic.

Un chelner aduse al treilea pahar de Chablis. Doamna maior AF încă se mai necăjea cu ceaiul la gheaţă pe care-l comandase când sosiseră.

— De ce am eu oare senzaţia că eşti obişnuit cu nişte chestii mult mai tari? spuse Cathy, făcând un semn cu capul spre paharul de vin.

— Pentru că aşa şi era, până când am descoperit că nu-mi foloseşte la nimic. Explicaţie suficientă?

— Nu încercam să…

— Unde dracu’ stă? Şedinţa aia afurisită nu ar fi trebuit să dureze mai mult de zece minute, dacă le-ar fi spus exact ce i-am zis eu să le spună!

— Tye, ştii prea bine că ai nevoie de ei. Nu poţi să rezolvi totul de unul singur, fără un sprijin serios.

— Am aflat numele pilotului care i-a dus pe Cooke şi pe Ardisonne de la un mecanic de aviaţie, asta e tot ce-mi trebuie. Alfred Simon, derbedeu emerit!

— Hei! Dar chiar tu spuneai că este un om plătit – un *orb,* aşa i-ai spus, deşi nu am habar ce înseamnă, de fapt, asta.

— E simplu. Cineva angajat pentru o anumită treabă, dar care nu e în cercul iniţiaţilor – de fapt nici nu ştie cine l-a angajat.

— Şi atunci, la ce-ţi foloseşte că i-ai aflat numele?

— Dacă acea brumă de abilitate pe care o aveam nu m-a părăsit complet, există o şansă să pot pătrunde în cercul acela, de iniţiaţi.

— De unul singur?

— Cathy, nu sunt nici prost, nici idiot, iar rasa eroilor post-mortem mi-a displăcut din totdeauna. Când voi ajunge acolo, voi chema toată artileria grea pe care o voi avea la-ndemână, poţi să fii convinsă. Dar, până atunci, mă mişc mai repede de unul singur şi nu am nevoie de interferenţe.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Că n-am nevoie de nimeni care să-mi spună că pot sau că nu pot să fac cutare lucru, pentru că va afecta altceva, ceva despre care nu-mi poate spune nimic.

— Vorbeşti ca şi cum ne-ai da din nou la o parte, pe Jackson şi pe mine.

— Ah, nu, doamnă maior, tu rămâi în joc până când treaba începe să se împută, iar geniul tău făcut praştie poate rămâne până la sfârşit, dacă nu o să vrea să mă abandoneze pe drum. Am absolută nevoie de o bază de operaţii unde să ştiu că am oameni de încredere.

— Mulţumesc şi pentru că tot sunt la capitolul ăsta, mulţumesc şi pentru haine. Unele magazine de pe aici sunt foarte bine garnisite.

— Ăsta este unul dintre domeniile în care poate fi util şi un Henry Stevens. Trimite bani, ca şi cum ar avea cifrurile tuturor seifurilor de la Fort Knox… De fapt, cred că le şi ştie!

— Am păstrat toate chitanţele…

— Arde-le, sunt hârtii a căror provenienţă poate fi depistată, extrem de periculoase. Şi chiar nu ştii *nimic,* doamnă maior Nielsen? Cred că ai fi un agent operativ înfiorător. Din fondurile de urgenţă nu trebuie să rămână nici o leţcaie, nu e etic!

— O să încerc să ţin minte asta, domnule comandant.

— Şi, cum zicea Poole, arăţi formidabil.

— Vai, dar vă mulţumesc, *sir.* Jackson mi-a ales combinaţia asta.

— Ştii, până la urmă am senzaţia că puştiul ăsta poate să creeze un sindrom obsesiv în mintea oricui. Ar trebui prins, legat şi pus într-o celulă cu fratele meu mai mic. Probabil că indivizii ăştia doi ar fi fericiţi să-şi delecteze reciproc creierele cu intelectualitatea lor intensă.

— Fiindcă vorbeam de lup, tocmai a apărut şi locotenentul Jackson, parcă e sub presiune. Se uită după noi.

Andrew Jackson Poole V îşi trase un scaun şi se aşeză, ţinându-şi spatele ţeapăn, ca şi cum ar fi înghiţit un par.

— Data viitoare, când mai e vreo şedinţă cu nişte dobitoci ca ăştia, te duci singur, ca un băiat mare! şopti el aspru. Tâmpiţii ăia nu sunt capabili să rostească nici măcar o singură propoziţie inteligibilă.

— Asta se cheamă *provocare de confuzie mintală,* locotenente, răspunse zâmbind Hawthorne. Ca şi cum ei nici n-ar fi spus vreodată ceea ce tu ai auzit, iar tu ai tras singur nişte concluzii pe care ei, mai târziu, le pot respinge şi nega. De aceea, tot ce va merge prost va fi din cauza ta, nu dintr-a lor… Le-ai transmis mesajul meu?

— Da, nu e nici o obiecţie. Poţi să te iei oricând după pilotul ăla al tău, orb sau legat la ochi, dar a apărut o şmecherie nouă, care ar putea face toată chestia asta inutilă.

— Ce anume?

— Un mare mahăr, care trebuie că e chiar mare bine la Washington, are nişte informaţii pentru tine şi, pe cât e de sigur că aligatorii papă cărniţă, poţi fi şi tu sigur că este ceva legat de situaţia actuală.

— Să auzim despre ce e vorba.

— Şmecheria mai are şi o chichiţă, Tye. Individul ăsta a trecut peste capul prietenului tău Stevens şi nota lui a ajuns aici direct, din ordinul Secretarului Apărării, care a dat dispoziţie să fii localizat şi să-ţi fie transmisă. Stevens habar n-are de asta.

— Ce…?

— Gagiu’ nu vrea să vorbească decât cu tine.

— De ce? De cine dracu’ e vorba?

Poole îşi băgă mâna în recent cumpăratul şi foarte scumpul lui sacou de marinar şi scoase un plic cu aspect oficial, care avea lipită în mijloc o bucată de bandă adezivă roşie, pe post de sigiliu.

— Asta numai tu ne poţi spune, îi spuse locotenentul. Ăsta e pentru tine şi vreau să-ţi spun că şeful biroului NI de aici – un fel de motan cu ochii cât cepele, care m-a luat în biroul lui şi abia acolo mi-a zis, în şoaptă, că i s-a ordonat să-şi ţină gura foarte închisă – era speriat de tremura şi rahatul din el. Zicea că te aştepta pe tine personal şi, când i-am povestit că nu eşti

disponibil, a zis că nu-mi dă mie drăcia asta, iar eu i-am răspuns: „În regulă, atunci o să-l primească la sfântu' aşteaptă" aşa că, până la urmă, a spus că mi-l dă, dar că îmi dă un însoţitor, care va trebui să se asigure că-ţi voi preda plicul în mână şi care, probabil, va şi fotografia momentul solemn.

— Jocuri de copii tâmpiţi din grupa mică.

— Probabil că e vorba de flăcăul ăla care ne mănâncă din ochi din dreptul jardinierei din stânga, zise Cathy. Tye şi Jackson se întoarseră, capul iţit pe deasupra orhideelor se lăsă brusc în jos şi nu se mai văzu decât o cămaşă albă, cu epoleţi, care o zbughi la dreapta, spre ieşire.

— Pisica este la dumneata în grădină, domnule comandant.

— Hai să vedem dacă e chiar aşa, spuse Tyrell, smulgând banda adezivă şi deschizând plicul. Scoase din el o notă scrisă pe o singură pagină de hârtie şi, după ce o citi, închise ochii. *Ce-o mai fi de spus?* rosti el abia audibil. Dădu drumul hârtiei pe masă şi rămase privind în gol.

— Îmi dai voie? întrebă Cathy, apucând hârtia şi ridicând-o încet, fără a o întoarce spre ea ca să o poată citi până când, din muţenia lui Hawthorne, nu fu evident că acesta nu are nici o obiecţie.

Cândva s-a întâmplat un lucru oribil, care trebuie îndreptat. Mă refer, desigur, la Amsterdam. Dumneata nu ştii că exista o legătură între soţia dumitale şi Valea Baaka. Ea a fost sacrificată în numele unei strategii abandonate, dar care s-ar putea să fie folosită în cadrul operaţiunii actuale. Ceea ce am eu să-ţi spun trebuie să rămână doar între noi, pentru că s-ar putea să ştii mult mai multe decât ai impresia şi, în ciuda crizei curente, numai dumneata poţi decide cum să întrebuinţezi acele informaţii. Ţi-ai câştigat acest drept.

Când vei primi această notă, eu voi fi plecat, dar voi reveni mâine după-amiază, în jurul orei trei. Te rog să iei legătura cu mine, la numărul de telefon de mai jos şi voi aranja să fii adus imediat la mine acasă, la ţară.

Cu toată sinceritatea al dumitale,

NVN

În colţul din stânga, jos, al hârtiei, era un număr de telefon şi, în afară de cele trei iniţiale, nu mai era nimic ce putea permite

identificarea autorului notei scrise de mână. Sub iniţiale, se mai afla, însă, un post-scriptum:

Urăsc stilul melodramatic, dar te rog să distrugi această notă, după ce-ţi vei nota numărul meu personal de telefon.

— Ce poate şti omul ăsta? spuse Hawthorne, reuşind să-şi regăsească o voce firavă, nesigură şi părând că vorbeşte mai degrabă cu sine însuşi, decât cu cei doi companioni ai lui. Cine este omul ăsta?

— Dacă şeful de la bază ştie, atunci nu mi-a spus, ceea ce înseamnă că nu ştie nici el, pentru că altfel mi-ar fi spus.

— Cum poţi fi aşa de sigur? îl întrebă Cathy.

— Pentru că i-am zis că şeful meu n-are nevoie de note care nu au trecut pe la sediul NI şi pe la Stevens. Şi abia atunci mi-a dat în cap cu Secretarul Apărării şi cu toată povestea pe care v-am spus-o.

— Da, văd că ştii să fii băţos bine, îi spuse Tyrell sincer.

— Sunt şi destul de militar ca să-mi sară muştarul când văd că lanţuri de comandă extrem de stricte sunt ocolite, din cauza unor civili aroganţi. Când canalele sigure de comunicaţii sunt ocolite, am întotdeauna impresia că ceva e putred şi că se vrea să fie înfundat un militar. Pot să-ţi citez o întreagă enciclopedie de exemple, mergând până la Pearl Harbor.

— În cazul ăsta ar putea exista un motiv foarte întemeiat, locotenente. La Amsterdam a fost asasinată soţia mea.

— Ştiu, dar de ce a tăcut individul ăsta ca un peşte timp de cinci ani. Dacă avea să-ţi spună ceva? Şi de ce s-a trezit chiar acum?

— A explicat foarte clar de ce, ai spus-o şi tu. Crede că există o legătură cu situaţia actuală, a scris-o negru pe alb. Şi că soţia mea a fost *sacrificată.*

— Îmi pare tare rău de ce s-a întâmplat atunci, dar am văzut de ce sunt în stare spurcăciunile astea, am văzut ce au *făcut,* ce contacte au la Washington, la Paris şi la Londra… şi tu ne tot spui că asta nu e decât partea vizibilă a aisbergului, corect?

— Da, aşa e.

— Şi că, dacă lovitura reuşeşte, situaţia internaţională o să semene foarte mult cu un rahat mare de tot şi foarte puturos, nu?

— Cred că am fost destul de clar în privinţa asta.

— Atunci cine eşti *tu,* ca să-l împiedici pe acest mare mahăr să

se ducă direct la Preşedinte, sau la agenţiile naţionale de securitate, unde pare să poată intra ca la el acasă?

— Nu ştiu ce să spun.

— Atunci, mai gândeşte-te! Scrie că ai dreptul să faci ce vrei cu informaţiile pe care *el* crede că *tu* le deţii. Poţi să-mi spui şi mie ce fel de judecată e asta? Viaţa Preşedintelui Statelor Unite, a celui mai puternic şef de stat din lume, la discreţia unui fost locotenent-comandant din Navy, care nici măcar nu se bucură de prea multe aprecieri favorabile? Gândeşte-te, Tye!

— Nu pot, murmură Hawthorne, ale cărui mâini începuseră să tremure, în timp ce el clipea des, cu ochii umezi. Pur şi simplu nu pot… A fost soţia mea.

— Dă-o dracului, domnule comandant, de lacrimi îţi arde acum?

— Termină, Jackson!

— Termin pe dracu'. Toată chestia asta pute, Cathy!

— Trebuie să *ştiu…* vocea lui Tyrell se frânse, apoi, dintr-o dată, la fel de brusc precum apăruse, clipa de slăbiciune se risipi, lăsând în urma ei un Hawthorne extrem de stăpân pe el, clipind doar un pic cam des: O să aflăm oricum mâine, nu credeţi? zise el îndreptându-se în scaun şi rămânând la fel de ţeapăn ca şi locotenentul Poole. Până atunci, mă duc să pun mâna pe pilotul ăla. Stă în vechiul San Juan.

— Probabil că ţi-e foarte greu să te stăpâneşti. Cathy îşi puse mâna pe mâna stângă a lui Tyrell, întinsă pe masă. Eşti un om foarte tare.

— Greşeşti, îi răspunse Hawthorne, privind-o drept în ochi. Până când n-o să vorbesc cu individul care a scris *comunicatul* ăsta, sunt cel mai laş om din lume.

— Atunci hai să mergem după pilotul ăla legat la ochi, interveni vocea fermă a lui Poole.

— Jackson, te rog…

— Cathy, ştiu foarte bine ce fac. Nu poţi să stai şi să fierbi în suc propriu, aşteptând să pice luna de pe cer, nu ajută la nimic. Hai, domnule comandant, direcţia San Juan, pe drum înainte.

— Nu, tu rămâi aici, cu Cathy. Mă duc singur.

— Negativ, *sir.* Poole se ridicase de pe scaun şi luase poziţie de drepţi în faţa lui Hawthorne.

— Ce-ai spus? Tyrell clipea din ochi, privind în sus, la tânărul ofiţer de aviaţie, cu o expresie de supărare tensionată pe faţă.

Am spus că mă duc singur, n-ai auzit?

— Afirmativ, *sir,* răspunse Poole pe ton monoton militar. Dar îmi exercit prerogativa de ofiţer subordonat, de a-mi ajuta superiorul, dacă consider că acesta are nevoie de ajutor şi dacă aceasta nu impietează asupra îndeplinirii corecte a propriilor mele îndatoriri curente. Conform regulamentului Air Force, articolul şapte, secţiunea…

— Ho, moară stricată!

— Te sfătuiesc să nu încerci să-l contrazici, îi spuse Cathy blând, strângând uşor mâna lui Hawthorne înainte de a şi-o retrage pe a ei. O să-ţi citeze fiecare articol şi paragraf din regulamente, până când te va convinge că are dreptate sau până când te lasă nervii. Mi-a făcut-o şi mie, de nu mai ţin minte de câte ori.

— OK, locotenente, ai câştigat. Tyrell se ridică şi el de pe scaun. Hai să mergem.

— Vă rog, *sir,* ne putem opri mai întâi la toaletă?

— Eu n-am nevoie. Te aştept afară.

— Insist să mă însoţiţi, *sir.*

— De ce?

— Răspunsul vă va explica şi de ce a durat atât de mult şedinţa cu prietenii dumneavoastră de la NI. Cum avem baza în Florida, cunosc destul de bine San Juan-ul. Totuşi mi-a luat ceva timp să găsesc genul de magazine de care aveam nevoie, mai ales unul în care să fiu şi servit. Dar până la urmă am găsit unul, proprietarul era prea speriat să spună nu.

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— Ţinând cont că armele noastre au rămas pe Gorda, mi-am permis să cumpăr două pistoale, gândindu-mă că o să vrei să mergem după pilot şi cunoscând câte ceva despre reputaţia de care se bucură vechiul San Juan. Walther PK automatice, opt focuri, trei încărcătoare de căciulă, cu ţeava de doi ţoli şi jumătate – aproape că nu se observă din buzunarul unei haine.

— Se pricepe şi la arme? întrebă Hawthorne calm, privind în jos, la Cathy.

— Nu cred că a tras vreodată de nevoie, răspunse ea, dar are echivalentul unei diplome universitare în analiza sistemelor de armament.

— Cu chirurgia pe creier cum stai?

— Am ajuns până la lobotomie, dar era prea multă mizerie…

uite ce e, nu cred c-aş fi prea deştept să-ţi dau aşa, în văzul lumii, un pistol şi trei încărcătoare. Sincer să fiu, sunt prea înalt şi arăt prea bine ca să nu atrag atenţia oamenilor. Sper că eşti de acord, nu?

— Eşti modestia întruchipată, locotenente.

— La dracu, nici cu tine nu mi-e ruşine cum arăţi, chiar dacă eşti ceva mai matur.

— Cathy, du-te în apartament, spuse Tyrell.

— Să mă sunaţi din jumătate în jumătate de oră.

— Dacă vom putea, doamnă maior.

— *Askelon*! ţipă vocea în receptorul telefonului public aflat în holul hotelului *Hay-Adams,* din Washington.

— Te ascult, Ierusalim, răspunse Bajaratt. Ce s-a întâmplat?

— Şeful nostru, a fost prins de Mossad!

— Cum?

— A fost o petrecere la kibuţul Irshun, de lângă Tel Aviv. Câţiva erau mai puţin beţi decât ceilalţi şi l-au găsit pe câmp, în timp ce viola o Sabra.

— *Idiotul!*

— L-au pus în lanţuri şi acum e în închisoarea kibuţului, iar evreii îşi aşteaptă superiorii să vină de la Tel Aviv.

— Puteţi ajunge la el?

— E un evreu pe care l-am putea mitui, suntem siguri de asta.

— Atunci mituiţi-l. Iar pe el omorâţi-l. Nu ne putem permite să fie interogat sub narcoză.

— Am înţeles. *Askelon,* pentru vecie!

— Pentru vecie, răspunse Bajaratt, punând receptorul în furcă.

Nils Van Nostrand intră în biroul de acasă – imensa lui proprietate din Fairfax, Virginia. Încăperea enormă era lipsită de decoraţiunile ei normale, pentru că acestea erau împachetate în lăzi de carton, pe care erau lipite etichete arătând că urmau să fie expediate la un depozit de mărfuri din Lisabona, Portugalia. De acolo, vor fi preluate şi transferate în secret până în Elveţia, la o vilă de pe malul lacului Geneva. Restul casei, mobilierul, pământul, grajdurile, caii şi feluritele animale, sălbatice cât şi domestice, fuseseră vândute în secret unui şeic saudit, care urma să intre în posesia lor în treizeci de zile. Fusese tot ce îi mai trebuise lui Van Nostrand, de fapt chiar peste aşteptările lui. Se

duse lângă birou, ridică telefonul lui roşu special şi formă un număr.

— *Scorpio* 3, răspunse o voce de la celălalt capăt al firului.

— Aici Scorpio 1, o să fiu foarte scurt. Mi-a sunat ceasul. Mă retrag.

— Dumnezeule, ce veste! Ai fost ca o stâncă pentru noi toţi.

— Se întâmplă oricui. Trebuie să ştii când să pleci. Diseară, înainte de a dispare, o să programez acest telefon să transfere toate apelurile la tine şi o să-i informez pe *Sponsorii* noştri. În curând vor lua legătura cu tine, pentru că de acum nu vei mai fi subordonat decât în faţa lor. Dacă întâmplător te caută o femeie, care se va recomanda *Baj,* fă tot ce îţi va cere. Ordin de la *il padrone.*

— Am înţeles. Vei mai lua legătura cu noi?

— Sincer să fiu, mă îndoiesc. Mai am de rezolvat o ultimă problemă, după care mă retrag complet. *Scorpio* 2 are şi experienţă, este şi foarte capabil, dar probabil că nu ar face faţă în calitate de conducător, nu ar fi în mediul lui. Nu are nici poziţia ta socială şi nici diplomaţia de rigoare.

— Cred că vrei să spui că nu are firma mea de avocatură, din Washington.

— Orice s-ar întâmpla, începând de mâine vei fi *Scorpio* 1.

— Este o onoare căreia mă voi strădui să-i fac faţă.

— Sunt convins şi am încredere în tine.

Bajaratt coborî din taxi şi-i făcu semn lui Nicolo să se grăbească. Tânărul se dădu şi el jos, în timp ce ea-i plătea şoferului pe fereastră.

— Vă mulţumesc, doamnă. Hei, flăcăul ăsta nu e tânărul care a apărut în toate ziarele? Din Italia?

— Ba cred că este chiar el, *signore.*

— Să vedeţi ce-o să zică nevastă-mea! A cumpărat un snop întreg de ziare cu fotografii ale actriţei ăleia, Angel Capell şi ale înălţimii Sale.

— Nu sunt decât nişte prieteni foarte buni…

— Hei, ce-mi pasă mie doamnă ce fac ei când sunt singuri? Ea e o puştoaică formidabilă, toată lumea o iubeşte, ce scrie în fiţuicile alea nu interesează pe nimeni.

— Este, într-adevăr, o fată foarte drăguţă. Mulţumesc, *signore.*

— Hei, da’ mi-a făcut mare plăcere!

— Hai, Dante! Bajaratt îl luă pe Nicolo de braţ, împingându-l spre intrarea cafenelei la modă din Georgetown. Mulţimea care lua prânzul acolo era o amestecătură de matroane îmbrăcate în mătăsuri, de femei mai tinere purtând bluze Armani şi driluri Klein, pe lângă care puteau fi văzuţi un roi de tineri bogaţi – funcţionari proaspăt numiţi, pe ale căror chipuri era definitiv întipărită ideea de *cel mai bun şi cel mai deştept* în raport cu propria lor persoană – precum şi câţiva membri ai Congresului şi ai Senatului, care-şi priveau nerăbdători ceasurile de la mână.

— Adu-ţi aminte, Nico, spuse Bajaratt în timp ce *maître d'hotel* gesticula în faţa lor în semn de salut, este vorba de senatorul pe care l-ai întâlnit la Palm Beach, avocatul din statul Michigan. Îl cheamă Nesbitt.

Când se găsiră în faţa acestuia, se salutară cu efuziune, se aşezară şi comandară câte o cafea. Senatorul vorbi primul:

— Vin aici pentru prima dată, dar unul din secretarii mei ştia de locul ăsta. Se pare că este destul de renumit.

— N-a fost decât un capriciu, signore. Gazda noastră din Palm Beach a pomenit de locul ăsta în treacăt, de aceea am propus să ne întâlnim aici.

— Da, desigur. Senatorul aruncă, amuzat, o privire în jurul lor. Aţi primit materialele pe care vi le-am trimis aseară, la hotel?

— Da, bineînţeles, le-am şi studiat deja câteva ore împreună cu Dante Paolo – *Coretto, nipote mio? I documenti di ieri sera. Ti ricordi?*

— *Ma certa, zia mia, che sento.*

— El şi baronul, tatăl lui, sunt foarte interesaţi, dar mai trebuie clarificate o serie de probleme…

— Evident. Acel studiu nu-i decât o trecere în revistă a diverselor domenii industriale susceptibile, nu o analiză amănunţită a fiecărei posibilităţi. Dacă există interes într-o anumită direcţie, personalul meu poate furniza toate datele suplimentare necesare.

— Aceasta va fi, cu siguranţă, necesar, înaintea angajării oricăror negocieri serioase, dar poate că am mai putea vorbi despre ceea ce dumneavoastră numiţi o trecere în revistă.

— Cum doriţi. În ce direcţie?

— *Incentivi, signore…* stimulente, cum spuneţi dumneavoastră. Este vorba de sute de milioane de dolari. Riscuri acceptabile sunt inerente – iar baronul nu a dat niciodată înapoi

din faţa lor..... totuşi este nevoie de un anumit control, care să garanteze, într-un fel, faptul că toate părţile vor proceda cât mai onest cu putinţă, nu credeţi?

— Insist, *contessa,* să vă exprimaţi mai clar. La ce vă referiţi? Control este un termen cam dur pe limba noastră.

— Cred că *pungi cu şomaj ridicat* este un termen chiar mai dur. Totuşi, control ar putea crea, într-adevăr, o doză de inhibiţie. Cred că ar fi mai bine să-l înlocuim cu *manifestări de încredere reciprocă* mai acceptabil, nu?

— Cum ar fi?

— Sinceră să fiu, dacă la primele semne de însănătoşire financiară diverse organizaţii sindicale vor începe să ridice pretenţii excesive, asta ar putea fi extrem de neplăcut...

— *Asta* este o problemă asupra căreia nu trebuie să vă faceţi griji, o întrerupse Nesbitt. Personalul meu de aici şi din Lensing s-a interesat de atmosfera din zonă, am dat şi eu personal câteva telefoane şi mi s-au confirmat părerile lor. Sindicatele se pare că au evoluat deosebit de mult în ultimii ani, când e vorba de probleme de economie. Nu au în nici un caz intenţia să spargă ouăle de aur ale unei *găini* ce-şi asumă riscurile unei investiţii. De altfel, puteţi să-i întrebaţi şi pe japonezi, au deja uzine la noi şi în Pennsylvania şi în cele două Caroline şi în multe alte părţi.

— Asta uşurează mult situaţia, *signore.*

— Iar tot ce v-am spus eu acum va fi garantat în scris, toate problemele legate de productivitate şi de amortizarea investiţiilor. Altceva?

— Nu este oare peste tot la fel? Probleme legate de relaţiile întreprinderilor cu autorităţile.

— Impozite? întrebă legislatorul, a cărui frunte se încruntă uşor, în semn de nemulţumire. Sunt destul de echitabile, *contessa.*

— Nu, nu, nu, *signore!* M-aţi înţeles greşit. Vorba dumneavoastră, a americanilor, este că moartea şi impozitele sunt absolut inevitabile... Nu, mă refer la ceea ce oamenilor de afaceri italieni consideră a fi intervenţia nedorită şi chiar dăunătoare a guvernului în economie. Fără a pune în discuţie probleme legate de garanţiile pe care trebuie să le asigure fiecare investitor, am auzit adevărate poveşti de groază despre întârzieri ce au costat milioane, datorate unor proceduri birocratice, la *nivel local, de stat şi federal* – parcă asta e

ordinea.

— Garanţiile nu pot fi, evident, discutate, răspunse senatorul zâmbind. Însă în rest, autorităţile politice din statul meu vor lua toate măsurile ca orice gen de probleme să fie ca şi inexistente. Nu ne putem permite să procedăm altfel şi, ţinând cont că este vorba de interesul direct al propriilor mei alegători, vă pot da eu însumi garanţii scrise în privinţa asta.

— Excelent, asta e într-adevăr minunat... Ar mai fi o singură problemă, *signor legislatore,* o problemă relativ personală şi, dacă vom fi refuzaţi, asta nu va impieta cu nimic asupra relaţiile noastre.

— Ce anume, *contessa?*

— Ca toţi oamenii cu o anumită notorietate, fratele meu, baronul, are şi el o doză serioasă de mândrie, poate că în parte justificată. Această mândrie nu este legată numai de realizările lui personale, ea priveşte întreaga familie şi, mai ales, pe fiul său, care şi-a sacrificat o adolescenţă normala pentru a-l seconda.

— Tânărul este o persoană remarcabilă. Am citit şi eu în ziare despre prietenia cu tânăra noastră actriţă Angel Capell...

— Ah, *Angelina,* spuse Nicolo visător, accentuând fiecare silabă a numelui. *Una bellissima ragazza!*

— *Basta, nipote mia.*

— Mi-au plăcut deosebit de mult fotografiile cu familia ei, în magazinul lor de delicatese din Brooklyn. Nici cel mai bine plătit organizator de campanie n-ar fi putut găsi ceva mai bun.

— A fost o întâmplare... dar are o anumită legătură cu rugămintea pe care vreau să v-o adresez.

— Desigur. Mândria baronului, legată de familia sa, mai ales când e vorba de fiul său. Cu ce vă pot ajuta?

— Aţi putea aranja o întâlnire, personală şi foarte scurtă, a lui *barone-cadetto* cu Preşedintele? Doar un minut sau două şi o fotografie, pe care să o trimit fratelui meu. Asta l-ar face deosebit de fericit, iar eu voi avea grijă să-i spun cui datorăm o atare favoare.

— Cred că da deşi, foarte sincer, în ultima vreme a fost destul de multă gălăgie pe tema investiţiilor străine, nu totdeauna în sens favorabil...

— Vă înţeleg foarte bine, *signore,* doar citesc şi eu ziarele! De aceea am şi spus scurtă şi personală, doar Dante Paolo şi cu

mine şi o simplă fotografie pentru *baronul di Ravello,* fără publicitate, fără ziare… Dacă însă consideraţi că n-ar fi posibil, prefer să nu mai discutăm despre asta şi îmi cer scuze că mi-am permis să vă adresez o asemenea rugăminte.

— Un moment, *contessa,* spuse Nesbitt calm şi gânditor: O să-mi ia câteva zile, dar cred că se va rezolva. Senatorul junior din statul nostru este din acelaşi partid cu Preşedintele şi, nu cu mult timp în urmă, am susţinut o lege a lui, pe considerent că era necesară, dar asta o să mă coste ceva voturi…

— Nu vă înţeleg.

— Este prieten intim cu Preşedintele, a apreciat gestul meu – ştie al dracului de bine ce poate însemna o investiţie ca a baronului în statul nostru – şi e conştient ce ar însemna asta şi pentru el, chiar dacă e implicat fie şi numai tangenţial… Da, *contessa,* se va aranja.

— Parcă am fi în Italia.

— Machiavelli este practic universal, *contessa.*

Hawthorne şi Poole mergeau precauţi pe străzile pavate cu piatră ale celui mai sărac cartier al vechiului San Juan. Zona era lipsită de atracţii turistice, singurele puncte de interes erau *casele* destinate satisfacerii poftelor carnale ale soldaţilor, ale marinarilor şi ale toxicomanilor. Felinarele de pe stradă nu funcţionau decât în mică măsură, cam unul din patru, astfel încât clădirile vechi şi dărăpănate erau „scăldate” mai degrabă în întuneric, decât în lumină. Apropiindu-se de adresa la care locuia pilotul cu care zburaseră Cooke şi Ardisonne de la Gorda la Porto Rico, cei doi fură surprinşi de zgomotul de voci venind din clădirea veche, de piatră, cu trei etaje.

— Văgăuna asta depăşeşte net Burbon Street, Tye. Ce dracu’ s-o întâmpla acolo?

— Se pare că e o petrecere, locotenente, iar noi, neavând invitaţie, probabil că vom sparge uşa.

— Te deranjează dacă mă ocup eu de treaba asta?

— Care treabă?

— Spartul uşii. Am un picior deosebit de antrenat în asemenea proceduri.

— Hai mai întâi să batem, să vedem ce se întâmplă. Tyrell bătu şi aflară repede. În centrul uşii se deschise o ferestruică şi se iviră nişte ochi mari, rimelaţi din abundenţă.

— Ni s-a spus că putem să venim aici, zise Hawthorne voios.

— Cum cheamă la voi?

— Smith şi Jones, aşa ne-a zis să spunem.

— Voi căraţi de aici, *gringos.* Uşiţa se trânti cu zgomot.

— Cred că e cazul să-ţi întrebuinţezi piciorul, Jackson.

— Ai pistolul pregătit?

— Executarea, locotenent!

— Am înţeles, domnule comandant! Poole izbi uşa cu piciorul stâng, o făcu aproape ţăndări şi năvăli înăuntru, evitând aşchiile, cu armele la vedere.

— Dacă cineva mişcă un deget, trag! urlă locotenentul. Ce dracu' e aici?

Ameninţarea nu era necesară. Cineva căzuse, de frică, peste magnetofon şi rupsese firele boxelor. Liniştea nu era deranjată decât de nişte masculi trăgându-şi pantalonii pe ei în grabă, care, odată treaba făcută, o luară la goană pe scări. Lipsa de decenţă era greu de observat prin fumul din sufrageria abia luminată, de la parter, deşi majoritatea tinerelor şi nu prea tinerelor *doamne* erau cu sânii goi, iar în rest nu purtau decât un bikini minuscul, aproape invizibil. Exhibiţionismul, evident profesional, părea să fie accentuat de un bărbat blond, de vârstă mai mult decât mijlocie, care părea să fie complet desprins de realitatea înconjurătoare. Omul continua să-şi mişte fesele în sus şi-n jos deasupra unei femei brunete, pe o canapea într-un colţ, deşi partenera lui de interludiu ţipa şi se zbătea, încercând din răsputeri să-l facă să înţeleagă că este cazul să nu o mai omagieze cu atâta râvnă.

— Ce… ce? Gura… stai pe loc!

— Poate că ar trebui să o asculţi, Simon şi să tai motoarele, îi spuse Hawthorne, apropiindu-se de canapeaua acoperită cu perne îmbrăcate în catifea din colţul întunecat.

— Care mă-ta!… urlă omul răsucindu-se, uimit, dar nu speriat, la vederea pistoalelor îndreptate spre el.

— Hei, fetelor! urlă Poole, adresându-se nu numai celor din încăpere, dar şi celor care coborau în fugă pe scări. Cred că e cazu' s-o ştergeţi. Avem ceva de discutat în linişte şi nu avem nevoie de asistenţă, chestiuni personale… E valabil şi pentru tine, dacă poţi să-l dai afară pe porcu' ăsta.

— *Gracias, senor! Muchas gracias.*

— Şi spuneţi-le prietenelor voastre să-şi găsească alte slujbe!

urlă tânărul ofiţer de aviaţie, pe când ele se înghesuiau să iasă pe uşă. Aici se poate şi *muri* uneori!

Încăperea rămăsese pustie, nu mai era acolo decât pilotul, pe jumătate beat, care-şi trăsese pe el cuvertura subţire, roşie, acoperindu-şi talia despuiată.

— Cine dracu' sunteţi? îi întrebă el. Ce vreţi de la mine?

— Pentru început, vreau să ştiu ce învârţi, răspunse Tyrell.

Că am impresia că nu eşti normal, Simon.

— Asta nu e treaba ta, iubi.

— Pistolul ăsta de lângă capul tău zice că e, iubi.

— Crezi că mă sperii? Trage, iubi, îmi faci un serviciu.

— Clar că eşti sărit de pe fix. Mă *împuţiciune…* eşti militar?

— Cândva de mult, acum o sută de ani.

— Şi eu am fost militar. Cine te-a măturat de pe cer?

— Ce-ţi pasă?

— Îmi pasă, pentru că sunt pe urma unor oameni răi de tot. Vorbeşte, sau eşti mort.

— OK. OK! Am fost pilot, aveam baza la Vientiane, lucram pentru Royal Lao Air…

— Subsidiar CIA, îl întrerupse Hawthorne.

— Ai nimerit-o, amice. Au început negocierile de la Panmunjon, Senatul începuse să pună întrebări, iar băieţii de la spionaj au trebuit să se descotorosească rapid de mizeria aia împuţită şi să o arunce în cârca cuiva. Mi-au vândut şase avioane cu o sută de mii de dolari, bani pe care mi i-au dat tot ei, ca împrumut. *Mie,* un neisprăvit de pilot care nu aveam nici măcar vârsta legală, că la înrolare am falsificat semnătura bătrânei – ăl bătrân se dusese de mult – da' pentru numele lui Dumnezeu, n-aveam decât optsprezece ani! Am pierdut toate avioanele, afar' de unu', datorită defecţiunilor mecanice şi dezmembrărilor, da' în acte sunt încă toate pe numele meu, cumpărate pe căi extrem de neortodoxe.

— Mai aveai un avion şi echipament care valora cel puţin două milioane de dolari. Ce-ai făcut, le-ai vândut şi ţi-ai cumpărat stabilimentul ăsta, ca să-ţi măreşti veniturile?

— Pe dracu', am furat destul şi mi-am cumpărat locu' ăsta de ani de zile, răspunse Alfred Simon, trăgându-şi nasul.

— Cu reactorul ce s-a-ntâmplat? Era o valoare!

— Era şi este. Am zburat cu el pe rute clandestine, mituind unde trebuie. Şi acu' e aici, da' nu-l mai folosesc. L-am pus la

conservat, e în perfectă stare de zbor şi îl ţin ascuns. N-o să-l folosesc până când n-o să-mi cumpăr o fermă, iar atunci n-o să fac altceva decât că o să mă arunc în picaj peste nenorocirea aia de Pentagon şi o să-i fac bucăţi pe puii ăia de târfe, care mă ţin legat de mâini şi de picioare de treizeci şi patru de ani! Ticăloşii ăia pretind că am furat avioane în valoare de zece milioane de dolari de la guvernul SUA – adică mă aşteaptă patru'ş de ani de Leavenworth!... Nu cred că mai am de trăit nici măcar pe sfert.

— Da' laţul pe care-l ai în jurul gâtului a fost destul să te facă să-i iei pe tipii ăia doi de la Sebastian Point, de pe Gorda.

— Da, da' nu eu i-am aruncat din avion înainte de aterizare! Cu asta n-am nici o legătură!

— Da' cine i-a aruncat? mugi Poole, dând la o parte pistolul lui Hawthorne şi punându-l pe al lui în frunte. Omule, eşti în aceeaşi gaşcă cu ăia care l-au omorât pe *Charlie,* dacă nu ciripeşti chiar că eşti mort!

— Hei, stai puţin! strigă pilotul, zbătându-se sub cuvertură. Gagiul ăla mi-a arătat legitimaţia şi mi-a spus că dacă-i pomenesc numele nu-mi mai dau nimic de lucru!

— Cum îl cheamă?

— *Hawthorne.* Tyrone Hawthorne sau ceva de genul ăsta.

15

Pajiştea bine tunsă din faţa casei strălucea de rouă, dar Nils Van Nostrand era tot la birou, privind în gol pe fereastra încăperii, adâncit în gânduri. Nu mai avea prea mult timp la dispoziţie şi avea în faţă o zi foarte grea, în care trebuia să pună la punct absolut toate amănuntele necesare în vederea unei dispariţii complete, trebuia să-şi asume o nouă identitate şi să şteargă orice urmă care ar fi putut duce la el, în aşa fel încât *moartea* lui să fie de necontestat. Totuşi viaţa lui, atâta câtă mai avea de trăit, trebuia să fie civilizată, putea accepta deplin anonimatul, asta nici măcar nu-i displăcea, dar nu ar fi putut îndura absenţa unui anume grad minim de confort şi nici nu avea de gând să i se-ntâmple una ca asta.

Cu mulţi ani în urmă, prea mulţi ca să le mai ţină socoteala, el şi partenerul lui de viaţă, *il vizioso elegante – Marte şi Neptun* – cumpăraseră o casă retrasă, înconjurată de ziduri înalte, pe malul lacului Geneva, un refugiu pentru bătrâneţe. Proprietatea fusese trecută pe numele unui colonel argentinian, un burlac bisexual, care fusese mai mult decât încântat să poată face un serviciu atotputernicului *il padrone* şi prietenului său. De atunci proprietatea fusese lăsată în grija unei agenţii de închiriere extrem de obscure din Lausanne, pe bază de contract, contra unei sume ce permitea agenţiei să funcţioneze liniştită, având numai încă doi sau trei clienţi. Contractul avea câteva clauze foarte drastice, a căror încălcare ar fi dus la rezilierea lui imediată. Unu: agenţia nu trebuia să încerce, sub nici o formă, să afle identitatea proprietarilor reali. Doi: proprietatea nu putea fi închiriată pe mai puţin de doi ani, sau pe mai mult de cinci ani. Trei: plăţile se făceau într-un cont secret din Berna, după ce agenţia reţinea o sumă suplimentară de douăzeci la sută din chirie, o bonificaţie nedeclarată, menită să asigure tăcerea. Actualii chiriaşi petrecuseră mai mult de patru ani în acea casă, dar, de curând, primiseră o notă prin care erau rugaţi ca în termen de şaizeci de zile să pună casa la dispoziţia proprietarilor, notă împreună cu care le fusese restituită şi chiria pe şase luni, însoţită de o compensaţie pentru deranjul lor. Van Nostrand avea

de gând să utilizeze din plin cele două luni: era intervalul ce-i era necesar pentru a dispare fără urmă. Iar odiseea lui urma să înceapă prin uciderea celui care provocase moartea lui *il padrone,* acel locotenent-comandor Tyrell Hawthorne. Diseară.

Dar ziua aceea era preludiul călătoriei lui. Avea de luat legătura cu mai mulţi oameni pe care-i ajutase, pe când era la Washington şi care-i vor îndeplini cu siguranţă rugăminţile politicoase, oricât de stranii ar fi fost. Era însă esenţial ca nici unul dintre ei să nu-şi dea seama că nu este singurul care fusese solicitat. Dar, cum capitala era un focar de dezinformare, zvonuri, diversiuni şi autoprotecţie continuă, era necesar ca poveştile lui să aibă un subiect de bază unic, astfel încât dezvăluirea adevărului şi eliminarea neadevărului să le reducă pe toate la un nucleu comun, care se va presupune că este adevăr gol-goluţ. Van Nostrand parcă auzea deja comentariile de rigoare:

Şi pe tine te-a rugat? Doamne, după câte a făcut el pentru ţară, de cele mai multe ori pe banii lui, nu puteam să nu-l ajutăm şi noi măcar cu atâta lucru. Nu crezi?

Desigur că toată lumea va fi de acord, pentru că la Washington autoprotecţia era legea de bază a supravieţuirii. Iar orice anchetă se va stinge rapid, odată ce se va presupune că a murit.

Subiectul de bază? Neclar, incomplet, dar sfâşietor, mai ales venind de la un om lipsit de ambiţii politice, un patriot, un om care părea să aibă totul – bogăţie imensă, relaţii, respect şi, mai ales, o modestie cu totul ieşită din comun. Poate că ceva legat de un copil, noţiunea de copil avea în ea ceva universal înduioşător. Ce fel de copil...? O fată, evident! Uite cum suspină oamenii după actriţa aia, Angel nu-ştiu-cum. Împrejurările? Iar evidente. Sânge din sângele lui, de care fusese despărţit de ani de zile, datorită unei situaţii tragice. Evenimentul? Căsătorie? Moarte?... Moarte, atingea nişte corzi mult mai sensibile. Van Nostrand era gata, cuvintele de umplutură veneau de la sine, totdeauna era aşa. Marte avea obiceiul să-i spună lui Neptun:

— Gândurile tale sunt tare ocolite. Gândeşti mult mai departe decât oamenii ordinari. Îmi place, am nevoie de aşa ceva.

Aristocratul ridică din furcă telefonul roşu şi formă numărul direct al Secretarului de Stat.

— Alo? îi răspunse vocea acestuia din Washington.

— Bruce, aici e Nils. Îmi pare rău că te deranjez, mai ales la telefonul ăsta, dar nu prea ştiu cui să mă adresez.

— Îţi stau la dispoziţie, prietene. Ai făcut atâtea pentru noi încât ţi-ai câştigat cu vârf şi îndesat dreptul de a cere ceva. Despre ce e vorba?

— Ai două minute libere?

— Sigur. Să fiu sincer, tocmai am avut o întâlnire foarte enervantă cu ambasadorul Filipinelor şi mi-am scos pantofii, să mă relaxez puţin. Cu ce te pot ajuta?

— Este ceva extrem de personal, Bruce, o problemă intimă şi confidenţială.

— Linia telefonică este sigură, doar ştii, îl întrerupse Secretarul de Stat.

— Da, de aceea am şi folosit-o.

— Atunci dă-i drumul, prietene.

— Dumnezeule, chiar că am mare nevoie de un prieten!

— Te ascult.

— N-am discutat asta niciodată, sunt puţini oameni care ştiu. Cu ani în urmă, când trăiam în Europa, căsătoria mea s-a destrămat – eram nepotriviţi, ea o germană foarte temperamentală, eu un soţ mai placid, căruia nu-i plăceau certurile. Ea a preferat o viaţă mai alertă, distracţii excitante, iar eu s-a întâmplat să mă îndrăgostesc din tot sufletul de o femeie măritată care, la rândul ei, s-a îndrăgostit tot atât de profund de mine. Circumstanţele nu-i permiteau să divorţeze – soţul ei era membru marcant al unui partid de orientare catolică şi nu şi-ar fi dat niciodată acordul – dar am avut un copil, o fată. A fost trecută, evident, pe numele soţului, dar el ştia adevărul şi i-a interzis soţiei să mă mai vadă, iar mie să-mi zăresc vreodată, fie şi în treacăt, copilul.

— Groaznic! Dar ea nu putea face nimic, nu putea forţa deloc nota?

— I-a spus că, dacă încearcă ceva, orice, le va omorî pe amândouă, cu mult înainte de a-i fi distrusă cariera politică. Vreun accident trucat, evident.

— Ticălosul!

— Da, ai perfectă dreptate. Asta a fost şi asta este.

— Este? Ai nevoie să-ţi aranjez transport de urgenţă pentru… Secretarul de Stat făcu o pauză… mamă şi fiică, până la noi, cu escortă militară şi imunitate diplomatică? Spune şi se face, Nils.

Iau imediat legătura cu CIA şi treaba e ca şi rezolvată.

— Mi-e teamă că e prea târziu, Bruce. Fata mea are doar douăzeci şi patru de ani, dar e pe moarte…

— Oh, Dumnezeule…!

— Ce aş vrea, ce te implor să faci, este să mă duci până la Bruxelles, fără nici o înregistrare, nici la ieşirea din ţară nici la sosirea acolo – individul ăla are ochi şi urechi peste tot, pentru el sunt mai mult decât o obsesie. Trebuie să ajung în Europa fără să ştie cineva că sunt acolo. *Trebuie* să-mi văd copilul înainte să moară şi, după ce o să se întâmple asta, iubita mea şi cu mine o să ne retragem undeva, să recuperăm într-un fel tot timpul ăsta pierdut…

— Iisuse, Nils, prin ce treci, prin ce-ai trecut tot timpul!

— Bruce, mă poţi ajuta…?

— Sigur. Un aeroport internaţional, ceva mai departe de Washington – să nu te recunoască cineva. Escortă militară la plecare şi la Bruxelles, primul suit la bord, ultimul care vei coborî, cuşetă cu draperii, care vor fi trase şi păzite permanent. Când vrei să pleci?

— Astă seară, dacă se poate. Evident, costurile le voi suporta eu, în totalitate.

— După tot ce ai făcut pentru noi? Nici să nu-ţi imaginezi. Te sun în cel mult o oră.

Cât de uşor vin cuvintele, se gândi Van Nostrand, punând receptorul în furcă. *Esenţa răului,* spunea Marte, *este să-l îmbraci pe Satana în hainele pure şi albe ale bunătăţii şi milei*. Dar asta o învăţase de la el, de la Neptun.

Îl sună apoi pe directorul CIA, organizaţie ce folosea frecvent una din casele lui de oaspeţi ca adăpost sigur pentru diverşi defectori, sau pentru agenţi suprasolicitaţi, aflaţi în recuperare, sub supraveghere medicală.

— … Doamne, Nils, e teribil! Spune-mi cum îl cheamă pe ticălos. Am destui agenţi *negri* în toată Europa, o să-l îndepărtez imediat. Să nu crezi că vorbesc aiurea, evit totdeauna măsurile extreme, dar împuţitul ăsta nu mai merită să trăiască nici măcar o singură zi! Dumnezeule, copila ta!

— Nu prietene, eu unul nu cred în violenţă.

— Nici eu, dar ceea ce ţi s-a întâmplat ţie şi mamei fiicei tale este cea mai cumplită formă de violenţă posibilă. Să trăiască ani de zile amândouă sub ameninţarea morţii? O fată şi mama ei?

— Există şi o altă cale şi te rog să mă asculţi.

— Care ar fi?

— Pot să le asigur securitatea, asta mă va costa serios, dar, după cum ştii, banii nu sunt o problemă. Totuşi, dacă voi utiliza căile normale de transfer, comunitatea bancară din Europa va afla şi el va şti că e vorba de mine.

— Chiar ai de gând să dispari?

— Câţi ani crezi că-mi mai rămân de trăit lângă iubita mea, lângă marea mea dragoste?

— Vrei să fii, te rog, mai clar?

— Dacă el află ceva, o va omorî. A jurat că aşa va face!

— Ticălosul. Zi-mi cum îl cheamă!

— Convingerile mele religioase nu-mi permit una ca asta.

— Şi atunci? Ce-ţi mai rămâne de făcut?

— Asigurarea unui incognito absolut. Banii mei sunt toţi aici – evident, am de gând să-mi plătesc impozitele până la ultimul dolar pe care-l datorez ţării mele – dar am nevoie ca restul să fie transferat, confidenţial şi legal, la o bancă oarecare din Elveţia, la oricare ai putea tu s-o faci. Mi-am vândut şi proprietatea cu douăzeci de milioane de dolari, toate hârtiile sunt semnate, dar nu va fi dat publicităţii nimic decât peste o lună.

— Numai cu atât? Face pe puţin de două ori mai mult!

— Ştiu, dar n-am avut vreme să mă tocmesc. Fiica mea este pe moarte, iar iubita mea este disperată şi terorizată. Poţi să mă ajuţi?

— Trimite-mi o procură pentru dosar – pentru dosarele noastre ultra-secrete – şi sună-mă când ajungi în Europa. O să fie totul deja aranjat.

— Să nu uiţi de impozite…

— După tot ce-ai făcut tu pentru noi? O să discutăm asta altă dată. Să fii sănătos, Nils şi să dea Domnul să-ţi găseşti măcar o brumă de fericire. O meriţi din plin!

Cât de uşor vin cuvintele. Van Nostrand începu din nou să răsfoiască agenda lui personală cu numere de telefon. Când nu o folosea, o ţinea totdeauna într-un sertar blindat, de oţel, al biroului, încuiată, iar diseară, când va dispare, agenda îl va însoţi. Găsi numele şi telefonul direct, personal, al celui cu care dorea să vorbească, şeful Forţelor Speciale – Operaţii Clandestine ale Armatei SUA. Omul era un cvasi-psihopat, care resimţea aceeaşi mândrie atunci când îşi nedumerea superiorii,

ca şi atunci când îşi atingea obiectivele unul după altul. Fenomen care avea loc cu atâta consecvenţă, încât până şi rivalii lui, de la CIA, îl tratau cu deosebit respect, chiar dacă mormăiau tot timpul. Agenţii lui reuşiseră să se infiltreze în KGB, în MI 6, în Deuxieme şi, în cele din urmă, până şi în sfânta-sfintelor, în impenetrabilul Mossad. Reuşitele se datorau în egală măsură faptului că utiliza agenţi poligloţi, selecţionaţi cu deosebit de multă grijă, cărora le furniza acte false extraordinare, ce nu puteau fi deosebite de originale nici prin mijloace electronice... cât şi datelor pe care i le furnizase Van Nostrand, un om extrem de umblat şi extraordinar de bine informat. Erau prieteni buni, iar domnul general-locotenent petrecuse multe weekend-uri plăcute în Fairfax, la Van Nostrand, în compania unor tinere frumoase şi dornice să-i fie pe plac, pe când soţia sa era convinsă că este în misiune, la Bangkok, sau la Kuala Lumpur.

— N-am auzit niciodată o porcărie mai mare. Nils! Cine mă-sa crede ăla că e? Mă duc chiar eu să-l învăţ minte! Iisuse Cristoase, fiica ta pe moarte şi mama ei ameninţată cu moartea timp de douăzeci şi patru de ani! E terminat, amice, poţi să-l consideri de domeniul trecutului!

— Nu vreau asta, domnule general, te rog să mă crezi. Când fata noastră dragă se va duce. Singura alternativă ce ne rămâne este să dispărem. A-l ucide pe el ar însemna să-l transformăm într-un martir în ochii susţinătorilor lui – mulţi şi fanatizaţi. Ăştia ar bănui imediat că e amestecată cumva şi soţia lui – se ştie că-l urăşte, dar că îi e şi frică de el – şi probabil că ar avea loc imediat acel *accident,* pe care i l-a pregătit el de atâţia ani.

— Ţi-a trecut prin minte că, dacă va crede că ea a fugit cu tine – *şi aşa va face* – o să înceapă să vă hăituiască pe amândoi?

— Sincer să fiu, prietene, nu prea cred că o să se întâmple aşa ceva. Copilul nostru va fi mort şi atunci va pieri şi pericolul existent pentru el. O soţie poate să părăsească un politician în tăcere, se întâmplă destul de frecvent. Dar un om care a trăit mai bine de douăzeci de ani crezând că este tatăl unui copil care nu era al lui – asta *e* o bombă după care s-ar da în vânt toate ziarele. Pentru că, dacă a fost încornorat o dată cu dovezi concrete, câte alte dăţi or mai fi fost? Aici era pericolul, putea fi compromis definitiv.

— OK, nu-l terminăm... Cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie de un paşaport mai *special* până după-masă, un

paşaport care să nu fie american.

— Serios? răspunse generalul, a cărui voce se încălzise auzind despre ce e vorba. De ce?

— În parte pentru motivele pe care le-ai menţionat şi dumneata. Individul ar putea să ne ia urma, cu ajutorul sistemelor computerizate de rezervare a locurilor utilizate în traficul aerian internaţional. Dar, cum ţi-am spus, nu cred că se va întâmpla una ca asta. Motivul principal este că vreau să-mi cumpăr o proprietate. Şi, cum nu sunt chiar un necunoscut, n-am chef să văd presa pe urmele mele. Asta ar fi mai mult decât o invitaţie.

— Am înţeles. La ce te-ai gândit?

— După cum ştii, am stat mulţi ani în Argentina şi vorbesc curent spaniola, aşa că n-ar fi rău să am un paşaport argentinian.

— Nici o problemă. Le-am duplicat plăcile – nu numai ale lor, sunt douăzeci şi opt de ţări în aceeaşi situaţie – iar grafica este mai bună decât a originalelor. Te-ai gândit la un nume, o dată de naştere?

— Da. Cunosc un om care a dispărut. Colonel Alejandro Schrieber-Cortez.

— Dictează-mi literă cu literă, Nils.

Van Nostrand repetă şi-i dădu şi data naşterii.

— Mai e nevoie de ceva?

— Culoarea părului şi a ochilor şi o fotografie de paşaport făcută în ultimii cinci ani.

— O să ţi le trimit până-n prânz, printr-un curier… Sper să mă-nţelegi, generale, aş fi putut apela şi la Bruce, dar cei de la Departamentul de Stat nu sunt tocmai experţi în domeniul ăsta…

— Fundu’ ăla belit nu ar putea face mai mult decât dacă s-ar trezi singur cu cea mai bună târfă din oraş, adică nimic. Iar *civilul* ăla de la Agenţie probabil că te-ar putea înfunda şi mai rău!… Vrei să vii până aici, să te pozeze băieţii mei? Culoarea părului, lentile de contact?…

— Iartă-mă prietene, dar noi am discutat despre asemenea probleme de multe ori. Şi mi-ai şi spus numele unora dintre specialiştii voştri, nu-ţi mai aduci aminte?

— Să-mi *aduc aminte!* Generalul izbucni în râs. De vizite *la tine acasă!* Chestiile *alea* mi s-au şters din memorie!

— În cel mult o oră vine la mine unul din băieţii, Crowe.

— *Păsăroiul?* Când e vorba de fotografii, e un adevărat

vrăjitor… Să-i spui să aducă marfa direct la mine, restul mă priveşte. Măcar atât, bătrâne!

Mai avea în plan o ultimă convorbire, cu Secretarul Apărării, un om extrem de inteligent şi de fin, aflat într-un post ce nu i se potrivea, fapt de care, după cinci luni de la numire, începea să-şi dea şi el seama. Avusese o carieră strălucită ca manager, ajungând să fie ales preşedinte al Consiliului de Administraţie al companiei situată pe locul trei în ierarhia corporaţiilor americane, dar nu putea face faţă generalilor şi amiralilor Pentagonului. Se simţea complet străin de această lume în care bilanţurile anuale, conturile de profit şi pierderi erau nu numai inutile ci pur şi simplu necunoscute, era în afara mediului său normal, în care dădea randament maxim. În mediul specific al administraţiei marilor corporaţii era un maestru al gândirii calme, lăsând securile de război în grija unor subordonaţi bine plătiţi, dar competiţia brutală dintre diverse comandamente pentru obţinerea de furnituri militare nu avea nimic în comun cu profiturile. Pentagonul aplaudase în bloc numirea lui.

— *Toţi* au fost de acord cu numirea mea! îi spusese el confidenţial prietenului său Van Nostrand, un fel de funcţionar public onorific, ce dispunea în egală măsură de un arbore genealogic impresionant, de bani şi de multă minte. Dar de fiecare dată când ridic problema reducerilor bugetare, sar pe mine cu sute de scenarii, din care nu înţeleg mare lucru, dar pe baza cărora ei prevestesc apocalipsa, în caz că nu primesc ceea ce cer.

— Trebuie să fiţi mult mai decis decât ei, domnule Secretar. Aţi mai avut de-a face cu bugete limitate şi mai înainte…

— Sigur că da, răspunse Secretarul, ce fusese invitat de Van Nostrand la un coniac în seara aceea. Dar atunci când dădeam vreo dispoziţie, aceasta era însoţită automat de o alternativă implicită, anume că acela dintre subordonaţii mei care nu o respectă îşi poate pierde urgent slujba… Din păcate, ticăloşii ăştia nu pot fi concediaţi! Şi, în plus, o atmosferă de confruntare continuă nu prea e-n stilul meu.

— Atunci lăsaţi disputele în seama subordonaţilor civili.

— Asta e partea stupidă! Oameni ca mine vin şi pleacă din post, dar acei înalţi funcţionari guvernamentali – în fond nişte birocraţi – rămân, sunt permanenţi. Şi, poţi să-mi spui cum obţin diverse gratuităţi, inclusiv deplasări în staţiuni din Caraibe, în plin

sezon, pentru, să zicem, probleme tehnice sau cartografiere? Nu te osteni să-mi răspunzi, am aflat!

— Deci, un fel de concubinaj?

— O situaţie de-a dreptul imposibilă, cel puţin pentru unul ca mine sau ca dumneata, cred. Mai am de gând să rămân trei sau patru luni, după aceea o să inventez un motiv ca să-mi dau demisia în mod onorabil.

— Sănătate? Unul dintre cei mai buni mijlocaşi din istoria echipei de fotbal a Universităţii Yale? O adevărată reclamă vie pentru programele de revigorare fizică ale Preşedintelui? N-o să vă creadă nimeni, în toate reclamele de jogging sponsorizate de guvern nu apăreţi decât dumneavoastră.

— Atletul de şaizeci şi şase de ani, zise Secretarul, izbucnind în râs. Soţia mea detestă Washington-ul. Va fi mai mult decât încântată dacă motivul va fi legat de sănătatea ei şi aş fi în stare să-l mituiesc, pur şi simplu, pe doctorul ei.

Din fericire pentru Van Nostrand, Secretarul Apărării încă nu demisionase. De aceea era absolut firesc să facă parte din cercul celor iniţiaţi în operaţia *Little Girl Blood* şi, atunci când Van Nostrand îl sunase, mărturisindu-i că are impresia că s-ar putea să fie o anume legătură între conspiraţie şi acel fost ofiţer NI, pe nume Hawthorne, Secretarul îi îndeplinise imediat rugămintea de a lua legătura cu el. Van Nostrand îi spusese o poveste simplă şi alarmantă, demonstrând că trebuie să ia legătura direct cu Hawthorne, trecând peste căpitanul Henry Stevens, care ar fi putut să strice totul prin intervenţia lui. Şi astfel, scrisoarea ajunsese direct la Hawthorne... Lumea în care se învârtea terorista Bajaratt era un fel de conglomerat internaţional, o lume de care cineva precum Van Nostrand trebuia să ţină seama şi, dacă prin mulţimea informatorilor săi auzea sau afla ceva, să o ajute din toate puterile!

— Bună Howard!

— În sfârşit, Nils! Eram pe punctul să te sun eu, nu mă reţinea decât rugămintea ta de a nu o face. Dar nu cred că mă mai puteam stăpâni prea mult.

— Te rog să mă scuzi, dar s-au suprapus prea multe probleme: mai întâi criza asta a noastră, apoi o chestiune personală, extrem de dureroasă, de care abia sunt în stare să vorbesc... Hawthorne a primit mesajul meu?

— Au developat filmul azi-noapte şi ne-au trimis negativele cu

avionul – nu acceptăm fax-uri – avem confirmarea. Tyrell N. Hawthorne a primit plicul de la tine aseară, la ora 9:12, pe terasa unei cafenele de la hotelul San Juan. Am verificat fotografiile cu clişeele noastre martor – este chiar el.

— Bun. Deci domnul comandant mă va căuta şi va veni încoace, să mă vadă. Mă rog lui Dumnezeu ca întâlnirea asta să dea rezultate.

— Nu poţi să-mi spui, totuşi, despre ce e vorba?

— Nu pot, Howard pentru că detaliile s-ar putea dovedi false şi ar însemna să ofensăm un om cât se poate de onorabil. Tot ce-ţi pot spune e că, în conformitate cu informaţiile pe care le deţin, există o oarecare şansă ca acest Hawthorne să facă parte din piaţa internaţională *Alfa.* Dar ipoteza asta s-ar putea dovedi şi complet falsă.

— Piaţa *Alfa?* Ce e asta?

— *Alfa,* A de la Asasinat. Omoară pentru cel ce-i plăteşte mai bine şi, fiind în mare majoritate foşti agenţi speciali, sau militari de carieră foarte bine instruiţi, reuşesc să scape. Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe Hawthorne, nu am nici o dovadă directă.

— Iisuse Cristoase! Vrei să spui că, în loc să o urmărească pe această Bajaratt, s-ar putea să lucreze împreună?

— Nu-i decât o teorie bazată pe logică, o teorie ce s-ar putea dovedi teribil de falsă, sau tragic de adevărată. Vom afla diseară. Dacă totul merge bine, individul va fi aici între şase şi şapte. Şi vom afla adevărul.

— Cum?

— O să-i spun ceea ce ştiu şi o să văd cum reacţionează şi ce-mi răspunde.

— Nu pot permite aşa ceva! Vom înconjura casa!

— În nici un caz. Pentru că, dacă reputaţia lui nu e o legendă, îşi va trimite cercetaşii înainte, oamenii tăi vor fi descoperiţi, iar el nu va mai sosi niciodată.

— Dar te poate omorî!

— Puţin probabil. Garda mea personală este foarte bine antrenată, mă vor păzi de peste tot şi-i pot face uşor faţă acestui domn.

— Asta nu-i suficient!

— E mai mult decât suficient, prietene. Dar, ca să fii cu conştiinţa curată, trimite o maşină, care să rămână la intrarea pe domeniu. Să ajungă pe la şapte. Dacă Hawthorne va pleca de aici

într-o limuzină, înseamnă că informaţiile mele sunt false şi totul trebuie dat uitării. În caz contrar, oamenii mei vor controla fără probleme situaţia şi vor lua imediat legătura cu tine, pentru că nu voi mai avea timp să te sun personal. Programul meu este extrem de încărcat. Va fi un ultim act de patriotism, al unui bătrân înainte de... Plec din ţară, Howard!

— Poftim...?!

— Acum câteva minute ţi-am spus că am *două* probleme. De fapt două catastrofe, care mi-au căzut pe cap în acelaşi timp, încât, deşi sunt un om profund religios, am ajuns să mă întreb dacă mai există un Dumnezeu şi pentru mine!

— Ce s-a întâmplat, Nils...?

— A început de mult, pe vremea când locuiam în Europa. Căsnicia mi se destrăma... Van Nostrand îşi expuse cu acelaşi talent litania tristă, obţinând acelaşi efect ca şi în cazul interlocutorilor precedenţi... Trebuie să plec Howard şi probabil că nu voi mai reveni niciodată!

— Nils, îmi pare foarte rău! Groaznică poveste!

— Ne vom descurca într-un fel şi iubita mea şi eu, va trebui să facem faţă. De fapt mă pot considera, în multe privinţe, un om norocos şi nu pot să mă plâng de prea multe. Afacerile îmi sunt puse la punct, transportul îmi este asigurat.

— Va fi o mare pierdere pentru noi toţi!

— Dar pentru mine va fi un mare câştig, prietene, cel mai mare trofeu pe care-l puteam obţine, după atâţia ani de modeste realizări. La revedere, dragul meu Howard.

Van Nostrand puse receptorul în furcă şi-şi mătură instantaneu din minte imaginea îndureratului, compătimitorului şi plicticosului Secretar al Apărării. Nu mai reţinu decât faptul că Howard Davenport era singura persoană în faţa căreia menţionase numele lui Hawthorne. Trebuia să găsească o soluţie şi pentru asta, dar ceva mai târziu. Acum trebuia să se gândească la piesa de rezistenţă a zilei, moartea lui Hawthorne. Va fi brutală şi rapidă, executată cu precizie chirurgicală, în aşa fel încât să producă cât mai multă durere. Primele gloanţe vor fi trase în organele cele mai sensibile. Apoi îi vor stâlci faţa cu patul pistolului, iar în final va sfârşi cu un pumnal în ochiul stâng, *il sinistro.* Iar el, Van Nostrand, va privi totul, ca răzbunare pentru moartea iubitului său, *il padrone.* Iar după aceea, de departe, va continua să audă şoapte admirative la adresa lui, şoapte rostite

pe culoarele culiselor puterii... *Un adevărat patriot! Un adevărat american! Prin ce-a trecut omul ăsta! N-ar fi permis niciodată aşa ceva, dacă acel nenorocit de Hawthorne nu l-ar fi ameninţat cu ceva deosebit! Tăcere! Nu trebuie să se nască suspiciunii.*

Marte ar fi ţipat la el, fără nici o îndoială:

— *Ma perche?* Poţi folosi oamenii noştri, fără nici o cheltuială! De ce aşa?

— *Mente da serpente*, aşa i-ar fi răspuns, fără nici o îndoială, *Neptun.* Gândirea unui şarpe, *il padrone mio.* Lovesc, apoi dispar în ascunzătoarea mea şi nu voi mai fi văzut niciodată. Dar oamenii trebuie să afle că şarpele a fost acolo, chiar dacă îmbrăcase hainele unui sfânt. Pe de altă parte, dacă aş apela la *familie,* ar dura prea mult, prea multă vorbă, prea multă tocmeală. Soluţia cea mai rapidă este aşa cum am gândit eu, iar oficialii care m-au ajutat mă vor jeli împreună, deplângând moartea unui adevărat sfânt. *Finito! Completo!*

— Se numea *Hawthorne*? întrebă Tyrell, uluit. Ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Îţi spun ce mi-a zis şi mie gagiu' ăla, îi răspunse Alfred Simon – cele două arme aţintite spre capul lui îl făceau să se trezească destul de repede din beţie. Şi ce am putut citi în lumina din carlingă. Numele de pe legitimaţie era Hawthorne.

— Cine este omul tău de legătură?

— Ce om...

— Cine te angajează?

— De unde dracu' să ştiu?

— Dar primeşti mesaje, instrucţiuni!

— Prin una din fete. Vine cineva, îmi verifică marfa şi-i lasă gagicii un bilet şi câţiva dolari în plus. În cel mult o oră biletul e la mine. Aşa se întâmplă totdeauna şi nici măcar nu o mai pun să dea socoteală de banii primiţi în plus, pentru că e ceva accidental şi eu îmi tratez fetele foarte corect, chiar ele mi-au spus asta.

— Nu înţeleg.

— Când are o noapte plină, care din aceste *putas* îşi mai poate aminti cine a fost ultimul sau penultimul client?

— Ăsta chiar că e *orb,* domnule comandant, zise Poole.

— *Comandant?* Pilotul se aplecă în faţă. Eşti un ştab? Destul de mare pentru tine, *iubi...* Care dintre fete ţi-a adus

instrucţiunile pentru Gorda?

— Gagica pe care o rădeam… e o puştoaică dată dracului, n-are decât şaptesprezece ani…

— Mă ticălosule! urlă Poole, trimiţându-şi pumnul în mutra pilotului şi aruncându-l în pernele canapelei, cu gura plină de sânge. Când sora mea avea tot vârsta asta, l-am făcut bucăţi pe un individ care voia să se dea la ea!

— Termină, locotenent! Potoleşte-te, am venit să ne informăm, nu să reformăm!

— Oamenii ca împuţitul ăsta mă supără foarte tare!

— Te înţeleg, dar acum te rog să te stăpâneşti… Simon, m-ai întrebat dacă sunt comandant. Da. Sunt, aparţin serviciilor de informaţii de la Washington, locul meu e undeva foarte sus. Eşti satisfăcut?

— Ai putea să mă scapi de indivizii ăştia?

— Îmi dai ceva care să mă facă măcar să încerc?

— OK… OK. Cele mai multe din zborurile mele clandestine sunt noaptea, decolez între şapte şi opt. Controlorul care-mi dă liber la decolare este totdeauna acelaşi, nu a fost niciodată un altul.

— Cum îl cheamă?

— Tipu' nu se recomandă, dar este un flăcău deştept, cu voce ascuţită, care tuşeşte des şi este totdeauna repartizat acolo unde sunt şi eu. Un timp am crezut că e doar o coincidenţă, dar după aia mi-am dat seama că nu se poate.

— Vreau să stau de vorbă cu fata care ţi-a adus instrucţiunile pentru Gorda.

— Serios? Da’ voi le-aţi dat afară! Nu se mai întorc până când nu repar uşa şi până când totul nu va arăta normal!

— Unde stă?

— Unde stă – unde stau *toate!* Aici, în casa asta, au femei de serviciu care le spală, fac curăţenie, gătesc… Să-ţi spun ceva. Am fost şi eu ofiţer şi ştiu cum să mă port cu echipajul meu de sol, ca să fie totdeauna în formă maximă.

— Deci dacă uşa nu e reparată…

— Se ţin departe. Tu n-ai face la fel?

— Hei, Jackson…

— Nu-i nevoie, ştiu ce vrei, îi răspunse locotenentul. Ai nişte scule pe aici, stăpân de curve?

— Jos, în pivniţă.

— Mă duc să văd. Poole dispăru pe uşă.

— Cât durează schimbul controlorilor care sunt de serviciu în perioada de la şapte la opt?

— Intră în tură la şase şi ies la unu, ceea ce înseamnă că mai ai o oră şi douăzeci de minute să dai de el – de fapt mai puţin de-o oră, pentru că drumul până la aeroport îţi ia cel puţin douăzeci şi cinci de minute, dacă ai o maşină bună.

— N-avem maşină.

— Ţi-o pot închiria pe-a mea. O mie de dolari ora.

— Dă-mi cheile, răspunse Hawthorne, sau te alegi cu un tunel între urechi!

— Te rog, replică pilotul, întinzându-se spre masa de lângă el şi luând un port-chei. Maşina e-n spate, un Cadillac alb, decapotabil.

— Locotenente! strigă Hawthorne, rupând firul telefonului şi pornind-o spre uşă cu spatele înainte, cu pistolul în mână. Plecăm, hai repede!

— Ce dracu'… Am găsit două uşi mai vechi, pe care aş putea…

— Las-o baltă şi grăbeşte-te. Plecăm la aeroport şi trebuie să ajungem cât mai repede!

— Am venit, domnule comandant, răspunse Poole, urcând scările în fugă. Cu ăsta ce facem? întrebă el, arătând la Simon.

— Vă aştept aici, băieţi, fiţi liniştiţi, răspunse pilotul. Unde dracu' mă pot duce?

Controlorul de trafic nu era de găsit nicăieri în turnul de control, deşi ceilalţi îl identificaseră cu uşurinţă atunci când le menţionaseră vocea lui ascuţită. Omul se numea Cornwall, iar colegii lui încercaseră cu disperare să-l acopere în ultimele patruzeci şi cinci de minute. Absenţa lui din turnul de control era atât de periculoasă încât, în cele din urmă, fuseseră obligaţi să-l înlocuiască cu un controlor aflat în pauză.

Dispărutul a fost în cele din urmă descoperit de un bucătar în cămara de lângă bucătărie, cu o gaură rotundă şi sângerândă exact în mijlocul frunţii. Fusese chemată imediat poliţia aeroportului şi fuseseră luaţi la întrebări, interogatoriile durând trei ore. Răspunsurile lui Tyrell fuseseră de adevărat profesionist, un amestec de ignoranţă, nevinovăţie şi părere de rău pentru pierderea unui prieten al unui prieten, pe care nu-l văzuse niciodată până atunci.

Eliberaţi în cele din urmă, Hawthorne şi Poole se întorseseră

într-un suflet la bordelul din vechiul San Juan.

— Acum chiar că trebuie să repar uşa, spuse locotenentul, supărat, pornind spre subsol, pe când Tyrell se prăbuşea obosit într-un fotoliu moale. Proprietarul stabilimentului dormea tun pe sofaua pe care-l lăsaseră. Iar Hawthorne îi urmă exemplul în interval de câteva secunde.

Soarele lumina din plin încăperea când pilotul şi cu Tyrell se treziră şi, frecându-se la ochi, încercau să revină la realitate. De partea cealaltă a încăperii, Poole dormea întins într-un şezlong verde, sforăind uşor. În locul uşii sfărâmate apăruse un substitut mai mult decât satisfăcător, în aparenţă absolut intact, care avea chiar şi vizeta la locul ei.

— Ăsta cine dracu' mai e? întrebă Alfred Simon, groaznic de mahmur.

— Ataşatul meu militar, îi răspunse Hawthorne, ridicându-se ameţit în picioare. Să nu te pună dracu' să mă ameninţi cu ceva, că te face praf folosind un singur picior.

— Aşa cum mă simt eu, asta n-ar fi o problemă nici pentru Minnie Mouse.

— Bănuiesc că nu ai de gând să zbori astăzi.

— În nici un caz, am prea mult respect pentru reflexe ca să îndrăznesc să mă apropii, măcar, de un avion.

— Îmi pare bine că te aud vorbind aşa, pentru că nu prea-mi dau seama pentru ce altceva mai ai tu respect.

— Uite ce e, marinarule, n-am nevoie de conferinţe de la tine, vreau doar să ştiu cum mă poţi ajuta.

— De ce-aş face-o? Omul tău era mort când am ajuns noi.

— Ce?

— M-ai auzit bine, era mort, împuşcat, avea un glonţ exact în mijlocul frunţii.

— Iisuse Cristoase!

— Poate chiar tu ai anunţat pe cineva că am plecat după el.

— Cum? Ai rupt firul telefonului.

— Sunt convins că mai sunt şi altele…

— Unul singur, în camera mea, la etajul trei. Şi dacă-ţi închipui că aş fi putut face drumul până acolo şi înapoi azi-noapte, înseamnă că mi-am greşit meseria şi că trebuia să mă fac actor. Şi de ce aş fi făcut asta? Am nevoie de ajutorul tău.

— Trebuie să recunosc că spui nişte lucruri destul de logice…

Asta înseamnă că noi am fost urmăriţi. Când am ajuns aici, cel care ne-a urmărit şi-a dat seama că vom afla ceva de la tine şi ne-a luat-o înainte.

— Îţi dai seama ce spui? ochii lui Simon priveau ţintă la Hawthorne. Zici că, din moment ce şi eu sunt o verigă în lanţul ăsta, aş putea urma eu la rând, m-aş putea trezi *eu* cu un glonţ în mijlocul frunţii!

— Cam asta mi-a trecut şi mie prin cap…

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

— Ce propui?… Vreau să-ţi spun că, întâmplător, după ora trei am o altă treabă. Voi pleca de aici.

— Şi mă laşi pe mine vârât în rahatul ăsta?

— Hai să punem lucrurile la punct, spuse Tyrell, privindu-şi ceasul. Este ora şase şi un sfert, deci avem aproape nouă ore pentru a face ceva.

— Ai putea să mă pui sub protecţie în mai puţin de nouă minute, dacă ai vrea.

— Nu-i chiar aşa uşor. Banii contribuabililor americani pentru a proteja un fost pilot militar, delapidator, în prezent onorabil proprietar de bordel? Ia gândeşte-te, cum ar suna asta în urechile unei comisii a Congresului?

— Gândeşte-te mai bine la viaţa mea!

— Azi-noapte mă tot invitai să apăs pe trăgaci…

— Eram beat, ce dracu’! Vrei să spui că nu ţi s-a întâmplat niciodată să simţi că eşti şucărit pe toţi şi pe toate?

— Bine… treacă de la mine. Dar tot nouă ore mai avem, aşa că mai bine să-i dăm drumu’. Cu cât te gândeşti mai bine, cu atât mă apropii şi eu de motivul pentru care îţi pot oferi protecţie… Cum te-au recrutat?

— La dracu, asta a fost cu mult timp în urmă, abia-mi aduc aminte…

— Te sfătuiesc să-ţi aminteşti chiar şi mici amănunte!

— Un tip, un Ştab, aşa ca tine, dar cu păr cărunt, un tip foarte rasat – ştii, ca ăia din reclamele de haine pentru bogătani. A venit la mine şi mi-a zis că tot rahatul din dosarele mele ar putea fi şters şi uitat, dacă făceam ce-mi spunea el.

— Şi ai făcut?

— Sigur, de ce nu? Am început cu ţigări cubaneze – îţi poţi imagina, contrabandă cu ţigări *cubaneze* – soseau în cutii impermeabile, le aruncam în zonele pescăreşti, cam la şaizeci de

kilometri sud de Keys, Florida.

— Droguri, spuse ferm Hawthorne.

— Mai mult ca sigur că nu erau ţigări.

— Şi ai continuat să faci asta?

— Ştii ce, domnule comandant? Am doi copii pe care nu i-am văzut niciodată, locuiesc în Milwaukee. Eu unul n-am de gând să vând droguri şi, când am adunat doi şi cu doi şi mi-a dat chiar patru, le-am spus că mă retrag. Şi atunci ştabu' ăla mi-a zis că guvernul o să sară pe mine, că mă vor mânca de viu. Ori îl ascultam, ori mă trimetea la Fort Leavenworth. Şi n-aş mai fi fost în stare să trimit bani acasă, în Milwaukee. Pentru puştii ăia ai mei, pe care nu i-am văzut niciodată.

— Eşti un om cu multe probleme, domnule pilot.

— Mie-mi spui! Aş bea ceva!

— Barul cred că e-n raza ta de târâre. Ia-ţi singur. Şi te sfătuiesc să începi să te gândeşti mai intens şi mai repede.

— De atunci, continuă proxenetul clătinându-se spre bar, o dată, de două ori, cel mult de trei ori pe an, apare un gagiu la costum şi cravată, care îmi cere cea mai bună flautistă…

— Flautistă?

— Sex oral. Nu ştii atâta lucru?

— Şi?

— Îşi face cheful, dar nu se atinge niciodată complet de gagică, înţelegi la ce mă refer?

— N-aş prea spune că sunt chiar lămurit.

— Tipul nu-şi dă niciodată hainele jos de pe el.

— Şi?

— Şi asta nu e tocmai normal. Aşa că, normal, am devenit un pic curios şi eu şi am pus una din fete să-i dea o rachetă…

— O rachetă?

— Un pic de praf în băutură care-l trimite în spaţiu.

— Mulţumesc.

— Şi, ghici ce-am descoperit? Că avea în portofel o duzină de legitimaţii de identitate, cărţi de vizită, legitimaţii de club, cartele de credit, tot tacâmul. E un avocat, unul mare, de la una din firmele alea de milioane din Washington.

— Şi care a fost concluzia ta?

— Nu ştiu, dar nu e ceva normal, înţelegi ce vreau să zic?

— Nu sunt sigur.

— Un ştab dat în mă-sa, ca ăsta, poate găsi tot ce vrea în

oraşul nou – de ce vine aici, în oraşul vechi? Într-un loc cum e ăsta?

— Poate tocmai pentru că e oraşul vechi şi doreşte să-şi păstreze anonimatul.

— Poate că da, poate că nu. Fetele mi-au zis că le pune tot timpul întrebări. Cine sunt clienţii mei, cine arată ca un arab, cine ca un sud-american, ca un african de culoare mai deschisă… ce mă-sa treabă are unul d-ăsta cu prostituţia practicată onest, o negustorie cinstită cu sex?

— Ai impresia că tipul e o cutie poştală?

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Cineva care duce informaţii dintr-un loc în altul, fără a şti neapărat de la cine şi pentru cine.

— Ai nimerit-o.

— L-ai putea identifica?

— Sigur. Un individ rasat cam sare-n ochi pe aici. Pilotul îşi turnă o jumătate de pahar de whisky canadian şi-l dădu pe gât din câteva înghiţituri. *Similia, similibus, curantur,* intona el, închizând ochii şi strâmbându-se.

— Poftim?

— Un fel de rugăciune medievală. Traducerea e ceva de genul *cui pe cui se scoate.*

— OK, deci avem doi *indivizi de rasă:* cel care te-a recrutat şi avocatul din Washington, care nu se dezbracă atunci când ajunge la bordel. Cum îi cheamă?

— Recrutorul îşi zicea *Domnul Neptun,* dar nu l-am mai văzut şi nici n-am mai vorbit cu el de ani de zile. Şoimul legii se numeşte Ingersol, David Ingersol, dar, ţi-am spus, s-ar putea să fie numai o impresie.

— O să verificăm… Înainte de Gorda, care ţi-a fost ultima misiune?

— Curse cu hidroavionul, de obicei o dată pe săptămână, uneori şi de două ori, până la o insulă pricăjită, pe care abia reuşeam s-o găsesc pe hartă.

— Care are un mic golf – mai degrabă un refugiu – un debarcader foarte scurt şi unde e o casă construită în colină?

— Da. De unde ştii?

— Gata, acum s-a dus.

— Insula?

— Casa. Ce duceai acolo? Sau pe cine?

— În general provizii. O mulţime de fructe, de legume, carne proaspătă – cel care locuia acolo probabil că nu agreea chestiile congelate. Şi vizitatori, oaspeţi care nu rămâneau prea mult, îi luam totdeauna înapoi după-masa târziu. Nu a rămas nici unul peste noapte, cu o singură excepţie.

— Ce vrei să spui? Despre cine e vorba?

— Nu s-au rostit niciodată nume în faţa mea. Era vorba de o femeie, o tipa al dracului de bine făcută.

— O femeie?

— Şi încă ce femeie, amice! Franţuzoaică, italiană sau spaniolă, nu pot spune exact, o gagică cu picioare lungi, în jur de treizeci de ani.

— *Bajaratt!* murmură Hawthorne ca pentru sine.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Când ai văzut-o ultima dată? Şi unde?

— Acum două zile. Am dus-o pe insulă, după ce am luat-o de pe St Barts.

Tyrell tresări şi simţi cum i se taie respiraţia. *Nebunie!... Dominique?*

16

— *Minţi!* Hawthorne îl apucase pe pilot de cămaşa murdară, făcându-l să scape din mână paharul, care se sparse cu zgomot de podea. Cine dracu’ eşti tu? Mai întâi dai numele meu unui ucigaş, care era în împuţitul tău de avion cu care te-ai dus la Gorda, iar acum îmi spui că o prietenă apropiată, o prietenă foarte apropiată, ar fi căţeaua aia psihopată pe care, la ora actuală, o caută o jumătate din lume! Eşti un *mincinos,* luate-ar toţi dracii! Cine te-a pus la cale?

— Ce se întâmplă aici? Jackson Poole, încă somnoros, trezit din somn de zgomot, îşi dădu jos picioarele de pe şezlong.

— Dă-mi drumul, nenicule, lasă-mă în pace! Pilotul se apucase zdravăn de bar, ca să-şi menţină poziţia verticală. Tu ai pantofi în picioare, ţi-o conveni, dar eu n-am de gând să fac pe fachirul cu cioburile astea de sticlă de pe jos!

— În curând o să-ţi frec şi mutra cu ele! Cine ţi-a spus să faci toate astea?

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— E la fel ca la Amsterdam! Ce ştii despre Amsterdam?

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am fost niciodată pe acolo! … *Dă-mi drumul!*

— Femeia de pe St Barts! Avea păr deschis sau era brunetă?

— Brunetă, ţi-am spus, italiană sau spaniolă…

— Cât de înaltă?

— Cu tocuri era cam cât mine, iar eu am unu şaptezeci şi cinci…

— Faţa… machiajul?

— Bronzată, ca şi cum ar fi stat mult în soare…

— Cum era îmbrăcată?

— Nu mai ţin minte…

— Gândeşte-te!

— Alb, era în alb – o rochie sau un costum-pantalon – ceva sobru.

— Ticălosule, *minţi,* urlă Tyrell, împingându-l pe pilot cu spatele peste bar.

— De ce mama dracului aş face asta?

— Nu minte, Tye, zise Poole. N-are el tăria asta, e terminat.

— Oh, Doamne! Hawthorne îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup şi se întoarse cu spatele la amândoi, continuând să vorbească, pe jumătate în şoaptă, pe jumătate ca şi cum s-ar fi rugat: Oh, Doamne, oh Doamne, oh Doamne!

Merse încet până la fereastra largă ce dădea spre strada prăfuită, cu ochii strălucind de lacrimi şi de pe buze îi ieşi un strigăt gâtuit, venit de undeva, din adâncul fiinţei lui:

— … Saba, Paris… St Barts… toate au fost *minciuni.* Amsterdam, Amsterdam!

— Amsterdam? întrebă inocent pilotul, săltându-se de pe bar şi îndepărtându-se încet, extrem de grijuliu să nu cumva să calce cu picioarele goale pe cioburile de pe jos.

— Gura, îi spuse Jackson calm, privind la figura tremurândă a lui Tyrell Hawthorne reflectată în sticla ferestrei. Omul ăla are o durere mare, porc zburător.

— Şi ce legătură are asta cu mine? Ce i-am făcut eu?

— Cred că i-ai spus ceva ce nu-i place de loc.

— Nu i-am spus decât adevărul gol-goluţ!

Brusc, furios, Hawthorne se răsuci în loc, având parcă flăcări şi groază în ochi.

— Un telefon! urlă el. Unde e celălalt telefon?

— La etajul trei, dar uşa e încuiată. Cheia e pe undeva…

Pilotul nu reuşi să spună mai mult. Tyrell o apucase pe scări în sus, sărind treptele câte trei odată, iar zgomotul paşilor lui răsuna în toată casa.

— Comandantul tău e nebun? îl întrebă pilotul pe locotenent. Ce-a vrut să spună când a zis că am folosit numele lui? Gagiu' din avion mi-a spus foarte clar: *Mă numesc Hawthorne.* Şi a repetat-o de trei sau de patru ori.

— Te-a minţit. *Ăsta* e Hawthorne!

— *Sfinte…*

— Nu-i nimic sfânt în toată porcăria asta, zise Poole calm.

Hawthorne îşi repezi umărul în uşa de la apartamentul pilotului până când broasca cedă, adică de cinci ori. Năvăli înăuntru, uimit de curăţenia şi ordinea cu care-l întâmpinară cele două camere comandate. Se aşteptase să găsească un fel de dezordine soioasă, dar imaginea apartamentului în care intrase putea apare foarte bine într-o revistă gen *Town and Country,*

mobila degaja un aer masculin – o combinaţie de piele de foarte bună calitate şi un lemn de culoare închisă – pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri de stejar şi erau decoraţi cu reproduceri costisitoare de impresionişti – lumină difuză, culori strălucitoare, siluete graţioase şi grădini frumoase. Parcă nu ar fi locuit acolo omul cu care vorbise mai devreme.

Unde o fi telefonul? Tyrell trecu grăbit pe sub o arcadă şi intră în dormitor. Peste tot, pe birou, pe masă, pe noptierele patului se vedeau fotografii ale unor copii, aceiaşi doi copii la diverse vârste. *Uite telefonul!* Era pe masa din dreapta patului. Pregătindu-se să ridice receptorul scoase din buzunar o bucată de hârtie şifonată – numărul de la Paris. Se opri la vederea unei fotografii, pe care nu o remarcase până atunci. Înfăţişa doi tineri, un băiat şi o fată, amândoi frumoşi, semănând teribil unul cu celălalt. *Dumnezeule, sunt gemeni!* îi trecu lui Hawthorne prin cap. Erau îmbrăcaţi în uniforme de colegiu, fata în fustă plisată de culoare închisă şi bluză albă, băiatul cu un sacou tot închis la culoare şi cu o cravată în dungi. Erau în picioare, zâmbeau iar deasupra lor, pe o plachetă de pe zidul din spate, se putea citi:

Universitatea Statului Wisconsin
Biroul de Admiteri

În partea de jos a fotografiei era scris ceva, literele erau mici, dar clare, iar data arăta că fotografia fusese făcută cu câţiva ani în urmă:

Al, sunt încă nedespărţiţi, chiar dacă se mai ceartă din când în când îşi poartă de grijă reciproc. Ai fi mândru de ei dacă i-ai putea vedea, la fel de mândru pe cât sunt şi ei de tatăl lor, care şi-a găsit moartea în slujba patriei. Herb îţi trimite salutări, ca şi mine, de altfel şi îţi mulţumim pentru ajutorul pe care ni-l dai.

Pilotul era, într-adevăr, un om cu multe probleme!

Nu-i vreme de aşa ceva!

Hawthorne ridică receptorul, aşteptă să vină tonul şi formă numărul, citind cu atenţie cifrele scrise pe hârtie.

— *La maison de Couvrier,* răspunse o voce feminină.

— Pauline?

— Ah, *monsieur,* dumneavoastră sunteţi? Saba?

— Asta este una din chestiile pe care trebuie să o discut cu ea. De ce n-a fost pe Saba?

— Am întrebat-o şi *eu, monsieur, madame* mi-a răspuns că n-a pomenit niciodată ceva despre Saba – probabil că nu aţi înţeles dumneavoastră cum trebuie. Unchiul ei s-a mutat pe o insulă din apropiere, de aproape un an. Vecinii deveniseră prea sâcâitori, prea din cale-afară de amabili. Iar doamna nu – cum se spune? – nu şi-a dat osteneala să vă explice toate amănuntele, pentru că, oricum, pleca imediat la Paris şi ştia cum să vă găsească la întoarcere.

— Explicaţie destul de bună, Pauline.

— *Monsieur,* sper că nu sunteţi cumva gelos – nu, nu se poate şi, oricum nu aveţi nici un motiv! Sunteţi stăpânul inimii doamnei, doar o ştiu atât de bine!

— Vreau să vorbesc cu ea. Imediat!

— Nu este aici, ştiţi prea bine.

— La ce hotel stă?

— Nu stă la hotel. *Madame* şi *monsieur* sunt pe un iaht monegase, pe Mediterană.

— Şi pe iachturi sunt telefoane. La ce număr o pot găsi?

— Nu ştiu, vă rog să mă credeţi. Doamna trebuie să-mi telefoneze în cel mult o oră, trebuie să pregătim un dineu pentru săptămâna viitoare, vine un elveţian de la Zurich. Mâncărurile lor sunt atât de diferite, atât de *germane...*

— Trebuie să vorbesc cu ea!

— Atunci veţi vorbi, domnule. Lăsaţi-mi numărul unde vă poate găsi şi o să-i spun să vă sune. Sau reveniţi ceva mai târziu şi vă voi da eu numărul dânsei. Nu e nici o problemă.

— Bine, voi reveni. *Sunt pe un iacht în Mediterana şi nu au lăsat la Paris nici un număr de telefon, pentru probleme urgente? Cine era femeia pe care o luase Simon de pe St Barts? Cât vor mai încerca cei ce cunosc povestea de la Amsterdam să-l scoată din minţi? O femeie îmbrăcată la fel ca Dominique infiltrată în mozaicul ăsta nebunesc!... Sau se minţea singur? Oare se minţise singur şi la Amsterdam? Dacă era aşa, trebuia să termine cu asta.*

Tyrell închisese telefonul, dar continua să ţină mâna ce-i tremura pe receptor, hotărât, în ciuda oricăror reticenţe, să-l sune pe Henry Stevens, la Washington. Faptul că acest *NVN,* oricine ar fi fost el, reuşise să treacă peste capul şefului NI şi să

ajungă la el trebuia să aibă o semnificaţie anume, dar Hawthorne nu-şi dădea seama care şi, până la ora trei, nu mai putea afla nimic în plus. Putea aştepta până când îl va suna Stevens la hotel, ceea ce se va întâmpla în curând, dacă nu se întâmplase deja – Iisuse, *Cathy!* Uitase complet de ea şi, mai mult, acelaşi lucru i se întâmplase şi lui Poole. Tyrell formă imediat numărul.

— Unde aţi fost până acum? ţipă Nielsen. Am fost groaznic de îngrijorată, era gata să sun la consulat, la baza navală – chiar şi la prietenul tău Stevens…

— Sper că nu l-ai sunat!

— N-a fost nevoie. A sunat el aici, începând de la patru dimineaţa, de trei ori până acum.

— Ai vorbit cu el?

— Uiţi că stăm toţi într-un singur apartament şi nu puteam să nu răspund la telefon? Aproape că ne spunem pe nume.

— Sper că n-ai pomenit de mesajul de aseară…

— Haide, Tye! îl întrerupse Cathy. Mă crezi chiar aşa de tâmpită? Sigur că n-am scos o vorbă!

— Ce-a zis? Şi tu ce i-ai spus?

— Voia să ştie unde eşti, normal, iar eu i-am răspuns că habar n-am, apoi m-a întrebat când te întorci, iar răspunsul meu a fost identic. Atunci a explodat şi m-a întrebat dacă *am habar* de ceva. Şi i-am zis că tocmai am învăţat câte ceva despre fonduri pentru cheltuieli neprevăzute… dar nu i s-a părut nostim.

— Nu mai e nimic nostim.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea calmă.

— L-am găsit pe pilot şi, prin el, am ajuns la altcineva.

— Deci aţi realizat ceva.

— Nu prea. Omul era mort înainte să punem noi mâna pe el.

— Oh, Doamne! Voi n-aţi păţit nimic? Când vă întoarceţi?

— Revenim imediat ce putem.

Hawthorne apăsă în furcă, întrerupând legătura. Aşteptă câteva secunde, încercând să-şi adune gândurile, deşi acestea erau dominate net de unul singur, care i se-nvârtea în cap continuu, consumându-l. O femeie înaltă, îmbrăcată în alb, frumoasă, cu faţa bronzată de soare, luată de pe St Barts şi dusă cu avionul pe insula-fortăreaţă a lui *il padrone…* În lumea în care lucrase, pe care o părăsise şi în care revenise pentru moment, coincidenţele nu existau. Nu era de conceput nici posibilitatea unei infiltrări controlate, prin care o persoană să fie înlocuită cu o

alta, totul cronometrat la secundă… Cristoase, simţea că se prăbuşeşte! *Termină! Stăpâneşte-te, vino-ţi în fire!* Mai apăruse o infiltrare, de data asta una reală, căreia trebuia să-i facă faţă începând cu ora trei. *Concentrează-te!…* Dominique…? *Concentrează-te.*

Ridică receptorul şi sună la Washington. Henry Stevens îi răspunse în câteva secunde.

— Doamna maior mi-a zis că nu ştie când aţi plecat, unde v-aţi dus, sau când vă întoarceţi. Ce dracu' e asta?

— O să primeşti un raport detaliat, dar mai târziu. În momentul ăsta însă, o să-ţi dau patru nume şi vreau să-mi transmiţi tot ce poţi să afli despre persoanele respective.

— În cât timp?

— Cel mult o oră.

— Eşti căpiat.

— S-ar putea să fie apropiaţi de Bajaratt…

— Bine. Despre cine e vorba?

— Primul este un individ care-şi spune Neptun, domnul Neptun. Semnalmente: Înalt, distins, păr cărunt, aproximativ şaizeci de ani.

— Sunt valabile pentru jumătate din bărbaţii din Georgetown… Următorul?

— Un avocat din Washington, Ingersol…

— De la *Ingersol and White!* îl întrerupse Stevens.

— Probabil. Îl ştii?

— Am auzit de el, majoritatea oamenilor care locuiesc în Washington au auzit şi nu numai ei. David Ingersol, fiul unui fost judecător de la Curtea Supremă, membru la *Burning Tree* şi la *Chevy Chase,* prieten cu toţi care au fost, sunt şi vor fi la putere, o adevărată forţă el însuşi. Cristoase, doar nu vrei să spui că Ingersol ar fi implicat în…

— Nu vreau să spun nimic, Henry, îl întrerupse Hawthorne.

— Nu pe dracu'! Dar dă-mi voie să-ţi spun că eşti departe de tot. Am aflat, întâmplător, că Ingersol a făcut servicii serioase – şi multe – celor de la CIA, în călătoriile lui prin Europa.

— Şi asta înseamnă că sunt departe?

— E foarte bine văzut la Langley. *Agenţia* nu prea e în topul meu personal de preferinţe, au obiceiul să calce pe prea multe bătături, după cum ştii şi tu prea bine, dar sistemul lor de verificări este de departe cel mai bun de la noi, bag mâna-n foc

pentru asta. Nu-mi pot imagina că ar utiliza un individ de genul lui Ingersol fără să-i examineze creierul la microscop.

— Atunci au neglijat părţile de mai jos.

— Ce?

— Uite ce e, *sursa* mea mi-a zis că s-ar putea să fie o eroare, a fost însă văzut acasă la cineva care este implicat tangenţial în problema noastră, un *orb,* a fost însă acolo.

— OK, sunt în relaţii bune cu noul DEI, o să mă duc direct la el. Altul?

— Un controlor de trafic de la aeroportul San Juan, îl cheamă Cornwall. Omul e mort.

— Mort?

— Împuşcat în cap, cu puţin înainte de a pune noi mâna pe el, azi-noapte la ora unu.

— Cine te-a pus pe urmele lui?

— Ăsta e al patrulea nume, dar, de data asta, trebuie să mergi pe burtă.

— E un tip atât de important?

— Nu, e un *orb.* El e *sursa* de care vorbeam mai înainte, dar n-a avut de-a face decât tot cu *orbi,* însă cineva de acolo, de la Washington, îl ţine bine în lesă. Şi oricine ar fi la celălalt capăt al lesei, sunt aproape sigur că am face o penetrare, dacă-l prindem.

— Vrei să spui că această Bajaratt are complici printre înalţii funcţionari guvernamentali de aici? Nu doar nişte slujbaşi care acceptă ceva bani, ci oameni cunoscuţi ca oneşti până la Dumnezeu, de aici, din Washington?

— Poţi să fii convins.

— Care-i e numele?

— Simon, Alfred Simon. A fost pilot, avea baza la Vientiane, Agenţia Internaţională de Dezvoltare, zbura pentru Royal Lao.

— CIA, răspunse Stevens. Ce vremuri...! Saci întregi cu bani aruncaţi din avion triburilor de pe colinele din Laos şi din Cambogia. Muntenii au încasat-o cel mai rău. Ei erau cei mai bine plătiţi, iar piloţii furau de la ei cât puteau... Cum ar fi putut cineva de la Washington să pună laţul de gâtul cuiva care s-a ocupat cu chestii d-astea? Mai degrabă invers.

— I-au aruncat în spinare avioanele pe care le foloseau, l-au făcut să semneze nişte hârtii de transfer extrem de dubioase, probabil că era beat. Şi a fost stigmatizat ca mercenar, un tip care nu s-a înrolat decât pentru bani, fără nici o legătură cu atât

de purii noştri funcţionari.

— Înţeleg, aşa se poate, dacă pot demonstra că l-au prins umblând la borcanul cu dulceaţă, se schimbă treaba.

— Un scenariu tare împuţit.

— Da, dar e clasic şi tipul nu trebuia să fie neapărat beat când a semnat, doar mai greu de cap. Dacă cineva e-n stare să creadă că i se fac cadou câteva milioane de dolari doar pentru ochii lui frumoşi şi nu-şi dă seama că-şi vârâ gâtul în laţ pe viaţă, în timp ce adevăraţii responsabili scapă basma curată... Bun, ştiu cu cine să vorbesc ca să-i văd dosarul. Alfred Simon, pilot, AID, Vientiane.

— Poţi să te asiguri că n-o să transpire nimic?

— Bineînţeles, nu-i nici o problemă, afirmă sigur pe sine şeful NI. *Sursa* noastră a fost detaşată în străinătate ca ofiţer operativ, dar acum este analistă. Şi-a vârât şi ea mâna în borcanul cu dulceaţă, al *Agenţiei,* iar noi am prins-o chiar când se pregătea să-şi bage şi cotul. N-am scos o vorbă, evident, dar de atunci joacă pe cântecele noastre.

— Caută-mă la hotel, spuse Hawthorne. Dacă întârzii sau dacă nu mă găseşti, transmite-i totul doamnei maior Nielsen. Are acreditare de nivel patru, doar dacă idioţii voştri nu i-au modificat-o între timp.

— După cum vorbeşti tu, trebuie să înţeleg că are şi alt gen de credite?

— Scuteşte-mă, Henry. Dacă nu era ea, eram mort.

— Iartă-mă, încercam să mai destind niţel atmosfera asta apăsătoare.

— Şi mai turnai puţin plumb deasupra... Pune-te pe treabă, Henry, sună-mă şi după aia du-te acasă la nevastă. Hawthorne trânti telefonul, conştient că fruntea îi era transpirată. Şi acum? Trebuia să se mişte! Trebuia să se mişte tot timpul, nu se putea gândi la nişte lucruri... la care nu îndrăznea să se gândească. Şi totuşi era obligat să o facă! Îi putea minţi pe alţii, dar nu se putea minţi pe sine, la infinit. Saba, unchiul acela retras, confidenta de la Paris, cauzele de binefacere, şoaptele de iubire... Minciuni, *toate* fuseseră numai minciuni!

Dominique! Dominique Montaigne era una şi aceeaşi persoană cu Bajaratt!

Îi va da de urmă şi o va doborî, sau va fi el însuşi omorât. Nu-l mai putea opri nimeni şi nimic pe lumea asta.

Trădătoarea!

La sediul Poliţiei din San Juan soţia controlorului de trafic omorât, o anume Rose Cornwall, dăduse un spectacol impresionant în faţa detectivilor de la brigada de omucideri. Poza într-o atitudine stoică şi curajoasă, în ciuda tragicei pierderi pe care o suferise şi care, era vizibil, o afectase în cel mai înalt grad… Nu, nu, nu le prea putea fi de folos, nu-i prea putea ajuta. Iubitul ei soţ nu avea nici un duşman, fusese cel mai cumsecade şi cel mai blând om pe care Dumnezeu îl adusese pe lume, întrebaţi-l şi pe preotul parohiei noastre… Datorii? Nu, trăiau bine, dar nu-şi depăşeau veniturile. Obiceiuri cum ar fi jocurile de noroc? Rar de tot, doar poker mecanic, nu jucau decât la maşinile la care miza era de douăzeci şi cinci de cenţi şi se limitau totdeauna la cel mult douăzeci de dolari. Droguri? *Niciodată.* Abia-l putea convinge să ia o aspirină, îşi redusese mult şi ţigările, nu mai fuma decât câte una după masă. De ce au venit acum cinci ani în Porto Rico de la Chicago? Stilul de viaţă de aici era mult mai confortabil. Clima, plajele, pădurea Rain – lui îi plăcea să se plimbe ore-n şir prin această pădure – şi mai ales eliberarea din presiunea teribilă la care era supus pe vremea când lucra la aeroportul *O'Hare* din Chicago.

— Acum îmi puteţi permite să mă duc acasă? Aş vrea să stau câteva minute singură, în linişte, înainte de a-l suna pe părintele paroh. E un om minunat şi se va îngriji de toate cele necesare.

Rose Cornwall fu condusă de poliţişti până la locuinţa ei, un apartament de lux de pe Isla Verde, dar nu telefona preotului, ci formă un număr din Mayaguez.

— Uite ce e, ticălosule, v-am acoperit tâmpeniile, dar acum îmi vreau partea mea, rosti văduva Cornwall.

Telefonul începu să sune pe când Cathy Nielsen se găsea la birou, citind nota din ziar despre crima de la aeroport. Se duse în grabă la aparatul ce ţârâia sonor şi ridică receptorul.

— Alo?

— Stevens, doamnă maior.

— Apelul numărul cinci, dacă ştiu eu să număr bine.

— Ştii şi sper că e şi *ăla* acolo. Am vorbit cu el acum vreo oră şi jumătate.

— Da, mi-a spus. E la duş, amândoi sunt la duş şi daţi-mi voie

să vă spun că trebuie să stea destul de mult acolo. Miroseau mai rău ca o drogherie.

— O... ce?

— Ca un bordel, domnule căpitan. De altfel au fost exact într-un stabiliment de genul ăsta, aşa că n-ar trebui să mă mir.

— Ce?

— *Sir,* mi se pare mie, sau vă cam repetaţi?

— Adu-l! *El* mi-a pus pe cap totul cu prioritate absolută.

— Sper că nu va fi şocat. Un moment, vă rog. Cathy intră în dormitorul lui Hawthorne şi se opri la uşa băii. Ascultă cu atenţie, avu o scurtă ezitare, apoi o deschise şi dădu nas în nas cu Tyrell, gol puşcă, ştergându-se tacticos cu un prosop enorm.

— Îmi pare rău că dau buzna. Washington-ul la telefon.

— Ai auzit vreo dată de bătutul în uşă?

— Nu şi atunci când e dat drumul la duş.

— Ah... am uitat.

Înfăşurat în prosop, Hawthorne trecu grăbit pe lângă Nielsen şi ridică telefonul din dormitor.

— Ce-ai aflat, Henry?

— Despre *Neptun* aproape nimic...

— Ce înţelegi prin *aproape!*

— Calculatoarele pe care se află stocate datele referitoare la emisfera sudică au dat la iveală o singură înregistrare. Se pare că de mult, cu ani în urmă, exista un *Neptun* în Argentina, implicat în una din loviturile de stat ale generalilor de acolo, dar asta nu era decât o poreclă a unui străin din anturajul slabilor. Nimic altceva în afară de o referire la un domn *Marte,* aceeaşi clasificare.

— Ingersol?

— Curat ca lacrima, Tye, dar ai avut dreptate în ceea ce priveşte deplasările lui în Porto Rico. Merge acolo de patru sau de cinci ori pe an pentru clienţii lui, totul verificat, totul perfect legitim.

— Doar că aici devine şi el client, zise Hawthorne.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. O pistă falsă. Dar controlorul, Cornwall?

— Aici lucrurile sunt ceva mai interesante. Era şef de secţie la *O'Hare* şi câştiga bani frumoşi, fără să-i întoarcă însă chiar cu lopata. Dar o mică anchetă a dezvăluit că soţia lui era coproprietara unui restaurant din vechiul oraş. Nu e chiar

Delmonico's, dar este şi acum foarte popular în cartier, iar ea – adică ei – şi-a vândut partea pentru mult mai puţin decât valora, când s-au mutat în Porto Rico. Dividendele anuale nu erau chiar de lepădat.

— Deci, o primă problemă, îl întrerupse Tyrell. De unde au avut bani să cumpere partea aia?

— A mai apărut o problemă şi asta ar putea fi răspunsul la amândouă, replică Stevens. Cum poate un controlor de trafic de la aeroportul San Juan, unde salariul nu se compară cu cel de la *O'Hare,* să-şi cumpere un apartament de şase sute de mii de dolari, pe Isla Verde, chiar lângă plajă? Banii încasaţi de ea, pe restaurant, abia puteau acoperi o treime din sumă.

— Isla Verde…?

— Cartierul de lângă plajă, este cel mai ,select din tot oraşul.

— Ştiu, tot aici stăm şi noi acum. Altceva despre această plimbăreaţă familie Cornwall?

— Doar nişte presupuneri, nimic dovedit.

— Vrei, te rog, să traduci?

— La Chicago controlorii de trafic au fost supuşi unei baterii de teste, pentru a se verifica dacă mai pot face faţă meseriei. Cornwall a fost printre cei mai buni – rece ca un sloi de gheaţă, rapid şi metodic – dar se pare că prefera turele de noapte, chiar insista să fie programat noaptea, ceea ce nu prea se-ntâmplă.

— La fel proceda şi aici, de aceea i-a şi dat *sursa* mea de urmă. Ce părere aveau cei de la Chicago de asta?

— Că probabil căsnicia lui era pe butuci, poate chiar de o manieră ireparabilă.

— Dar evident că nu era chiar aşa, din moment ce au venit aici împreună şi au cumpărat un apartament de şase sute de mii.

— Ţi-am spus că sunt doar presupuneri, nu fapte.

— Teoria de mai înainte ar fi valabilă dacă tipul ar fi început să se ţină după fuste.

— Testele lor nu pot evidenţia aşa ceva. Tipii de la aeroport îi verificau numai profesional. Dar se pare că individului nu-i prea plăcea să stea noaptea acasă.

— Să văd ce mai pot afla şi eu, răspunse Hawthorne. Despre pilot, Alfred Simon, ce-ai aflat?

— Ori te-a minţit, ori e cel mai nebun autor de umor negru de care mi-a fost dat să aud.

— Poftim?

— E alb ca laptele, ba îl mai aşteaptă şi două medalii dacă iese la iveală. Nu există nici o menţiune despre tranzacţia cu Royal Lao, absolut nimic. Dosarul lui precizează că era tânăr locotenent şi că s-a oferit voluntar pentru operaţii periculoase, care se executau de la Vientiane. Dacă a furat ceva, oricât ar fi furat, nu i-a făcut nimeni raport. Dacă se duce mâine la Pentagon, o să-l întâmpine cu fanfara, o să organizeze imediat o festivitate şi o să-i înmâneze medaliile, însoţite de o groază de strângeri de mână şi de un cec de vreo sută şi optzeci de mii de dolari – solda lui pentru activitate periculoasă şi pensia după demobilizare, de care nu s-a atins până acum.

— Iisuse Cristoase! Îţi spun sincer Henry, omul ăsta habar n-are de tot ce mi-ai spus tu!

— De unde ştii?

— Pentru că ştiu foarte bine unde ar fi trimis banii.

— Mi-e teamă că nu te înţeleg.

— Nici nu mă aşteptam. Problema e că tipul a înghiţit drept adevăr o minciună ce l-a ţintuit ani de zile, iar acum adevărul s-ar putea să-l ucidă, pur şi simplu.

— Tot nu înţeleg…

— A fost şantajat să lucreze pentru nişte răufăcători. Prieteni de-ai lui Bajaratt.

— Ce ai de gând să faci cu el? întrebă Stevens.

— Eu n-o să fac nimic, tu o să faci totul. Îl trimit pe locotenentul Alfred Simon la baza navală de aici şi tu o să-l duci imediat cu avionul la Washington şi o să-l pui la adăpost, sub pază, până când va putea să iasă la lumina fără riscuri şi să devină un erou tăcut şi modest, cu ceva dolari în cont.

— De ce imediat?

— Pentru că, dacă mai întârziem, s-ar putea să-i vină de hac cineva şi avem nevoie de el.

— Să-l identifice pe *Neptun!*

— Pe el şi pe alţii, de care încă n-am aflat.

— Bine, am înţeles, una bucată Simon, transport militar clasa întâi la Washington, zise şeful NI. Altceva?

— Nevasta controlorului. Care e prenumele ei?

— Rose.

— Am senzaţia că are nişte petale cam veştede. Hawthorne puse receptorul în furcă şi privi spre Cathy, care se rezemase de tocul uşii.

— Vreau ca tu şi Jackson să vă duceţi imediat la stabilimentul pe care l-am vizitat azi-noapte şi să-l duceţi urgent pe Simon la bază. Repede.

— Sper să nu-mi ofere vreo slujbă.

— Nu eşti genul. Tyrell ridică o carte de telefon de pe noptiera patului şi caută la litera C.

— Nu sunt sigură că ce-ai zis e un compliment sau o insultă.

— Târfele nu umblă cu pistoale, umflătura le strică formele, aşa că asigură-te că al tău e cât mai vizibil.

— Dar n-am pistol.

— Ia-l pe-al meu, e pe birou… Am găsit, Cornwall, singurul din Isla Verde.

— Ce ştii tu? continuă Cathy, luând pistolul de pe birou. E atât de mic, încât îmi încape în poşetă.

— Ţi-ai luat şi o poşetă? Hawthorne aruncă o privire scurtă spre ea, în timp ce scria adresa lui Cornwall pe o bucată de hârtie cu antetul hotelului.

— Ei, normal şi regulamentar, cred c-ar trebui să port o raniţă în spate, dar, în ultimele douăzeci şi patru de ore, n-am avut în mână decât chestia asta drăguţă, din perle. Se asortează cu restul, a fost de acord şi Jackson.

— Ticălosul, îi arăt eu lui… Vreţi să vă căraţi odată?

— Jackson tocmai a ieşit de sub duş, sunt convinsă. Încă mai cântă *country,* dar se aude prea tare ca să mai fie sub jet.

— Atunci te rog să te duci să îmbraci copilul şi ştergeţi-o rapid. N-am nici un chef să mă trezesc cu încă un cadavru în braţe, de data asta purtând numele de Simon.

— *Aye, aye,* domnule comandant.

Tyrell intră cu Cadillac-ul alb al lui Simon în parcarea blocului în care locuia familia Cornwall. După cum spusese şi Stevens, era cartierul cu cele mai scumpe chirii de pe Isla Verde, fiecare apartament avea un balcon mare, cu vedere spre ocean, iar de ambele părţi ale clădirii era câte o piscină.

Hawthorne coborî din maşină, o luă pe poteca ce ducea la intrarea în bloc şi-i făcu semn portarului de serviciu. Ca în toate clădirile de genul acesteia, portarul era îmbrăcat într-o uniformă şi stătea la un birou, într-o nişă protejată de un geam gros. Omul apăsă pe un buton din faţa lui şi vorbi:

— *Espanol o ingles, senor!*

— Englez, îi răspunse Tyrell. Trebuie să o văd pe doamna Rose Cornwall, este ceva urgent.

— Sunteţi împreună cu poliţia, *senor!*

— Cu poliţia? Hawthorne simţi că îngheaţă, dar avu prezenţa de spirit să răspundă calm şi ferm: Sigur că da. Sunt de la consulatul Statelor Unite, am fost chemat de poliţie.

— Intraţi, *senor.* Se auzi un bâzâit şi Tyrell putu să deschidă uşa masivă şi să intre în hol. Se întoarse însă imediat spre paznic.

— La ce apartament locuieşte familia Cornwall?

— Nouă-zero-unu, *senor.* Toată lumea este sus.

Toată lumea! Ce dracu'...? Hawthorne traversă holul, spre lifturi şi apăsă pe buton continuu, până când una dintre uşi se deschise. Etajele se scurgeau încet, parcă interminabil, dar, în cele din urmă, ajunse la nouă. Se năpusti pe culoar, dar se opri brusc, la vederea mulţimii şi a luminii blitzurilor care funcţionau continuu dincolo de o uşă deschisă, la mai puţin de şase metri de el, trimiţând reflexii în afară. O porni spre oamenii din faţa lui, remarcând că majoritatea lor, fie că erau bărbaţi fie că erau femei, purtau uniforme de poliţişti. Brusc din apartament ieşi un bărbat corpolent, în costum gri şi cu cravată albastră, care-şi croi drum printre cei din dreptul uşii, răsfoindu-şi notesul. Îi aruncă în treacăt o privire lui Tyrell, apoi se uită din nou la el, de data asta atent şi evident deranjat de ceva. Era detectivul cu care se întâlnise şi la aeroport, cu mai puţin de opt ore în urmă.

— Ah, *senor,* văd că nici unul dintre noi n-a prea avut timp să doarmă între aceste două tragedii. Soţul a fost omorât aseară, soţia în dimineaţa asta, iar dumneata, care nu-i cunoşteai pe nici unul dintre ei, apari întâmplător în ambele locuri.

— Termină cu chestiile astea, locotenente, n-am vreme de rahaturi. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că familia asta te interesează în mod deosebit. Poate că vrei să negi că eşti implicat.

— Ah, sigur, îi termin pe amândoi şi după aia îmi fac apariţia la momentul cel mai oportun la locul faptei. Deştept aş mai fi! Haide, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Dar vă rog, *senor,* sunteţi invitatul meu, spuse detectivul, conducându-l pe Hawthorne printre poliţiştii din faţa uşii şi intrând în sufrageria apartamentului. Totul era vraişte în cameră, mobila era răsturnată, peste tot cioburi de sticlă şi de porţelan,

dar nu se vedeau urme de sânge, nici vreun cadavru.

— Asta e scena *terminării,* exact aşa cum vă şi aşteptaţi să fie, n-am dreptate, *senor!*

— Unde e cadavrul?

— Nu ştiţi?

— De unde să ştiu?

— Poate că numai dumneavoastră puteţi răspunde la întrebarea asta. Azi-noapte eraţi chiar în cămara bucătăriei, acolo unde a fost găsit cadavrul controlorului, soţul doamnei.

— Eram acolo pentru că cineva ţipa într-una că îl găsise!

— Iar acum iată-vă şi aici. Ce este asta?

— Este o problemă confidenţială… Nu ne putem permite să o vedem apărând în toate ziarele de aici.

— Nu *vă* puteţi permite? Dar pot să ştiu cine sunteţi *voi!*

— Spune-mi ce s-a întâmplat şi poate că o să-ţi răspund.

— Deci tu îmi ordoni ce să fac, *americano!*

— Este doar o rugăminte. Trebuie să ştiu.

— Atunci să-ţi facem jocul, domnule deştept. Detectivul îl conduse pe Tyrell printre poliţiştii îngenuncheaţi pe podea sau aplecaţi deasupra mobilelor, care ridicau amprente, până pe balcon. Uşile glisante erau deschise, prelata care acoperea laturile de la podea până-n tavan era despicată, ca şi cum ar fi fost tăiată cu un cuţit mare şi foarte ascuţit.

— Pe aici a fost împinsă femeia, pentru a-şi găsi moartea cu nouă etaje mai jos. Nu vă e nimic familiar, *senor?*

— Despre ce tot vorbeşti?

— Puneţi-i cătuşele! le ordonă detectivul poliţiştilor din spatele lui Hawthorne.

— Eşti principalul meu suspect şi trebuie să-mi apăr şi eu reputaţia mea.

Trei ore şi douăzeci şi două de minute mai târziu, după ce se certase şi urlase cât putuse la detectivul încăpăţânat şi plin de sine, Tyrell obţinu permisiunea să dea acel unic telefon la care avea, conform legii, tot dreptul. Sună la Washington şi la treizeci şi opt de secunde după ce închise un subofiţer de poliţie îl elibera din arest, cerându-şi scuze în numele superiorilor săi. Hawthorne nu ştia unde mai era Cadillac-ul lui Alfred Simon, aşa că luă un taxi şi se întoarse imediat la hotel.

— Unde ai fost? îl întrebă Cathy.

— Am închiriat o maşină şi mă pregăteam să plec să te caut! adăugă Poole.

— Am fost la închisoare, le răspunse calm Hawthorne, întinzându-se pe canapea. Cum v-aţi descurcat cu Simon?

— Au fost oarecari dificultăţi, îi răspunse Nielsen. În primul rând, spre dezamăgirea ta, domnul Simon avea, într-adevăr, impresia că aş fi o achiziţie acceptabilă pentru prăvălia lui – ceea ce e mai degrabă un compliment faţă de ce mi-ai zis tu.

— *Mea culpa!*

— L-am dus la bază şi am turnat în el o găleată de cafea, continuă Cathy. Dar, sinceră să fiu, nu cred c-a avut vreun efect, pentru că, în timp ce-l duceam într-un scaun pe rotile spre avion, a continuat să-mi facă avansuri.

— Are tot dreptul. Este doar un erou.

— Drepturi la *mine?*

— N-am spus asta, am spus doar că are dreptul să încerce.

— Ce mai facem acum?

— Cât e ceasul?

— Trei fără douăsprezece minute, îi răspunse Cathy, privindu-l atentă.

— Atunci mai avem douăsprezece minute până când vom afla ce-o să facem, răspunse Hawthorne ridicându-se în picioare, dintr-o dată conştient că începuse să transpire... şi că în cameră era, totuşi, răcoare.

Neliniştea lui Tyrell creştea cu fiecare minut şi, pe măsură ce în minte i se iveau în mod absolut de necontrolat imagini ale lui Dominique-Bajaratt, simţea cum neliniştea se amestecă cu furie. Ştiuse că aşa o să se întâmple – doar nu mai *făcea* nimic, stătea şi aştepta. Nu putea decât să se plimbe în sus şi-n jos prin cameră, simţindu-se aproape recunoscător faţă de detectivul care-l arestase, pentru că cearta şi urletele de la sediul poliţiei îl ţinuseră ocupat şi nu-l lăsaseră să se gândească.

— E trei, Tye, îi spuse Cathy. Vrei să te lăsăm singur? Hawthorne se opri din mers şi-i privi pe cei doi ofiţeri de aviaţie, mutându-şi ochii de la unul la altul.

— Nu, spuse el, vreau să rămâneţi, pentru că am încredere în voi.

— Şi pentru că ne interesează soarta ta, adăugă Cathy. Asta e la fel de important ca şi încrederea.

— Vă mulţumesc. Tyrell se duse la telefon şi ridică receptorul,

formând numărul lui *NVN.*

— Alo? Vocea din Fairfax, Virginia, era rece, controlată, salutul parcă fusese smuls cu forţa, ca şi cum omului i-ar fi displăcut să vorbească.

— Hawthorne la telefon.

— Aşteaptă, te rog, un moment. Urmară o serie de beep-uri scurte, apoi *NVN* reîncepu să vorbească:

— Acum putem vorbi liniştiţi, domnule comandant, spuse el pe un ton mult mai normal, chiar dacă discuţia noastră nu poate incrimina pe nici unul dintre noi.

— Înregistrezi cumva convorbirea? Ce erau sunetele alea?

— Dimpotrivă, am pus în funcţiune un scrambler. Dacă înregistrează cineva, nu va auzi decât nişte mormăituri. Pentru siguranţa noastră.

— Atunci spune ce ai de spus. Despre Amsterdam.

— Nu totul, pentru că am nevoie de ochii dumitale pentru a completa integral povestea.

— Ce înseamnă asta?

— Fotografii. De la Amsterdam, în care apare soţia ta, Ingrid Johansen Hawthorne, însoţită de trei bărbaţi, în patru locuri diferite – Zuiderkerk Zoo, Muzeul Rembrandt, pe o şalupă de pe canale şi la o cafenea din Bruxelles. Fiecare fotografie pare să fie făcută în toiul unei discuţii aprinse. Sunt convins că unul dintre cei trei, *dacă nu cumva toţi trei,* a fost responsabil de moartea ei, fie pentru că a compromis-o, fie că a fost chiar autorul crimei.

— Cine sunt?

— Nici măcar pe scrambler nu-ţi pot spune. Am spus unul *dacă* nu toţi trei şi adevărul este că n-am identificat decât unul singur. Dar sunt convins că dumneata îi poţi identifica şi pe ceilalţi doi. Eu nu pot, toate dosarele sunt închise, nu mai pot ajunge la ele.

— De ce eşti atât de sigur?

— Pentru că am aflat că erau unii dintre agenţii pe care-i coordonai la Amsterdam.

— Înseamnă că poate fi vorba de treizeci-patruzeci de oameni… Ziceai că există o legătură cu Valea Baaka…

— În sensul că Valea Baaka are informatori la Amsterdam, tot aşa cum îi are şi la Washington.

— La Washington?

— E absolut sigur.

— Şi *strategia abandonată,* care ar putea să fie valabilă acum?

Din câte îmi dau seama, faci legătura cu o anume situaţie actuală.

— Evident. Îţi aduci aminte că acum cinci ani, cu aproximativ trei săptămâni înainte de a fi omorâtă soţia dumitale, Preşedintele trebuia să meargă la o conferinţă NATO, la vârf, la Haga?

— Da, a fost anulată şi s-a desfăşurat la Toronto, peste o lună.

— Îţi aduci aminte de ce?

— Sigur. Se aflase că din Valea Baaka fuseseră trimise o duzină de grupe de şoc, pentru a-l asasina pe Preşedinte… şi pe ceilalţi.

— Exact. Inclusiv pe primul ministru al Angliei şi pe Preşedintele Franţei.

— Dar unde este legătura?

— Îţi voi explica atunci când vei sosi aici – după ce-i vei identifica pe cei doi necunoscuţi. Avionul meu va fi la San Juan, la terminalul General Aviation, în jurul orei şase. Vei fi aşteptat… Numele meu e Van Nostrand, Nils Van Nostrand. Şi dacă ai vreun dubiu în ceea ce mă priveşte, te rog să iei legătura cu Secretarul de Stat, cu directorul CIA, sau cu Secretarul Apărării. Să nu le spui o vorbă despre cele ce ţi le-am spus. Cred că-ţi vor garanta toţi pentru mine.

— Oamenii ăştia fac parte din artileria grea…

— Iar mie îmi sunt prieteni buni şi tovarăşi, de ani de zile, îl întrerupse Van Nostrand. Dacă le vei spune că te-am rugat să ne întâlnim pentru a lămuri o problemă legată de misiunea dumitale actuală, sunt sigur că te vor sfătui să accepţi.

— Ceea ce înseamnă că e inutil să-i mai deranjez, remarcă Hawthorne. Sunt însoţit de doi colegi, domnule Van Nostrand.

— Da, ştiu. Doamna maior Nielsen şi locotenentul Poole, care ţi-au fost puşi la dispoziţie de Patrick AFB. Voi fi încântat să călătoriţi împreună, dar nu pot să le permit să asiste la discuţia noastră. La câţiva kilometri de aici se află un motel foarte bun, o să le rezerv camere acolo, pe socoteala mea, evident. După ce veţi ateriza, îi va duce maşina.

— Cristoase! explodă brusc Hawthorne. Dacă deţineai asemenea informaţii, de ce-ai aşteptat atât până să iei legătura cu mine?

— N-a trecut totuşi prea mult timp, domnule comandant şi este evident că abia acum a sosit momentul.

— La dracu’ cine e bărbatul pe care ai reuşit să-l identifici? Sunt profesionist. Van Nostrand, am luat masa de nu ştiu câte ori cu oameni despre care ştiam că sunt agenţi dubli sau triplii şi mă distram minunat!

— Insişti?

— Insist!

— Foarte bine. Este omul pe care l-ai suspectat tot timpul. Căpitanul Henry Stevens, actualmente şeful USNI. Van Nostrand făcu o pauză apoi reluă: Nu avea încotro. Ori îl omorai dumneata pe el, ori o omorau sovieticii pe soţia dumitale. Erau amanţi de mai mulţi ani. Şi el nu o putea lăsa, pur şi simplu, în pace.

17

Silueta parcurgea fâşiile de umbră de pe poteca din parcul Rock Creek, din Washington, întrerupte din loc în loc de lumina felinarelor, care cu greu putea răzbate prin frunzişul bogat al coroanelor copacilor. Auzi zgomotul apei în râpa de sub el şi îşi dădu seama că se apropie de locul de întâlnire, o bancă aflată între două felinare, la distanţă egală de ele, în semiîntuneric, de fapt mai mult în întuneric, pentru că cei doi bărbaţi nu-şi puteau permite, sub nici o formă, să fie văzuţi împreună. Era un ordin ce nu trebuia încălcat niciodată. Pentru că amândoi erau *Scorpio.*

Zărindu-şi colegul deja aşezat pe bancă, cu o ţigară aprinsă în mână, al cărei tăciune scânteia roşu în noapte, David Ingersol se apropie, aruncă o privire în sus şi în jos pe potecă, asigurându-se că sunt singuri şi se aşează.

— Bună, David, îl salută *Scorpio* 2, un om corpolent, cu păr roşu şi început de chelie, pe a cărui faţă buhăită trona un nas mare şi borcănat.

— Bună seara, Pat. Cam umedă seara asta, nu crezi?

— Tipii de la buletinul meteo susţin că n-o să plouă, dar imbecilii ăia o dau, de obicei, în bară. Aşa că, eu unul, mi-am cumpărat o umbrelă, un model stupid, care se pliază în aşa fel încât poţi s-o bagi în buzunar. Mă întreb dacă mai foloseşte şi la altceva în afară de asta.

— Eu am uitat să mi-o iau. Am atâtea pe cap.

— Ştiu, se şi vede. De altfel, au trecut mai bine de trei ani de când ne-am întâlnit ultima dată.

— Acum situaţia e mult mai proastă.

— De ce?

— Este o nebunie curată, probabil că ştii despre ce e vorba, răspunse *Scorpio* 3.

— Nu e treaba mea să fac asemenea aprecieri. Am devenit un om destul de bogat executând nişte ordine, nu discutându-le.

— Poţi împinge asta până la autodistrugere?

— Haide, Davey, fii serios, doar am ieşit din rândul candidaţilor la sanctificare cu ani în urmă, când ne-am vândut sufletele *Sponsorilor.*

— Nu cred că mă interesează la ora actuală genul ăsta de speculaţii filosofice. Mă interesează, mai degrabă, să ne păstrăm poziţiile pe care le-am câştigat până acum. Bătrânul ăla bolnav, cu minte întortocheată, este acum mort şi, odată cu el, s-a dus şi nebunia senilă care a produs mizeria asta… Întreabă-te singur, O'Ryan, ce beneficii putem avea noi dintr-un asasinat, un asasinat multiplu?

— Nici unul, în afară de faptul că nu ne-am opus înfăptuirii, ceea ce s-ar putea dovedi, până la urmă, un beneficiu destul de serios. Să zicem că echivalent cu diferenţa dintre a supravieţui şi a fi omorâţi.

— Doamne, Dumnezeule, cine să facă una ca asta?

— Maniacii ăia, pe care operaţia în curs îi obsedează. Femeia nu e singură, are susţinătorii ei, la fel ca şi Abu Nidal şi tipii lui. Poate că grupul ei e ceva mai restrâns, dar nu e mai puţin hotărât, sau mai lipsit de resurse. Nu, David, o să facem exact ce ne ordonă *Scorpio* 1 şi, dacă se va întâmpla ca locomotiva să deraieze, vom putea să raportăm că noi ne-am îndeplinit obligaţiile. Şi nimeni nu va putea, în nici un caz, să ne blameze în mod direct pentru asta.

— Să raportăm…?

— Iisuse. Domnule consilier juridic, să nu mă faci să-mi schimb părerea despre tine, spunându-mi că nu te-ai gândit niciodată care e locul nostru în schemă. Chiar dacă practica avocaturii nu reclamă asemenea gen de analize – ceea ce nu prea cred – eu, unul, lucrez în serviciile de informaţii de douăzeci şi şase de ani şi cred că pot să recunosc o structură piramidală atunci când îmi apare în faţă un tetraedru cât toate zilele. Noi doi suntem cam la trei sferturi din înălţime, *Scorpio* 1 cam la şapte optimi, dar mai e, sigur, cineva în vârf, cineva care nu e cunoscut de nici unul dintre noi.

— Sunt perfect conştient care e ierarhia noastră, O'Ryan. Şi mai sunt conştient şi de ceva ce tu încă nu ai aflat.

— Greu de crezut, din moment ce, exceptându-l pe Scorpio 1, eu eram principalul om de legătură dintre *il padrone* şi grupul nostru de aici. Sincer să fiu, în calitatea mea de numărul doi, am fost ultima persoană cu care a vorbit *il padrone* înainte de a trage obloanele. Mi-a spus-o cu gura lui.

— Mi-e teamă că a mai avut o convorbire.

— Da?

— Vreau să te anunţ că, începând de mâine dimineaţa, eu voi deveni *Scorpio* 1. Mi-e teamă că au găsit de cuviinţă să mă pună pe mine deasupra ta. N-ai decât să suni la numărul secret şi vei vedea că ajungi la mine. Sper ca dovada asta să te satisfacă.

Analistul de la CIA privi lung la trăsăturile fine şi totuşi dure, ale feţei lui David Ingersol. În cele din urmă vorbi din nou:

— Nici nu încerc să-mi ascund dezamăgirea, pentru că eu am fost mult mai util şi mai valoros decât tine şi sunt mult mai puţin cunoscut. Pe de altă parte, tu ai firma aia a ta şi poţi ajunge atât de uşor la o groază de oameni, încât, din cauza asta, cred că o asemenea decizie era inevitabilă. Dar, ţinând cont de profesia mea, dă-mi voie să te previn Davey. Fii atent, fii *foarte* atent. Eşti prea transparent, pentru prea multă lume.

— Nu mă înţelegi, O'Ryan, asta e tocmai viclenia mea. Sunt respectabilitatea întruchipată.

— Atunci să nu te mai duci vreodată în Porto Rico.

— Ce? Ingersol se simţea ca şi cum ar fi fost pocnit de un camion în plină viteză, pe când se plimba gol puşcă pe Beltway. Ce vrei să…?

— Ştii foarte bine despre ce e vorba. Să zicem că am anticipat puţin vestea pe care mi-ai dat-o. Clovnul irlandez ce mănâncă prea mult, e prea temperamental şi mai poartă uneori şi şosete albe… era evident că va fi abandonat, în favoarea distinsului avocat dat în mă-sa, care are toate relaţiile posibile. Doar e membru în *Ivy League,* tatăl lui a fost judecător la Curtea Supremă, familia este veche şi a făcut totdeauna parte din cluburile cele mai selecte – asta să facă din tine *Scorpio* 1? Chiar crezi că pot accepta una ca asta?… *Il padrone* ştia prea bine că practic eu conduceam treburile aici şi nu pot crede că dispoziţia asta vine de la el. Tu n-ai nici pe departe accesul pe care-l am eu la informaţii privind situaţia internaţională.

— De ce ai pomenit de Porto Rico? întrebă Ingersol îngrozit, părând să nu fi auzit ditiramba lui *Scorpio* 2.

— Am mărturii – nu le am decât *eu,* nimeni altcineva – ale târfelor din bordelul ăla, de pe Caile del Ochio, din vechiul San Juan.

— Am mers acolo pentru că mi-a ordonat *Scorpio* 1! Îl verificam pe pilot!

— Ca să zic aşa, ai mers cam prea departe, *Scorpio* 3! Într-o seară ţi-ai pierdut chiar cunoştinţa…

— Doar un moment, mai puţin de un minut şi nu s-a întâmplat absolut nimic! Banii, portofelul, toate erau intacte! Eram prea obosit!

— Are vreo importanţă? Eu am însă o droaie de fotografii, făcute în Caile del Ochio de oamenii mei personali, care nu au nici o legătură cu mica noastră confrerie de aici.

Ingersol dădea din cap lateral, cu mişcări încete, respirând adânc şi aparent uşurat, ca orice avocat ce recunoaşte realitatea propriei înfrângeri când aceasta îi apare în faţă.

— De fapt ce vrei tu, Patrick?

— Controlul. Sunt mult mai bine pregătit decât tine pentru asta. Tot ce ştii tu ai învăţat de la mine. Iar eu sunt în cercul operaţiei *Little Girl Blood,* pe când tu nu eşti.

— Nu se mai poate face nimic, numele meu a fost, deja, înaintat mai sus.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, poţi să-ţi păstrezi liniştit titlul, nu-mi pasă mie de aşa ceva. Dacă aş râvni la asta, tu ar trebui să dispari şi asta i-ar face pe oameni să-şi pună prea multe întrebări. Nu, tu eşti şi rămâi *Scorpio* 1 până îţi va veni şi ţie vremea, dar sforile le trag eu, e mai bine aşa pentru toată lumea. N-o să fie prea dificil pentru tine, te voi ţine la curent cu absolut totul.

— Eşti foarte generos, spuse sarcastic avocatul.

— Nu, e o necesitate. Nu sunt un om generos, dar sunt maleabil, nu e ăsta termenul clasic? De exemplu, sunt de acord cu tine că nebunia de acum trebuie abandonată. Nu poate duce decât la acel gen de haos în care toată lumea nu are decât de pierdut. Se vor face asemenea anchete, încât fiecare piatră va fi luată de la locul ei, întoarsă cu faţa-n jos şi examinată la microscop. Nu ne putem permite una ca asta.

— Dar, după cum spuneai chiar tu, nu putem îndrăzni să *le* stăm în drum. Iar dacă *li* se va întâmpla ceva dubios, noi vom fi cei dintâi suspecţi şi nu-mi doresc prea mult să mă trezesc cu un cuţit din Valea Baaka în gât.

— Atunci trebuie să facem totul cu deosebită grijă, astfel încât tot meritul să revină eficientelor noastre servicii de informaţii.

— Totuşi, s-ar putea să descopere totul şi singuri.

— Nu prea cred că ţi-ar place una ca asta, Davey-boy. Dar nu se va întâmpla aşa ceva, o să am eu grijă să-i trimit după ţigări atunci când e cazul, chiar dacă îmi voi cere scuze-n gura mare

după aceea. Ai idee unde e femeia aia acum?

— Nu ştie nimeni. Ea şi tânărul lituanian au dispărut, pot fi oriunde.

— Eu le-am aranjat intrarea în ţară, au sosit prin Fort Lauderdale şi de acolo s-au dus la West Palm Beach. Conform celor raportate de *Scorpio* 22, ultima dată au fost văzuţi locuind într-un motel oarecare, după aceea s-au evaporat.

— Ar putea fi oriunde, repetă Ingersol. Nu ştim nici unde sunt, nici cum arată, n-avem semnalmente, nici fotografii…

— Noi avem nişte fotografii ale ei, ni le-au trimis cei de la MI 6 şi de la Deuxieme, dar nu ne pot fi de nici un folos. Poate fi vorba la fel de bine de o aceeaşi persoană, sau de trei femei diferite. Ţinând cont de talentul de deghizare pe care-l reclamă o asemenea performanţă, orice asemenea informaţii sunt inutile.

— Deci, după cum spuneai, au dispărut. Nici măcar nu mai ştim dacă sunt împreună sau separat, sau care este rolul tânărului în povestea asta.

— Rolul lui e dublu, o combinaţie de gorilă – un paznic personal *orb,* care execută ce i se ordonă – şi de companion absolut necesar.

— Nu înţeleg.

— Din cele ce şi le amintesc vameşii de la Marsilia, este un puşti foarte solid, care probabil nu ştie nici să scrie, nici să citească, dar care părea să aibă suficientă forţă să rupă un om în două, dacă i s-ar fi ordonat s-o facă.

— Şi ce înseamnă *un companion absolut necesar?*

— Psihologii noştri, pe baza datelor trimise de la Mossad, de la Paris şi de la Londra, au schiţat un portret al femeii. O droaie de aiureli d-ale lor, dar mai sunt şi nişte chestii de mult bun-simţ… Ca majoritatea fanaticilor, această Bajaratt face totul la modul excesiv, acţiunile ei au totdeauna un caracter extrem – psihologii numeau asta *absenţa unui control emoţional* – ca un fel de justificare a hotărârilor ei. Portretul sugerează că tipa este foarte activă din punct de vedere sexual, aproape nimfomană, dar, în acelaşi timp, este prea precaută ca să sară din pat în pat, în afara cazurilor când face asta pentru un scop anume. Deci tipa are nevoie de un mascul la-ndemână, pe care să-l poată controla.

— Dar au dispărut. Ar putea fi oriunde, ar putea avea orice identitate şi se pot apropia de ţinta lor cu fiecare clipă. Ce putem

face noi? Ar putea fi nişte simpli turişti care vizitează Casa Albă, nişte protestatari care demonstrează în faţa ei, sau s-ar putea ascunde pe una dintre aleile laterale, cu un sac de grenade lângă ei.

— Vizitele la Casa Albă au fost suspendate – din cauza unor reparaţii la interioare – iar cavalcadele prezidenţiale motorizate au fost complet anulate. Ambele măsuri nu erau necesare, pentru că ceea ce sugerezi tu nu e-n stilul lui Bajaratt. Tactica ei este să fie mai deşteaptă decât opozanţii ei şi să lovească atunci când îi convine şi este sigură de rezultat, nu să iasă la bătaie cu pistolul în mână şi să rişte să fie măcelărită fără nici un rost. Aşa a făcut din copilărie.

— Din copilărie?

— Astea sunt informaţii la care eu am acces şi tu nu ai, Davey-boy. Şi de aceea eu voi fi *Scorpio* 1 în toate privinţele, cu excepţia numelui.

— Dar ce putem noi să facem? repetă Ingersol.

— Aşteptăm. Înainte de a da lovitura, ea va trebui să ia legătura cu tine, *Scorpio* 1, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-şi asigura retragerea, în caz că va supravieţui tentativei.

— Şi dacă îşi ia măsuri de una singură în sensul ăsta?

— În meseria ei şi într-un fel şi în a mea, nimeni nu riscă să se bizuie pe o singură alternativă în asemenea circumstanţe. Asta se pare că e încă unul dintre lucrurile pe care nu le ştii, *Scorpio* 3. Am avut agenţi care au fost în stare chiar să ia legătura cu celelalte trei servicii paralele ale noastre, ca să fie siguri că îi ajută cineva în cazul în care eu n-aş fi ajuns la timp la ei. Procedura este standard. Crede-mă, loialitatea este un rahat de paradă, numai pentru ochii lumii, nimeni nu se gândeşte decât la propria supravieţuire.

— Deci tu crezi că ea mă va suna?

— Dacă are ceva minte în capul ăla al ei şi, din câte ştiu, are creier, nu glumă, o să te sune... Sigur.

Amaya Bajaratt mergea destinsă prin holul hotelului, cu ţinuta adecvată a contesei de patruzeci de ani pe care o întruchipa, când se opri brusc, simţindu-şi tot corpul ca paralizat. Bărbatul blond de la recepţie – părul era de fapt vopsit, oxigenat – era un agent secret al Mossad-ului, care mai demult era brunet şi pe care ea îl cunoscuse la Haifa, se culcase cu el la Haifa! Îşi reveni

rapid din şoc, se adună şi se grăbi spre lifturi, hotărându-se instantaneu pentru ceea ce era evident că aveau de făcut în continuare. Ea şi Nicolo trebuiau să se mute imediat – dar unde? Şi ce explicaţii o să dea? Primea atât de multe telefoane la hotel, de la oameni importanţi, membri ai Senatului şi ai Camerei Reprezentanţilor, tot felul de politicieni atraşi de momeala pe care le-o aruncase, mai ales acel senator de Michigan, Nesbitt, omul care o putea ajuta să-şi atingă scopul, acea întâlnire cu Preşedintele SUA, întâlnirea ei supremă. Istoria de la Rastenburg revizuită, iar ea va avea grijă să aibă mult mai mult succes decât generalii disperaţi ce i se opuneau lui Adolf Hitler… *Gata.* Trebuia să părăsească imediat hotelul! Se năpusti în ascensor şi apăsă butonul corespunzător etajului la care era apartamentul lor.

— Nu-i aşa că este foarte frumoasă, Cabi? strigă Nicolo. Stătea în faţa televizorului, în sufragerie şi se uita la reluarea unui episod din serialul western în care juca Angel Capell. Acum o oră am vorbit cu ea şi acum uite-o în faţa mea. Aproape să nu-ţi vină să crezi!

— *Basta,* Nico! Nu uita că pe ea o interesează *il barone-cadetto* di Ravello, nu un derbedeu de pe docurile din Portiei!

— De ce vrei să mă răneşti, *signora!* o întrebă Nicolo, privind-o ţintă, evident supărat. Spuneai că nu e nimic rău dacă am anumite sentimente faţă de Angelina.

— Nu mai e cazul. Ne mutăm!

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu, prostănacule, replică Bajaratt, ducându-se la măsuţa unde era telefonul. Împachetează, Nicolo! Imediat! Bajaratt formă numărul ce i se întipărise definitiv în memoria ei extraordinară. Nu va fi decât o singură convorbire, deci putea să folosească telefonul din cameră.

— Alo? răspunse vocea din Fairfax, Virginia.

— Eu sunt, trebuie să-mi găsesc un adăpost, nu la acest hotel şi nici în Washington.

— Imposibil, nu te pot primi aici, nu în seara asta.

— Îţi ordon în numele lui *il padrone* şi în numele tuturor prietenilor lui din Valea Baaka, de la Palermo şi de la Roma! O să te urmărească toţi, până la moarte, dacă mă refuzi!

Linişte. În cele din urmă:

— O să trimit o maşină după tine, dar nu ne vom putea vedea. Nu în seara asta.

— N-are nici o importanţă. Îmi trebuie un număr de telefon. Aştept mai multe convorbiri şi trebuie să le transfer undeva.

— O să staţi în cea mai izolată casă de oaspeţi de pe domeniu şi fiecare dintre ele are propriul ei telefon. Când vei ajunge aici, poţi suna la hotel şi poţi să le dai atunci numărul. Convorbirile vor fi retransmise undeva în statul Utah şi apoi aici, via satelit, aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme cu securitatea.

— *Grazie.*

— *Per cento anni, signora.* Dar trebuie să te previn, de mâine vei fi singură aici.

— *Perche?*

— Pentru că voi pleca şi nu am de gând să-ţi spun când şi unde. Vei fi o prietenă a mea din Europa, care aşteaptă să iau legătura cu ea în curând, în orice moment. Vei putea folosi tot numărul ăsta ca să iei legătura cu succesorul meu.

— Am înţeles. O să mai dai vreun semn de viaţă?

— Nu. Niciodată.

*Gulfstream-u*l trecu linia coastei Statelor Unite la est de Chesapeake Bay, în dreptul Capului Charles, din Maryland.

— Nu mai avem mai mult de cincisprezece minute, le spuse pilotul.

— Ceva mai mult, îl întrerupse copilotul, studiind harta pe care calculatorul de bord o proiectase pe display-ul din faţa lui. Avem un front atmosferic destul de puternic drept în faţă, va trebui să-l ocolim pe la nord şi pe deasupra.

— Chiar puteţi ateriza cu obuzul ăsta pe o proprietate particulară? întrebă Poole. Aveţi nevoie de o pistă de peste o mie de metri…

Pilotul îi aruncă o privire curioasă lui Poole, care era îmbrăcat în haine civile.

— Sunteţi pilot, domnule?

— Am şi eu câteva ore de zbor, nu atâtea câte aveţi voi, dar destule ca să ştiu că drăcia asta nu poate ateriza într-un câmp cu varză.

— Acolo unde mergem nu vom folosi grădina de legume, *sir,* avem la dispoziţie o bandă de asfalt de peste o mie trei sute de metri, cu turnul de control propriu, de fapt un fel de cabană de sticlă lângă pistă. Am făcut câteva exerciţii de dimineaţă şi, daţi-mi voie să vă spun, la domnul Van Nostrand totul este pus la

punct clasa-ntâi.

— Aşa s-ar zice, spuse Hawthorne de pe unul din scaunele din spate, deranjat vizibil de conversaţie.

— Te simţi bine, Tye? îl întrebă Cathy.

— Da. Vreau doar să mă văd ajuns cât mai repede. Douăzeci şi unu de minute mai târziu avionul înconjura imensa proprietate din Virginia, cufundată în semiîntuneric. Jos se vedea clar pista mărginită de lumini de culoare gălbuie – avea peste un kilometru şi jumătate. Pilotul ateriză şi apoi trase avionul lângă limuzina care aştepta şi lângă care se putea vedea o maşină mică, fără caroserie, un *bugy* de genul celor folosite pe terenurile de golf.

Când coborâră din avion, cei trei pasageri fură întâmpinaţi de doi oameni, unul într-o uniformă neagră, cu şapcă cu cozoroc pe cap, celălalt cu capul gol, îmbrăcat cu o jachetă sport şi o pereche de jeanşi. Amândoi stăteau la vedere, în faţa luminilor pistei.

— Domnul comandant Hawthorne? întrebă cel cu capul gol, adresându-i-se lui Tyrell. Vă voi conduce cu maşina cea mică la clădirea principală, e la câteva sute de metri de aici.

— Bine. Mulţumesc.

— Iar doamna şi domnul vor veni cu mine, spuse şoferul în uniformă. Camerele dumneavoastră au fost deja rezervate, sunteţi aşteptaţi la motelul *Shenandoah Lodge.* Este la numai zece minute de aici. Vreţi să vă urcaţi, vă rog, în maşină?

— Da, desigur, răspunse Cathy.

— Frumoasă limuzină! spuse Poole.

— Vin şi eu ceva mai târziu, adăugă Hawthorne. Bărbatul cu capul gol se opri şi se uită la Tyrell.

— Dumneavoastră veţi fi găzduit în clădirea principală de aici, *sir.* V-am pregătit toate cele necesare.

— Drăguţ din partea domnului Van Nostrand, dar am alt program după întâlnirea noastră.

— Va fi foarte dezamăgit şi sunt sigur că va insista să rămâneţi, domnule comandant, adăugă şoferul, deschizând uşa maşinii în faţa lui Cathy şi a lui Poole. Bucătăreasa a pregătit o cină teribilă. Ştiu foarte bine, e chiar soţia mea.

— Vă rog să-i transmiteţi scuzele mele…

— Doamne, am uitat complet ce înseamnă bunele maniere! exclamă Poole, răsucindu-se cu spatele la maşină şi privind spre avion.

— Ce-ai uitat? îl întrebă Cathy, aplecându-se în faţă în interiorul maşinii.

— Dumneata şi domnul comandant le-aţi spus la revedere piloţilor, dar eu nu. Şi au fost atât de drăguţi, mi-au arătat cum funcţionează toate aparatele de la bord…

— Ce…?

— Mă întorc imediat! Locotenentul o luă la fugă spre avion. Schimbă câteva cuvinte cu piloţii, care erau încă în carlingă, cu lumina aprinsă, dădu mâna cu ei şi apoi o porni repede înapoi spre maşină, în timp ce Hawthorne se urca în *bugy,* privindu-l curios pe tânărul ofiţer de aviaţie. Poole nu numai că le spusese la revedere piloţilor înainte de a coborî, o făcuse chiar cu multă efuziune.

— *Aşa,* acum mă simt mult mai bine. Tata îmi spunea tot timpul că trebuie să fiu politicos şi că trebuie să mulţumesc totdeauna oamenilor care mă tratează cu bunăvoinţă, mai ales dacă sunt străini. Hai să mergem, domnule. Abia aştept să fac un duş. N-am mai făcut unul de zile-ntregi! Mama mi-ar trage zdravăn la fund, dacă m-ar vedea în halul ăsta… Vă aşteptăm, domnule comandant! Locotenentul se urcă în limuzină. Tyrell se încruntă, iar maşinuţa porni printre lumini, peste pajiştea imensă, direct spre casă.

Cadillac-ul se depărta de pistă şi intră pe un drum şerpuit care, brusc, deveni drept ca o sfoară bine întinsă, care părea să-i tragă spre nişte felinare ce se vedeau în depărtare, în lumina cărora putea fi observată şi o gheretă de pază, pe stânga. Apăru şi o a doua limuzină, tocmai intrase şi, în câteva secunde, trecu pe lângă ei ca fulgerul, fără să-i poată zări pe ocupanţi. Brusc, Jackson Poole sări de pe bancheta din spate pe strapontina laterală şi, spre uimirea lui Cathy, era cu pistolul în mână.

— Zău, domnule şofer, trebuie să oprim! Poţi să-ţi imaginezi, am mai uitat ceva!

— Ce anume, *sir?* întrebă şoferul, surprins.

— Pe domnul comandant Hawthorne, dobitocule! Ţeava pistolului era deja apăsată bine pe tâmpla dreaptă a şoferului îngrozit. Întoarce mastodontul ăsta şi stinge luminile!

— *Jackson!* urlă Cathy la el. Ce faci?

— Totul e o capcană, Cathy. Am spus-o şi o spun din nou – întoarce ticălosule sau îţi zbor creierii pe fereastră. Limuzina făcu

un viraj în U, cam nesigur, trecând prin iarbă în timp ce şoferul se întinse spre dreapta lui – spre un buton roşu de alarmă! Dar nu apucă să-l mai atingă, pentru că pistolul lui Poole îl pocni îndesat în ceafă. Omul îşi pierdu pe loc cunoştinţa şi locotenentul îl împinse de pe locul lui, se întinse, apucă volanul şi încercă să conducă limuzina prin întuneric, în timp ce căuta disperat frâna de mână. Reuşiră să se oprească sub ramurile unui pin, la mai puţin de doi metri de trunchiul solid al copacului. Poole îşi dădu capul pe spate şi respiră adânc.

— Cred că e cazul să spui ceva, zise Cathy Nielsen, zguduită bine pe bancheta din spate. *Jackson,* vrei să spui că omul ăsta, care i-a zis lui Tye să se intereseze de el la Secretarul de Stat, la Secretarul Apărării şi la directorul CIA, nu este doar un mincinos, ci ceva mult mai rău?

— Dacă greşesc, o să-mi cer scuze, o să-mi dau demisia din armată şi o să mă duc la surioara mea din California, să mă îmbogăţesc.

— Asta nu e o explicaţie, locotenent! Să aud ce ai de spus!

— M-am întors la piloţii ăia…

— Evident, minţindu-ne că nu le-ai spus la revedere, când te-am auzit cu urechile mele cum ai făcut-o şi după aia ai început să o iei razna, spunând că n-ai mai făcut un duş de zile-ntregi, când ai stat trei sferturi de oră – acum nici cinci ore – sub duş, la San Juan.

— Sper că Tye a înţeles…

— Ce să înţeleagă?

— Că e o capcană. Cei doi piloţi nu sunt cei pe care-i foloseşte Van Nostrand de obicei, îi explică el. Ăia sunt în concediu. Sper că-ţi aduci aminte că ziceau că, de dimineaţă, au făcut câteva aterizări de probă?

— Şi? E vară. Vara oamenii pleacă în concediu!

— Ce facem noi, când vrem ca o anumită parte a unei operaţii să fie absolut secretă?

— Înlocuim tot personalul de legătură, normal. De obicei împrumutăm oameni de la altă bază. Şi?

— Care nu au voie să se întâlnească cu nimeni, corect?

— Evident!

— Atunci încearcă să judeci ce o să-ţi spun acum, Cathy. Piloţii tocmai cereau aprobarea pentru un plan de zbor spre aeroportul internaţional *Douglass,* de la Charlotte, Carolina de Nord, avionul

urmând a fi întâmpinat de o escortă guvernamentală într-o zonă de maximă securitate. La bord se presupune că va fi un singur pasager, cu viză diplomatică emisă de Departamentul de Stat. Sunt convins că piloţii ăia doi n-au mai avut niciodată de-a face cu nişte chestii de nivelul ăsta. Erau cam nervoşi şi am impresia că tocmai pentru că nu sunt chiar nişte îngeri.

— Jackson, ce vrei să spui, de fapt?

— Mi-au spus că pasagerul lor va fi însuşi Van Nostrand şi că trebuie să decoleze în aproximativ o oră.

— Într-o oră…?

— Nu rămâne prea mult timp pentru o cină copioasă şi o întâlnire dată dracului de importantă, nu-i aşa? Am impresia că ăia doi sunt nişte vagabonzi, se ocupă probabil chiar şi cu paraşutări de droguri şi se mută din slujbă în slujbă.

— Dar păreau aşa de cumsecade…

— Eşti crescută la ţară, Cathy, nu la New Orleans, ca mine. La noi ţi se poate cânta tatăl nostru pe trei voci în timp ce eşti jefuit – nu că *eu* aş fi făcut aşa ceva…

— Şi acum ce facem?

— Nu-mi place să fiu pesimist, dar mai ai arma lui Tyrell?

— Nu şi-a fixat-o la gleznă.

— Să vedem cum stă şoferul – Cristoase, are două! Unul mare şi unul mic, aproape o jucărie… Poftim, ia-l tu pe ăsta mare, pe cel mic o să mi-l pun în buzunar. Tu o să rămâi în maşină, dacă se apropie cineva nu te mai obosi să pui întrebări, trage fără ezitare. Şi dacă ticălosul ăsta începe să mişte, mai dă-i una, să stea cuminte!

— Rahat, nu rămân aici, vin cu tine!

— Nu cred că e bine, doamnă maior.

— Poole, îţi ordon, aşa că fii cuminte!

— Există un articol în Regulamentul Forţelor Aeriene…

— Poţi să-l uiţi! Unde te duci tu, vin şi eu! Ce facem cu şoferul?

— Ajută-mă! Jackson îl trase afară din maşină şi-l târî pe iarbă, până lângă trunchiul pinului. Scoate-i hainele, mai întâi pantofii, continuă el, iar Cathy se grăbi să se execute. Acum pantalonii, adăugă Poole, ajungând lângă pin, unde se opri. Haina şi cămaşa o să i le scot eu… Lasă-i chiloţii, îi scot tot eu, la urmă.

Un minut mai târziu corpul încă inert, gol puşcă, al şoferului era legat bine de copac cu fâşii din hainele lui, cu un căluş în gură şi fără nimic ce i-ar fi putut ocroti pudoarea pe el.

Locotenentul îl mai pocni o dată în ceafă, de data asta cu mâna goală, trupul tremură spasmodic, apoi rămase nemişcat.

— Nu cumva l-ai omorât? întrebă Cathy, strâmbându-se.

— Dacă mai stăm cinci secunde, s-ar putea s-o fac. Ticălosul, ăsta avea de gând să ne omoare *el* pe noi, o să ţi-o demonstrez imediat, Cathy.

— Ce tot spui?

— Hai înapoi în maşină, are telefon. Sunt convins că am dreptate.

Poole porni motorul, punând în funcţiune şi telefonul celular, apoi ridică receptorul şi sună la informaţii, de unde ceru numărul motelului *Shenandoah Lodge.*

— Convorbire urgentă de la Patrick AFB, spuse el pe un ton monoton-oficial. Vă rog să-mi faceţi legătura cu maior Catherine Nielsen sau cu locotenent A. J. Poole. Repet, este o convorbire urgentă.

— Da, *sir* – da, *sir,* răspunse, copleşit, centralistul de la motel. Verific imediat pe calculatorul cu evidenţa camerelor. Tăcere; treizeci şi una de secunde mai târziu centralistul reveni, uşurat: Nu am găsit pe nimeni cu numele ce ni le-aţi dat, nici unul dintre ele, *sir.*

— Mai vrei ceva, doamnă maior? Locotenentul puse receptorul în furcă. Ticălosul trebuia să ne omoare înainte de a ajunge acolo. Şi, probabil că peste vreo zece ani, ne-ar fi apărut cadavrele într-una din mlaştinile astea, pentru care e renumită Virginia.

— Trebuie să-l găsim pe Hawthorne!

— De data asta ai nimerit-o! răspunse Poole.

Hawthorne fusese condus în uriaşa bibliotecă a lui Nils Van Nostrand. Refuzase băutura oferită de însoţitorul lui care, după ce intraseră în încăpere, se oprise în faţa unui bar sofisticat, făcut din cristal.

— Mulţumesc, nu beau decât vin alb, spuse Tyrell. Cu cât mai ieftin, cu atât mai bine şi oricum, foarte puţin.

— Avem un *Pouilly-Fume* excelent, *sir.*

— Cred că stomacul meu s-ar revolta. E obişnuit cu marfă mult mai ordinară.

— Cum doriţi, domnule comandant. Mi-e teamă însă că trebuie să vă rog să renunţaţi la pistolul pe care-l aveţi fixat pe piciorul

dumneavoastră drept.

— *Poftim…!*

— Vă rog, *sir,* îi răspunse omul ce-l însoţise, scoţându-şi din ureche o cască miniaturală. De la intrare până aici aţi trecut prin faţa a patru scanere cu raze X şi arma a fost văzută pe toate patru. Vă rog să o scoateţi.

— Nu-i decât un vechi obicei inofensiv, se lamentă Hawthorne ca un copil prins asupra faptului, aşezându-se pe primul scaun ce-i veni la-ndemână şi ridicându-şi cracul drept al pantalonilor. Aş fi făcut la fel chiar dacă m-aş fi dus la o întâlnire cu Papa de la Roma! Desfăcu banda Velcro, luă pistolul şi-i făcu vânt pe podea. Satisfăcut?

— Vă mulţumesc, *sir.* Domnul Van Nostrand trebuie să vină imediat.

— Deci dumneata eşti responsabilul cu securitatea?

— Patronul meu este un om precaut.

— Probabil că are o mulţime de duşmani.

— Dimpotrivă, nu cunosc nici unul. Dar este un om foarte bogat şi, în calitate de şef al securităţii pe acest domeniu, *eu* insist să fie respectate anumite proceduri, mai ales când vin în vizită oameni pe care nu-i cunoaşte. Ca fost ofiţer de informaţii, sunt sigur că mă înţelegeţi.

— Evident. Ai lucrat la G2, în armată?

— Nu, la Serviciul Secret, eram detaşat la Casa Albă. Preşedintele nu a fost prea mulţumit când am plecat, dar, în cele din urmă, a înţeles că un bărbat căsătorit, cu patru copii, are nişte necesităţi financiare ceva mai mari, pe care nu şi le poate satisface ca funcţionar public sau ca ofiţer.

— Normal, se vede că-ţi cunoşti meseria!

— Ştiu. Iar când va sosi domnul Van Nostrand, voi aştepta în faţa uşii.

— Uite ce e, domnule *Serviciu' Secret*. Am fost chemat aici de şeful tău, nu m-am invitat singur.

— Ce fel de musafir e acela ce-şi prinde pe picior un Walter PK? Dacă nu greşesc, e arma favorită a oamenilor periculoşi.

— Ţi-am spus, e un obicei.

— Nu şi aici, domnule comandant. Se aplecă şi ridică pistolul de pe podea.

Uşa se deschise şi Nils Van Nostrand intră în încăpere, o siluetă impozantă, într-o dispoziţie extrem de jovială.

— Bună seara, domnule Hawthorne, spuse el, apropiindu-se de Tyrell şi întinzându-i mâna. Iartă-mă că nu te-am întâmpinat personal, vorbeam la telefon cu unul dintre cei cu care ţi-am spus că poţi lua legătura ca să mă verifici, cu Secretarul de Stat... Am impresia că recunosc croiala jachetei dumitale. *Safaries,* Johannesburg. Marfă excelentă.

— Îmi pare rău. *Tony's Tropic Shop* aeroportul San Juan.

— O imitaţie al naibii de reuşită, poţi să fii convins, am învârtit un timp nişte afaceri cu confecţii de lux. Tot secretul la jachetele bărbăteşti stă în buzunare, bărbaţilor le place să aibă o mulţime. Încă o dată, te rog să mă scuzi că nu te-am întâmpinat pe pistă.

— Nu e nici o problemă, omul dumneavoastră a utilizat din plin momentul, spuse Hawthorne privindu-l fascinat pe Van Nostrand. *Un tip înalt... cu păr cărunt şi foarte rasat... ca într-o reclamă de modă pentru bogătaşi.* Aveţi un serviciu de securitate foarte bun.

— Ah, Brian? Van Nostrand râse fără zgomot, privind cu bunăvoinţa la şeful pazei sale. Uneori omul ăsta îşi ia cam prea în serios meseria. Sper că nu au fost neplăceri.

— De loc, *sir.* Individul numit Brian îşi strecură pistolul lui Hawthorne în buzunar. I-am oferit domnului comandant un pahar de *Pouilly-Fume,* dar m-a refuzat.

— Adevărat? E o recoltă excelentă, dar poate că domnul Hawthorne preferă ceva mai tare, un whisky sec, de exemplu.

— V-aţi făcut bine temele, răspunse Tyrell, dar asta e o poveste trecută şi depăşită.

— Da, mi s-a spus. Brian vrei te rog să ne laşi singuri? Omul nostru din Amsterdam şi cu mine avem de discutat nişte chestiuni confidenţiale.

— Desigur, *sir.* Fostul agent al Serviciului Secret se îndreptă imediat spre uşă şi ieşi.

— Suntem singuri, domnule comandant.

— Suntem singuri, iar dumneata ai făcut o afirmaţie gravă referitor la fosta mea soţie şi la căpitanul Henry Stevens. Vreau să ştiu pe ce se bazează această afirmaţie.

— Vom ajunge şi la asta. Te rog să iei loc, mai avem de vorbit despre alte câteva probleme înainte.

— Nu vreau să vorbesc despre nimic altceva! Ce te-a făcut să afirmi ce-ai afirmat despre soţia mea? Răspunde-mi întâi la întrebarea asta şi după aceea s-ar putea să vorbim şi despre

altceva, dar va fi, oricum, o discuţie al dracului de scurtă.

— Da, am fost anunţat că nu poţi rămâne la cină şi că n-ai de gând să stai aici peste noapte.

— N-am venit nici pentru un dineu, nici ca musafir. Am venit să aflu ce ştii despre asasinarea soţiei mele, la Amsterdam şi despre un anume căpitan Henry Stevens. Individul ăla s-ar putea să ştie ceva ce eu nu am aflat încă, dar dumneata ai enunţat o ecuaţie absolut nouă. Explică-mi-o!

— Nu mai e nevoie. Te-am adus aici. Şi sunt la fel de nerăbdător să aflu ce s-a petrecut pe o anumită insulă minusculă pierdută în Caraibe, pe cât eşti tu să afli despre aceste împrejurări.

Linişte. Stăteau în picioare, la mai puţin de doi metri unul de altul şi se priveau intens în ochi. În cele din urmă vorbi Hawthorne:

— Eşti *Neptun,* nu-i aşa?

— Da eu sunt *Neptun* comandante. Dar informaţia asta n-o să-ţi folosească la nimic.

— Eşti sigur?

— Absolut. Eşti pe punctul de a muri, domnule Hawthorne. *Acum,* Brian!

18

Bubuitul împuşcăturilor sparse liniştea ce stăpânea imensul domeniu când Poole şi Cathy Nielsen apăsară în grabă, cuprinşi de panică, pe trăgaciurile pistoalelor ce le ţineau în mâini, iar gloanţele spulberau geamurile de la ferestrele bibliotecii şi împrăştiau cioburi atât în cameră cât şi spre afară. Tânărul locotenent se năpusti printre ele, se rostogoli pe podea şi, ţâşnind în picioare, îşi îndreptă arma spre trupurile ce se prăbuşeau.

— Eşti întreg? urlă el spre Hawthorne încă asurzit, ce nu reuşise decât să se adăpostească într-un colţ, în spatele unui scaun.

— De unde dracu aţi răsărit? întrebă Tyrell, cu respiraţia încă grea, ridicându-se anevoie în genunchi. Am crezut că mi-a sunat ceasul!

— M-am prins că se pune la cale ceva de genul ăsta…

— Acel rămas-bun prelungit de la piloţi? îl întrerupse Hawthorne, încă gâfâind, cu fruntea acoperită de sudoare. Şi duşul după care tânjeai de zile-ntregi?

— Îţi explic totul mai târziu, pe moment trebuie să ştii doar că şoferul nostru e legat buştean, în tufişuri şi că nu se va mai duce nicăieri. Cathy şi cu mine am înconjurat casa, te-am văzut aici, am văzut cum năvălea înăuntru gorila cu pistolul în mână şi ne-am zis că nu mai avem timp de pierdut cu gândirea filosofiei prea profundă.

— Slavă Domnului. Individul tocmai îmi spusese că sunt un om mort.

— Trebuie s-o ştergem de aici urgent!

— Aveţi de gând să mă ajutaţi şi pe mine să trec de fereastra asta afurisită, fără să mă tai ca toţi dracii? îi întrebă Cathy supărată. Pentru că se apropie în fugă nişte indivizi, care vin de la poarta din faţă.

— O să-i trimitem înapoi, îi spuse Hawthorne, alăturându-i-se lui Poole şi ridicând-o pe Cathy prin fereastră, după care fugi la uşa bibliotecii şi o încuie. Iar atunci când se auziră bătăi respectuoase, Tyrell răspunse, străduindu-se să imite vocea şi

accentul lui Van Nostrand: Totu-i în ordine, Brian mi-a arătat cum funcţionează un pistol de tip nou. Întoarceţi-vă la posturile voastre.

— Am înţeles, *sir,* veni răspunsul. Oamenii de pază reacţionau ca automate, la auzul unui nume ce le era familiar şi la un ordin dat de o voce autoritară. Se auziră paşi îndepărtându-se.

— De ăştia am scăpat, zise Tyrell.

— Ai căpiat de tot! răspunse Cathy într-o şoaptă aspră. Uiţi că avem două cadavre pe cap?

— N-am spus că am scăpat definitiv, doar pe moment.

— Avionul trebuie să decoleze în treizeci şi cinci de minute, interveni Poole. Senzaţia mea este că ar fi mai sănătos pentru noi să fim la bord, când se va întâmpla asta.

— Treizeci şi cinci de minute? exclamă Hawthorne.

— Nu-i decât o parte din ce am aflat. Trebuia să fie un singur pasager, Van Nostrand, iar destinaţia este aeroportul internaţional Charlotte, Carolina de Nord. Primire specială, viză diplomatică. Nu prea era timp pentru o cină fastuoasă, sau o şedere plăcută peste noapte, doar dacă nu consideri un pardesiu de scânduri ca un plăcut loc de odihnă. Prelungită.

— Iisuse, totul era cronometrat la minut!

— Hai s-o ştergem mai repede spre siguranţa acelei mici minuni zburătoare albastre.

— Nu încă, Jackson, insistă Tye. Aici se află răspunsuri la multe din întrebările noastre şi trebuie să le găsim. Van Nostrand era domnul *Neptun* al lui Alfred Simon şi asta-l pune în legătură directă cu insula lui *il padrone...* şi deci este o piesă de bază, din apropierea lui Bajaratt.

— Eşti sigur?

— Al dracului de sigur, locotenente. A recunoscut de bună-voie asta, înainte de a mă anunţa că informaţia nu-mi va fi de nici un folos, pentru că nu voi supravieţui ca s-o utilizez.

— *Uau!*

— Când noi plecam, tocmai venea o maşină, zise Cathy.. Ar putea avea vreo legătură cu cele întâmplate în seara asta?

— Hai să aflăm, răspunse Tyrell.

— Prin împrejurimi sunt mai multe cabane, probabil case de oaspeţi, cel puţin patru sau cinci, zise Poole pe când o ajuta – împreună cu Tyrell – pe Cathy să iasă pe fereastră. Le-am văzut din maşină.

— Nu se vede nici o lumină pe nicăieri, spuse Hawthorne, dând colţul pe latura estică a casei şi privind spre pajiştea enormă şi spre copacii ce se întrezăreau în întuneric.

— Un pic mai devreme erau, le-am văzut acum câteva minute.

— Are dreptate, îl susţinu şi Cathy. Acolo, în direcţia aia, continuă ea, arătând spre sud-vest, deşi în direcţia respectivă nu se vedea nimic prin întuneric.

— Poate că ar fi mai bine să mă duc la pistă şi să le spun piloţilor că totu-i în regulă. Flăcăii erau cam nervoşi şi asta era înainte de a se auzi împuşcăturile.

— Bună idee, încuviinţă Tyrell. Spune-le că Van Nostrand mi-a arătat colecţia lui de arme şi că am încercat una, în poligonul de trageri din casă.

— Cine dracu' o să creadă una ca asta? întrebă Cathy.

— O să creadă orice seamănă, fie măcar şi pe departe, cu o explicaţie. Speră să plece în cel mult o jumătate de oră şi să se aleagă cu un cec gras din treaba asta, nu le pasă de nimic altceva... Şi dacă o să te vadă şi pe tine, o să capete mai multă încredere. Vrei, te rog, să te duci cu Jackson?

— Şi tu ce-o să faci?

..... O să cercetez niţel împrejurimile. Dacă aţi văzut lumini un pic mai devreme, de ce s-au stins? Putem fi aproape siguri că, ţinând cont de ce-mi pregătise Van Nostrand, în casă nu mai e nimeni în afară de bucătăreasă şi că nu mai urmează să sosească nici un musafir, din moment ce tipul se pregătea să o şteargă de urgenţă.

— Uite-ţi pistolul, îi spuse locotenentul ducându-şi mâna la centură, scoţându-l şi întinzându-i-l. L-am găsit în buzunarul ticălosului ăla şi i l-am luat, împreună cu al lui propriu. Pot să ţi-l dau şi pe ăla, mă simt ca un depozit ambulant de muniţii, am mai găsit două la şoferul maşinii.

— Unul mi l-ai dat mie, Jackson, îi aminti Cathy.

— N-o să-ţi mai fie de prea mult folos, Cath. Dacă am ţinut eu bine socoteala, cred că nu mai ai decât un singur cartuş.

— Pe care, foarte sincer, sper că nu voi mai avea ocazia să-l folosesc.

— Voi doi vă duceţi la pistă. Convingeţi-i pe piloţi că totul este în regulă, că, dacă se va întâmpla să apară o întârziere, va fi de scurtă durată. Domnul Van Nostrand are de dat nişte telefoane, la Doamne-Doamne şi/sau la nişte miniştri cărora trebuie să le

dea nişte explicaţii. Plecaţi, grăbiţi-vă!

— Mi-a venit o idee, Tye, spuse Poole.

— Ce anume?

— Şi Cathy şi eu putem pilota foarte bine păsăroiul ăla…

— Las-o baltă, îl întrerupse Hawthorne. Vreau ca piloţii ăia să dispară de aici. Nu vreau să fie găsiţi aici şi interogaţi atunci când vor fi descoperite cadavrele. Planurile privind asasinarea mea au fost foarte bine puse la punct, dar acum singurii de aici, ce ne mai pot identifica, sunt cei doi şoferi care ne-au preluat de la avion. Unul e mort, celălalt e-n pielea goală, inconştient pentru o bucată bună de timp. Asta ne lasă la dispoziţie ceva timp, o marjă de manevră de care avem mare nevoie.

— Bine gândit, domnule comandant.

— Pentru asta sunt plătit, Cathy. Hai, ştergeţi-o.

Cei doi ofiţeri de aviaţie plecară grăbiţi, pornind-o spre pistă, pe când Tyrell îşi îndrepta atenţia spre partea de sud-vest a domeniului. Se vedea o perdea de pini, ca şi cum ar fi fost un fel de perdea de protecţie pentru cabanele din spatele ei, care puteau cu greu fi distinse în lumina înşelătoare şi slabă a lunii. Două dintre ele, se aflau la o distanţă de câteva sute de metri una de alta. Se zăreau cu dificultate, dincolo de un drum prăfuit. Într-una din ele, cu mai puţin de zece minute în urmă, luminile erau aprinse. În care anume? Datul cu banul nu-i putea da un răspuns, trebuia să se apropie. Şi a se apropia însemna să se mişte cu multă precauţie, să fie atent la norii succesivi care acopereau luna, cufundând totul în beznă, hotărându-se, în funcţie de aceasta, când să se târască şi când să o rupă la fugă. În mintea lui Hawthorne năvăliră din nou amintiri din viaţa lui de dinainte. Incidente care făcuseră ca un ofiţer de protocol şters, dintr-un birou oarecare, un om perfect normal, să devină o persoană complet diferită, care coordona agenţi secreţi, întâlnindu-se cu aceştia noaptea, bărbaţi şi femei pe care-i găsea pe câmp sau în catedrale, pe alei dosnice sau la puncte de trecere a frontierelor. Momente în care cea mai mică indiscreţie sau greşeală putea duce la drept la un glonţ în cap, venind de la una dintre părţile implicate. De la inamic sau de la ai tăi. *Nebunie.*

Hawthorne privi spre cer. Un nor mare, un cumulus foarte întunecat, se deplasa spre sud şi urma să treacă prin faţa lunii în câteva secunde. Când acest lucru se întâmplă, Tyrell ţâşni în

picioare, trecu drumul în fugă şi se aruncă pe burtă în iarba de pe cealaltă parte. De acolo porni târâş, îndreptându-se spre cea mai apropiată casă de oaspeţi, până când norul, continuându-şi mişcarea, lăsă din nou luna să se vadă. Atunci rămase nemişcat, apucând pistolul şi fiind pregătit pentru orice.

Voci! Murmur de voci purtate de briză, la fel cum norii erau purtaţi pe cer de vânturile de la înălţime. Două voci. Semănau, dar nu puteau fi confundate, timbrurile erau diferite, una dintre ele era mai gravă, probabil şi ceva mai aspră. Amândouă trădau nervozitate, se vorbea repede, dar nu în engleză. În ce limbă? Hawthorne îşi ridică uşor capul... Linişte. Apoi cele două voci se auziră din nou, dar acum fu sigur că nu se auzeau dinspre cea mai apropiată dintre cabane, ci dinspre cea aflată mai departe, spre stânga, la vreo câteva sute de metri.

O lumină! Mică, palidă, abia o sclipire, probabil o lanternă camuflată, cu certitudine nu un chibrit, pentru că nu pâlpâia. Cineva se mişca în interiorul casei, raza lanternei se plimba de colo-colo, cineva căuta ceva, în grabă. Persoanele acelea erau, cumva, implicate în toată povestea! Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme presupunerile, se iviră brusc nişte faruri, mişcându-se cu viteză pe drumul prăfuit şi îngust ce separa clădirea principală de casele de oaspeţi dinspre sud. Era o maşină, fără nici o îndoială cea pe care Poole şi Nielsen o văzuseră intrând pe poartă, când se apropiau de aceasta. Cei doi oameni auziseră împuşcăturile şi, fără să încerce să găsească vreo explicaţie, voiau s-o şteargă de pe domeniul lui Van Nostrand cât mai repede cu putinţă!

Maşina se învârti rapid în jurul unui rond aflat în faţa casei, care permitea întoarcerea pe drumul înfundat fără a mai fi nevoie de marşarier. Se opri cu pneurile scrâşnind, în timp ce din cabană apărură două siluete fugind, cea mai înaltă dintre ele cărând şi două valize. Tyrell nu putea să-i lase să fugă, trebuia să-i oprească.

Trase în aer şi, urlând spre cei doi:

— Staţi pe loc! Nici o mişcare că trag! Sări în picioare şi o luă la fugă spre ei. Nu vă apropiaţi de maşină!

În întunericul din faţă se aprinse un reflector îndreptat direct spre Hawthorne, care-i lumină şi pe cei doi bărbaţi ce se urcau în limuzină... Reflectoare şi siluete fugind în noapte fuseseră parte integrantă din viaţa lui Tyrell de dinainte, aşa că acum reacţiona

reflex. Se opri din fugă, sări spre dreapta apoi se aruncă la pământ spre stânga, rostogolindu-se violent, de mai multe ori, pentru a scăpa de fasciculul reflectorului şi reuşi să-şi găsească adăpost sub o tufă de căpşuni, în timp ce pajiştea era măturată de o rafală de armă automată, trasă în direcţia în care sărise el iniţial. Maşina luă viteză, după un demaraj în trombă, cu cauciucurile scârţâind nebuneşte pe drum şi împroşcând peste tot cu pietre. Tyrell închise ochii de furie, izbind cu sete cu patul pistolului în pământ.

— Hawthorne, unde eşti? Era vocea lui Cathy, strigând cuprinsă de panică, în timp ce alerga pe drum, ceva mai jos de locul în care se afla el.

— Iisuse, Cathy, asta a fost o rafală în toată regula! i se alătură vocea lui Poole, aflat puţin mai în spate. Tye, spune ceva! Oh, Dumnezeule, probabil că a fost atins…

— Nu, *nu…*

— Nici eu nu sunt sigur, zise Hawthorne, ridicându-şi glasul şi sculându-se cu greu de jos, după ce făcu o pauză în care se sprijini cu mâinile de genunchi.

— Unde eşti…?

— Aici, răspunse Tyrell şi apăru în lumina lunii, lăsată liberă pentru o clipă de nori, pe când o pornea cu mers încă poticnit să dea ocol tufişurilor.

— Uite-l acolo! strigă Cathy, luând-o la fugă spre el.

— Eşti rănit? îl întrebă locotenentul, pe când ajungea împreună cu ea lângă Hawthorne, cu răsuflarea tăiată. Eşti rănit? insistă el, apucându-l pe Tyrell de braţ.

— Nu din cauza împuşcăturilor ălora, răspunse Hawthorne, strâmbându-se şi dându-şi capul pe spate.

— Dar din ce cauză? întrebă Cathy. Chestia aia era un pistol automat!

— O singură armă, o întrerupse Jackson, după zgomot părea să fie mai degrabă un *MAC,* nu un *UZI.*

— Poate trage un om cu un *MAC,* în timp ce conduce o maşină foarte mare, pe un drum îngust?

— Nu prea uşor, de fapt cred că nu.

— Atunci şi eu aş putea fi deja mort, dar s-ar putea să te înşeli, locotenente.

— Dar ce importanţă are asta? protestă Nielsen.

— Nici una, într-adevăr, admise Hawthorne. Voiam doar să

demonstrez că până şi Papa al nostru de la Fontchattain, adică domnul locotenent, se mai poate înşela… Nu, nu sunt rănit, doar nişte zgârieturi, din cauza unei manevre la care nu m-am mai antrenat în ultima vreme. Ce e cu piloţii lui Van Nostrand?

— Aproape că şi-au pierdut minţile, răspunse Cathy şi sunt convinsă că asta are o oarecare legătură cu părerea lui Jackson, că nu sunt tocmai potriviţi pentru a fi nominalizaţi pentru o medalie de bună-purtare. Vor s-o ştergem imediat de aici!

— I-aţi lăsat singuri înainte de a se întâmpla asta… rafala?

— Acum trei minute, nu mai mult! răspunse tot ea.

— Atunci nu-i mai poate opri nimic să plece şi poate că e mai bine aşa.

— Ei, domnule comandant, poate că există ceva ce i-ar putea opri să plece.

— Ce vrei să spui? Doar pot decola imediat, nu?

— Auzi ceva care să semene cu motoarele unui avion pregătindu-se de decolare? rânji Poole. M-am jucat un pic cu frumoşii ăia. De-a *uite ce-i acolo!*

— Poole, am impresia că şi dacă te-aş trimite în faţa unui pluton de execuţie…

— La dracu' jocul e doar aşa de simplu şi merge întotdeauna, ca orice lucru simplu. Cum stăteam afară şi discutam cu vagabonzii ăia, care erau niţel cam isterizaţi, m-am tras spre coada avionului şi am urlat dintr-o dată: *Ce dracu' mai e şi asta?* Iar ei şi-au întors foarte repede capetele în direcţia în care mă uitam eu – probabil aşteptându-se să vadă un pluton întreg de paznici pe motociclete gonind spre noi – în timp ce eu m-am aplecat frumos şi am luat cheile de la uşă, de la locul lor. Sigur, ăia nu-şi dau seama de nimic şi răsuflă uşuraţi când le spun că a fost, parcă, un cerb şi se liniştesc, pe când eu închid singura uşă deschisă a avionului, care, se zăvorăşte automat… Nu vor pleca nicăieri, Tye. Iar când vor pleca, dacă vor pleca, putem să-i însoţim.

— Aveam dreptate în ceea ce te priveşte, locotenente, rosti Hawthorne, privindu-l ţintă. Ai nişte instincte extraordinare, iar capacitatea e pe măsura acestora – cum îţi surâde o asemenea notare la dosarul tău de serviciu?

— Al dracului de bine, domnule comandant. Vă mulţumesc mult, *sir.*

— Nu fi prea grăbit. Aceleaşi atribute ale tale s-ar putea să ne

bage în rahat până peste cap.

— Cum? întrebă Cathy pe un ton protector.

— Din moment ce avionul nu a decolat, depinde de felul în care reacţionează paznicii de la poarta din faţă după ce au auzit rafala şi de ce se va întâmpla când bucătăreasa nu va putea da nici de bărbatul ei, nici de Van Nostrand. Vor fi convinşi că suntem încă aici, *tocmai* pentru că avionul nu a decolat.

— Dacă ţin bine minte, soţul ei era drăguţul nostru de şofer, spuse Nielsen.

— Iar maşina are telefon, adăugă Tyrell.

— Rahat, are dreptate! exclamă Poole. Ce se întâmplă dacă paznicii încearcă să ia legătura cu maşina şi, văzând că nu pot, cheamă poliţia? Dacă i-au şi chemat deja? Pot sosi din moment în moment şi ne vor vâna peste tot, până când vor pune mâna pe noi!

— Instinctul meu îmi spune că nu vor chema poliţia, îl contrazise Hawthorne, dar nu mă mai pot încrede în el aşa cum puteam s-o fac pe vremuri. Am stat prea mult timp pe tuşă.

— Deci totul depinde de reacţia celor de la poartă, spuse Poole.

— Exact, încuviinţă Hawthorne. Dacă am dreptate, ar fi trebuit să apară deja maşini şi *bugy*-uri, oameni cu lanterne, fugind spre partea asta a domeniului, dar nu se vede nici urmă de aşa ceva. De ce oare?

— Poate că ar trebui să încercăm să aflăm, spuse Jackson. Poate că ar trebui să mă strecor până acolo şi să aflu ce se petrece.

— Şi să te împuşte careva?

— Haide, Cathy, doar nu crezi că drăcia asta din mâna mea e un băţ de chibrit.

— Cathy are dreptate, se împotrivi şi Tyrell. Poate că în anumite privinţe sunt cam bătrân, dar nu şi în domeniul ăsta. O să mă duc eu şi ne vom întâlni la avion.

— Aici ce s-a întâmplat? întrebă Nielsen. Ce ai văzut?

— Doi bărbaţi, unul destul de înalt, cărând două valize, celălalt mai scund şi mai slăbuţ, purtând pălărie. Au sărit în maşină când m-a prins reflectorul în bătaie.

— Cine dracu’ o purta pălărie pe o vreme ca asta? întrebă Poole.

— Bărbaţii cu chelie, Jackson, răspunse Hawthorne. Aproape

totdeauna, e ca un semn distinctiv, greu te poţi înşela... Du-o pe Cathy înapoi la avion şi încearcă să-i stăpâneşti pe piloţii ăia...

— Nu-i nevoie să mă ducă el, sunt perfect capabilă să...

— Hai, Cathy, taci din gură, o întrerupse Poole. Tye vrea să spună că, în caz că celor doi ticăloşi le dă prin cap să se revolte, e mai bine să-i opresc eu şi să-i putem recupera, decât să-i împuşti tu definitiv. OK?

— Bine.

— Şi ascultaţi-mă, continuă Tyrell pe un ton ferm. Dacă dau de bucluc, o să trag trei focuri, unul după altul. Dacă auziţi aşa ceva, decolaţi imediat.

— Şi pe tine să te lăsăm aici? întrebă Nielsen mirată.

— Exact, doamnă maior. Mi se pare că ţi-am spus că nu sunt genul de erou post-mortem şi nici măcar o perspectivă vagă în sensul ăsta nu mă încântă. Dacă dau de necaz, îmi va fi mai uşor să scap de unul singur, fără să mai am şi grija bagajului.

— Mulţumesc din inimă pentru apreciere!

— Nu uita că eu am fost antrenat şi plătit pentru aşa ceva.

— Ce-ai zice să vin şi eu cu tine? întrebă Poole.

— Ai răspuns tu însuţi la întrebarea asta, locotenente, un pic mai devreme. Ce-ai zice dacă piloţii se decid pentru revoltă?

— Hai, Cathy!

Buick-ul gri-pal de la Departamentul Apărării era parcat în afara drumului, ascuns sub copacii ale căror ramuri îi acopereau capota şi parbrizul. Se afla cam la jumătatea drumului de aproape un kilometru care ducea din şosea la domeniul lui Van Nostrand, iar cei patru oameni dinăuntru erau plictisiţi şi foarte iritaţi de această sarcină în afara orelor de program, mai ales că li se ordonase să nu întreprindă absolut nimic şi nu li se dăduse nici o explicaţie din care să reiasă necesitatea prezenţei lor în acel loc. Aveau ordin să supravegheze drumul în aşa fel încât, sub nici o formă, să nu poată fi văzuţi de cineva.

— Uite că a apărut! zise şoferul, întinzându-se după pachetul de ţigări de pe bord, în timp ce pe poarta domeniului îşi făcea apariţia o limuzină care, când ajunse în şosea, o luă la dreapta. Dacă va ieşi o maşină după ora douăzeci şi unu, suntem liberi să mergem acasă.

— Atunci hai să mergem acasă! spuse un ofiţer de securitate de la Departament, aflat pe bancheta din spate. A fost o alarmă

falsă.

— Cineva de sus a vrut probabil să afle cine cui i-o trage, adăugă o a doua voce de pe aceeaşi banchetă.

— Rahat în toată regula, spuse omul de lângă şofer, întinzându-se după aparatul de radio. Raportez şi o întindem!

Bajaratt stătea pe bancheta din spate a limuzinei, înmărmurită, incapabilă să gândească. Bărbatul din lumina reflectorului era *Hawthorne.* Cum aşa? Era imposibil şi totuşi el fusese! Simplă coincidenţă? Ridicol, trebuia să existe o explicaţie chiar şi pentru această întâmplare aparent imposibilă, dar care anume? *Il padrone?* Asta să fi fost? Dumnezeule, asta era... *Il padrone, Marte şi Neptun.* Pasiuni carnale, împletite cu o pasiune egală pentru putere şi pentru supremaţie. Unul i-o lua altuia, doar pentru a fi omorât de un altul. Ah, dobitoc nenorocit! Van Nostrand nu fusese în stare să se stăpânească, îl chemase pe Hawthorne la el cu gând să-l omoare – *e al meu, nu al altcuiva* – şi Bajaratt era convinsă că nu va mai auzi vreodată ceva despre el, începând din seara asta.

Era ca un joc de şah inventat în iad, regii şi pionii erau legaţi indisolubil şi nu se puteau elimina fără a risca să se distrugă simultan... Dar aşa ceva nu i se va întâmpla ei. Era atât de aproape, încă vreo câteva zile şi Askelon-ul va fi răzbunat, iar toată viaţa ei de până acum va căpăta, în sfârşit, o semnificaţie! *Muerte a toda autoridad.* Ea nu putea fi oprită, una ca asta era de neînchipuit!

Paris! Trebuia să afle imediat.

— Ce se întâmplă? o întrebă Nicolo în şoaptă, încă gâfâind din cauza rafalei de armă şi a efortului depus până se urcaseră în maşină. Cred că ar trebui să-mi spui şi mie.

— Nimic ce ne-ar putea privi pe noi, răspunse Bajaratt, întinzându-se după telefon.

Bajaratt formă codul internaţional al Parisului, apoi numărul casei de pe Rue du Corniche.

— Pauline? rosti ea înţepat. Nu vreau să vorbesc cu nimeni altcineva!

— Eu sunt, răspunse femeia din Paris. Iar dumneata eşti...

— Fiica spirituală a lui *il padrone.*

— Bine. Cu ce te pot ajuta?

— Saba a mai sunat?

— *Certainment.* Şi era destul de nervos, m-a întrebat de ce nu v-a găsit pe insula Saba, nici pe tine nici pe unchiul tău, dar cred că l-am domolit. Părea mulţumit de ce i-am spus.

— Cât de mulţumit?

— A acceptat faptul că unchiul tău se mutase pe o altă insulă şi că, din moment ce ştiai unde să-l găseşti când te întorci în Caraibe, nu i-ai mai spus. Şi că o să-l suni la birou.

— Bine. Adică să sun la *Olympic Charters,* la Charlotte Amalie, corect?

— Nu ştiu despre ce e vorba.

— Atunci uită ce am spus. O să-i transmit un mesaj.

— Bine. *Adieu.*

Bajaratt apăsă pe butonul pe care era scris End, apoi formă numărul companiei Olympic Charters. Ceea ce auzi în receptor era exact ceea ce sperase să audă la acea oră din noapte:

— *Aici birourile companiei Olympic Charters, Charlotte Amalie. Birourile sunt închise până mâine dimineaţă la ora şase. Dacă aveţi vreo problemă urgentă, formaţi unu şi veţi fi pus în legătură cu Garda de Coastă. În caz contrar, ne puteţi lăsa un mesaj.*

— Iubitul meu, sunt Dominique! Te sun de pe un iacht, facem o croazieră în largul coastei de la Portofino şi, te rog să mă crezi, iubitul meu, este groaznic de plictisitoare, un adevărat, coşmar. Dar am şi veşti bune, o să mă întorc în cel mult trei săptămâni. Mi-am convins soţul că unchiul meu – acum stă pe Dog Island, îmi pare rău că nu ţi-am spus, Pauline aproape că mi-a tras la fund cu telefonul, atât era de supărată că te-am necăjit – are nevoie de mine. Aşa că în curând o să fim din nou împreună. Te iubesc mult!

Bajaratt puse telefonul înapoi în furcă, plictisită de uitătura fixă cu care o privea Nicolo.

— De ce spui vorbele astea Cabi? o întrebă tânărul. Ai de gând să te întorci în Caraibe? Unde mergem?... Ce s-a întâmplat în seara asta, ce înseamnă împuşcăturile alea şi fuga noastră? Ce se întâmplă, *signora?* Trebuie să-mi spui despre ce e vorba!

— Nu-ţi pot spune nimic despre ceva ce nu ştiu nici eu însumi nimic, Nico. L-ai auzit pe şofer, probabil că jefuieşte cineva domeniul. Proprietarul este un om foarte bogat, mult mai bogat decât îţi poţi tu imagina şi acum în America sunt vremuri grele. Se comit tot timpul fel de fel de crime. De aceea erau paznici la poartă, ghereta aceea şi gardurile înalte. Trebuie să poată face

faţă permanent unor astfel de situaţii. Nu are nimic de-a face cu noi, crede-mă.

— Mi-e foarte greu s-o fac. Dacă erau paznici şi atâtea măsuri de siguranţă, de ce am fugit de acolo?

— Din cauza poliţiei, Nicolo! A fost chemată poliţia şi nouă nu ne-ar fi convenit deloc să fim obligaţi să le răspundem la întrebări. În fond, nu suntem decât nişte străini în ţara asta. Ar fi fost foarte neplăcut, umilitor chiar... Ce-ar fi putut crede Angelina, dacă ar fi auzit aşa ceva?

— Ah... Privirea băiatului se mai îmblânzi. Dar de ce am venit în locul ăsta?

— Pentru că, printr-un prieten, am aflat că proprietarul domeniului ne poate găzdui câteva zile într-una din casele sale de oaspeţi şi, mai ales, îmi poate pune la dispoziţie o secretară, pentru că trebuie să scriu o groază de scrisori.

— Ai totdeauna explicaţii la-ndemână pentru orice, Cabi şi sunt atât de mulţi oameni atât de diferiţi în tine. Tânărul italian continuă să privească la femeia cufundată în penumbră, care îi salvase viaţa la Portiei.

— Mai bine gândeşte-te la banii tăi de la Neapole, băiatule. Pentru că trebuie să mă gândesc şi eu la ale mele.

— Poate că ar trebui să te gândeşti mai întâi unde o să stăm peste noapte.

— Ah, ai revenit cu picioarele pe Pământ. Bajaratt apăsă butonul interfonului ce făcea legătura cu şoferul. Prietene, îmi poţi spune unde am putea găsi un hotel acceptabil, undeva prin apropiere?

— Desigur, doamnă, am luat deja legătura cu unul şi vă aşteaptă. Oaspeţi ai domnului Van Nostrand. Este vorba de motelul *Shenandoah Lodge,* este destul de acceptabil.

— Îţi mulţumesc.

Tyrell mergea cu grijă prin iarbă, ţinându-se pe lângă pini. Ghereta de piatră de la intrare era la mai puţin de o sută de metri, dar ultimii treizeci sau patruzeci de metri erau complet lipsiţi de copaci. Era spaţiu deschis, o bandă de iarbă bine tunsă, care se întindea de la drum până la gardul din bare metalice ascuţite la vârf, înalt de peste trei metri. N-aveai nevoie de ani de experienţă ca să-ţi dai seama că barele erau conectate la reţeaua electrică şi nici ca să realizezi că cele două bariere ce

blocau drumul nu erau din lemn, ci din oţel laminat şi încă gros bine de tot. Probabil că ar fi cedat în faţa unui tanc, dar orice automobil le-ar fi lovit, n-ar fi avut nici o şansă să le clintească. Acum erau coborâte.

Hawthorne studie atent ghereta. Era o clădire de piatră, pătrată. Ferestrele, pe cele două laturi pe care le putea vedea, păreau făcute din sticlă groasă încasabilă, iar deasupra acoperişului se vedea un turnuleţ ca de castel medieval. Răposatul Van Nostrand, cunoscut şi sub numele de *Neptun,* fusese un om precaut. Intrarea pe domeniul său nu ar fi putut fi nici forţată, nici mitraliată şi cerul să-l aibă în pază pe cel ce ar fi încercat să escaladeze gardul. Probabil că ai fi fost făcut scrum.

Nu se vedea nimeni, la nici una din ferestre, aşa că Tye o luă la fugă peste pajişte, făcându-se una cu zidul când ajunse, lângă gheretă. Încet, foarte încet, aruncă o privire prin fereastra din stânga lui. Ceea ce văzu nu numai că îl ului, i se părea complet lipsit de sens! Paznicul în uniformă era aşezat într-un scaun, cu pieptul prăbuşit peste un birou care se găsea la vreo trei metri de intrare şi cu capul plin de sânge: Omul fusese împuşcat în cap, de mai multe ori.

Hawthorne ocoli clădirea până ajunse la uşă. Nu era încuiată, aşa că intră repede, încercând să se familiarizeze cu ceea ce privea. Era o adevărată expoziţie de tehnologie avansată în materie de supraveghere şi alarmă. Pe trei monitoare se proiectau continuu imagini din toate părţile domeniului, însoţite şi de sunet, astfel încât se auzea, permanent ciripit de păsările amestecat cu foşnet de iarbă sau de frunze.

De ce fusese omorât paznicul? *De ce?* La ce-ar fi folosit asta? Un tip precum *Neptun* şi cu atât mai puţin maniacul şef al securităţii, n-ar fi pus niciodată un singur om într-un post cum era cel de la intrarea principală. Una ca asta era o tâmpenie elementară şi nici Van Nostrand, nici acel extrem de eficient Brian nu erau tâmpiţi, poate ticăloşi, dar, în nici un caz, nu tâmpiţi. Tyrell se uită la echipamentul electronic, dorindu-şi intens să-l fi avut pe Poole alături. Diverse marcaje păreau să indice că totul era înregistrat, atât canalul video cât şi cel audio. Şi probabil că ar fi găsit răspuns la multe din întrebările care-l frământau, dacă ar fi ştiut pe ce butoane să apese şi în ce ordine, dar, dacă greşea, putea la fel de bine să şteargă totul.

Cel mai ciudat era că locul era pustiu. Ce-i făcuse pe oamenii

de acolo să fugă? Împuşcăturile? Greu de presupus, toţi erau înarmaţi, după cum o dovedea şi omul mort din scaun, în holsterul căruia încă se mai afla un pistol de calibrul 0,38. Iar Van Nostrand îşi plătea oamenii probabil suficient de bine, pentru ca aceştia să-i fie absolut loiali. De ce nu alergase trupa aceasta, loială şi extrem de bine plătită, în ajutorul patronului? Pentru că era greu de presupus că oamenii ar fi putut găsi o slujbă mai bine plătită.

Telefonul din gheretă începu să sune, făcându-l pe Hawthorne nu numai să tresară, ci pur şi simplu să încremenească… *Impune-ţi un control total. Să fii rece ca gheaţa şi neutru. Şi dacă se întâmplă ceva neaşteptat, forţează-te din răsputeri să tratezi acel ceva ca pe un lucru perfect normal.*

Cuvintele unuia dintre foştii lui instructorii de la şcoala de ofiţeri de informaţii a marinei, cuvinte pe care şi el, la rândul lui, le repetase de atâtea ori pentru alţii… la Amsterdam.

Tyrell ridică receptorul şi tuşi de câteva ori, înainte de a vorbi.

— Mda? rosti el mormăind, pe un ton plictisit.

— Ce se-ntâmplă acolo? urlă o voce de femeie de la celălalt capăt al firului. Nu pot să dau de nimeni, nici de domnul Van, nici de Brian, nici de bărbatu-meu, *de absolut nimeni…* Şi tu, unde ai fost în ultimele cinci minute? Am tot sunat şi degeaba!

— Am dat o raită p-afară, răspunse Hawthorne morocănos.

— Au fost împuşcături, multe.

— Poate că vânează cerbi, spuse Tyrell, amintindu-şi de povestea lui Poole de mai devreme.

— Cu pistolul-mitralieră? Noaptea?

— Câte case, atâtea obiceiuri!

— Ţăcăniţi, toată lumea s-a ţăcănit! Daa…

— Dacă dai de domnul Van sau de oricine altcineva, spune că stau aici în bucătărie şi că uşile astea mari sunt zăvorâte. Dacă vor să mănânce, să mă cheme! După care bucătăreasa trânti telefonul.

Situaţia părea din ce în ce mai uimitoare, pentru că femeia îi confirmase presupunerea – toată lumea plecase, probabil că singurul om care se împotrivise ideii era mortul din scaunul de lângă el. Ca şi cum pe domeniu ar fi apărut din senin o fantomă apocaliptică, şoptindu-le la ureche: *A sosit momentul, în seara asta. Fugiţi, salvaţi-vă cât se mai poate.* Ce altceva ar fi putut fi? … Şi, deşi aici puteau fi găsite multe răspunsuri, singurul cu

adevărat important, legătura cu Bajaratt, se afla în celulele moarte ale creierului lui Nils Van Nostrand, actualmente decedat.

Hawthorne scoase pistolul stropit cu sânge din holsterul pazniculuí – îl apucase între arătător şi degetul mare – şi se duse în mica baie de lângă încăperea principală, unde îl şterse, cu şerveţele de hârtie, după care şi-l puse la centură. Se întoarse lângă paznic, privi din nou la echipamentul electronic şi-şi concentra atenţia asupra unui panou de deasupra biroului, despre care credea că acţionează cele două bariere de la intrare. Erau şase butoane colorate, grupate în două triunghiuri. Cele din stânga erau verzi, cele din dreapta maro, iar cele de deasupra roşu-aprins şi ceva mai mari decât celelalte. Sub fiecare dintre ele era câte o plăcuţă galbenă, pe care era scris cu negru: **DESCHIS, ÎNCHIS** şi, sub butoanele roşii, cu litere ceva mai mari. **ALARMA.**

Tyrell alese triunghiul din stânga şi apăsă butonul verde, făcând astfel bariera din stânga să se ridice, apoi pe butonul maro şi aceasta coborî la loc. Repetă manevra pentru bariera din dreapta, ca să fie sigur că şi aceea era acţionată la fel. Concluzia era clară: triunghiul din stânga era destinat accesului, iar cel din dreapta ieşirilor de pe domeniu. Cât priveşte alarma, nu avea nici un sens să o pună în funcţiune, ba avea chiar toate motivele să nu cumva să facă una ca asta.

Între timp se hotărâse ce să facă în continuare. Se va duce după Nielsen şi după Poole la pistă şi le va spune ce avea de gând. Iar ei aveau de ales între a pleca cu avionul, ca să urmărească pista ce se deschidea la Charlotte, Carolina de Nord – să afle cine anume venea să-l întâmpine pe Van Nostrand şi din dispoziţia cui – şi între a rămâne pe loc, cu el, ca să purice biblioteca. Cei doi aveau de ales, ambele opţiuni erau la fel de utile. Dispoziţia de *liberă trecere* de la aeroport putea proveni dintr-un mare număr de locuri şi de la foarte mulţi oameni, originea ei putea fi îngropată într-un noian de birocraţie sau putea fi chiar falsă, dar escorta diplomatică era altceva, cel care dăduse o asemenea dispoziţie putea fi depistat fără nici o problemă. Pe de altă parte, Tyrell simţea că două perechi de ochi în plus nu i-ar fi stricat deloc în percheziţia pe care avea de gând să o facă, în biblioteca şi în apartamentul lui Van Nostrand. Un om care-şi părăseşte casa în grabă, sub stress, poate deveni cu uşurinţă neglijent şi poate uita ceva important.

Hawthorne trase corpul paznicului mort de pe biroul plin de sânge şi-l târî până în baie, oprindu-se un moment să se spele pe mâini în chiuvetă. De afară se auzi brusc zgomotul motorului unei maşini, ambalat aproape cu furie, apoi scrâşnetul cauciucurilor... Îşi greşise cumva socotelile? Fusese, totuşi, chemată poliţia? Ieşi aproape în fugă din baie, ridicând de pe jos şapca paznicului, pe care şi-o puse pe cap şi se opri în faţa ferestrei. Se simţi dintr-o dată uşurat; Chevrolet-ul albastru oprit în faţa barierei nu era o maşină a poliţiei, ba, mai mult, nu intra pe domeniu, pleca. Aruncă o privire la panoul pe care-l studiase mai înainte, amintindu-şi perfect că trebuie să folosească butoanele triunghiului din dreapta.

— Da? rosti Tyrell, apăsând pe butonul de lângă microfonul încorporat în panou.

— Ce dracu vrei să fac cu „da”-ul tău, dobitocule? îi răspunse vocea furioasă de femeie din difuzoarele gheretei. Dă-mi drumul odată! Şi când o să apară şi tâmpitul ăla de bărbat al meu, cu maşina, spune-i că m-am dus la soră-mea şi că mă găseşte acolo... la stai puţin! Tu cine mai eşti?

— Sunt nou aici. Doamnă, spuse Tyrell, apăsând pe butonul verde pentru ieşire. Vă doresc noapte bună, doamnă.

— Ţăcăniţi, v-aţi ţăcănit cu toţii! Avioane, puşti, împuşcături, ce-o să mai urmeze? Chevrolet-ul ţâşni înainte şi dispăru rapid în întuneric, pe când Hawthorne cobora bariera la loc. Aruncă încă o privire în jur, întrebându-se dacă ar mai avea ceva de făcut acolo, dacă ar mai fi ceva de luat... Da, probabil că da, pe biroul paznicului, plin de sânge încă neînchegat, se afla un registru mare. Îl deschise şi dădu câteva pagini. Era registrul de evidenţă a intrărilor şi ieşirilor, erau trecute numele, data şi ora tuturor celor ce intraseră sau ieşiseră de pe domeniu, de la începutul lunii, adică pe ultimele optsprezece zile. În grabă, *Neptun* părea să fi făcut, o primă greşeală. Tyrell închise registrul şi şi-l puse sub braţ, apoi, dintr-o dată, izbit de evidenţa faptului, îl trânti înapoi pe birou, îl deschise şi îl răsfoi rapid, până ce ajunse la ultima pagină, unde erau trecute intrările din seara aceea. Maşina care se depărtase, în care fugiseră cei doi din casa de oaspeţi. În seara aceea nu intrase pe domeniu decât o singură persoană, dar, citind numele, Hawthorne simţi că ia foc! Pentru că numele scris pe hârtie conţinea în el un alt nume, despre care vizitatoarea era convinsă că urmăritorii ei nu aveau habar, motiv

pentru care îl şi folosise probabil, pentru a-şi marca astfel trecerea prin acel loc pentru anchetatori sau pentru istorici. Pentru că femeia dorea ca ultimele ei acţiuni să poată fi urmărite, după ce-şi va fi îndeplinit *misiunea,* pentru că dorea ca întreaga glorie să-i revină ei şi numai ei.

Madame Labajerone, Paris.

Labajerone.

Baj.

Dominique.

Bajaratt!

CUPRINS

Prolog.....5
Askelon, Israel, 2:47 A.M.....5
Valea Baaka, Liban, orele 12:17 p.m.....9
1.....12
Deuxieme Bureau, Paris.....15
Central Intelligence Agency, Langley, Virginia.....16
MI 6, Londra.....18
Departamentul de Stat, Washington, DC.....30
2.....33
3.....46
Central Intelligence Agency, Langley, Virginia.....53
4.....64
5.....81
6.....96
7.....111
8.....127
9.....141
10.....152
11.....168
12.....182
13.....196
14.....218

15.....234
16.....253
17.....271
18.....287
CUPRINS.....303

ROBERT LUDLUM

Dacă e vorba de câștigarea puterii internaționale, atunci nici jocul, nici jucătorii nu mai sunt dispuși să țină seama de legi morale. În vreme ce forțele întunericului își măresc rândurile, îngerii salvatori își mobilizează trupele: dar cine este înger și cine diavol în tot acest vârtej de lucruri schimbătoare și decepții?

ILUZIA SCORPIONILOR

Tyrell Hawthorne a fost la vremea lui un ofiter de marină deosebit de inteligent, amestecat în afaceri de spionaj, însă o dată cu moartea soției sale – o victimă a jocurilor mortale practicate de spioni – el și-a pierdut gustul pentru acțiune. Acum însă va fi târât fără voia sa în cel mai primejdios joc, în vreme ce o femeie misterioasă pornește într-o călătorie a violenței, în care și dragostea poate deveni o armă. Printr-o acțiune cu ritm rapid și susținut acest roman ni-l prezintă pe Ludlum în culmea talentului său de narator.

O CARTE EXTRAORDINARĂ, CARE DEPĂȘEȘTE ALTE BESTSELLER-URI DEJA PUBLICATE, PRECUM DOCUMENTUL MATLOCK ȘI TESTAMENTUL LUI HOLCROFT !

Vol. I+II 6375

ISBN 973-9180-20-5
973-9180-21-3
973-9180-22-1

35.00